

**សេចក្តីកំណត់
ចំពោះហត្ថកម្មនីមួយៗ នៃ
ក្រមរដ្ឋប្បវេណី**

ភាគ ២ : គន្ថីទី ៤

រៀបចំដោយ

ក្រុមការងារជប៉ុនទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី
និង

គណៈកម្មការទទួលបន្ទុកការពារសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី

ក្រសួងយុត្តិធម៌

ភ្នំពេញ ២០១០

**សេចក្តីកំណត់
ចំពោះហត្ថលេខានិមួយៗនៃ
ក្រមរដ្ឋប្បវេណី**

ភាគ ២ : តន្តីទី ៤

រៀបចំដោយ

គណៈកម្មការទទួលបន្ទុកការពារសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី

និង

ក្រុមការងារជំរុញដែលទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី

ក្រសួងយុត្តិធម៌

ភ្នំពេញ ២០១០

សេចក្តីកំណត់ចំពោះមាត្រានិមួយៗនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី
 ត្រូវបានបោះពុម្ព នៅរាជធានីភ្នំពេញ
 ដោយការិយាល័យកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
 នៅក្រសួងយុត្តិធម៌នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
 នៅឆ្នាំ ២០១០ ។

កម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
 គឺជាកម្មវិធីសហប្រតិបត្តិការបច្ចេកទេស
 រវាងក្រសួងយុត្តិធម៌ និង ទីភ្នាក់ងារសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិនៃប្រទេសជប៉ុន (JICA)

សិទ្ធិអ្នកនិពន្ធ © ក្រុមការងារជប៉ុនដែលទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីប្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី ឆ្នាំ២០១០
 ISBN: 9789995083366

	អ្នកនិពន្ធ
ជំពូកទី ១ ទៅ ជំពូកទី ៧ (ក្រៅពីកថាភាគីទី១ ផ្នែកទី ១ ជំពូកទី ៧)	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Nomi Yoshihisa
កថាភាគីទី១ ផ្នែកទី ១ ជំពូកទី ៧	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Niimi Ikufumi
ជំពូកទី ៨	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Yamamoto Yutaka
ជំពូកទី ៩	លោកសាស្ត្រាចារ្យ Nomura Toyohiro

កំណត់សម្គាល់

នៅក្នុងសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រានិមួយៗ មានសេចក្តីកំណត់ខ្លះដែលមានការបង្ហាញអំពីការបកស្រាយរបស់
 អ្នកដែលបានរៀបចំសេចក្តីប្រាងដើមនៃមាត្រានោះ ។ សូមចាត់ទុកការបកស្រាយនោះជាទស្សនៈមួយក្នុង
 ចំណោមការបកស្រាយជាច្រើនដែលអាចមាន ដើម្បីយកទៅចាត់ចែងកិច្ចការជាក់ស្តែងនៅប្រទេសកម្ពុជា ។

មាតិកា

គន្ថីទី ៥ កាតព្វកិច្ច	១
ជំពូកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ	១
ផ្នែកទី ១ ប្រភពនៃកាតព្វកិច្ច និង និយមន័យនៃទស្សនៈផ្សេងៗ	១
ផ្នែកទី ២ ប្រភេទ និង បែបយ៉ាងនៃកាតព្វកិច្ច	៦
ផ្នែកទី ៣ លក្ខខណ្ឌ កំណត់ពេល និង អំឡុងពេល	២០
កថាភាគទី ១ លក្ខខណ្ឌ	២០
កថាភាគទី ២ ការកំណត់ពេល	២៦
កថាភាគទី ៣ អំឡុងពេល	៣០
ជំពូកទី ២ ការបង្ហាញឆន្ទៈ និង កិច្ចសន្យា	៣៤
ផ្នែកទី ១ ការបង្កើតកិច្ចសន្យា	៣៤
ផ្នែកទី ២ វិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ និង សុពលភាពនៃកិច្ចសន្យា	៤៦
ផ្នែកទី ៣ មោឃភាព និង ការលុបចោល	៦៥
ផ្នែកទី ៤ ការតំណាង	៧១
ផ្នែកទី ៥ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន	៩១
ជំពូកទី ៣ ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា	៩៨
ជំពូកទី ៤ ការសង្គ្រោះចំពោះការបំពានលើកិច្ចសន្យា	១០២
ផ្នែកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅស្តីពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច	១០២
ផ្នែកទី ២ ការឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំ	១០៩
ផ្នែកទី ៣ សំណងនៃការខូចខាត	១១១
ផ្នែកទី ៤ ការរំលាយកិច្ចសន្យា	១២២
ជំពូកទី ៥ ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ	១៣៣
ជំពូកទី ៦ អានុភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះតតិយជន	១៤០
ផ្នែកទី ១ ឧបាទេសកម្មដោយអ្នកមានសិទ្ធិលើបំណុល	១៤០
ផ្នែកទី ២ សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍	១៤៧
ជំពូកទី ៧ ការរលត់កាតព្វកិច្ច	១៥៤
ផ្នែកទី ១ ការសង	១៥៥

កថាភាគទី ១ គោលការណ៍ទូទៅស្តីពីការសង	១៥៥
កថាភាគទី ២ ការកាត់បំណុល	១៧០
កថាភាគទី ៣ សំណើផ្តល់ការសង និង ការតម្កល់	១៧៤
កថាភាគទី ៤ ឧបទេសកម្មដោយការសង	១៨២
ផ្នែកទី ២ ការទូទាត់	១៨៩
ផ្នែកទី ៣ ការលើកលែង	២០០
ផ្នែកទី ៤ នវកម្ម	២០១
ផ្នែកទី ៥ ព្យាករណ៍	២០៥
ជំពូកទី ៨ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល	២០៥
ជំពូកទី ៩ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ការទទួលកាតព្វកិច្ច	២២៥
ផ្នែកទី ១ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល	២២៥
ផ្នែកទី ២ ការទទួលកាតព្វកិច្ច	២៣១
ផ្នែកទី ៣ អនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា	២៣៤

សមាសភាពនៃគណៈកម្មការទទួលបន្ទុកការពារសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជា :

ឯកឧត្តម អង្គ ច័ន្ទ វិធីសាស្ត្រ	រដ្ឋមន្ត្រី, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (ប្រធាន)
ឯកឧត្តម ស៊ី យ ទូ	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (អាណត្តិទី ១)
ឯកឧត្តម អ៊ុំ ជន	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌ (អាណត្តិទី ២)
ឯកឧត្តម ហ៊ុំ សោភា	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោកជំទាវ ចាន់ សុឆ្លាវី	រដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម យូ ប៊ុនឡេង	ប្រធានសាលាឧទ្ធរណ៍
ឯកឧត្តម គង់ ស្រីម	អនុប្រធានតុលាការកំពូល
ឯកឧត្តម ប៊ុន ហ៊ុន	អនុរដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម កេត រិទ្ធី	អនុរដ្ឋលេខាធិការ, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ជួន តេជ	អគ្គាធិការរង, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ប៉ែន ពេជ្រសារី	អគ្គនាយកអគ្គនាយកដ្ឋានបច្ចេកទេស, ក្រសួងយុត្តិធម៌
ឯកឧត្តម ដូច សំភី	អគ្គនាយកអគ្គនាយកដ្ឋានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍លើវិស័យយុត្តិធម៌, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក ម៉ុង មុនីចរិយា	ប្រធានសាលាដំបូងខេត្តព្រះសីហនុ
លោក យូរ ឧត្តរា	ចៅក្រមតុលាការកំពូល
លោក ស៊ី រិទ្ធី សុផល	ចៅក្រមសាលាឧទ្ធរណ៍
លោក សារី ធារី	ចៅក្រមសាលាឧទ្ធរណ៍
លោកស្រី ខៀវ សុខា	អគ្គនាយករងអគ្គនាយកដ្ឋានបច្ចេកទេស, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក សីង បណ្ណាតុឡា	ចៅក្រមតុលាការកំពូល
លោក ហ៊ុន ធីបុទ្ធី	ចៅក្រមសាលាដំបូងខេត្តស្ទឹងត្រែង
លោក ឌុច ថារិទ្ធី	ប្រធាននាយកដ្ឋានកិច្ចការរដ្ឋប្បវេណី, ក្រសួងយុត្តិធម៌
លោក ទិត្យ បុទ្ធី	ចៅក្រមក្រសួងយុត្តិធម៌

សមាសភាពនៃក្រុមការងារជំនុំជម្រះទទួលបន្ទុកធ្វើសេចក្តីព្រាងក្រមរដ្ឋប្បវេណី :

លោក Morishima Akio	សាស្ត្រាចារ្យកិត្តិយស, សកលវិទ្យាល័យ Nagoya (ប្រធាន)
លោក Kamata Kaoru	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Matsumoto Tsuneo	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Hitotsubashi
លោក Minami Toshifumi	ចៅក្រម, សាលាឧទ្ធរណ៍នៃតំបន់ Tokyo

លោក Motoyama Atsushi	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Ritsumeikan
លោក Niimi Ikufumi	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Meiji
លោក Nomi Yoshihisa	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Tokyo
លោក Nomura Toyohiro	ព្រឹទ្ធបុរស និង សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Gakushuin
លោក Sato Keita	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Chuo
លោក Tanamura Masayuki	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Urakawa Michitaro	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Waseda
លោក Yamamoto Yutaka	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Kyoto
លោក Hatanaka Hisaya	សាស្ត្រាចារ្យ, សកលវិទ្យាល័យ Fukuoka

ជំនាញការ ទីភ្នាក់ងារសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ នៃប្រទេសជប៉ុន (JICA) ប្រចាំក្រសួងយុត្តិធម៌ :

លោក Sakano Issei	ទីប្រឹក្សា នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Yamada Yoichi	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Imaizumi Manabu	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោកស្រី Homma Yoshiko	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kai Mineo	អតីតអ្នកសម្របសម្រួល នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kamiki Atsushi	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
កញ្ញា Manabe Kana	អតីតទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
កញ្ញា Terauchi Kozue	អ្នកសម្របសម្រួល នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Kiyohara Hiroshi	ទីប្រឹក្សាច្បាប់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌

អ្នកបកប្រែ :

លោក ស៊ី សំណី	អតីតជំនួយការជាន់ខ្ពស់ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក ជិន មុនី	អតីតជំនួយការ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក គង់ ឆន្ទៈ	អ្នកបកប្រែជាប់កិច្ចសន្យា
លោក បញ្ញា ធីន	អ្នកបកប្រែជាប់កិច្ចសន្យា
លោក ឌី សំណី	អ្នកបកប្រែជាប់កិច្ចសន្យា
លោក ហេង ឆាយ	អតីតជំនួយការ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក កែវ ចាន់	ជំនួយការ នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌
លោក Sakano Issei	ទីប្រឹក្សា នៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍វិស័យច្បាប់ និង យុត្តិធម៌

គន្ថី ៤ កាតព្វកិច្ច

ជំពូកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

ផ្នែកទី ១ ប្រភពនៃកាតព្វកិច្ច និង និយមន័យនៃទស្សនៈផ្សេងៗ

(កំណត់)

គន្ថី ៤ ស្តីពី "កាតព្វកិច្ច" ចែងអំពីគោលការណ៍ទូទៅនៃប្រភេទផ្សេងៗនៃកាតព្វកិច្ច ។ មូលហេតុនៃការបង្កើតឱ្យមានទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច រួមមានកិច្ចសន្យាប្រភេទផ្សេងៗ ការគ្រប់គ្រងដោយឈឺឆ្កាលសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុ និង អំពើអនីត្យានុកូល ។ ជាគោលការណ៍ ទោះបីជាកាតព្វកិច្ចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមូលហេតុអ្វីក៏ដោយ ក៏បញ្ញត្តិនៃគន្ថី ៤ ស្តីពី "កាតព្វកិច្ច" ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះរាល់ប្រភេទនៃកាតព្វកិច្ចដែរ លើកលែងតែមានបញ្ញត្តិពិសេស ។

មាត្រា ៣០៨.- និយមន័យនៃកាតព្វកិច្ច

១- កាតព្វកិច្ចគឺជាទំនាក់ទំនងគតិយុត្តដែលចងបុគ្គលពីរនាក់ ដោយឱ្យបុគ្គលម្នាក់ដែលបានកំណត់មានករណីយកិច្ចមួយចំនួន ចំពោះបុគ្គលដែលបានកំណត់ម្នាក់ទៀត ។

២- បុគ្គលដែលមានករណីយកិច្ចហៅថា កូនបំណុល រីឯបុគ្គលដែលទទួលផលប្រយោជន៍ពីករណីយកិច្ចនោះហៅថា ម្ចាស់បំណុល ។

៣- ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិត្រូវគ្នាទៅនឹងករណីយកិច្ចរបស់កូនបំណុល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យនៃកាតព្វកិច្ច ។ ក្នុងចំណោមក្រុមរដ្ឋប្បវេណីនៃបណ្តាប្រទេសនានា ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីដែលទើបតែបង្កើតថ្មីៗ មានបញ្ញត្តិស្តីពីនិយមន័យនៃកាតព្វកិច្ច ។ ដោយយោងតាមគោលនយោបាយនីតិកម្មសម្រាប់ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក៏មានមាត្រាកំណត់និយមន័យនៃកាតព្វកិច្ចនេះផងដែរ ។

ទំនាក់ទំនងរវាងសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច គឺជាទំនាក់ទំនងគតិយុត្តរវាងបុគ្គល ។ ភាគីម្ខាងដែលទទួលប្រយោជន៍ហៅថា ម្ចាស់បំណុល រីឯភាគីម្ខាងទៀតដែលទទួលបន្ទុកហៅថា កូនបំណុល ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះកាតព្វកិច្ចបង់ថ្លៃលក់ដែលកើតឡើងតាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ភាគីដែលសន្យាបង់ថ្លៃលក់ (អ្នកទិញ) គឺជាកូនបំណុល រីឯអ្នកលក់ដែលអាចទាមទារឱ្យអ្នកទិញបង់ថ្លៃលក់ គឺជាម្ចាស់បំណុល ។ ផ្ទុយទៅវិញ កិច្ចសន្យាលក់ទិញ ក៏បង្កើតឱ្យមានកាតព្វកិច្ចផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញ និង កាតព្វកិច្ចផ្ទេរការកាន់កាប់វត្ថុនោះផងដែរ ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចនេះ

អ្នកលក់ គឺជាកូនបំណុល រីឯអ្នកទិញជាម្ចាស់បំណុលវិញ ។

ករណីយកិច្ចដែលកូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកចំពោះម្ចាស់បំណុល មានទំហំខុសប្លែកគ្នា ។ ករណីយកិច្ចចម្បងបំផុត គឺជា "ករណីយកិច្ចផ្តល់តារាការិក" (ករណីយកិច្ចផ្តល់វត្ថុ ឬ សេវា ដែលម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យផ្តល់តារាការិក) ។ ករណីយកិច្ចមួយទៀត គឺ "ករណីយកិច្ចបន្ទាប់បន្សំ" ដែលកើតឡើងដោយបន្ទាប់បន្សំជាមួយនឹងករណីយកិច្ចចម្បង ។ ទោះបីជាករណីយកិច្ចទាំងពីរនេះ មានទំនាក់ទំនងរវាងគ្នា និង ប្រែប្រួលចុះឡើងក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារ ឱ្យផ្តល់តារាការិកចំពោះ "ករណីយកិច្ចបន្ទាប់បន្សំ" ទេ ប៉ុន្តែ អាចទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាត ក្នុងករណីដែលមិន អនុវត្តករណីយកិច្ចបន្ទាប់បន្សំនោះ (មាត្រា ២៤១ កថាខណ្ឌទី ២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីនៃប្រទេសអាស្លីម៉ង់) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្លីម៉ង់ និង មាត្រា ១៣៧១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកែប្រែ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន គ្មានបញ្ញត្តិដូចមាត្រានេះទេ ។

មាត្រា ៣០៩.- ប្រភពនៃកាតព្វកិច្ច

១-កាតព្វកិច្ចកើតមានឡើងដោយកិច្ចសន្យា ដោយសកម្មភាពឯកតោភាគី ដោយ ការគ្រប់គ្រងដោយឈឺឆ្កាល ដោយសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុ ដោយអំពើអនីត្យានុកូល និង ដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។

២-កាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា និង ដោយសកម្មភាពឯកតោភាគី គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយឆន្ទៈរបស់ភាគី ។

៣-កាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយការគ្រប់គ្រងដោយឈឺឆ្កាល ដោយសេចក្តី ចម្រើនដោយឥតហេតុ ដោយអំពើអនីត្យានុកូល និង ដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ គឺជាកាតព្វកិច្ច ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ។ បញ្ញត្តិពិជិព្វកទី ៣ (ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា) ដល់ពិជិព្វកទី ៧ (ការរលត់កាតព្វកិច្ច) ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ ដោយច្បាប់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះរៀបរាប់ និង ពន្យល់អំពីមូលហេតុដែលបង្កើតឡើងនូវកាតព្វកិច្ច ។ កិច្ចសន្យា គឺជាកិច្ចព្រមព្រៀង រវាងភាគីពីរ ឬ ច្រើនរូប ។ ទោះបីជាកិច្ចសន្យាជាច្រើន ដូចជាកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ជាដើម ត្រូវធ្វើឡើងរវាងពីរភាគីក៏ ដោយ ក៏មានកិច្ចសន្យាមួយចំនួន ដូចជាកិច្ចសន្យាក្រុមហ៊ុន ត្រូវធ្វើឡើងដោយកិច្ចព្រមព្រៀងដោយភាគីច្រើន ។ ពេលខ្លះ

សកម្មភាពចុះកិច្ចព្រមព្រៀងអំពីលក្ខន្តិកៈដោយភាគីពីរ ឬ ច្រើននាក់ ដើម្បីបង្កើតនីតិបុគ្គល ហៅថា "សកម្មភាពរួមគ្នា" ។ ប៉ុន្តែ ដោយហេតុថា សកម្មភាពនេះជាប្រភេទមួយនៃកិច្ចសន្យា ការចុះកិច្ចព្រមព្រៀងប្រភេទនេះ មិនត្រូវបានកំណត់ ក្នុងមាត្រានេះទេ ។ សកម្មភាពពកតោភាគី សំដៅលើករណីដែលកាតព្វកិច្ចកើតឡើងដោយការបង្ហាញឆន្ទៈជាពកតោ ភាគីរបស់បុគ្គលម្នាក់ ។ ឧទាហរណ៍មួយចំនួន រួមមានអង្គការទាន ការរំលាយកិច្ចសន្យា និង ការបង្កើតមូលនិធិ ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះការរំលាយ នៅពេលដែលអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា កិច្ចសន្យានោះត្រូវបាត់បង់អានុភាព ហើយភាគី នៃកិច្ចសន្យា មានកាតព្វកិច្ចឱ្យធ្វើបដិទានឡើងវិញ ដើម្បីប្រគល់វិញនូវទ្រព្យ និង ប្រាក់ដែលត្រូវបានផ្ទេរដោយផ្អែកលើ ការណ៍ដែលកិច្ចសន្យានោះមានសុពលភាព ។ កាតព្វកិច្ចធ្វើបដិទាននេះ មិនមែនកើតឡើងតាមកិច្ចសន្យាទេ គឺកើតឡើង ដោយការអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាដែលជាសកម្មភាពពកតោភាគី ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដែលបុគ្គលណាម្នាក់ បង្កឱ្យមានការខូចខាតដល់អ្នកដទៃ ដោយកំហុសចេតនា ឬ កំហុសអចេតនា ប្រសិនបើទង្វើនេះបំពេញលក្ខខណ្ឌនៃអំពើ អនីត្យានុកូលដែលបានកំណត់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី បុគ្គលនោះត្រូវមានកាតព្វកិច្ចសងសំណងការខូចខាតចំពោះជនរង គ្រោះ ។ រាល់កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយណាដែលកើតឡើងដោយសកម្មភាពអនីត្យានុកូល ការគ្រប់គ្រងដោយឈឺឆ្កាល និង សេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុ គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវកើតឡើងក្នុងករណីដែលបំពេញលក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុង ក្រមរដ្ឋប្បវេណី ហេតុដូច្នោះ ត្រូវហៅថា "កាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់" ។ កាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់ផ្សេង មួយចំនួនទៀត រួមមានកាតព្វកិច្ចបង់ពន្ធ និង ចំពោះករណីនៃប្រទេសជប៉ុន រួមមានកាតព្វកិច្ចម្ចាស់ទ្រព្យក្នុងការគ្រប់គ្រង ទ្រព្យវប្បធម៌ឱ្យបានសមរម្យ និង កាតព្វកិច្ចហាមមិនឱ្យនាំចេញនូវទ្រព្យវប្បធម៌ទាំងនោះ (កាតព្វកិច្ចមិនធ្វើសកម្មភាព) តាមច្បាប់ស្តីពីការការពារទ្រព្យសម្បត្តិវប្បធម៌ ។ កាតព្វកិច្ចទាំងនេះ កើតចេញដោយផ្ទាល់ពីបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ហេតុដូច្នោះ ជាកាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ។

ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពពកតោភាគី ភាគីមានគោលបំណងបង្កើតឥទ្ធិពល នៃកាតព្វកិច្ចនោះ ហើយអានុភាពគតិយុត្តក៍ត្រូវបានទទួលស្គាល់តាមគោលបំណងនេះដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចំពោះ កាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់វិញ អានុភាពគតិយុត្តក៍នៃកាតព្វកិច្ចនេះ កើតឡើងដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ដោយមិន ទាក់ទងនឹងឆន្ទៈរបស់ភាគីទេ ។ នេះគឺជាភាពខុសគ្នាជាចម្បងរវាងប្រភេទនៃកាតព្វកិច្ចទាំងពីរដែលបានរៀបរាប់មកនេះ ។

ជំពូកទី ២ ដល់ជំពូកទី ៧ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដោយយកកាតព្វកិច្ចដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យាជាមូលដ្ឋាន ។ ក្នុងចំណោមជំពូកទាំងនេះ ជំពូកទី ២ ដែលទាក់ទងនឹងការបង្កើតនូវកាតព្វកិច្ច មិនត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះកាតព្វកិច្ច ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផល ក្នុងការអនុវត្តជំពូកទី ៣ ដល់ជំពូកទី ៧ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយសកម្មភាពអនីត្យានុកូល ជាអាទិ៍ បញ្ញត្តិចាប់ពី ជំពូកទី ៣ ដល់ជំពូកទី ៧ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ។ បញ្ញត្តិនៃជំពូកទី ៨ ស្តីពី "អាជ្ញាយុកាល នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល" និង ជំពូកទី ៩ ស្តីពី "អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការទទួលកាតព្វកិច្ច" មិនកំណត់ តែចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យាប៉ុណ្ណោះទេ ហេតុដូច្នោះ បញ្ញត្តិទាំងនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះកាតព្វកិច្ច

ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ លើកលែងតែមានបញ្ញត្តិពិសេសចំពោះចំណុចជាក់លាក់នីមួយៗ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២១ ដល់មាត្រា ៧២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៣៧២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេប៊ិច

មាត្រា ៣១០.- និយមន័យនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ

១-ការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីដែលមានបំណងបង្កើតអានុភាពគតិយុត្ត ហៅថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ ។

២-ការបង្ហាញឆន្ទៈ ត្រូវមានអានុភាព ចាប់ពីពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ បានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ កំណត់និយមន័យនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ។ កិច្ចសន្យា ត្រូវបង្កើតអានុភាពគតិយុត្តដោយការព្រមព្រៀងរបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។ ធាតុផ្សំនៃការព្រមព្រៀងនេះ គឺ "ការបង្ហាញឆន្ទៈ" របស់ភាគីទាំងពីរ ។ ដោយហេតុថា សកម្មភាពឯកតោភាគី (ដូចជាអង្គុយទាន ជាដើម) ធ្វើឡើងដោយភាគីតែម្ខាង សកម្មភាពឯកតោភាគីនេះ ត្រូវបង្កើតអានុភាពគតិយុត្តដោយការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីនោះតែឯង ។

ច្បាប់នៃប្រទេសនានាបានប្រកាន់ជំហរពីរផ្សេងគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ ច្បាប់ប្រទេសអាស្ត្រីម៉ង់ប្រកាន់ជំហរថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ គឺជាធាតុផ្សំនៃកិច្ចសន្យា រីឯច្បាប់ប្រទេសបារាំង និង អង់គ្លេសមើលក្របខណ្ឌជំហរថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ ពុំមែនជាធាតុផ្សំនៃកិច្ចសន្យាទេ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីពន្យល់អំពីអានុភាពចុងនៃកិច្ចសន្យា តម្រូវឱ្យមាន "ស្វីការរបស់ភាគី" ដែលព្រមព្រៀងលើកិច្ចសន្យា ។ ការនេះ ហៅថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់កេប៊ិច ដែលធ្វើឡើងដោយផ្អែកតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង ចែងថា "ការដោះដូរស្វីការ (exchange of consents)" មានភាពចាំបាច់ ដើម្បីបង្កើតកិច្ចសន្យា ។ ពាក្យថា "ស្វីការ (consent)" នេះមានប្រភពពីពាក្យ "consentement" ក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង ហើយមានន័យសារធាតុដូចគ្នានឹងពាក្យ "ការបង្ហាញឆន្ទៈ" ក្នុងមាត្រានេះ ។ ពាក្យថា "ការបង្ហាញ" ត្រូវបានប្រើក្នុងនេះ ដោយសារឆន្ទៈក្នុងការបង្កើតឱ្យមានអានុភាពគតិយុត្ត ត្រូវតែស្តែងចេញមកខាងក្រៅ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ប្រកាន់យកគោលការណ៍ថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ ត្រូវមានអានុភាព ចាប់ពីពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ បានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ការបង្ហាញឆន្ទៈ មានអានុភាពភ្លាម ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញត្រូវបានធ្វើដោយផ្ទាល់ខ្លួន នៅចំពោះមុខភាគីម្ខាងទៀត ឬ តាមរយៈសារអេឡិចត្រូនិច ជាដើម ។ ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈ ធ្វើឡើងតាមរយៈលិខិតដែលធ្វើតាមប្រៃសណីយ៍ ពេលធ្វើខុសពីពេលទទួលការជូនដំណឹង ។ ក្នុងករណីនេះ ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ ត្រូវមានអានុភាព នៅពេលបានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ សូមមើលមាត្រា ៣៣៧ សម្រាប់

ព័ត៌មានបន្ថែមអំពីស្វីការក្នុងកិច្ចសន្យា ។

ប្រសិនបើប្រកាន់គោលការណ៍ដែលថា ការបង្ហាញឆន្ទៈ ត្រូវមានអានុភាព នៅពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីការបង្ហាញឆន្ទៈនោះបានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត បញ្ហាអាចនឹងកើតឡើង ក្នុងករណីដែលភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈទទួលមរណភាព ឬត្រូវបានកម្រិតនូវសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព មុនពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីបង្ហាញឆន្ទៈ បានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ក្នុងករណីនេះ ត្រូវបកស្រាយថា ការបង្ហាញឆន្ទៈមានអានុភាព ទោះបីជាមិនមានចែងច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ។

ការបានទៅដល់ មានន័យថា ការជូនដំណឹងនោះបានទៅដល់តំបន់ត្រួតត្រារបស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ហេតុដូច្នោះ គួរតែបកស្រាយថា ការបង្ហាញឆន្ទៈបានទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត នៅពេលការបង្ហាញនោះត្រូវបានដាក់ក្នុងប្រអប់សំបុត្ររបស់ភាគីម្ខាងទៀត ទោះបីជាភាគីម្ខាងទៀតពុំបានដឹងអំពីការមកដល់នោះក៏ដោយ ។

ដើម្បីសន្និដ្ឋានថាការបង្ហាញឆន្ទៈបានដល់ ភាគីម្ខាងទៀតដែលទទួលការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ ចាំបាច់មានសមត្ថភាពក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ហេតុដូច្នោះ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតគឺជាអនិតិជន ការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវធ្វើឡើងចំពោះអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ ទោះបីជាពុំមានចែងច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះក៏ដោយ អាចធ្វើសេចក្តីសន្និដ្ឋានដូចគ្នា តាមរយៈការបកស្រាយមាត្រានេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៨៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២. ១០២

មាត្រា ៣១១.- និយមន័យនៃកិច្ចសន្យា

កិច្ចសន្យាគឺជាកិរិយាដែលបុគ្គលពីរនាក់ ឬ ច្រើននាក់មានឆន្ទៈត្រូវគ្នាព្រមបង្កើតកែប្រែ ឬ រំលត់នូវកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ កំណត់និយមន័យនៃកិច្ចសន្យាតាមទស្សនវិស័យពីរ ។ ទស្សនវិស័យទីមួយថា កិច្ចសន្យាគឺជាការត្រូវគ្នានៃឆន្ទៈ ដោយផ្អែកលើគោលការណ៍នៃកិច្ចសន្យារបស់ប្រព័ន្ធច្បាប់ស៊ីវិល ។ ទស្សនវិស័យមួយទៀតថា ឆន្ទៈភាគីគឺចង់បង្កើតកែប្រែ ឬ រំលត់កាតព្វកិច្ច ។

កិច្ចសន្យាមានប្រភេទផ្សេងៗគ្នា ។ មានសារៈសំខាន់ក្នុងការបែងចែកកិច្ចសន្យាជា កិច្ចសន្យាអញ្ជើញ និង កិច្ចសន្យាឯកតោភាគី ។ លើសពីនេះ នៅមានការបែងចែកកិច្ចសន្យាជា កិច្ចសន្យាដែលយកតម្លៃថ្លៃ (មូលា) និង កិច្ចសន្យាមុធា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ៣១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់, មាត្រា ១៣៧៨ នៃក្រម

រដ្ឋប្បវេណីកេបិច ។ ពុំមានបញ្ញត្តិអំពីនិយមន័យនៃកិច្ចសន្យាទេ ក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។

មាត្រា ៣១២.- និយមន័យនៃសកម្មភាពឯកតោភាគី

១-សកម្មភាពឯកតោភាគី គឺជាសកម្មភាពដែលបង្កើត កែប្រែ ឬ រំលត់នូវ កាតព្វកិច្ច ដោយបង្ហាញឆន្ទៈនៃការចាត់ចែងទ្រព្យដោយភាគីម្ខាង ឬ ដោយអនុវត្តសិទ្ធិ ដែលបានទទួលតាមកិច្ចសន្យា ឬ តាមបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។

២-បញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ២ (វិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ និង សុពលភាពនៃកិច្ចសន្យា) និង ផ្នែកទី ៤ (ការតំណាង) នៃជំពូកទី ២ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសកម្មភាព ឯកតោភាគី ។

(កំណត់)

តាមគោលការណ៍ ការផ្លាស់ប្តូរទំនាក់ទំនងកាតព្វកិច្ច (ការបង្កើត ការផ្លាស់ប្តូរ ឬ ការរំលត់កាតព្វកិច្ច) ពុំមាន អានុភាព បើគ្មានការព្រមព្រៀងទៅវិញទៅមក ដោយសារការផ្លាស់ប្តូរនោះ នឹងធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលដល់ម្ចាស់បំណុល ឬ កូនបំណុល ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យា ឬ បញ្ញត្តិច្បាប់ផ្តល់ឱ្យភាគីណាមួយ នូវសិទ្ធិផ្លាស់ប្តូរទំនាក់ទំនងកាតព្វកិច្ច ការផ្លាស់ប្តូរអាចកើតឡើង បើបុគ្គលដែលត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិនេះអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។ ឧទាហរណ៍អំពីការផ្លាស់ប្តូរ ដោយផ្អែកតាមកិច្ចសន្យា រួមមានសិទ្ធិរំលាយដែលកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យា ។ ការបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយ ដែលកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យានេះ គឺជាសកម្មភាពឯកតោភាគីរបស់ភាគីដែលមានសិទ្ធិរំលាយនេះ ។ ឧទាហរណ៍នៃ សកម្មភាពឯកតោភាគីដែលកំណត់ដោយច្បាប់ រួមមានការបង្កើតមូលនិធិ ការលើកលែងកាតព្វកិច្ច អច្ឆ័យទាន និង ការបោះបង់កម្មសិទ្ធិ ជាអាទិ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

គោលការណ៍ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២. ១០៧ មាត្រា ១១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ ។ ពុំមានបញ្ញត្តិអំពីចំណុចនេះក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនទេ ។

ផ្នែកទី ២ ប្រភេទ និង បែបយវ៉ាងនៃកាតព្វកិច្ច

មាត្រា ៣១៣.- ប្រភេទនៃកាតព្វកិច្ច

ក្រៅពីគោលបំណងផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ឬ សិទ្ធិកាន់កាប់លើវត្ថុ ឬ ប្រាក់ កាតព្វកិច្ចអាច មានគោលបំណងធ្វើ ឬ មិនធ្វើសកម្មភាពណាមួយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះរៀបរាប់ពីខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ចដែលច្បាប់អនុញ្ញាត ។ ច្បាប់ណាស់ដែលកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុ ត្រូវបានអនុញ្ញាត ដូចជាកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ។ កាតព្វកិច្ចដែលគោលបំណងធ្វើសកម្មភាពអ្វីមួយ ក៏ត្រូវបានអនុញ្ញាតដែរ ដូចជាកិច្ចសន្យាអាណត្តិ និង កិច្ចសន្យាការងារ ។ ទោះបីជាគ្មានបញ្ញត្តិចែងអំពីកាតព្វកិច្ចមិនធ្វើសកម្មភាព នៅក្នុងគន្ថីស្តីពីកិច្ចសន្យាផ្សេងៗក៏ដោយ ក៏មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការមិនឱ្យធ្វើសកម្មភាពណាមួយ អាចក្លាយជាខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ចផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍ រួមមានកិច្ចព្រមព្រៀងស្តីពីការទប់ស្កាត់ការបំពុលបរិយាកាសសាធារណៈ ដូចជាការតម្រូវមិនឱ្យមានសម្លេងផ្ទះលើសពីកម្រិតដែលបានកំណត់ និង មិនឱ្យចាក់ចោលសារធាតុគ្រោះថ្នាក់លើសពីចំនួនកំណត់ ជាអាទិ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ មាត្រា ៣៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១១០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៣១៤.- កាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់

ចំពោះកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់អ្វីមួយ កូនបំណុលមានករណីយកិច្ចថែរក្សាវត្ថុនោះ ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ល្អ រហូតដល់ពេលប្រគល់វត្ថុនោះ ។

(កំណត់)

កាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុ អាចបែងចែកជាកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់ និង កាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុមិនជាក់លាក់ ។ មាត្រានេះចែងអំពីករណីយកិច្ចគ្រប់គ្រង ឬ ថែរក្សាវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ រហូតដល់ពេលប្រគល់វត្ថុនោះ (តទៅនេះ ហៅថា "ករណីយកិច្ចថែរក្សាវត្ថុ") ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ច ជាកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់ ។ ជាញឹកញយ ករណីយកិច្ចថែរក្សាវត្ថុ ពុំមានចែងក្នុងកិច្ចសន្យានោះទេ ។ ក្នុងករណីនេះ មាត្រានេះដើរតួនាទីជាបញ្ញត្តិតាមការស្ម័គ្រចិត្ត (បញ្ញត្តិដែលមិនត្រូវអនុវត្តដាច់ខាត ហើយភាគីអាចព្រមព្រៀងផ្សេងបាន តែបើគ្មានការព្រមព្រៀងផ្សេងរវាងភាគីទេ នឹងអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិនោះ) ។ យោងតាមមាត្រានេះ កម្រិតដែលកូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកចំពោះការថែរក្សាវត្ថុ គឺជា "ករណីយកិច្ចក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ល្អ" ដែលជាបន្ទុកមួយដែលធ្ងន់ធ្ងរជាង "ករណីយកិច្ចប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន" ទៅទៀត ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលធ្វើឱ្យខូចខាត ឬ បាត់បង់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ដោយផ្ទុយនឹងករណីយកិច្ចថែរក្សាវត្ថុនោះដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ល្អ កូនបំណុលនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ដោយផ្អែកលើការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយសន្មតថា មានកំហុស ។

"វត្ថុជាក់លាក់" គឺជាពាក្យផ្ទុយនឹង "វត្ថុមិនជាក់លាក់" និងមានភិនភាគសំគាល់មួយចំនួន ។ ឧទាហរណ៍អំពីវត្ថុ

ជាក់លាក់រួមមាន ដីធ្លី អគារ ស្នាដៃសិល្បៈ និង ឡានជំនំ ជាដើម ។ ប៉ុន្តែ ដីធ្លី អាចត្រូវកំណត់ថាជា "វត្ថុមិនជាក់លាក់" បានដែរ ប្រសិនបើដីធ្លីណាដែលបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌមួយចំនួន អាចយកមកធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ។ ក្នុងន័យនេះ ការកំណត់វត្ថុជាក់លាក់ ឬ មិនជាក់លាក់ ត្រូវផ្អែកលើកិច្ចសន្យានីមួយៗ ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងការលក់បសុសត្វ បសុសត្វ អាចជាក់លាក់ ឬ មិនជាក់លាក់ ដោយផ្អែកលើករណីជាក់ស្តែងនីមួយៗ ។ ចំពោះសេចក្តីប្រណាំងដែលបានកំណត់ពិសេស ត្រូវជួញដូរជាវត្ថុជាក់លាក់ រីឯមានម្តែក្បាល ត្រូវជួញដូរជាវត្ថុដែលបានកំណត់តាមប្រភេទ ។

ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ជាវត្ថុមិនជាក់លាក់ ឬ វត្ថុដែលបានកំណត់តាមប្រភេទ ទោះបីជាកូនបំណុល បំផ្លាញ ឬ ធ្វើឱ្យខូចខាតដល់វត្ថុមិនជាក់លាក់ ឬ វត្ថុដែលកំណត់តាមប្រភេទនោះក៏ដោយ ក៏ការទទួលខុសត្រូវក្នុងការ សងសំណងការខូចខាតដោយផ្អែកលើការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មិនត្រូវកើតឡើងឡើយ ។ ពីព្រោះមានវត្ថុមិនជាក់លាក់ ឬ វត្ថុដែលកំណត់តាមប្រភេទដែលដូចគ្នា ហើយកូនបំណុលអាចរកវត្ថុដែលដូចគ្នានោះមកជំនួស និង ផ្តល់តារាវកាលិកនោះ បាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣១៥.- កាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទនៃវត្ថុ

១- ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចត្រូវបានកំណត់ដោយប្រភេទនៃវត្ថុ ប្រសិន បើកម្មវត្ថុដែលត្រូវផ្តល់ មានគុណភាពច្រើនយ៉ាង កូនបំណុលមានករណីយកិច្ចផ្តល់នូវវត្ថុ ដែលមានគុណភាពដូចដែលត្រូវបានកំណត់ ។ ក្នុងករណីដែលត្រូវបានកំណត់គុណភាព ទេ កូនបំណុលមានករណីយកិច្ចផ្តល់នូវវត្ថុដែលមានគុណភាពមធ្យម ។

២- ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទ ក្រោយពេលដែលកូនបំណុលបាន កំណត់កម្មវត្ថុដែលត្រូវផ្តល់ច្បាស់លាស់ និង ដែលបានបញ្ចប់សកម្មភាពចាំបាច់ដើម្បីផ្តល់ នូវកម្មវត្ថុដែលបានកំណត់ហើយនោះ កូនបំណុលមានករណីយកិច្ចផ្តល់នូវវត្ថុនោះតែ ប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពីករណីយកិច្ចដែលកូនបំណុលត្រូវទទួល ក្នុងករណីដែលវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវ ផ្តល់តារាវកាលិក ជាវត្ថុកំណត់តាមប្រភេទ ។ មាត្រានេះចែងអំពីគុណភាពនៃវត្ថុដែលកូនបំណុលត្រូវផ្តល់តារាវកាលិក និង វិធីកំណត់វត្ថុជាក់ស្តែងដែលផ្តល់តារាវកាលិក ។

កាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទ គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលកម្មវត្ថុនោះត្រូវកំណត់ដោយផ្អែកលើប្រភេទ គុណភាព និង

បរិមាណ ។ ឧទាហរណ៍នៃកាតព្វកិច្ចបែបនេះ រួមមានការលក់ទិញវិវ័ដកចំនួន ១០ តោន ស៊ុតចំនួន ១០០ គ្រាប់ និង ទូរទស្សន៍ថ្មីចំនួន ២០ គ្រឿង ជាដើម ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទ គុណភាពវត្ថុដែលកូនបំណុលត្រូវ ផ្តល់តារាងកាតព្វកិច្ច មានសារសំខាន់ពិសេស ។ ជាធម្មតា គុណភាពនោះត្រូវបានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីនៃ កិច្ចសន្យា ពុំបានកំណត់គុណភាព កូនបំណុលអាចផ្តល់តារាងកាតព្វកិច្ចវត្ថុដែលមាន "គុណភាពមធ្យម" បាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ថែមអំពីវិធីកំណត់វត្ថុជាក់ស្តែងដែលត្រូវប្រគល់ទៅម្ចាស់បំណុល ពីក្នុងចំណោមវត្ថុដែលកំណត់តាម ប្រភេទជាច្រើននោះ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញទូរទស្សន៍ចំនួន ២០ គ្រឿង ប្រសិនបើអ្នកលក់មានទូរទស្សន៍ ចំនួន ១០០ គ្រឿង ក្នុងឃ្នាំង អ្នកលក់ត្រូវជ្រើសរើសយកចំនួន ២០ គ្រឿង ។ ក្រោយពេលដែលកូនបំណុល បានជ្រើសរើសទូរទស្សន៍ចំនួន ២០ គ្រឿង និង បញ្ចប់ការរៀបចំប្រគល់វត្ថុដល់អ្នកទិញរួចហើយ ករណីយកិច្ចរបស់ អ្នកលក់ ត្រូវកំណត់នៅត្រឹមករណីយកិច្ចផ្តល់តារាងកាតព្វកិច្ចទូរទស្សន៍ទាំង ២០ គ្រឿងនោះ ។ ការនេះហៅថា ការកំណត់ កាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទ ។ ជាលទ្ធផលនៃការកំណត់នោះ អ្នកលក់មានករណីយកិច្ចថែរក្សាទូរទស្សន៍ទាំង ២០ គ្រឿងនោះ ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងដីល្អ តាមមាត្រា ៣១៤ ដោយហេតុថា ស្ថានភាពនេះ ស្រដៀង នឹងការប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់ដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកលក់ធ្វើឱ្យខូចខាត ឬ បាត់បង់ទូរទស្សន៍ទាំង ២០ គ្រឿងនោះ មុនកាល បរិច្ឆេទប្រគល់ បញ្ហាអាចនឹងកើតឡើងថា តើអ្នកលក់ត្រូវប្រគល់ទូរទស្សន៍ចំនួន ២០ គ្រឿងផ្សេងទៀតដែលមានប្រភេទ ដូចគ្នា ឬ គ្រាន់តែត្រូវសងសំណងការខូចខាត ។ ក្នុងករណីកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់ ដូចជា ការលក់ទិញអគារ ជាដើម អ្នកលក់គ្មានករណីយកិច្ចប្រគល់វត្ថុជំនួសទេ ជម្រើសតែមួយគឺត្រូវសងសំណងការខូចខាត ។ ក្នុងករណីនៃ កាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទវិញ អាចមានការបកស្រាយថា ទោះបីជាកាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់ប្រភេទ ត្រូវបាន កំណត់ជាក់លាក់ក៏ដោយ ក៏កាតព្វកិច្ចនេះមិនត្រូវក្លាយជា "កាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់" ដែរ ហើយ មានវត្ថុដូចគ្នាដែលអាចយកជំនួសវត្ថុដែលខូចខាត ឬ បាត់បង់នោះបាន ហេតុដូច្នោះ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារវត្ថុជំនួស វត្ថុដែលខូចខាត ឬ បាត់បង់ ដោយកំហុសរបស់កូនបំណុល ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការដោះស្រាយបញ្ហានេះ ត្រូវពឹង ផ្អែកលើយុត្តិសាស្ត្រ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣១៦.- កាតព្វកិច្ចជាប្រាក់

១- ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ កូនបំណុលអាចសងជារូបិយវត្ថុ ផ្សេងៗ តាមការជ្រើសរើសរបស់ខ្លួនបាន ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលអាច កំណត់ការសងជារូបិយវត្ថុពិសេសបានដែរ ។

២-ក្នុងករណីដែលរូបិយវត្ថុពិសេសដែលបានកំណត់ជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច លែង ជារូបិយវត្ថុស្របច្បាប់នៅពេលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច កូនបំណុលអាចសងជារូបិយវត្ថុណាមួយ ផ្សេងទៀតបាន ។

៣-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផង ដែរ ចំពោះករណីដែលការផ្តល់នូវរូបិយវត្ថុបរទេស ត្រូវបានកំណត់ជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពីរូបិយវត្ថុដែលអាចយកមកសងចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលមានកម្មវត្ថុជាការផ្តល់ការលើកនូវប្រាក់ ដែលមានចំនួនកំណត់ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា រូបិយវត្ថុស្របច្បាប់ណាក៏អាចយកមកសងចំពោះកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់បានដែរ ។ រូបិយវត្ថុ សំដៅលើក្រដាសប្រាក់ក្តី ឬ កាក់ក្តីដែលអាចយកមកចាយវាយដោយស្របច្បាប់ ។ ប្រភេទនៃរូបិយវត្ថុ និង វិសាល- ភាពនៃភាពស្របច្បាប់ នឹងត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ផ្សេង ។ ក្នុងប្រទេសជប៉ុន វិសាលភាពនៃកាក់មានកម្រិត ដោយហេតុថា ប្រសិនបើកូនបំណុលសងចំពោះកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ចំនួនច្រើន ដោយសងជាកាក់នោះ ម្ចាស់បំណុលនឹង មានការលំបាកក្នុងការទទួល ថែរក្សា និង គ្រប់គ្រង ។ រីឯចំពោះក្រដាសប្រាក់ដែលបោះពុម្ពដោយធនាគារកណ្តាលវិញ ពុំមានការកម្រិតណាមួយនោះទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ទោះបីជាភាគីព្រមព្រៀងគ្នាថានឹងប្រើប្រាស់រូបិយវត្ថុពិសេសសម្រាប់ការសងតាមបញ្ញត្តិ នៃវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលត្រូវសងជារូបិយវត្ថុផ្សេងទៀតដែរ ក្នុងករណីដែលរូបិយវត្ថុ ពិសេសនោះ លែងស្របច្បាប់នៅពេលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ការតម្រូវដូច្នេះជារឿងសមរម្យ ដោយសារការសងជារូបិយ- វត្ថុដែលលែងស្របច្បាប់ទៅហើយនោះ មិនអាចក្លាយទៅជាការសងនោះទេ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ក្នុងករណីដែលភាគីព្រមព្រៀងគ្នាសងជារូបិយវត្ថុបរទេស កូនបំណុលអាចសង ដោយ ប្រើប្រភេទផ្សេងៗនៃរូបិយវត្ថុបរទេសនោះ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់មានកាតព្វកិច្ចសងប្រាក់ចំនួន ១០០០ ដុល្លារ កូនបំណុលនោះអាចសងជារូបិយវត្ថុផ្សេងបាន ដូចជា ក្រដាសប្រាក់ ១ ដុល្លារ ក្រដាសប្រាក់ ១០ ដុល្លារ ក្រដាស ប្រាក់ ២០ ដុល្លារ និង ក្រដាសប្រាក់ ១០០ ដុល្លារ ជាដើម ។ ក្នុងករណីនេះ មិនចាំបាច់ត្រូវតែគោរពតាមច្បាប់របស់ សហរដ្ឋអាមេរិកចំពោះវិសាលភាពនៃភាពស្របច្បាប់ក្នុងការប្រើប្រាស់រូបិយវត្ថុនោះទេ ។ ទោះបីជាមានច្បាប់ក្នុងប្រទេស នោះកំណត់អំពីវិសាលភាពនៃរូបិយវត្ថុក៏ដោយ វិសាលភាពនៃភាពអាចប្រើប្រាស់រូបិយវត្ថុដុល្លារនេះ ត្រូវផ្អែកលើកត្តា សេដ្ឋកិច្ច និង សង្គមរបស់កម្ពុជា ។ កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ ក៏ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ មានន័យថា ប្រសិនបើកូនបំណុលសន្យាសង ១០០០ ដុល្លារ ជាក្រដាសប្រាក់ ១០ ដុល្លារ តែក្រដាសប្រាក់ ១០ ដុល្លារ លែងជារូបិយវត្ថុស្របច្បាប់ នោះកូនបំណុលអាចសងជាក្រដាសដុល្លារផ្សេងទៀតបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ, មាត្រា ១៨៩៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារាំង

មាត្រា ៣១៧.- កាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស

១-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ចំនួននៃកាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស កូនបំណុល អាចសងជារូបិយវត្ថុនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដោយគិតទៅតាមអត្រាប្តូររូបិយប័ណ្ណ បរទេស នៅកន្លែងដែលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះនៅពេលកំណត់អនុវត្ត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើមានការសន្យាពិសេសផ្សេងពីបញ្ញត្តិនេះ រវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ត្រូវអនុវត្ត ទៅតាមការសន្យាពិសេសនោះ ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលមានការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត សងជារូបិយវត្ថុ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលសង ដោយគិតទៅ តាមអត្រាប្តូររូបិយប័ណ្ណបរទេសនៅពេលកំណត់អនុវត្ត ឬ នៅពេលដែលកូនបំណុល សងបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការសន្យាពិសេសផ្សេងពីបញ្ញត្តិនេះ រវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ត្រូវអនុវត្តទៅតាមការសន្យាពិសេសនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងនូវវិធានស្តីពីកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ដែលត្រូវបានកំណត់ជារូបិយវត្ថុបរទេស ។

បញ្ហាដែលអាចកើតឡើងចំពោះកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ដែលត្រូវបានកំណត់ជារូបិយវត្ថុបរទេស គឺថា តើម្ចាស់បំណុលអាច បង្ខំឱ្យកូនបំណុលសងជារូបិយវត្ថុបរទេសបាន ឬ មិនបាន ។ បញ្ហានេះកើតឡើង ដោយសាររូបិយវត្ថុបរទេសគ្មានភាព ស្របច្បាប់ (អានុភាពក្នុងការបង្ខំឱ្យទទួល) ។ ម្យ៉ាងទៀត មានករណីខ្លះដែលមានផលពិបាកសម្រាប់កូនបំណុល ក្នុងការ រករូបិយវត្ថុបរទេសដែរ ។ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះចែងថា ទោះបីជាចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ច ត្រូវបានកំណត់ជារូបិយវត្ថុ បរទេសក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលអាចជ្រើសរើសសងជារូបិយវត្ថុជាតិបាន ពោលគឺ ប្រាក់រៀល ដែលជារូបិយប័ណ្ណរបស់ព្រះ- រាជាណាចក្រកម្ពុជា ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលជ្រើសរើសសងជារូបិយវត្ថុជាតិ ចាំបាច់ត្រូវប្តូរជារូបិយវត្ថុជាតិនូវចំនួនដែល ត្រូវបានកំណត់ជារូបិយវត្ថុបរទេស ។ ក្នុងករណីនេះ មានបញ្ហាថា តើយកអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុ នៅពេលណា និង នៅកន្លែង ណា ។ ចំពោះបញ្ហានេះ អត្រាប្តូររូបិយវត្ថុនោះ ត្រូវយកតាមអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុនៃទីកន្លែង និង ពេលវេលាដែល កូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ជាគោលការណ៍ កូនបំណុលអាចសងជារូបិយវត្ថុជាតិបាន ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុល និង ម្ចាស់បំណុលបានសន្យាសងជារូបិយវត្ថុបរទេស កូនបំណុលត្រូវសងជារូបិយវត្ថុបរទេសនោះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់អំពីការចាត់ចែងក្នុងករណីដែលមានការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ករណីនេះ ខុសពីករណីដែលកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនៅពេលកំណត់សង គឺកូនបំណុលមិនគួរមានសិទ្ធិជ្រើសរើសយករូបិយវត្ថុ ដែលធ្វើឱ្យខ្លួនមានប្រៀបលើម្ចាស់បំណុល តាមអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុបានទេ ដោយសារខ្លួនមានការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុបរទេសនៅពេលសងជាក់ស្តែង ទាបជាងអត្រាតាមកាលបរិច្ឆេទ កំណត់តាមកិច្ចសន្យា ហើយប្រសិនបើអនុញ្ញាតឱ្យកូនបំណុលសងជារូបិយវត្ថុកម្ពុជា នោះកូនបំណុលនឹងអាចទទួលផល ប្រយោជន៍ហួសហេតុ (ទោះបីជាកូនបំណុលសងជារូបិយវត្ថុបរទេសក៏ដោយ ម្ចាស់បំណុលនឹងខាតអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុ ប្រសិនបើខ្លួនត្រូវប្តូរចំនួននៃកាតព្វកិច្ចនោះជារូបិយវត្ថុជាតិ ប៉ុន្តែ នេះគឺជាភាពប្រថុយប្រថានដែលមិនអាចជៀសវាងបាន ក្នុងការកំណត់កាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស) ។ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ នេះបានកំណត់ថា ក្នុងករណីដែលមានការ យឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស ទោះបីជាកូនបំណុលអាចសងជារូបិយវត្ថុរបស់ព្រះរាជាណាចក្រ កម្ពុជាក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលអាចកំណត់យកអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុពេលកំណត់សងតាមការសន្យាក៏បាន ឬ អត្រាពេលសង ជាក់ស្តែងក៏បាន ។ ឧទាហរណ៍ ប្រាក់ដុល្លារពេលសងជាក់ស្តែងដោយសារការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ធ្លាក់ពី ៥០០០ រៀល ក្នុងមួយដុល្លារ ដល់ ៣០០០ រៀល ក្នុងមួយដុល្លារ នៅកាលបរិច្ឆេទសងតាមកិច្ចសន្យា (តម្លៃរៀលឡើង) ។ ម្ចាស់បំណុល អាចទទួលបាននូវចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ច ដោយគិតតាមអត្រា ៥០០០ រៀល ក្នុងមួយដុល្លារ ប្រសិនបើកូនបំណុល សងតាមកំណត់ពេល ។ គោលបំណងនៃកថាខណ្ឌទី ២ គឺ ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍របស់ ម្ចាស់បំណុល ។ ប្រសិនបើមិនទទួលស្គាល់សិទ្ធិជ្រើសរើសដូច្នោះចំពោះម្ចាស់បំណុលទេ នៅពេលដែលតម្លៃដុល្លារកំពុងធ្លាក់ កូនបំណុលនឹងពន្យារការសងដើម្បីរង់ចាំដល់ពេលប្រាក់រៀលឡើងថ្លៃ ហើយសងជាប្រាក់រៀល ។ ផលប្រយោជន៍របស់ ភាគីទាំងពីរ ក៏អាចត្រូវបានសម្របសម្រួលដោយឱ្យកូនបំណុលសងការខូចខាតចំពោះការឡើង ឬ ចុះនៃអត្រាប្តូរ រូបិយវត្ថុដោយសារការយឺតយ៉ាវរបស់ខ្លួនក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ មានបញ្ហាថា ការខាតបង់ដែលបណ្តាល ពីការឡើងចុះនៃអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុ តើត្រូវទទួលស្គាល់ក្នុងកម្រិតណាថាជាការខូចខាតចំពោះម្ចាស់បំណុល ក្នុងករណីដែល កូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ។ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ ដោះស្រាយបញ្ហានេះ ដោយបង្កើតឱ្យមានជា វិធានស្តីពីអត្រាប្តូររូបិយវត្ថុ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួនក្នុងការជ្រើសរើសរូបិយវត្ថុ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០៣ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣១៨.- អត្រាការប្រាក់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់

ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបង្កើតការប្រាក់ ក្នុងករណីដែលគ្មានការកំណត់ផ្សេងទេ ត្រូវគិតអត្រាការប្រាក់ ចំនួន ៥ ភាគរយ (ប្រាំភាគរយ) ក្នុងមួយឆ្នាំ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអត្រាការប្រាក់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ។

អត្រាការប្រាក់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ត្រូវអនុវត្តចំពោះករណីដែលកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងការប្រាក់ តាមច្បាប់ ឬ តាមកិច្ចសន្យា លើកលែងតែភាគីព្រមព្រៀងអំពីអត្រាផ្សេងពីនេះ ។

ការប្រាក់ សំដៅលើទឹកប្រាក់ ឬ វត្ថុជំនួសផ្សេងទៀត ដែលត្រូវសងជាផ្លូវនឹងការប្រើប្រាស់ប្រាក់ ឬ វត្ថុដើម តាមរយៈពេលនៃការប្រើប្រាស់ ។ ដូច្នោះ កាតព្វកិច្ចដែលជាប្រាក់ ឬ វត្ថុដើម ត្រូវតែមានលក្ខណៈអាចជំនួសបាន ដូចជាកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ឬ អង្ករ ជាអាទិ៍ ហើយត្រូវតែជាអ្វីដែលក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាខ្ចីបរិភោគ ។

កាតព្វកិច្ចដែលមានការប្រាក់ សំដៅលើកាតព្វកិច្ចដែលការប្រាក់នឹងកើតឡើង តាមច្បាប់ ឬ តាមកិច្ចសន្យា ។ ឧទាហរណ៍ចម្បងនៃកាតព្វកិច្ចដែលការប្រាក់នឹងកើតឡើងតាមកិច្ចសន្យា គឺកាតព្វកិច្ចនៃកិច្ចសន្យាខ្ចីបរិភោគដែលភ្ជាប់នឹងការប្រាក់ ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងការប្រាក់តាមផ្លូវច្បាប់ មានប្រទេសខ្លះដែលមានបញ្ញត្តិស្តីពីការប្រាក់ដែលត្រូវបន្ថែមលើសិទ្ធិទាមទារសំណងការខូចខាតដោយអំពើអនីត្យានុកូល (មាត្រា ៨៤៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់) ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាគ្មានបញ្ញត្តិនេះក៏ដោយ ក៏អាចទទួលបានលទ្ធផលដូចគ្នានេះដែរ ដោយអនុវត្តមាត្រា ៣៣៩ នៃក្រមនេះ ដែលចែងអំពីការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ មានន័យថា ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវសងសំណងការខូចខាតដោយអំពើអនីត្យានុកូល កូនបំណុលធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការយឺតយ៉ាវ ចាប់ពីពេលដែលការខូចខាតនោះបានកើតឡើង ហេតុដូច្នោះ ការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវ ត្រូវគិតពីពេលនោះទៅ ។ តាមន័យនេះ កាតព្វកិច្ចសងសំណងការខូចខាតដោយអំពើអនីត្យានុកូល ត្រូវចាត់ទុកជា "កាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងការប្រាក់" ។

នាពេលថ្មីៗនេះ ជំនួសឱ្យអត្រាការប្រាក់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់មិនប្រែប្រួល ប្រទេសមួយចំនួនយកអត្រាការប្រាក់ផ្លូវការដែលកំណត់ដោយធនាគារជាតិ មកធ្វើជាអត្រាការប្រាក់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ ។ ដោយសារសេចក្តីសម្រេចថា តើត្រូវអនុវត្តអត្រាការប្រាក់ដែលអាចប្រែប្រួលបាននេះ មិនត្រឹមតែតម្រូវឱ្យមានការពិចារណាផ្នែកច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ តែត្រូវគិតទាំងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និង នយោបាយថែមទៀត នោះវិធីសាស្ត្រជាទំនៀមទម្លាប់នៃការកំណត់អត្រាការប្រាក់ដែលមិនប្រែប្រួល ត្រូវបានយកមកប្រើប្រាស់ក្នុងក្រមនេះ ។ អត្រាដែលសមរម្យគឺ ៤ ទៅ ៦ ភាគរយ ។ ក្រមនេះកំណត់យកចំណុចកណ្តាលគឺ ៥ ភាគរយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០៤ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៤៦ និង មាត្រា ២៤៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣១៩.- ការប្រាក់សមាស

ក្នុងករណីដែលមានការយឺតយ៉ាវមិន បានសងការប្រាក់ សម្រាប់រយៈពេលចាប់ពី

១ (មួយ) ឆ្នាំ ឡើងទៅ ហើយទោះបីជាម្ចាស់បំណុល បានដាស់តឿនឱ្យ សងយ៉ាងណាក៏

ដោយ ក៏ កូន បំណុល មិន ព្រម សង ការ ប្រាក់ នោះ ម្ចាស់ បំណុល អាច ប្តូរ ការ ប្រាក់ បញ្ចូល ទៅ ក្នុង ប្រាក់ ដើម បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពីការប្រាក់លើការប្រាក់ ឬ ហៅថា ការប្រាក់សមាស ។ ការប្រាក់សមាស សំដៅលើការបន្ថែម ការប្រាក់ទៅលើការប្រាក់ដែលមិនទាន់បានសង ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើទឹកប្រាក់ចំនួន ១០០០ ដុល្លារ ត្រូវបានឱ្យខ្ចី ដោយមានការប្រាក់ ៨ ភាគរយ ក្នុងមួយឆ្នាំ ចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃប្រាក់ដើម និង ការប្រាក់ គឺ ១០៨០ ដុល្លារ រយៈពេលមួយឆ្នាំ ក្រោយមក ។ ភាគីទាំងពីរអាចព្រមព្រៀងពិសេសថា ការប្រាក់ត្រូវគិតតាមប្រាក់ដើម ១០៨០ ដុល្លារ នៅឆ្នាំទី ២ ។ ដោយសារការប្រាក់សមាសបន្ថែមបន្តកចំពោះកូនបំណុល ការប្រាក់សមាសនេះអាចធ្វើបាន លុះត្រាតែ បំពេញតាមលក្ខខណ្ឌកំណត់ ។ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យយកការប្រាក់សមាស តែក្នុងករណីដែលកូនបំណុលខានសង ការប្រាក់ចាប់ពី ១ (មួយ) ឆ្នាំឡើងទៅតែប៉ុណ្ណោះ ។ ការកំណត់អត្រាការប្រាក់ប្រចាំខែ និង បញ្ចូលការប្រាក់នោះ ជាប្រាក់ដើម មួយខែក្រោយកូនបំណុលមិនសងការប្រាក់ ត្រូវតែហាមឃាត់ តាមមាត្រានេះ ។ ហេតុនេះ ទោះបីជា មានការព្រមព្រៀងរវាងភាគីក៏ដោយ ការព្រមព្រៀងនេះ គ្មានសុពលភាពនោះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០៥ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៤៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣២០.- កាតព្វកិច្ចអនិយ័ត

ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ត្រូវបានកំណត់ដោយការជ្រើសរើសក្នុងចំណោម ការផ្តល់ច្រើនប្រភេទ កូនបំណុលត្រូវមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែ ភាគីនៃកិច្ចសន្យា អាចឱ្យសិទ្ធិជ្រើសរើសនោះទៅម្ចាស់បំណុល ឬ តតិយជន តាមការកំណត់ផ្សេង បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីកាតព្វកិច្ចអនិយ័ត (alternative obligation) ។ ដូចដែលបានកំណត់និយមន័យក្នុងមាត្រានេះ កាតព្វកិច្ចអនិយ័ត សំដៅលើករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចត្រូវបានកំណត់ ដោយការជ្រើសរើសក្នុងចំណោមការផ្តល់ តារាការិកច្រើនប្រភេទ ។ ឧទាហរណ៍ដូចជា កាតព្វកិច្ចដែលកូនបំណុលត្រូវសងប្រាក់ ៥០០ ដុល្លារ ឬ សេះមួយក្បាល ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលផ្តល់តារាការិកណាមួយ ក្នុងចំណោមជម្រើសកាតព្វកិច្ចទាំងពីរ កាតព្វកិច្ចត្រូវចាត់ទុកថា ត្រូវបាន អនុវត្តចប់សព្វគ្រប់ ។

បញ្ហាចម្បងទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចអនិយ័ត គឺបញ្ហាថា តើអ្នកណាមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ។ ដោយហេតុថា ជាទូទៅ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាដែលព្រមព្រៀងអំពីកាតព្វកិច្ចអនិយ័ត ផ្តល់សិទ្ធិនេះទៅកូនបំណុល មាត្រានេះបានផ្តល់សិទ្ធិជ្រើសរើស

ឱ្យកូនបំណុល ដោយចែងបន្ថែមថា កិច្ចព្រមព្រៀងដែលផ្តល់សិទ្ធិនេះទៅអ្នកផ្សេងទៀត ក៏មានសុពលភាពផងដែរ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០៦ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៦២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ុង, មាត្រា ១៥៤៥ និង មាត្រា ១៥៤៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣២១.- ការអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើស

១-សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវបានអនុវត្តដោយការជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀត ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ការផ្តល់នូវកម្មវត្ថុដែលកូនបំណុលបានជ្រើសរើស ត្រូវចាត់ទុកថា បានអនុវត្តនូវសិទ្ធិជ្រើសរើសនោះ ។ ក្នុងករណីដែលតតិយជនមានសិទ្ធិជ្រើសរើស សិទ្ធិនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយការជូនដំណឹងទៅឱ្យកូនបំណុល និង ម្ចាស់បំណុល ។

២-ការជ្រើសរើស ត្រូវមានអានុភាពប្រតិសកម្ម ចាប់តាំងពីពេលដែលកាតព្វកិច្ចបានកើតឡើង ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងអំពីរបៀបអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើស ។

ដោយសារការកំណត់ខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ចដោយការអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើស មានសារៈសំខាន់ទាំងចំពោះម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ចាំបាច់ត្រូវជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀតអំពីការអនុវត្តសិទ្ធិនេះ ទោះបីជាសិទ្ធិនេះជាប់សម្រាប់ម្ចាស់បំណុល ឬកូនបំណុលក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ពុំមានការខាតបង់ប្រយោជន៍ភាគីទាំងពីរទេ បើចាត់ទុកថា សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវបានអនុវត្ត នៅពេលកូនបំណុលផ្តល់នូវកម្មវត្ថុដែលជ្រើសរើស ។ ដូច្នេះ មាត្រានេះកំណត់អំពីចំណុចនេះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសវិញនោះ ម្ចាស់បំណុលត្រូវជូនដំណឹងទៅកូនបំណុលអំពីការអនុវត្តសិទ្ធិនេះ ដោយហេតុថា កូនបំណុលត្រូវរៀបចំដើម្បីផ្តល់ការកាត់តាមការជ្រើសរើសរបស់ម្ចាស់បំណុល ។

ប្រសិនបើតតិយជនអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើស វាជារឿងធម្មតាដែលតតិយជនត្រូវជូនដំណឹងដល់កូនបំណុល ដែលត្រូវរៀបចំដើម្បីផ្តល់ការកាត់តាមការជ្រើសរើសនោះ ហើយតតិយជនក៏ត្រូវជូនដំណឹងដល់ម្ចាស់បំណុលផងដែរ ដោយហេតុថា ម្ចាស់បំណុលមានផលប្រយោជន៍ក្នុងនោះ (មាត្រា ៤០៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនសរសេរថា " ម្ចាស់បំណុល ឬកូនបំណុល") ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីអានុភាពប្រតិសកម្មនៃការជ្រើសរើស ។ ជាលទ្ធផលនៃការជ្រើសរើស កាតព្វកិច្ចអនិយ័ត

ត្រូវកំណត់ជាកាតព្វកិច្ចដែលមានកម្មវត្ថុនៃការកាត់កែមួយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអានុភាពនោះមានប្រតិសកម្ម ត្រូវចាត់ទុកការកាត់កែដែលបានកំណត់នោះ ថាជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ចាប់តាំងពីពេលដែលកាតព្វកិច្ចនោះបានកើតឡើង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

ចំពោះកថាខណ្ឌទី ១ សូមមើលមាត្រា ៤០៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ២៦៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ ។ ចំពោះកថាខណ្ឌទី ២ សូមមើលមាត្រា ៤១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ២៦៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ ។

មាត្រា ៣២២._ ការផ្ទេរសិទ្ធិជ្រើសរើស

១-ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចដល់ពេលកំណត់សង ទោះបីជាកូនបំណុល ឬ ម្ចាស់បំណុលដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស បានទទួលការដាស់តឿនឱ្យអនុវត្តសិទ្ធិនេះ ក្នុងអំឡុងពេលសមរម្យដែលភាគីម្ខាងទៀត បានកំណត់ក៏ដោយ តែមិនបានជ្រើសរើសក្នុងអំឡុងពេលនោះ សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវផ្ទេរទៅភាគីម្ខាងទៀត ។

២-ក្នុងករណីដែលតតិយជនមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ទោះបីជាតតិយជននោះ បានទទួលការដាស់តឿនឱ្យអនុវត្តសិទ្ធិនេះក្នុងអំឡុងពេលសមរម្យដែលកូនបំណុល ឬ ម្ចាស់បំណុលបានកំណត់ក៏ដោយ តែមិនបានជ្រើសរើសក្នុងអំឡុងពេលនោះ សិទ្ធិជ្រើសរើសនោះត្រូវផ្ទេរទៅកូនបំណុលវិញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងករណីដែលភាគីដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសមិនអនុវត្តសិទ្ធិនេះ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស តែមិនអនុវត្តសិទ្ធិនេះ កម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចមិនត្រូវបានកំណត់ ហេតុដូច្នោះ ទោះបីជាកូនបំណុលធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយហួសពេលកំណត់សងក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលមិនអាចបង្ខំឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចភ្លាមបានឡើយ ។ ច្បាប់ប្រទេសខ្លះកំណត់ថា ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសការកាត់កែមួយដែលជាជម្រើស ហើយអាចអនុវត្តដោយបង្ខំ ចំពោះកូនបំណុលបាន (ក្រមរដ្ឋប្បវេណីប្រទេសអាស៊ីម៉ង់) ។ ប៉ុន្តែ ការធ្វើដូច្នោះ តម្រូវឱ្យមានការបង្កើតឱ្យមាននូវបញ្ញត្តិស្តីពីការអនុវត្តដោយបង្ខំ និង មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងក្លា ។ ម្យ៉ាងទៀត ទោះបីជាគ្មានបញ្ញត្តិពិសេសស្តីពីការអនុវត្តដោយបង្ខំ ចំពោះករណីនេះក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលអាចបង្ខំឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើសបានដែរ (ការបង្ខំដោយប្រយោល ឬ ការអនុវត្តជំនួស) ។ ប៉ុន្តែ ការធ្វើដូច្នោះ ត្រូវចំណាយពេល និង ជាវិធីដែលស្មុគស្មាញ ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះគ្រាន់តែចែង

យ៉ាងសាមញ្ញថា ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើសទេ សិទ្ធិនេះត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យម្ចាស់បំណុល ។ ក្នុងករណីដែល ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសតាំងពីដំបូងមក ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិនេះទេ សិទ្ធិនេះត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យ កូនបំណុល ។ ប្រសិនបើតតិយជនមានសិទ្ធិនេះ តែមិនអនុវត្ត សិទ្ធិនេះត្រូវផ្ទេរឱ្យកូនបំណុល ដោយសារនេះជារឿងដែល សមហេតុផលមួយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤០៨ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់, កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ១៥៤៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣២៣.- ការកំណត់កាតព្វកិច្ចអនិយ័តដោយអលទ្ធភាព

១-ប្រសិនបើការផ្តល់តារាកាលិកណាមួយក្នុងចំណោមតារាកាលិកច្រើនដែលអាច ជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចអនិយ័ត មិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានចាប់តាំងពីពេលបង្កើត ឬ ក្រោយ ពេលបង្កើតកិច្ចសន្យា ដោយគ្មានកំហុសរបស់ភាគី កម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចត្រូវតែជាតារាកាលិក ដែលនៅសល់ ។ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣២១ (ការអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើស) ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីនេះ ។

២-ប្រសិនបើភាគីដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាពនៃការ ផ្តល់តារាកាលិក សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវផ្ទេរទៅភាគីម្ខាងទៀត ។

៣-ប្រសិនបើកូនបំណុលដែលគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើស មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព នៃការផ្តល់តារាកាលិក អ្នកដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសអាចជ្រើសរើសតារាកាលិកដែលមិន អាចប្រព្រឹត្តទៅបាននោះ និង អាចទាមទារសំណងនៃការខូចខាត ចំពោះកូនបំណុលនោះ បាន ។

៤-ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលដែលគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើស មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព នៃការផ្តល់តារាកាលិក កូនបំណុលដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសអាចជ្រើសរើសតារាកាលិក ដែលមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាននោះ និង អាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីដោះស្រាយក្នុងករណីដែលការផ្តល់តារាកាលិកណាមួយ ក្នុងចំណោមការផ្តល់តារាកាលិកនានា មិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ។

បញ្ហាចម្បងនៅទីនេះ គឺថា ក្នុងករណីដែលការកាត់កម្មវិធីក្នុងចំណោមការកាត់កម្មវិធីនៃកាតព្វកិច្ចអនិយ័ត ក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន តើការកាត់កម្មវិធីដែលមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាននោះ នៅតែអាចត្រូវបានជ្រើសរើស ឬ គួរកំណត់ការកាត់កម្មវិធីផ្សេងទៀតជាកម្មវិធីនៃកាតព្វកិច្ចអនិយ័តជំនួសវិញ ។ ប្រសិនបើការកាត់កម្មវិធីដែលមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានអាចនៅតែត្រូវបានជ្រើសរើស និងធ្វើឱ្យមានការខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះភាគី ពោលគឺ កាតព្វកិច្ចនឹងត្រូវរលត់ ប្រសិនបើការកាត់កម្មវិធីមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ដោយគ្មានកំហុសរបស់កូនបំណុល ហើយប្រសិនបើការកាត់កម្មវិធីមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានដោយសារកំហុសរបស់កូនបំណុល កាតព្វកិច្ចនឹងត្រូវប្តូរទៅជាការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ។ ដូច្នេះមាត្រានេះ បែងចែកករណី ដោយផ្អែកតាមអ្នកដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស និង អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះអលទ្ធភាព ។

កថាខណ្ឌទី ១ រៀបរាប់អំពីករណីដែលគ្មានភាគីណាមួយនៃកិច្ចសន្យាគ្មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើកូនបំណុលអាចជ្រើសរើសការកាត់កម្មវិធីដែលក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ម្ចាស់បំណុលនឹងទទួលបានការខូចខាតដល់ផលប្រយោជន៍ធ្ងន់ធ្ងរ ដោយសារម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារសំណងការខូចខាតជំនួសការកាត់កម្មវិធីនោះបានទេ ។ ដូច្នេះ ពុំគួរអនុញ្ញាតឱ្យជ្រើសរើសយកការកាត់កម្មវិធីដែលក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ហើយគួរតែកំណត់ការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីផ្សេងទៀត ។ គួរអនុវត្តដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងករណីដែលតតិយជនមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ហើយការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ដោយកំហុសរបស់តតិយជននោះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ទាក់ទងនឹងករណីដែលភាគីដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព ។ ក្នុងករណីនេះ សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវផ្ទេរទៅភាគីម្ខាងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ហើយការប្រគល់សេវាក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ដោយសារកំហុសរបស់កូនបំណុលនោះ សិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យម្ចាស់បំណុល ។ ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីជាប្រាក់កំរៃ ឬ ទាមទារសំណងការខូចខាតដោយអលទ្ធភាពចំពោះកូនបំណុល ដោយជ្រើសរើសការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីសេរីដែលមិនអាចធ្វើទៅរួចក៏បានដែរ ។ ប្រសិនបើតតិយជនមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ហើយមានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព កថាខណ្ឌទី ១ ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នា ។

កថាខណ្ឌទី ៣ និង កថាខណ្ឌទី ៤ ទាក់ទងនឹងករណីដែលភាគីដែលគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើស (កូនបំណុល ឬ ម្ចាស់បំណុល) មានកំហុសចំពោះអលទ្ធភាព ។ កថាខណ្ឌទី ៣ អនុវត្តចំពោះករណីដែលម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ហើយកូនបំណុលដែលគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើសធ្វើឱ្យការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីក្នុងចំណោមការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីច្រើន (នៅក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើ គឺការប្រគល់សេវា) មិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ ម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសយកការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីដែលក្លាយជាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាននោះ ហើយទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងសំណងការខូចខាតចំពោះអលទ្ធភាពបាន ។ កថាខណ្ឌទី ៤ អនុវត្តចំពោះករណីដែលកូនបំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ហើយម្ចាស់បំណុលធ្វើឱ្យការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីក្នុងចំណោមការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីច្រើន (ការប្រគល់សេវា) មិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុលអាចជ្រើសរើសយកការផ្តល់ការកាត់កម្មវិធីដែលមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ ដោយសារអលទ្ធភាពនោះមិនមែនជាកំហុសរបស់

កូនបំណុល កូនបំណុលត្រូវរួចពីករណីយកិច្ចក្នុងការអនុវត្ត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២៦៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់, មាត្រា ១៥៤៨ ដល់មាត្រា ១៥៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣២៤.- សិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ចដែលមានភាគីច្រើននាក់

១-ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់ ចំពោះកាតព្វកិច្ចមួយ ប្រសិនបើ គ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈផ្សេង ម្ចាស់បំណុលម្នាក់ៗ មានសិទ្ធិ ដោយមានភាគស្មើគ្នា ។

២-ក្នុងករណីដែលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មិនអាចបែងចែកបាន តាមលក្ខណៈនៃ កាតព្វកិច្ចនេះ ឬ ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគី ប្រសិនបើមានម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់ ម្ចាស់បំណុលម្នាក់ៗអាចទាមទារឱ្យអនុវត្ត សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ហើយកូន បំណុលអាចអនុវត្តចំពោះម្ចាស់បំណុលម្នាក់ៗ សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់បាន ។

៣-ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ សកម្មភាព របស់ម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ណាម្នាក់ ឬ ហេតុដែលបានកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុល អវិភាគីយ៍ណាម្នាក់ មិនត្រូវមានអានុភាពចំពោះម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ផ្សេងទៀតឡើយ ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលធ្វើនវកម្មជាមួយម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ណាម្នាក់ ឬ ទទួលការ លើកលែងពីម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ណាម្នាក់ ប្រសិនបើកូនបំណុលនោះអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ទាំងអស់ ឬ មួយភាគ ដោយផ្អែកលើការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ផ្សេងទៀត កូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យសងមកវិញនូវផលប្រយោជន៍ដែលម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍ម្នាក់ នោះត្រូវទទួល ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលអវិភាគីយ៍នោះមិនបានបាត់បង់សិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។

៤- ចំពោះកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព និង ករណីផ្សេងទៀតដែលមានកូនបំណុល ច្រើននាក់ ត្រូវអនុលោមតាមបញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៩២១ (អត្ថន័យនៃកាតព្វកិច្ចដោយ សាមគ្គីភាព) ដល់មាត្រា ៩៣៧ (កាតព្វកិច្ចអវិភាគីយ៍ និង កាតព្វកិច្ចដែលមានលក្ខណៈ ប្រហាក់ប្រហែលនឹងកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព និង កាតព្វកិច្ចវិភាគីយ៍) ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ កំណត់អំពីទំនាក់ទំនងសិទ្ធិលើបំណុល ក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលច្រើនចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលមួយ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បង្កើតឱ្យមានជាវិធានទូទៅសម្រាប់ករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់ ។ លើកលែងតែមានការបង្ហាញឆន្ទៈផ្ទុយពីនេះ សិទ្ធិលើបំណុលនោះ ត្រូវក្លាយទៅជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានបែងចែកទៅម្ចាស់បំណុលនីមួយៗដោយមានភាគស្មើគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ រួមមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់វត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិអវិភាគ និងសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសំណងការខូចខាតដល់វត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិអវិភាគ ដោយអំពើអនីត្យានុកូល ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលមិនអាចបែងចែកបាន តាមលក្ខណៈនៃសិទ្ធិលើបំណុល ឬ ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគី សិទ្ធិលើបំណុលនោះ ត្រូវក្លាយទៅជាសិទ្ធិលើបំណុលអវិភាគិយ៍ ។ ឧទាហរណ៍ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិលើបំណុលអវិភាគិយ៍តាមលក្ខណៈនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ មានសិទ្ធិទាមទារឱ្យរើចេញពីផ្ទះមួយដែលមានភតិបតិច្រើននាក់ ជាអាទិ៍ ។ ហើយសិទ្ធិលើបំណុលអវិភាគិយ៍ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគី អាចយកជាការបាននៅពេលដែលមានការបង្ហាញដែលមានអានុភាពតាមការរៀបរាប់ខាងក្រោម ។

សិទ្ធិលើបំណុលអវិភាគិយ៍ សំដៅលើសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលអវិភាគិយ៍នីមួយៗ អាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់បាន ហើយកូនបំណុលអាចអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ចំពោះម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ (កថាខណ្ឌទី ២) និង ជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលហេតុដែលបានកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុលម្នាក់ ពុំមានអានុភាពចំពោះម្ចាស់បំណុលដទៃទៀតនោះទេ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើហេតុដែលបានកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុលម្នាក់ ជានរកម្ម ឬ ការលើកលែង ត្រូវមានអានុភាពមួយចំនួន ចំពោះម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត នៅក្រោមលក្ខខ័ណ្ឌជាក់លាក់ (កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ដើម្បីបញ្ជាក់ កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៩២១ ដល់ មាត្រា ៩៣៧ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះករណីដែលមានកូនបំណុលច្រើនចំពោះកាតព្វកិច្ចតែមួយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៧ និង មាត្រា ៤២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៣ លក្ខខណ្ឌ កំណត់ពេល និង អំឡុងពេល

កថាខណ្ឌទី ១ លក្ខខណ្ឌ

មាត្រា ៣២៥.- អត្ថន័យនៃលក្ខខណ្ឌ

១-ភាគីនៃកិច្ចសន្យា អាចដាក់លក្ខខណ្ឌលើការបង្កើត ឬ ការរលត់អានុភាពនៃកិច្ចសន្យានោះ ។ ចំពោះសកម្មភាពឯកតោភាគី ភាគីនោះអាចដាក់លក្ខខណ្ឌបាន លុះត្រាតែ

មិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

២- លក្ខខណ្ឌគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងនាពេលអនាគតហើយដែលមិនទៀងទាត់ ។

៣- ក្នុងករណីដែលដាក់លក្ខខណ្ឌបង្កលើកាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា ឬ សកម្មភាពឯកតោភាគី អានុភាពនៃកាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិនោះ ត្រូវកើតឡើងចាប់តាំងពីពេលដែលលក្ខខណ្ឌបង្កនោះត្រូវបានបំពេញ ។ ក្នុងករណីដែលដាក់លក្ខខណ្ឌវិលាយកាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា ឬ សកម្មភាពឯកតោភាគី អានុភាពនៃកាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិនោះត្រូវរលត់នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌវិលាយនោះត្រូវបានបំពេញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលអាចដាក់លក្ខខណ្ឌបាន និង កំណត់និយមន័យនៃលក្ខខណ្ឌ និង អត្ថន័យនៃការដាក់លក្ខខណ្ឌ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា លក្ខខណ្ឌអាចដាក់លើអានុភាពនៃកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពឯកតោភាគី ។ មាត្រានេះក៏បញ្ជាក់អំពីអត្ថន័យនៃការដាក់ លក្ខខណ្ឌផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដាក់លក្ខខណ្ឌលើសកម្មភាពឯកតោភាគី ភាគីម្ខាងទៀតអាចនឹងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពមួយដែលគ្មានស្ថិរភាព ។ ដោយហេតុនេះ អាចដាក់លក្ខខណ្ឌលើសកម្មភាពឯកតោភាគីដែលស្របច្បាប់បាន "លុះត្រាតែមិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត" ។ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិវិលាយកាតព្វកិច្ច ដោយសារកូនបំណុលមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ម្ចាស់បំណុលអាចបង្ហាញនូវវិលាយនោះ ក្នុងលក្ខខណ្ឌថា កូនបំណុលខកខានមិនបានសងក្នុងអំឡុងពេលមួយជាក់លាក់ ។ ទោះបីជានេះជាការដាក់លក្ខខណ្ឌបង្កលើសកម្មភាពឯកតោភាគី (ការវិលាយ) ក៏ដោយ ក៏ការដាក់លក្ខខណ្ឌបង្កនេះមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវដោយសារថា វាមិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀតនោះទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ជាក់ថា លក្ខខណ្ឌអាចដាក់លើអានុភាពនៃកិច្ចសន្យា ។ មានន័យថា ក្នុងករណីដែលដាក់លក្ខខណ្ឌលើកិច្ចសន្យា លក្ខខណ្ឌនោះត្រូវបានដាក់ចំពោះអានុភាពនៃកាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិដែលកើតកិច្ចសន្យានោះ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌដែលថា "A នឹងធ្វើប្រទានកម្មនូវឡានមួយឱ្យ B ប្រសិនបើ B រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍" ត្រូវបានដាក់ ចំពោះកិច្ចសន្យាប្រទានកម្មដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្ក កិច្ចសន្យាប្រទានកម្មនេះមានសុពលភាព ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌនេះត្រូវភ្ជាប់ទៅនឹងអានុភាពនៃកាតព្វកិច្ចរបស់ទាយក ឬ សិទ្ធិរបស់បដិគ្គាហកដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យាប្រទានកម្មនោះ ។ នេះគឺជាអត្ថន័យនៃពាក្យ "ដាក់លក្ខខណ្ឌលើការបង្កើត ឬ ការរលត់អានុភាពនៃកិច្ចសន្យា" នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ។

ទោះបីជាញឹកញយល័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវបានដាក់លើការបង្កើតនូវ "កាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិលើបំណុល" ដែលកើតពីកិច្ចសន្យា ក៏ដោយ ក៏មានករណីខ្លះដែលសិទ្ធិប្រត្យក្សអាចកើតឡើង ឬ ផ្លាស់ប្តូរ តាមកិច្ចសន្យាដែរ ។ ដូច្នោះ ដោយពិចារណាលើ ករណីដែលល័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវបានដាក់លើសិទ្ធិប្រត្យក្ស កថាខណ្ឌទី ៣ ប្រើប្រាស់ពាក្យ "កាតព្វកិច្ច ឬ សិទ្ធិ" ។ ឧទាហរណ៍ នៃករណីដែលដាក់ល័ក្ខខ័ណ្ឌលើសិទ្ធិប្រត្យក្ស មានឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម ។ ក្នុងកិច្ចសន្យាដែលធនាគារបង្កើតសិទ្ធិ ប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន ចំពោះអ្នកលក់រាយ លើទំនិញក្នុងឃ្នាំងរបស់អ្នកលក់រាយនោះ ដើម្បីធានានូវសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះការឱ្យខ្ចីប្រាក់ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាកំណត់ថា សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានត្រូវបង្កើតលើទំនិញ ដោយបំពេញ ល័ក្ខខ័ណ្ឌបង្កង់ជាការដាក់ទំនិញក្នុងឃ្នាំង ហើយផ្ទុយទៅវិញ សិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានត្រូវរលត់ ដោយបំពេញ ល័ក្ខខ័ណ្ឌរំលាយ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលលក់ទំនិញក្នុងឃ្នាំងក្នុងលក្ខណៈជាសកម្មភាពធ្វើអាជីវកម្មធម្មតា ។

កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់និយមន័យនៃល័ក្ខខ័ណ្ឌ ។ ល័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវតែជាព្រឹត្តិការណ៍មិនប្រាកដប្រជា ។ ព្រឹត្តិការណ៍ អតីតកាល មិនអាចយកមកធ្វើជាល័ក្ខខ័ណ្ឌបានទេ ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍នោះមានភាពប្រាកដប្រជា និង បានកើតរួច ទៅហើយ ។ ព្រឹត្តិការណ៍អនាគតក៏មិនអាចយកមកធ្វើជាល័ក្ខខ័ណ្ឌបានឡើយ ប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍នោះច្បាស់ជានឹង កើតឡើង ។ ប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍ច្បាស់ជានឹងកើតឡើង តែមិនប្រាកដថានឹងកើតនៅពេលណានោះ នេះជាកំណត់ ពេលមិនពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីខ្លះ មានការពិបាកនឹងកំណត់ថា តើព្រឹត្តិការណ៍មួយជាល័ក្ខខ័ណ្ឌ ឬ ជាកំណត់ពេល មិនពិតប្រាកដ (ឧទាហរណ៍ មានការពិបាកក្នុងការកំណត់ថា "ប្រសិនបើមានការរញ្ជួយផែនដីនៅទីក្រុងតូក្យូ" ជាល័ក្ខខ័ណ្ឌ ឬ ជាកំណត់ពេលមិនពិតប្រាកដ) ។

ល័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ប្រសិនបើល័ក្ខខ័ណ្ឌនោះមានភាពខុសច្បាប់ (ឧទាហរណ៍ដូចជាល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលថា ត្រូវ ប្រព្រឹត្តបទល្មើស) ឬ ប៉ះពាល់ដល់សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ (ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីនៃកិច្ចសន្យា ប្រទានកម្មមានកំណត់ល័ក្ខខ័ណ្ឌថា ប្រសិនបើលែងលះ និងផ្តល់ប្រាក់ ល័ក្ខខ័ណ្ឌនោះមានសុពលភាព ប្រសិនបើ គោលបំណង គឺដើម្បីជួយដល់អ្នកលែងលះដែលអាចធ្លាក់ខ្លួនក្របន្ទាប់ពីការលែងលះ ប៉ុន្តែ មិនមានសុពលភាពទេ ប្រសិន បើគោលបំណងគឺដើម្បីជំរុញឱ្យលែងលះ) ។ មោឃភាពនៃល័ក្ខខ័ណ្ឌនោះ ជូនកាល នឹងនាំឱ្យមានមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា ទាំងមូលតែម្តង ។

កថាខណ្ឌទី ៣ កំណត់ថា ល័ក្ខខ័ណ្ឌត្រូវបែងចែកជាល័ក្ខខ័ណ្ឌបង្កង់ និង ល័ក្ខខ័ណ្ឌរំលាយ ។ សូមអានឧទាហរណ៍ ខាងលើអំពីសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទានលើចលនវត្ថុប្រមូលផ្តុំ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៧ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៦៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៥៨ នៃក្រម រដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣២៦.- ការចាត់ចែងសិទ្ធិដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងល័ក្ខខ័ណ្ឌ

សិទ្ធិដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងលក្ខខណ្ឌ អាចក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃសន្តតិកម្ម ឬ ការចាត់ចែង ឬ ប្រតិភោគបាន ។ រីឯកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបន្តដោយយោងទៅតាមបញ្ញត្តិនៃសន្តតិកម្ម និង បញ្ញត្តិផ្សេងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចដែលភ្ជាប់ជាមួយលក្ខខណ្ឌ អាចជាកម្មវត្ថុនៃការចាត់ចែង ជាដើម បាន ។ គោលបំណងនៃច្បាប់នេះ គឺដើម្បីការពារសិទ្ធិដែលភ្ជាប់ជាមួយលក្ខខណ្ឌ ។

ឧទាហរណ៍ បុគ្គលដែលបង្កើតសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន (កូនបំណុល) មានសិទ្ធិទទួលបានមកវិញនូវកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិប្រតិភោគដោយអនុប្បទាន (សិទ្ធិទទួលបានការប្រគល់វិញ) ប្រសិនបើបុគ្គលនោះសងកាតព្វកិច្ច ។ សិទ្ធិនេះ គឺជាសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់វិញដោយផ្អែកលើកម្មសិទ្ធិ ដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ។ បុគ្គលនោះអាចធ្វើអនុប្បទាននូវសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់នេះ ទៅឱ្យគ្រប់គ្នាបាន ។ ដោយសារសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ មានតម្លៃផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច សិទ្ធិបែបនេះអាចក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃការជួញដូរបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើបុគ្គលនោះទទួលមរណភាព សិទ្ធិទទួលបានការប្រគល់វិញ ត្រូវបានបន្តដោយសន្តតិកម្ម ជាមួយគ្នានឹងឋានៈរបស់បុគ្គលនោះ ។ ជារឿងសមរម្យក្នុងការកំណត់ដូច្នោះ ចំពោះសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ ដោយសារសិទ្ធិនោះមានតម្លៃផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ។

ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ត្រូវភ្ជាប់នឹងកាតព្វកិច្ច មានភាពពិបាកនឹងគិតថា កាតព្វកិច្ចនេះ នឹងត្រូវបានចាត់ចែង ប៉ុន្តែកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់នោះ អាចត្រូវបាន តាមរយៈសន្តតិកម្ម ឬ ការទទួលបានកាតព្វកិច្ច ។ ឧទាហរណ៍ក្នុងករណីដែលពូ A និង ក្មួយ B ចុះកិច្ចសន្យាប្រទានកម្មក្រោមលក្ខខណ្ឌថា "A នឹងផ្តល់ដីទំហំ ១០០ ម៉ែត្រការ៉េឱ្យទៅ B ប្រសិនបើ B រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍" ប្រសិនបើ A ទទួលមរណភាព មុនពេលលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ សន្តតិជនរបស់ A នឹងទទួលបាននូវកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌនេះ ។ ការធ្វើដូច្នោះ ក៏ដើម្បីការពារសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌរបស់ B ផងដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៧៩ និង មាត្រា ១១៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៦០ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣២៧._ ការបំពានសិទ្ធិដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងលក្ខខណ្ឌ

១-ក្នុងករណីដែលមិនទាន់ច្បាស់ថា លក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ ឬ មិនទាន់បានបំពេញ ភាគីនីមួយៗនៃកាតព្វកិច្ចដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងលក្ខខណ្ឌនោះ មិនអាចបំពានផលប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀតដែលនឹងកើតឡើងដោយសារលក្ខខណ្ឌនោះ ត្រូវបាន

បំពេញឡើយ ។

២- ក្នុងករណីដែលតតិយជន បានបំពានផលប្រយោជន៍ដែលបានកំណត់នៅកថា-
ខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ប្រសិនបើអំពើនេះជាអំពើអនីត្យានុកូល តតិយជននោះត្រូវទទួល
ខុសត្រូវក្នុងការសងការខូចខាត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការការពារសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ ។

កថាខណ្ឌទី ១ កំណត់អំពីការទទួលខុសត្រូវនៅពេលដែលភាគីម្ខាងក្នុងទំនាក់ទំនងសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច
ធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដែលភាគីម្ខាងទៀតនឹងទទួលបាននៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើ ពូ A
ចុះកិច្ចសន្យាប្រទានកម្ម ក្រោមលក្ខខណ្ឌថា "ប្រសិនបើក្មួយ B រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ A នឹងជូនជាអំណោយនូវដីទំហំ ១០០
ម៉ែត្រការ៉េ ឱ្យទៅ B" តែផ្ទុយទៅវិញ A នោះ ធ្វើឱ្យមានជាឧបសគ្គដល់ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ក្មួយ B នោះ
ការបង្កជាឧបសគ្គនេះត្រូវចាត់ទុកថាជាការបំពានលើសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌរបស់ B ។ ឧទាហរណ៍ផ្សេងទៀតក្នុង
ករណីដែលកូនបំណុល D ផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុណាមួយ ក្នុងគោលបំណងដាក់ប្រតិភោគ ទៅម្ចាស់បំណុល C ហើយមានការ
សន្យាថា C នឹងត្រូវផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រតិភោគ ទៅឱ្យកូនបំណុល D វិញ ប្រសិនបើ D អនុវត្ត
កាតព្វកិច្ចសងតាមកំណត់ពេល តែផ្ទុយទៅវិញ ម្ចាស់បំណុល C បង្កជាឧបសគ្គដល់ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចសងរបស់កូន
បំណុល D សកម្មភាពរបស់ C ត្រូវចាត់ទុកថាជាការបំពានលើសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌផងដែរ ។ ក្នុងករណីដែលបាន
រៀបរាប់ខាងលើនេះ A និង B ហើយ C និង D គឺជាភាគីនៃកិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នោះ A និង C ត្រូវមានករណីយកិច្ច
លើកិច្ចសន្យា ដែលមិនត្រូវធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដែលភាគីម្ខាងទៀត B និង D នឹងទទួល នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌត្រូវបាន
បំពេញនោះឡើយ ។ ហេតុដូច្នោះ ប្រសិនបើសកម្មភាពរបស់ភាគីម្ខាងធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀត ដោយ
ទប់ស្កាត់មិនឱ្យបំពេញលក្ខខណ្ឌ ភាគីដែលធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការមិនអនុវត្ត
កាតព្វកិច្ច ដូចគ្នានឹងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចធម្មតាដែរ ។ ក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើ ប្រសិនបើ A ធ្វើប្រទានកម្មនូវដីទំហំ
អស់របស់ខ្លួនទៅអ្នកដទៃ មុនពេល B រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ទោះបីជាមិនច្បាស់ថា លក្ខខណ្ឌនឹងត្រូវបំពេញ ឬ
មិនបំពេញក៏ដោយ ក៏ A ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការបំពានដល់សិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌរបស់ B ដែរ ។ ទោះជាយ៉ាង
នេះក៏ដោយ ពិបាកនឹង កំណត់ថា តើ A ត្រូវសងសំណងការខូចខាតចំនួនប៉ុន្មានដល់ B ។ ដោយសារមិនច្បាស់ថា
តើលក្ខខណ្ឌ នឹងត្រូវបំពេញ ឬ មិនបំពេញនោះ វាមិនមែនជារឿងដែលសមហេតុផលនោះទេ ដែលត្រូវផ្តល់ផល
ប្រយោជន៍ ១០០% ដល់ B ដោយសន្មតថា លក្ខខណ្ឌនឹងត្រូវបំពេញ ។ ជាការសមហេតុផលក្នុងការវាយតម្លៃលទ្ធភាពនៃ
ការបំពេញលក្ខខណ្ឌតាមភាគរយ ហើយយកការវាយតម្លៃនេះ កំណត់ជាចំនួននៃសំណងការខូចខាត ។ ម្យ៉ាងទៀត
មាត្រា ៣២៨ ចែងអំពីការទប់ស្កាត់ដោយចេតនាចំពោះការបំពេញលក្ខខណ្ឌ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលតតិយជនដែលមិនមែនជាភាគីនៃកិច្ចសន្យា បំពានលើសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ ។ ករណីបែបនេះមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងការបំពានលើសិទ្ធិលើបំណុលដោយតតិយជន ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃការបំពានលើសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌនេះ អានុភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលពុំទាន់កើតឡើយ ។ កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់ថា សិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបែបនេះ (ហៅថា សិទ្ធិដែលបានរំពឹងទុក) ត្រូវទទួលបានការការពារ ពីអំពើអនីត្យានុកូលរបស់តតិយជន ។ សិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ មានសិទ្ធិលើបំណុលដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ និង សិទ្ធិប្រត្យក្សដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌ ។ ចំពោះសិទ្ធិដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌនោះ សិទ្ធិខ្លះអាចទទួលបានលក្ខខណ្ឌតាំងនឹងតតិយជន (វិធីសាស្ត្រនៃការបង្ហាញជាសាធារណៈ) ដូចជាករណីដែលអាចចុះបញ្ជីជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយសិទ្ធិមួយចំនួនផ្សេងទៀត មិនអាចទទួលបាននូវលក្ខខណ្ឌតាំង (វិធីសាស្ត្រនៃការបង្ហាញជាសាធារណៈ) បានទេ ។ កាលៈទេសៈទាំងនេះ ត្រូវបានលើកយកមកពិចារណានៅពេលដែលមានការកំណត់ថា តើសកម្មភាពមួយជាអំពើអនីត្យានុកូល ឬ មិនមែន ។ ប្រសិនបើត្រូវបំពេញលក្ខខណ្ឌនៃអំពើអនីត្យានុកូល មានបញ្ហាដូចគ្នានឹងបញ្ហាដែលបានលើកឡើងចំពោះកថាខណ្ឌទី ១ ចំពោះចំនួននៃសំណងការខូចខាត ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៦០ និង ១៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣២៨._ ការចាត់ទុកថា លក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ

ប្រសិនបើភាគីដែលនឹងទទួលបានការខូចផលប្រយោជន៍ដោយសារលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ ហើយភាគីនោះបានរារាំងមិនឱ្យ លក្ខខណ្ឌនោះត្រូវបានបំពេញដោយចេតនា ភាគីម្ខាងទៀតអាចចាត់ទុកថា លក្ខខណ្ឌនោះត្រូវបានបំពេញរួចហើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីក្នុងការដោះស្រាយករណីដែលភាគីណាមួយរារាំងមិនឱ្យលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ ដោយចេតនា ។ ប្រសិនបើមានការរារាំងមិនឱ្យបំពេញលក្ខខណ្ឌដោយចេតនា ការទទួលខុសត្រូវចំពោះសំណងការខូចខាតកើតមាន ដោយយោងតាមមាត្រា ៣២៧ ហើយលើសពីនេះ លក្ខខណ្ឌត្រូវចាត់ទុកថាត្រូវបានបំពេញដោយយោងតាមមាត្រានេះ ។ គោលបំណងនៃមាត្រាទាំងនេះ គឺដើម្បីការពារបុគ្គលដែលនឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីការបំពេញលក្ខខណ្ឌ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A ចុះកិច្ចសន្យាជាមួយ B ថា នឹងធ្វើប្រទានកម្មនូវដីដល់ B ដោយយកអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ B មកធ្វើជាលក្ខខណ្ឌ ប្រសិនបើ A រារាំងមិនឱ្យ B រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដោយចេតនា នោះ B អាចទាមទារប្រទានកម្មដីនោះបាន ដោយចាត់ទុកថា លក្ខខណ្ឌត្រូវបានបំពេញ ទោះបីជាលក្ខខណ្ឌនោះមិនត្រូវបានបំពេញក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៧៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៦២ នៃក្រមរដ្ឋប្ប-

កថាភាគទី ២ ការកំណត់ពេល

មាត្រា ៣២៩.- អត្ថន័យនៃការកំណត់ពេល

១-ក្នុងករណីដែលមានកំណត់ពេលចាប់ផ្តើម ចំពោះអានុភាពនៃកិច្ចសន្យា អានុភាពនោះមិនត្រូវកើតឡើង រហូតដល់ពេលកំណត់នោះមកដល់ ។ ក្នុងករណីដែលមានកំណត់ពេលចាប់ផ្តើម ចំពោះការអនុវត្តកិច្ចសន្យា ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មុនពេលកំណត់នោះបានឡើយ ។

២-ក្នុងករណីដែលមានកំណត់ពេលចប់ ចំពោះអានុភាពនៃកិច្ចសន្យា អានុភាពនោះត្រូវរលត់នៅពេលកំណត់នោះមកដល់ ។

៣-ចំពោះសកម្មភាពឯកតោភាគី ភាគីអាចកំណត់ពេលចាប់ផ្តើមក្នុងន័យនៃកថាខណ្ឌទី ១ ឬ ពេលចប់ក្នុងន័យនៃកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះបាន លុះត្រាតែមិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់និយមន័យនៃការកំណត់ពេល ។ ខុសពីកូខ័ណ្ឌ ពេលកំណត់សំដៅលើអង្គហេតុដែលច្បាស់ថានឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគត ។ ពេលកំណត់មាន ២ ប្រភេទ គឺ "ពេលកំណត់ពិតប្រាកដ" ដែលកំណត់កាលបរិច្ឆេទច្បាស់លាស់ និង "ពេលកំណត់មិនពិតប្រាកដ" ដែលមិនច្បាស់ថា អង្គហេតុនោះកើតឡើងនៅពេលណា ប៉ុន្តែ ច្បាស់ថានឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគត ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងពីពេលចាប់ផ្តើម ។ ឧទាហរណ៍ ឈ្មោះ A និង B ចុះកិច្ចសន្យាជាមួយគ្នា នៅថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ដោយមានខ្លឹមសារថា "A នឹងផ្តល់ទំនិញទៅ B ចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំក្រោយ" ។ ក្នុងករណីនេះ ពេលចាប់ផ្តើមគឺថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំក្រោយ ។ ចំពោះអត្ថន័យនៃពេលចាប់ផ្តើមក្នុងករណីនេះ មានវិធីពីរក្នុងការគិតអំពីពេលចាប់ផ្តើមទេ ។ វិធីទី ១ គឺកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតនៅថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ប៉ុន្តែ នឹងមិនមានអានុភាពរហូតដល់ថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំក្រោយ ។ វិធីមួយទៀត គឺ កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើត និង មានអានុភាពនៅថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ប៉ុន្តែ ពេលកំណត់អនុវត្ត គឺថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំក្រោយ ។ បើពិនិត្យមើលពីទស្សនៈរបស់ម្ចាស់បំណុល វិធីទាំងពីរនេះមានលក្ខណៈដូចគ្នា ត្រង់ថា ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច រហូតដល់ថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំក្រោយបានទេ ។ ចំណុចខុសគ្នា គឺនៅត្រង់ថា តើកិច្ចសន្យាមានអានុភាព ឬ ក៏មិនទាន់មាន និង ថាតើសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចកើតឡើង

តាមកិច្ចសន្យា ឬ មិនទាន់មាននៅឡើយ ។ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះកំណត់ថា បញ្ហាទាំងនេះគួរត្រូវដោះស្រាយ តាមខ្លឹមសារនៃការព្រមព្រៀងរបស់ភាគីទាំងពីរ ពោលគឺការបកស្រាយកិច្ចសន្យា ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងពីពេលវេលា ។ ជាទូទៅ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាមានឆន្ទៈបញ្ចប់អានុភាពនៃកិច្ចសន្យា នៅពេលដែល ពេលវេលានោះមកដល់ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីករណីដែលពេលវេលាកំណត់ត្រូវបានភ្ជាប់នឹងសកម្មភាពឯកតោភាគី ។ ទោះបីជាការកំណត់ពេល សម្រាប់សកម្មភាពឯកតោភាគី គឺជាចំណុចដែលអាចជជែកវែកញែកដេញដោលគ្នាបានក៏ដោយ ក៏ការកំណត់ពេលអាច ត្រូវបានអនុញ្ញាត "លុះត្រាតែមិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត" ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើ ម្ចាស់បំណុលនៃកិច្ចសន្យាធនាគារសាមយិកមួយជីវិតដែលទទួលបានការកំណត់ពេលវេលាជាប្រាក់រៀងរាល់ឆ្នាំ លើកលែងកាតព្វកិច្ច របស់កូនបំណុលក្នុងការផ្តល់ប្រាក់ នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ ធ្នូ បីឆ្នាំក្រោយ ការលើកលែងកាតព្វកិច្ចនេះមានអានុភាព ដោយសារនេះជាសកម្មភាពឯកតោភាគីដែលភ្ជាប់នឹងការកំណត់ពេលវេលា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៨៥ និង ១១៨៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៦៣ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣៣០.- ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល

១-ការកំណត់ពេល ត្រូវបានសន្មតថា បានជាប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។

២-ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលនេះអាចបោះបង់ចោលបាន លុះត្រាតែមិននាំឱ្យ មានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវ ដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការបោះបង់ ចោលនោះធ្វើឱ្យមានការខូចខាតផលប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀត ភាគីដែលធ្វើឱ្យមាន ការខូចខាតនោះ ត្រូវសងការខូចខាតដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអ្នកដែលទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល និង ការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃ ការកំណត់ពេល ។

កថាខណ្ឌទី ១ សន្មតថា ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលជារបស់កូនបំណុល ។ ជាទ្រឹស្តី មាន ៣ ករណីទាក់ទងនឹង បញ្ហានេះ ។ ករណីទី ១ គឺការកំណត់ពេលជាផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។ ករណីទី ២ គឺការកំណត់ពេលជាផល ប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល និង ករណីទី ៣ គឺការកំណត់ពេលជាផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុលផង និង ម្ចាស់បំណុល ផង ។ ការសម្រេចថា តើការកំណត់ពេលក្នុងកិច្ចសន្យានីមួយៗត្រូវនឹងករណីណានោះ អាស្រ័យទៅលើការបកស្រាយ

កិច្ចសន្យានីមួយៗនោះ ។ ចំពោះ "ពេលចាប់ផ្តើមដែលទាក់ទងនឹងការអនុវត្ត" ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ ជាញឹកញាប់នោះ មានករណីច្រើនដែលការកំណត់ពេលនោះជាផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ក្នុងន័យថា កូនបំណុលពុំចាំបាច់អនុវត្ត កាតព្វកិច្ច រហូតដល់ពេលកំណត់អនុវត្ត ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះសន្មតថា ការកំណត់ពេលជាផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។

ប៉ុន្តែ មានករណីខ្លះដែលត្រូវនឹងករណីទី ២ ឬ ទី ៣ ដោយផ្អែកលើការបកស្រាយកិច្ចសន្យានីមួយៗ ។ ឧទាហរណ៍ អំពីករណីទី ២ រួមមានបញ្ជីមុធា ឬ ហោម្យាងទៀតថា បញ្ជីឥតគិតថ្លៃ ។ ក្នុងករណីបញ្ជីមុធា ទោះបីជាមានកំណត់ ពេលប្រគល់មកវិញនូវវត្ថុផ្នែកដោយ ក៏អ្នកធ្វើ (ម្ចាស់បំណុល) អាចទាមទារឱ្យប្រគល់មកវិញនូវវត្ថុផ្នែក នៅពេលណា ក៏បានដែរ ។ នេះគឺដោយសារថា ពេលប្រគល់វត្ថុផ្នែកមកវិញនោះ ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកធ្វើ (ម្ចាស់បំណុល) ។ បានសេចក្តីថា អ្នកធ្វើ (ម្ចាស់បំណុល) អាចទាមទារឱ្យអ្នកទទួលបញ្ជីថែរក្សាវត្ថុផ្នែក រហូតដល់ពេល ដែលត្រូវប្រគល់មកវិញ ។ ការណ៍នេះ មានន័យម្យ៉ាងទៀតថា អ្នកទទួលបញ្ជី (កូនបំណុល) ត្រូវតែថែរក្សាវត្ថុផ្នែក ហើយមិនអាចប្រគល់វត្ថុផ្នែកនោះមកវិញបានទេ រហូតដល់ពេលកំណត់ប្រគល់វិញ ។ តាមន័យនេះ ពេលកំណត់សម្រាប់ បញ្ជីមុធា ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល (អ្នកធ្វើ) ។ ដូច្នោះ អ្នកទទួលបញ្ជីត្រូវគោរព ពេលកំណត់ ប៉ុន្តែ អ្នកធ្វើ (ម្ចាស់បំណុល) អាចទាមទារឱ្យប្រគល់មកវិញនូវវត្ថុផ្នែក មុនពេលកំណត់បាន ដោយបោះបង់ ចោលនូវផលប្រយោជន៍ដែលអាចឱ្យអ្នកទទួលបញ្ជីថែរក្សាវត្ថុរហូតដល់ពេលកំណត់ ។ ឧទាហរណ៍អំពីករណីទី ៣ រួមមាន ប្រាក់បញ្ញើមានកាលកំណត់ដែលភ្ជាប់នឹងការប្រាក់ ។ កូនបំណុល (ធនាគារ) មានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ ពេល ត្រង់ថា ខ្លួនមិនចាំបាច់ប្រគល់ប្រាក់បញ្ញើ រហូតដល់ពេលកំណត់ ។ រីឯម្ចាស់បំណុល (អ្នកដាក់ប្រាក់បញ្ញើ) ក៏មាន ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលផងដែរ ដោយសារខ្លួនអាចទទួលបានការប្រាក់ សម្រាប់រយៈពេលរហូតដល់ពេលកំណត់ ។

កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់គោលការណ៍ស្តីពីករណីដែលអាចបោះបង់ចោលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលបាន ។ តាម ស្តង់ដារអរូបិ ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល អាចបោះបង់ចោលបាន "លុះត្រាតែមិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយ មិនត្រឹមត្រូវ" ដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ចំណុចនេះអាចបកស្រាយដោយច្បាស់លាស់ ដូចខាងក្រោម ។ ក្នុងចំណោម ករណីទាំងបីដូចបានរៀបរាប់ខាងលើ ដោយសារផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលជារបស់កូនបំណុលតែឯងក្នុងករណីទី ១ កូនបំណុលអាចបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលនោះបាន ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីកិច្ចសន្យាខ្ចីបរិភោគ ដែលគ្មានការប្រាក់ កូនបំណុលមានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ដោយសារខ្លួនមិនចាំបាច់សងប្រាក់ដែលខ្ចី រហូតដល់ ពេលកំណត់ ប៉ុន្តែ កូនបំណុលមានសេរីភាពពេញលេញក្នុងការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ហើយ សងប្រាក់កម្ចីនោះមុនពេលកំណត់បាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីនេះ ដោយសារការធ្វើនេះមិននាំឱ្យមានការខូចខាត ដល់ភាគីម្ខាងទៀត កូនបំណុលមិនចាំបាច់សងសំណងការខូចខាតអ្វីទេ ។ ក្នុងករណីទី ៣ (ដែលភាគីទាំងសងខាងមាន ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល) ទោះបីជាកូនបំណុលអាចបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលក៏ដោយ ក៏មានករណីខ្លះដែលនាំឱ្យខូចខាតដល់ម្ចាស់បំណុល ដោយសារម្ចាស់បំណុលក៏មានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលផង ដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ទោះបីជាធនាគារដែលជាកូនបំណុលនៃប្រាក់បញ្ញើមានកាលកំណត់ដែលមានការប្រាក់ អាចប្រគល់

ប្រាក់បញ្ញើឱ្យអ្នកដាក់ប្រាក់ធ្វើ នៅមុនពេលកំណត់ក៏ដោយ ធនាគារត្រូវសងជាសំណងការខូចខាត ទៅឱ្យអ្នកដាក់ប្រាក់ធ្វើ នូវការប្រាក់សម្រាប់រយៈពេលរហូតដល់ពេលកំណត់ (អ្នកដាក់ប្រាក់ធ្វើអាចប្រើប្រាស់ប្រាក់បញ្ញើសម្រាប់គោលបំណង ផ្សេងទៀតបាន ប្រសិនបើខ្លួនទទួលបានប្រាក់បញ្ញើនោះមុនពេលកំណត់ ហើយក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ អាចនាំឱ្យមានការ ជជែកវែកវែកពួកគ្នាទាក់ទងនឹងបញ្ហាថា តើត្រូវទូទាត់ការប្រាក់ជាមួយនឹងផលចំណេញដែលអ្នកដាក់ប្រាក់បញ្ញើទទួលបានពីការ ប្រើប្រាស់សម្រាប់គោលបំណងផ្សេងទៀតនោះដែរឬយ៉ាងណា) ។ ក្នុងករណីទី ២ (ដែលម្ចាស់បំណុលមានផលប្រយោជន៍ នៃការកំណត់ពេល) កូនបំណុលមិនអាចបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលបានទេ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីបញ្ញើមុធា អ្នកទទួលបញ្ញើមិនអាចប្រគល់វិញនូវវត្ថុធ្វើមុនពេលកំណត់ទេ ទោះបីជាអ្នកទទួលបញ្ញើនោះស្ម័គ្រចិត្ត សងសំណងការខូចខាតក៏ដោយ ។

ស្តង់ដារដែលបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ គឺគោលការណ៍ទូទៅ ហើយអាចមានស្តង់ដារផ្សេងទៀតផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគីទាំងសងខាងមានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ប្រសិនបើការបោះបង់ចោលរបស់កូនបំណុលនូវ ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល អាចនាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ម្ចាស់បំណុល កូនបំណុលមិនអាច បោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលបានឡើយ ។ ឃ្លាដែលថា "នាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវ" មិនចាំបាច់មានន័យថា ចំនួនទឹកប្រាក់នៃការខូចខាតមានបរិមាណច្រើននោះទេ ។ អាចមានន័យថា ម្ចាស់បំណុលពិបាកនឹង ចាត់វិធានការចាត់ចែងចំពោះការខូចខាតនោះ ។ សម្រាប់បញ្ហាជាក់ស្តែង សូមអានមាត្រា ៤៤៣ និង សេចក្តីកំណត់នៃ មាត្រានោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១១៨៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៣៣១.- ការ បាត់បង់ ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល

កូនបំណុលត្រូវ បាត់បង់ ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ក្នុងករណីដូចតទៅ :

- ក- កូនបំណុលត្រូវបានប្រកាសក្ស័យធន ។
- ខ- កូនបំណុលបានធ្វើឱ្យខូចខាតប្រាតិភោគ ។
- គ- កូនបំណុលមានករណីយកិច្ចត្រូវដាក់ប្រាតិភោគ ប៉ុន្តែ មិនបានបំពេញ ករណីយកិច្ចនេះ ។
- ឃ- មានហេតុដែលត្រូវបានព្រមព្រៀងគ្នា បានកើតឡើង ។

(កំណត់)

ទោះបីជាកូនបំណុលមានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលមិនគួរអាចអះអាងផលប្រយោជន៍

នៃការកំណត់ពេល ប្រសិនបើហេតុដូចមានចែងក្នុងមាត្រានេះ កើតឡើងដែរ ។ ហេតុដែលបានកំណត់ចាប់ពីចំណុច ក ដល់ចំណុច គ គឺជាករណីដែលកូនបំណុលបានបាត់បង់ ឬ ទំនងជាបាត់បង់សាធារណៈ ឬ ឥណទាន ។ ក្នុងករណីបែបនេះ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច រហូតដល់ពេលកំណត់ ម្ចាស់បំណុលអាចមាន ហានិភ័យជាការមិនអាចទទួលបានការសង ។ ដូច្នេះ មាត្រានេះចែងអំពីការបាត់បង់ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលរបស់ កូនបំណុល ដើម្បីឱ្យពេលកំណត់សងមកដល់ភ្លាមៗ ។

ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកូនបំណុលធ្វើឱ្យខូចខាតប្រតិភោគ ដូចមានចែងក្នុងចំណុច ខ ម្ចាស់បំណុលដែលពឹងលើ ប្រតិភោគនោះ ដោយសារតែសម្លឹងឃើញទ្រព្យទូទៅរបស់កូនបំណុលមានតិចតួច អាចនឹងមានហានិភ័យជាការមិនអាច ទទួលបានការសង ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលមិនអាចឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរហូតដល់ពេលកំណត់ ។

ចំណុច ឃ រៀបរាប់អំពីករណីដែលភាគីទាំងពីរបានព្រមព្រៀងលើហេតុនៃការបាត់បង់ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ ពេល ។ ក្រៅពីករណីដូចបានរៀបរាប់ក្នុងចំណុច ក ខ និង គ នៅមានហេតុផ្សេងៗទៀតដែលមិនអាចឱ្យម្ចាស់បំណុល ទទួលបាននូវការសង ។ ឧទាហរណ៍រួមមានករណីដែលកូនបំណុលត្រូវអនុវត្តដោយបង្ខំពីម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត និង ករណីដែលអ្នកធានាត្រូវបានប្រកាសក្ស័យធន ។ ករណីទាំងនេះ ក៏ជាហេតុដែលបង្កឱ្យមានមន្ទិលសង្ស័យថា តើកូនបំណុល អាចសងនៅពេលកំណត់បាន ឬ មិនបាន ។ ហេតុដូច្នេះ ភាគីទាំងពីរអាចកំណត់ហេតុទាំងនេះជាហេតុនៃការបាត់បង់ ផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល តាមការព្រមព្រៀងជាមុន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១១៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

កថាភាគី ៣ អំឡុងពេល

មាត្រា ៣៣២.- របៀបកំណត់អំឡុងពេល

អំឡុងពេលអាចកំណត់ជា ម៉ោង នាទី វិនាទី ថ្ងៃ សប្តាហ៍ ខែ ឬ ឆ្នាំ បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងពីរបៀបកំណត់អំឡុងពេល ក្នុងករណីចាំបាច់ ។ ភាគីទាំងសងខាងនៃកិច្ចសន្យា អាចសម្រេចពីរបៀប គណនាអំឡុងពេល តាមការព្រមព្រៀង ប្រសិនបើចាំបាច់គណនាអំឡុងពេលសម្រាប់កិច្ចសន្យា ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុង កិច្ចសន្យាជួលឡាន ថ្លៃឈ្នួលអាចកំណត់ តាមចំនួននាទី ឬ ចំនួនថ្ងៃ ។ ក្រៅពីកិច្ចសន្យា នៅមានបញ្ហាផ្សេងទៀតជាច្រើន ដែលរបៀបគណនាអំឡុងពេលមានសារៈសំខាន់ ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល ជាដើម ។ ក្រមរដ្ឋប្ប- វេណីចែងថា អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលត្រូវគណនា តាមចំនួនឆ្នាំ ហើយមិនអាចគណនា តាមចំនួនម៉ោង ឬ ថ្ងៃបានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រាយោងពុំមានកំណត់នៅក្នុងប្រទេសផ្សេងទៀតទេ ។

មាត្រា ៣៣៣.- ការគណនាអំឡុងពេលជាម៉ោង នាទី ឬ វិនាទី

ប្រសិនបើបានកំណត់អំឡុងពេលជាម៉ោង នាទី ឬ វិនាទី ត្រូវធ្វើការគណនាពីពេលចាប់ផ្តើមរហូតដល់ពេលចប់នៃអំឡុងពេលនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីរបៀបគណនាអំឡុងពេលជាម៉ោង នាទី ឬ វិនាទី ។ នៅពេលកំណត់ថា អំឡុងពេលគឺមានរយៈពេល មួយម៉ោង ចាប់ពីម៉ោង ១:៣០ បានន័យថា អំឡុងពេលត្រូវចាប់ផ្តើមនៅម៉ោង ១:៣០ និង បញ្ចប់នៅម៉ោង ២:៣០ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំប៉ុន

មាត្រា ៣៣៤.- ការគណនាអំឡុងពេលជាថ្ងៃ សប្តាហ៍ ខែ ឬ ឆ្នាំ

១-ប្រសិនបើបានកំណត់អំឡុងពេលជាថ្ងៃ សប្តាហ៍ ខែ ឬ ឆ្នាំវិញ មិនត្រូវគិតបញ្ចូលថ្ងៃដែលចាប់ផ្តើមនៃអំឡុងពេលនេះទេ លើកលែងតែអំឡុងពេលនេះបានចាប់ផ្តើមពីម៉ោងសូន្យទៅ ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អំឡុងពេលត្រូវចប់ពេញលេញនៅពេលផុតថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេលនោះ ។

៣-ប្រសិនបើថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេលត្រូវជាថ្ងៃបុណ្យ ថ្ងៃអាទិត្យ ឬ ថ្ងៃឈប់សម្រាកផ្សេងទៀតដែលច្បាប់ ឬ បទដ្ឋានគតិយុត្តបានកំណត់ អំឡុងពេលត្រូវចប់ពេញលេញនៅពេលផុតថ្ងៃធ្វើការបន្ទាប់ពីថ្ងៃឈប់នោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីថ្ងៃចាប់ផ្តើម និង ថ្ងៃបញ្ចប់អំឡុងពេល ក្នុងករណីអំឡុងពេលត្រូវបានគណនាជាថ្ងៃ ឬ ឯកតាពេលវេលាធំជាងនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងពី "គោលការណ៍នៃការមិនគិតបញ្ចូលថ្ងៃដំបូង" ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើធ្វើការសន្យានៅម៉ោង ១១:០០ ថ្ងៃត្រង់ នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មីនា ថា ការងារនឹងត្រូវបញ្ចប់ក្នុងអំឡុងពេល ១០ ថ្ងៃ ពេលចាប់ផ្តើមអំឡុងពេល

១០ ថ្ងៃនេះ គឺ ម៉ោង ០:០០ នៃថ្ងៃទី ១៦ ខែ មីនា ហើយថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេល គឺ ថ្ងៃទី ២៥ ខែ មីនា ។ ប្រសិនបើបញ្ចូលថ្ងៃដំបូង ថ្ងៃចុងក្រោយ ក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើនេះ នឹងត្រូវជាថ្ងៃទី ២៤ ខែ មីនា វិញ ។ ក្នុងករណីនេះ ដោយសារកូនបំណុលមិនអាចប្រើប្រាស់ថ្ងៃដំបូង (ថ្ងៃទី ១៥ ខែ មីនា) ពេញលេញទេ កូនបំណុលនឹងមិនទទួលបាននូវ រយៈពេល ១០ ថ្ងៃ ពេញលេញនោះទេ ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃដំបូងមិនត្រូវគិតបញ្ចូលទេ ដើម្បីឱ្យកូនបំណុលអាចទទួលបានរយៈ ពេល ១០ ថ្ងៃ ពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើចែងថា អំឡុងពេលគួរតែ ១០ ថ្ងៃ ចាប់ពីម៉ោង ០:០០ ថ្ងៃទី ១៥ ខែ មីនា ថ្ងៃដំបូងត្រូវបញ្ចូល ដោយសារម្ចាស់បំណុលអាចប្រើប្រាស់ថ្ងៃដំបូងដោយពេញលេញ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីពេលដែលអំឡុងពេលត្រូវផុតកំណត់ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ អំឡុងពេលផុតកំណត់នៅថ្ងៃចុង ក្រោយ គឺនៅម៉ោង ២៤:០០ កណ្តាលអាធ្រាត នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ទោះបីជាអាចអនុវត្តបានចំពោះការគណនាអំឡុង ពេលបែបនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលចាំបាច់ត្រូវទទួលបានការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មិនគួរឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលនៅ ម៉ោង ២៤:០០ កណ្តាលអាធ្រាតនោះទេ ។ មានន័យថា កូនបំណុលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅពេលសមរម្យ ដែលម្ចាស់ បំណុលអាចទទួលបានការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលប្រកបរបរអាជីវកម្ម កូនបំណុលត្រូវអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចឱ្យបានសម្រេច ក្នុងម៉ោងធ្វើការនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះការគណនាអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃ លទ្ធកម្មវិញ ដោយសារពុំមានបញ្ហាដែលភាគីម្ខាងទៀតត្រូវទទួល គោលការណ៍នៃផុតកំណត់នៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃចុង ក្រោយអាចយកមកអនុវត្តបាន ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីករណីដែលថ្ងៃចុងក្រោយជាថ្ងៃបុណ្យ ឬ ថ្ងៃឈប់សម្រាក ។ មិនសមរម្យនឹងអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅថ្ងៃបុណ្យ និង ថ្ងៃឈប់សម្រាកនោះទេ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើចាំបាច់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្នុងអំឡុងពេលជាក់លាក់មួយ ហើយក្នុងនោះមានប៉ះទង់ថ្ងៃបុណ្យ ឬ ថ្ងៃឈប់សម្រាក អំឡុងពេលត្រូវពន្យារទៅថ្ងៃធ្វើការបន្ទាប់ ។

នឹងមានបញ្ហាថា តើគួរអនុវត្តកថាខណ្ឌទី ៣ ឬ មិនគួរ ចំពោះការគណនាអំឡុងពេលដែលមិនទាក់ទងនឹងកិច្ចការ ដូចជាអាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្ម ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចដាក់ពាក្យបណ្តឹង ដើម្បីផ្អាកអាជ្ញាយុកាល នៃលទ្ធកម្ម នៅថ្ងៃបុណ្យ ឬ ថ្ងៃឈប់សម្រាកបានទេនោះ គួរតែកំណត់យកថ្ងៃធ្វើការទីមួយបន្ទាប់ពីថ្ងៃបុណ្យ ឬ ថ្ងៃឈប់ សម្រាក ធ្វើជាថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤០ ១៤១ និង ១៤២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២២៦០ និង ២២៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៨៧ ១៨៨ និង ១៩៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣៣៥.- ការគណនាអំឡុងពេលតាមប្រតិទិន សុរិយគតិ

- ១-ក្នុងករណីដែលធ្វើការគណនាអំឡុងពេលជាសប្តាហ៍ ខែ ឬ ឆ្នាំ ត្រូវធ្វើការ គណនាតាមប្រតិទិន សុរិយគតិ ។

២-ក្នុងករណីដែលមិនធ្វើការគណនាអំឡុងពេលដោយគិតពីដើមសប្តាហ៍ ដើមខែ ឬ ដើមឆ្នាំទេ អំឡុងពេលនេះត្រូវចប់ពេញលេញនៅមួយថ្ងៃមុនថ្ងៃដែលត្រូវនឹងថ្ងៃចាប់ ផ្ដើមរាប់នៃសប្តាហ៍ចុងក្រោយ ខែចុងក្រោយ ឬ ឆ្នាំចុងក្រោយនៃអំឡុងពេល ។ ប៉ុន្តែ ក្នុង ករណីដែលត្រូវគណនាអំឡុងពេលជាខែ ឬ ជាឆ្នាំវិញ ប្រសិនបើខែ ឬ ឆ្នាំចុងក្រោយនៃ អំឡុងពេលនោះ គ្មានថ្ងៃដែលត្រូវនឹងថ្ងៃដែលអំឡុងពេលបានចាប់ផ្ដើមទេ ថ្ងៃចុងក្រោយ នៃខែនោះ ត្រូវជាថ្ងៃដែលអំឡុងពេលត្រូវចប់ពេញលេញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីរបៀបគណនាអំឡុងពេលតាមសប្តាហ៍ ខែ ឬ ឆ្នាំ ។

កថាខណ្ឌទី ១ កំណត់ថា អំឡុងពេលត្រូវគណនាតាមប្រតិទិនសុរិយគតិ ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់អំពីពេលដែលអំឡុងពេលត្រូវចប់ដោយពេញលេញ ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលសន្យានៅម៉ោង ១០:០០ ព្រឹក ថ្ងៃទី ៤ ខែ មករា ថ្ងៃនឹងអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្នុងអំឡុងពេល ៤ សប្តាហ៍ ថ្ងៃចាប់ផ្ដើមគឺថ្ងៃទី ៥ ខែ មករា ដោយសារ "គោលការណ៍នៃការមិនគិតបញ្ចូលថ្ងៃដំបូង" ដូចបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៣៣៤ នៃក្រមនេះ ។ ប្រសិនបើ អំឡុងពេល ៤ សប្តាហ៍នេះ គណនាតាមប្រតិទិនសុរិយគតិ "ថ្ងៃដែលត្រូវនឹងថ្ងៃចាប់ផ្ដើម" គឺ ថ្ងៃទី ២ ខែ កុម្ភៈ ។ ដូច្នេះ អំឡុងពេល ៤ សប្តាហ៍ត្រូវចប់ដោយពេញលេញ នៅបញ្ចប់នៃថ្ងៃទី ១ ខែ កុម្ភៈ មួយថ្ងៃមុនថ្ងៃទី ២ ខែ កុម្ភៈ ។ វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីរបៀបដោះស្រាយករណីដែលគ្មានថ្ងៃដែលត្រូវនឹងថ្ងៃដែលអំឡុងពេលបាន ចាប់ផ្ដើម ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាដែលចែងថា ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្នុងរយៈពេល ១ ខែ ត្រូវបានចុះ នៅម៉ោង ១០:០០ ព្រឹក ថ្ងៃទី ៣០ ខែ សីហា ថ្ងៃចាប់ផ្ដើមគឺថ្ងៃទី ៣១ ខែ សីហា ហើយ "ថ្ងៃដែលត្រូវនឹងថ្ងៃចាប់ផ្ដើម" គឺថ្ងៃទី ៣១ ខែ កញ្ញា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគ្មានថ្ងៃទី ៣១ ខែ កញ្ញា ក្នុងប្រតិទិនសុរិយគតិទេនោះ ថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេល តាមកិច្ចសន្យា គឺថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែកញ្ញា ពោលគឺថ្ងៃទី ៣០ ខែ កញ្ញា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាដូចគ្នា ត្រូវចុះនៅម៉ោង ១០:០០ ព្រឹក ថ្ងៃទី ៣០ ខែ មករា ថ្ងៃចាប់ផ្ដើម គឺថ្ងៃទី ៣១ ខែ មករា ហើយថ្ងៃចុងក្រោយ គឺថ្ងៃទី ៣១ ខែ កុម្ភៈ ។ ប៉ុន្តែ ដោយពុំមានថ្ងៃទី ៣១ ខែ កុម្ភៈ ក្នុងប្រតិទិនសុរិយគតិទេនោះ ថ្ងៃចុងក្រោយនៃអំឡុងពេល គឺថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែ កុម្ភៈ ពោលគឺថ្ងៃទី ២៨ ខែ កុម្ភៈ លើកលែងតែឆ្នាំដែលមាន ៣៦៦ ថ្ងៃ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំប៉ុន, មាត្រា ១៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

ជំពូកទី ២ ការបង្កើតកិច្ចសន្យា និង កិច្ចសន្យា

ផ្នែកទី ១ ការបង្កើតកិច្ចសន្យា

មាត្រា ៣៣៦.- ការបង្កើតកិច្ចសន្យាដោយសំណើ និង ស្វ័យការ

១-កិច្ចសន្យាមានអានុភាពដោយសារសំណើ និង ស្វ័យការត្រូវគ្នា ។

២-ទោះបីមានបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះក៏ដោយ ក៏កិច្ចសន្យាដែលភាគីម្ខាងទទួលករណីយកិច្ចធ្វើអនុប្បទាននូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ ឬ ករណីយកិច្ចធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ នឹងមានអានុភាព លុះត្រាតែបានធ្វើលិខិតយថាភូត ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា កិច្ចសន្យាមានអានុភាពដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញទៅមករបស់ភាគីទាំងពីររំពេចប៉ុណ្ណោះ ។ កថាខណ្ឌទី ១ នេះចែងផងដែរអំពីគោលការណ៍សេរីភាពក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា មានន័យថា ជាគោលការណ៍ការព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាកត្តាចាំបាច់សម្រាប់ការបង្កើតកិច្ចសន្យា ហើយក្រៅពីការព្រមព្រៀងនោះ ច្បាប់មិនតម្រូវឱ្យមានលក្ខខណ្ឌផ្សេងទៀតទេ ។

ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ តាមទស្សនាទាននៃគោលនយោបាយនីតិកម្ម ច្បាប់អាចតម្រូវឱ្យមានលក្ខខណ្ឌបន្ថែមចំពោះការបង្កើតកិច្ចសន្យាមួយចំនួន ដូចជាការប្រគល់វត្ថុ (កិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានបង្កើតដោយការប្រគល់វត្ថុ) ឬការរៀបចំលិខិត ដែលជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់បន្ថែមលើការព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ចំពោះប្រភេទកិច្ចសន្យានីមួយៗដែលតម្រូវឱ្យមានការប្រគល់វត្ថុ ឬ ការរៀបចំលិខិត សូមមើលការពន្យល់នៃមាត្រាពាក់ព័ន្ធ ។ រីឯកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងថា លិខិតយថាភូត គឺជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់សម្រាប់កិច្ចសន្យាដែលបង្កើត "ករណីយកិច្ចធ្វើអនុប្បទាននូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ" ឬ "ករណីយកិច្ចធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ" ។ បញ្ញត្តិនេះដូចគ្នានឹងបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣១១ ៦ (១) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសអាស៊ីម៉ង់ ។

មានហេតុផលបីយ៉ាងថា ហេតុអ្វីបានជាលិខិតយថាភូតគឺជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់សម្រាប់ការបង្កើត "កិច្ចសន្យាដែលភាគីម្ខាងទទួលករណីយកិច្ចធ្វើអនុប្បទាននូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ ឬ ករណីយកិច្ចធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ" ។ ហេតុផលទី ១ គឺដើម្បីការពារអនុប្បទាហិ ។ ការរៀបចំនូវលិខិតយថាភូត គឺដើម្បីការពារកសិករ ជាអាទិ៍ ពីការធ្វើអនុប្បទានដោយគ្មានការគិតគូរ ឬ ការដកហូតដីធ្លី ។ នៅពេលក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសអាស៊ីម៉ង់ត្រូវបានធ្វើនៅឆ្នាំ ១៩០០ ក្រមនោះក៏ផ្អែកលើទស្សនាទាននេះដែរ ។ ហេតុផលទី ២ គឺដើម្បីការពារអនុប្បទាហិ ។ នេះគឺជាហេតុផលដែលមាត្រានេះចែងអំពី "ករណីយកិច្ចធ្វើលទ្ធកម្ម" ។ ការធ្វើអនុប្បទាននូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលជាទ្រព្យសំខាន់ តម្រូវ

ជាពិសេស ឱ្យមានកិច្ចសន្យាដែលមានខ្លឹមសារត្រឹមត្រូវ ។ ជាពិសេស ការធ្វើកិច្ចសន្យាស្តីពីការធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុ នៅពេលដែលក្រុមហ៊ុនអចលនវត្ថុមួយ ត្រូវលក់ដីឡូត៍ទៅឱ្យអ្នកទិញដែលជាអ្នកប្រើប្រាស់ ត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ចំពោះខនៃកិច្ចសន្យាដែលអាចរកឃើញពីភាពមិនត្រឹមត្រូវដោយសារការិ ។ ហេតុផលទី ៣ គឺនៅពេលដែលមានវិវាទ កើតឡើង អំពីកិច្ចសន្យានៃការធ្វើអនុប្បទាននូវកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ អត្ថិភាពនៃភស្តុតាងសង្ឃឹមថា មានភាពច្បាស់ លាស់ ដើម្បីជួយសម្រួលក្នុងការដោះស្រាយជម្លោះ ឬ ការពារជម្លោះមិនឱ្យកើតឡើង ។

មាត្រានេះត្រូវអនុវត្តតែចំពោះកិច្ចសន្យាស្តីពីការធ្វើអនុប្បទាននូវ "កម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុ" ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ មិនអាច អនុវត្តចំពោះកិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិប្រត្យក្សប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផលលើអចលនវត្ថុទេ (ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេស អាស្ត្រីម៉ង់ ទាមទារឱ្យមានលិខិតយថាភូតផងដែរ សម្រាប់កិច្ចសន្យាបង្កើតសិទ្ធិប្រត្យក្សប្រើប្រាស់ និង អាស្រ័យផល លើអចលនវត្ថុ ដូចជាផលរុក្ខជាតិ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣១១ ៦ (១) នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣៣៧.- និយមន័យនៃសំណើ និង ស្វ៊ីការ

១-សំណើគឺជាការសុំបង្កើតកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើង ដោយមានឆន្ទៈភ្ជាប់ខ្លួនជាមួយ នឹងចំណងគតិយុត្តក្នុងករណីដែលមានស្វ៊ីការរបស់ភាគីម្ខាងទៀតចំពោះសំណើនេះ ។

២-សំណើត្រូវមានអានុភាពនៅពេលដែលសំណើនោះ បានដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដំណឹងអំពីការដកសំណើវិញ ដល់ភាគីម្ខាងទៀត នៅពេលព្រមគ្នានឹង ពេលសំណើដល់ ឬ មុនពេលសំណើដល់ នោះអានុភាពសំណើមិនត្រូវកើតឡើយ ។

៣-ស្វ៊ីការគឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈដែលអ្នកទទួលសំណើយល់ព្រមចំពោះសំណើនោះ ។

៤-ស្វ៊ីការត្រូវមានអានុភាពនៅពេលដែលស្វ៊ីការនោះ បានដល់អ្នកស្នើ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដំណឹងអំពីការដកស្វ៊ីការវិញ ដល់អ្នកស្នើ នៅពេលព្រមគ្នានឹងពេលស្វ៊ីការដល់ ឬ មុនពេលស្វ៊ីការដល់ នោះអានុភាពនៃស្វ៊ីការ មិនត្រូវកើតឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់និយមន័យនៃសំណើ និង ស្វ៊ីការនៃកិច្ចសន្យា និង បញ្ជាក់ច្បាស់អំពីពេលវេលាដែលសំណើ និង ស្វ៊ីការនោះមានអានុភាព ។ មាត្រា ៣៤០ ចែងថា កិច្ចសន្យាត្រូវកើតឡើងនៅពេលដែលអានុភាពនៃស្វ៊ីការកើតឡើង ។

កថាខណ្ឌទី ១ ឱ្យនិយមន័យនៃសំណើ ។ ប្រទេសមួយចំនួន ពុំមានបញ្ញត្តិចែងអំពីនិយមន័យនៃសំណើ នៅក្នុង

ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីរបស់គេទេ ប៉ុន្តែ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីដែលបង្កើតថ្មីៗ ជាធម្មតា មានបញ្ញត្តិចែងអំពីនិយមន័យនៃសំណើ ។ ដូច្នោះ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីនេះធ្វើតាមនិន្នាការនៅពេលថ្មីៗនេះ ។ សំណើ គឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈថា នឹងភ្ជាប់ជាមួយនឹងចំណង គតិយុត្តនៃកិច្ចសន្យាដែលបង្កើតឡើង ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតផ្តល់ស្វ័យការចំពោះសំណើនេះ ហើយកិច្ចសន្យាត្រូវបាន បង្កើតឡើងដោយសំណើ និង ស្វ័យការត្រូវគ្នា ។ ក្នុងន័យនេះ សំណើខុសពីអ្វីដែលគេនិយាយថាជា "ហេតុដែលអញ្ជើញឱ្យធ្វើ សំណើ" ។ ឧទាហរណ៍ ជាធម្មតា ការដាក់តាំងវត្ថុគំរូដែលដាក់ថ្លៃនៅតាមបង្អួចហាង មិនមែនជាសំណើទេ គឺជាហេតុដែល អញ្ជើញឱ្យធ្វើសំណើ ។ ប្រសិនបើអ្នកដើរកាត់ឃើញវត្ថុគំរូ ហើយនិយាយទៅកាន់អ្នកលក់ថា ចង់ទិញវត្ថុមួយក្នុងចំណោម វត្ថុតាំងនោះ កិច្ចសន្យានៅតែមិនទាន់បង្កើតនៅឡើយទេ ។ ការសំដែងឆន្ទៈរបស់គាត់ "ខ្ញុំចង់ទិញវត្ថុនេះ" ត្រូវបាន ចាត់ទុកជាសំណើ ។ នៅពេលដែលអ្នកលក់ពិនិត្យមើលទំនិញ ហើយយល់ព្រមលក់ទំនិញនោះ (ស្វ័យការ) ដោយឆ្លើយតប ចំពោះសំណើ កិច្ចសន្យាលក់ទិញត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ការដែលកំណត់បែបនេះមកពីអ្នកលក់មិនបានដាក់តាំងវត្ថុគំរូ ក្រោម "ឆន្ទៈភ្ជាប់ខ្លួនជាមួយនឹងចំណងគតិយុត្តក្នុងករណីដែលមានស្វ័យការរបស់ភាគីម្ខាងទៀតចំពោះសំណើនេះ" ទេ ។ ប្រសិនបើការដាក់តាំងវត្ថុគំរូ គឺជាសំណើនៃកិច្ចសន្យាលក់ ការសំដែងឆន្ទៈរបស់អ្នកដើរកាត់ថា ចង់ទិញវត្ថុមួយនោះ នឹង ក្លាយទៅជាស្វ័យការហើយ ហើយកិច្ចសន្យាលក់វិញនឹងត្រូវបង្កើតភ្លាម ។ ប្រសិនបើអ្នកលក់គ្មានទំនិញនៅសល់ទេ អ្នកលក់ នឹងក្លាយជាអ្នកមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ អ្នកលក់ដែលដាក់តាំងវត្ថុគំរូ ជាធម្មតា ពុំមានបំណងទទួលខុសត្រូវបែបនេះទេ ហេតុដូច្នោះ វាជាការសមហេតុសមផលជាងដែលចាត់ទុកថា ការដាក់តាំងវត្ថុគំរូមិនមែនជាសំណើ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីពេលវេលាដែលសំណើត្រូវមានអានុភាព ។ សំណើមានអានុភាពនៅពេលដែលសំណើនោះ បានដល់ភាគីម្ខាងទៀត ដោយអនុលោមតាមគោលការណ៍ទាក់ទងនឹងពេលវេលាដែលការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវមានអានុភាព ។ ទាក់ទងនឹងចំណុចនេះ មានបញ្ហាមួយដែលកើតឡើងថា តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើក្រោយពេលដែលការជូន ដំណឹងអំពីសំណើត្រូវបានបញ្ជូនទៅភាគីម្ខាងទៀតដែលនៅឆ្ងាយ ការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើមកវិញ ត្រូវបានបញ្ជូន និង ការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើនោះបានដល់ភាគីម្ខាងទៀត មុនពេល ឬ នៅពេលដំណាលគ្នានឹងការជូនដំណឹង អំពីសំណើនោះ ។ កថាខណ្ឌទី ២ បានកំណត់យកជំហរដែលថា ការដកសំណើមានអានុភាពក្នុងករណីនេះ ។ ទោះបីជា អានុភាពនៃការដកសំណើត្រូវបានទទួលស្គាល់ក៏ដោយ ក៏ករណីនេះមិនធ្វើឱ្យភាគីម្ខាងទៀតខូចប្រយោជន៍ឡើយ ពីព្រោះ ភាគីម្ខាងទៀតនោះមិនទាន់បានធ្វើអ្វីនៅឡើយទេ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ឱ្យនិយមន័យអំពីស្វ័យការ ។ ស្វ័យការគឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈយល់ព្រមចំពោះសំណើ ។ នៅពេលគ្មានសំណើ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់បង្ហាញឆន្ទៈថា "ខ្ញុំចង់ទិញទំនិញនេះ" ការបង្ហាញឆន្ទៈនេះមិនមែនជាស្វ័យការទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវបាន បកស្រាយថាជាសំណើវិញ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើ A ជូនដំណឹងទៅ B ថា "ខ្ញុំចង់លក់ទំនិញនេះ" (ការបង្ហាញឆន្ទៈ) ប៉ុន្តែ B ជូនដំណឹងថា "ខ្ញុំចង់ទិញទំនិញនេះ" (ការបង្ហាញឆន្ទៈ) ដោយមិនបានដឹងថា មានអត្ថិភាពនៃសំណើរបស់ A ឬ មុនពេលការជូនដំណឹងអំពីសំណើរបស់ A មកដល់ B ជាគោលការណ៍ កិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើតទេ ពីព្រោះការជូន ដំណឹងរបស់ B មិនចាត់ទុកតាមផ្លូវច្បាប់ថាជាស្វ័យការឡើយ ប៉ុន្តែ គឺជាសំណើតែប៉ុណ្ណោះ ។ បាតុភូតនេះហៅថា "សំណើ

ខ្លាំង” ហើយអ្នកខ្លះប្រកាន់យកជំហរថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើត ដោយពិចារណាអំពីខ្លឹមសារសារធាតុ ។ ប៉ុន្តែ មាត្រា នេះមិនបានចែងច្បាស់អំពីចំណុចនេះទេ ។ ការបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ គឺអាស្រ័យទៅតាមយុត្តិសាស្ត្រ ឬ ច្បាប់នៅកម្ពុជានៅ ពេលអនាគត ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើអ្នកទិញធ្វើសំណើទិញទំនិញជាក់លាក់ណាមួយ ហើយអ្នកលក់ធ្វើទំនិញនោះ ទៅអ្នកទិញ គេអាចបកស្រាយថា សកម្មភាពធ្វើទំនិញរបស់អ្នកលក់ចាត់ទុកជា “ស្វីការ” ទោះបីជាអ្នកលក់មិនបាន បង្ហាញឆន្ទៈនៃ “ស្វីការ” យ៉ាងច្បាស់ក៏ដោយ ។ សូមមើលមាត្រា ៣៤៣ ផងដែរ ។ មាត្រា ៣៤៣ ចែងថា ទោះបីជាមាន ការពិបាកក្នុងការបកស្រាយថា សកម្មភាពមួយជា “ស្វីការ” ចេញពីទស្សនាទាននៃការបង្ហាញឆន្ទៈក៏ដោយ ក៏សកម្មភាព មួយចំនួនត្រូវចាត់ទុកជាស្វីការតាមលក្ខខណ្ឌដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៣៤៣ នោះដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងអំពីពេលវេលាដែលស្វីការមានអានុភាព ។ ស្វីការក៏គោរពតាមគោលការណ៍ដែលការបង្ហាញឆន្ទៈ មានអានុភាពនៅពេលដែលការបង្ហាញឆន្ទៈនោះទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។ បន្ថែមពីនេះ ដូចកថាខណ្ឌទី ២ ដែលចែងអំពី សំណើដែរ កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា ស្វីការចំពោះសំណើមិនត្រូវមានអានុភាពទេ ប្រសិនបើការជូនដំណឹងអំពីការដកស្វីការ ទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត មុន ឬ នៅពេលដំណាលគ្នានឹងការមកដល់នៃការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់អាស៊ីម៉ង់, មាត្រា ១៤ នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យា លក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG), គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.២០១ និង ២.២០៤

មាត្រា ៣៣៨.- សំណើដែលមានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ និង ការដកសំណើ នោះ

- ១-សំណើអាចធ្វើឡើងបានដោយកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ។ អំឡុងពេល សម្រាប់ស្វីការ ត្រូវគិតចាប់ពីថ្ងៃដែលជូនដំណឹងអំពីសំណើ បើមិនច្បាស់ថា អ្នកស្នើកំណត់ ពេលផ្សេង ។
- ២-សំណើដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ មិន អាចដកវិញបានទេ ។
- ៣-ប្រសិនបើអ្នកស្នើមិនបានទទួលដំណឹងអំពីស្វីការ ក្នុងអំឡុងពេលដែលបាន កំណត់នៅកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះទេ សំណើនោះត្រូវបានបាត់បង់អានុភាពដោយស្វ័យប្រវត្តិ នៅពេលផុតអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ។ ក្នុងករណីដែលដំណឹងអំពីការបដិសេធសំណើ បានដល់អ្នកស្នើក្នុងអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការនោះ សំណើនោះក៏ត្រូវបានបាត់បង់អានុភាព ដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសំណើដែលមានអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា អំឡុងពេលសម្រាប់ធ្វើស្វីការអាចភ្ជាប់ជាមួយសំណើបាន ។ ដូចដែលមានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ សំណើត្រូវបានបង់អានុភាពប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតមិនផ្តល់ស្វីការ ក្នុងអំឡុងពេលកំណត់សម្រាប់ស្វីការ ។ មាត្រានេះមិនបានដោះស្រាយបញ្ហាឱ្យច្បាស់លាស់ទេថា តើនៅពេលណាដែលអំឡុងពេលសម្រាប់ធ្វើស្វីការចាប់ផ្តើម ។ ការរៀបចំបញ្ញត្តិអំពីបញ្ហានេះ មានការលំបាក ពីព្រោះមានករណីផ្សេងៗគ្នា ។ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើសំណើបញ្ជាក់អំពីកាលបរិច្ឆេទចាប់ផ្តើមនៃអំឡុងពេលសម្រាប់ធ្វើស្វីការ ភាគីទាំងពីរត្រូវគោរពតាមកាលបរិច្ឆេទនោះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលលិខិតសំណើនិយាយថា "ខ្ញុំចង់ទទួលស្វីការក្នុងអំឡុងពេលមួយសប្តាហ៍" តើគេពិចារណាបញ្ហានេះតាមរបៀបណា ? កាលបរិច្ឆេទចាប់ផ្តើមអាចជាកាលបរិច្ឆេទដែលសរសេរក្នុងលិខិត កាលបរិច្ឆេទដែលបោះត្រាលើសំបុត្រ ឬ ថ្ងៃដែលសំបុត្របានមកដល់ភាគីម្ខាងទៀត ជាអាទិ៍ ។ កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២០ នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិចែងថា ជាគោលការណ៍ កាលបរិច្ឆេទចាប់ផ្តើម គឺជាកាលបរិច្ឆេទដែលសរសេរលើសំបុត្រ ហើយប្រសិនបើគ្មានកាលបរិច្ឆេទនោះទេ គឺជាកាលបរិច្ឆេទដែលបញ្ជាក់លើស្រោមសំបុត្រ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើលិខិតត្រូវបានធ្វើ ក្រោយអំឡុងពេលមួយចំនួនកន្លងហួស ចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលសរសេរលើសំបុត្រ នោះការចាត់ទុកកាលបរិច្ឆេទដែលសរសេរលើសំបុត្រនោះ ជាកាលបរិច្ឆេទចាប់ផ្តើម មិនសមហេតុផលទេ ។ ទោះបីបញ្ហានេះវាអង្វរិក៍ដោយ ក៏ការចែងថាកាលបរិច្ឆេទជូនដំណឹង គឺជាកាលបរិច្ឆេទចាប់ផ្តើម មានភាពសមរម្យផងដែរ ។ ហើយការចែងបែបនេះ មានភាពសមហេតុផលដែរ ក្នុងការសម្របសម្រួលផលប្រយោជន៍រវាងអ្នកធ្វើសំណើ និង អ្នកធ្វើស្វីការយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ផ្អែកតាមវិធាននេះ ប្រសិនបើកាលបរិច្ឆេទលើសំបុត្រ ខុសពីកាលបរិច្ឆេទនៃការផ្ញើសំបុត្រ អំឡុងពេលសម្រាប់ធ្វើស្វីការ ត្រូវគិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនៃការផ្ញើសំបុត្រ ។ ការបកស្រាយនេះមិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដល់អ្នកធ្វើសំណើទេ ។ បន្ថែមពីលើនេះទៀត វាក៏មិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដល់អ្នកធ្វើស្វីការផងដែរ ពីព្រោះកាលបរិច្ឆេទនៃការផ្ញើសំបុត្រអាចសន្មតយកតាមត្រានៅលើស្រោមសំបុត្រ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា សំណើដែលបញ្ជាក់ពីអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការមិនអាចដកវិញបានឡើយ ។ ទោះបីជាអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការបានកំណត់ក៏ដោយ ក៏សំណើទំនងជាអាចដកបានដែរ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនសមរម្យទេក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យដកសំណើក្នុងអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ពីព្រោះគោលបំណងដែលកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ គឺដើម្បីបញ្ជាក់អំពីឆន្ទៈរបស់អ្នកស្នើក្នុងការរង់ចាំអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ។ ទោះបីជាក្រោមប្រព័ន្ធច្បាប់ដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការដកសំណើដោយទូលំទូលាយក៏ដោយ ក៏ការដកសំណើដែលអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការត្រូវបានកំណត់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតទេ (សូមមើលកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ១៦ នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ) ។ មាត្រានេះគឺយកតាមការគិតបែបនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីករណីដែលសំណើដែលមានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការត្រូវបានបង់អានុភាព ។ សំណើ

ត្រូវបាត់បង់អានុភាពនៅពេលផុតអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកស្នើមិនចាំបាច់ដកសំណើទេ ។ បន្ថែមពីលើនេះ សំណើត្រូវបានបាត់បង់អានុភាពជាស្ថាពរ ប្រសិនបើការជូនដំណឹងពីការបដិសេធសំណើ បានមកដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៤៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣៣៩.- សំណើដែលគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ និង ការដកសំណើនោះ

១- ចំពោះសំណើដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ រវាងគូភាគីដែលកំពុងនិយាយគ្នា នៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាចឆ្លើយភ្លាមៗបាន ប្រសិនបើភាគីដែលទទួលសំណើមិនបានយល់ព្រមភ្លាមៗទេ សំណើនោះត្រូវបាត់បង់អានុភាព ។

២- ចំពោះសំណើដែលធ្វើរវាងគូភាគីដែលមិននិយាយគ្នា ដោយគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការទេ អ្នកស្នើមិនអាចដកសំណើនោះវិញក្នុងអំឡុងពេលសមរម្យបានឡើយ ។

៣- ការដកសំណើត្រូវមានអានុភាព លុះត្រាតែការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើនោះ បានមកដល់ភាគីម្ខាងទៀត មុនពេលភាគីម្ខាងទៀតជូនដំណឹងអំពីស្វ័យការ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសំណើដែលគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីពេលវេលាដែលសំណើដែលធ្វើឡើងដោយគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ រវាងគូភាគីកំពុងនិយាយគ្នា ត្រូវបាត់បង់អានុភាព ។ គេអាចគិតថា អ្នកស្នើសង្ឃឹមថាអ្នកទទួលសំណើ ធ្វើការឆ្លើយតបភ្លាម ។ មាត្រានេះផ្អែកលើការសន្មតនៃឆន្ទៈសមរម្យបែបនេះរបស់អ្នកស្នើ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីសំណើដែលធ្វើរវាងគូភាគីដែលមិននិយាយគ្នា ដូចជាតាមរយៈសំបុត្រ ដោយគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វ័យការ ។ ក្នុងករណីនេះ ច្បាប់បណ្តាប្រទេសនានា មានបញ្ញត្តិផ្សេងគ្នាអំពីបញ្ហាថា តើសំណើអាចត្រូវដកបាន ឬ មិនបាន ។ ច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំង និង អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិដែលទទួលបានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងពីច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំង អនុញ្ញាតឱ្យមានការដកសំណើ ។ រីឯច្បាប់អាស្ត្រីម៉ង់ មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការដកសំណើ ក្នុងអំឡុងពេលជាក់លាក់មួយ ។ ច្បាប់ដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការដកសំណើ ផ្តោតសំខាន់លើការប្រកួតប្រជែងដោយសេរី រហូតដល់ការបង្កើតកិច្ចសន្យា មានន័យថា នៅដំណាក់កាលនៃការចរចាបង្កើតកិច្ចសន្យា ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើទទួលស្គាល់អានុភាពចងនៃសំណើ អ្នកស្នើត្រូវជាប់ចំណងនោះក្នុងអំឡុងពេលជាក់លាក់មួយ ហើយ មិនអាចចរចាជាមួយភាគីដែលមានប្រយោជន៍ជាងបានទេ នៅខណៈពេលដែលអ្នកទទួលសំណើអាចចរចាដោយសេរីជា មួយអ្នកស្នើផ្សេងទៀត ។ ការកំណត់បែបនេះធ្វើឱ្យមានអតុល្យភាព និង ខូចប្រយោជន៍របស់អ្នកស្នើតែម្ខាង ។ តាមគំនិត បែបនេះ ច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំងអនុញ្ញាតឱ្យមានការដកសំណើ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ច្បាប់ដែលកម្រិតនូវការដកសំណើ មានន័យថា ច្បាប់ដែលទទួលស្គាល់អានុភាពចំណងនៃសំណើ ផ្ដោតសំខាន់លើការការពារនៃទំនុកចិត្តរបស់អ្នកទទួល សំណើ ។ រហូតដល់អ្នកទទួលសំណើសម្រេចចិត្តថា តើទទួលសំណើ ឬ បដិសេធសំណើ អ្នកទទួលសំណើ នឹងធ្វើការស៊ើប អង្កេតថា តើសំណើមានប្រយោជន៍ ឬ ពិនិត្យលើសំណើនោះដោយបដិសេធសំណើប្រហែលគ្នាពីអ្នកផ្សេងទៀត ។ ប្រសិន បើអ្នកស្នើដកសំណើក្នុងអំឡុងពេលដែលអ្នកទទួលសំណើកំពុងធ្វើការស៊ើបអង្កេត ឬ ការត្រួតពិនិត្យសំណើនេះ ពេល វេលា និង សោហ៊ុយសម្រាប់ការស៊ើបអង្កេត និង ការពិនិត្យ នឹងក្លាយជាគ្មានប្រយោជន៍ ហើយលើសពីនេះទៀត អ្នកទទួលសំណើនឹងអាចបាត់បង់ឱកាសក្នុងការទទួលយកសំណើផ្សេងទៀតដែលមានប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសំណើ មិនអាចដកវិញក្នុងអំឡុងពេលជាក់លាក់ណាមួយនោះ អ្នកទទួលសំណើអាចពិនិត្យសំណើនោះ ដោយគ្មានការបារម្ភ ។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាសព្វថ្ងៃនេះ ពីព្រោះតែមានបំណងចង់ឱ្យការចរចាអំពីកិច្ចសន្យាដោយគ្មានការបារម្ភ ទើបមាត្រានេះ ប្រកាន់យកជំហរថា សំណើមិនត្រូវបានដក ក្នុងអំឡុងពេលសមរម្យមួយបានទេ ។

“អំឡុងពេលសមរម្យ” ដែលអ្នកស្នើមិនអាចដកសំណើ សំដៅទៅលើអំឡុងពេលមួយដែលចាំបាច់សម្រាប់ការ វិនិច្ឆ័យថា តើទទួលយកសំណើ ឬ បដិសេធ ក្នុងករណីធម្មតា ។ ចំរើននៃអំឡុងពេលនេះ អាស្រ័យទៅតាមខ្លឹមសារ និង ប្រភេទនៃកិច្ចសន្យា ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើចំនួនទឹកប្រាក់ក្នុងកិច្ចសន្យាមានចំនួនច្រើន ឬ ប្រសិនបើកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា គឺជាវត្ថុដែលមានតម្លៃ ដូចជាអចលនវត្ថុ អំឡុងពេលសមរម្យនោះប្រហែលជាមានរយៈពេលវែង ។ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យា សាមញ្ញធម្មតា អំឡុងពេលនោះមានរយៈពេលខ្លី ។

ប្រសិនបើអំឡុងពេលសមរម្យកន្លងផុត អ្នកស្នើអាចដកសំណើបាន ។ ចំណុចនេះពុំមានន័យថា សំណើត្រូវបាត់បង់ អានុភាព ដោយសារអំឡុងពេលកន្លងផុតនោះទេ ។ ប្រសិនបើច្បាប់ចែងថា សំណើត្រូវបាត់បង់អានុភាពដោយស្វ័យប្រវត្តិ នោះនឹងនាំឱ្យវិវាទកើតឡើង ដោយសារមិនច្បាស់លាស់ថា តើសំណើបាត់បង់អានុភាពនៅពេលណា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់ និង មាត្រា ១៦ នៃអនុសញ្ញា អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG)

មាត្រា ៣៤០._ ពេលនៃការបង្កើតកិច្ចសន្យា : គោលការណ៍នៃការមកដល់នៃស្វ័យការ កិច្ចសន្យាត្រូវកើតឡើងនៅពេលដែលដំណឹងអំពីស្វ័យការ បានមកដល់អ្នកស្នើ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីពេលដែលស្វីការត្រូវមានអានុភាព មានន័យថាជាពេលដែលកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើត ។

ចំពោះពេលវេលាដែលស្វីការត្រូវមានអានុភាពនោះ មានគោលការណ៍ច្បាប់ពីរផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ផ្អែកលើ យុត្តិសាស្ត្រ ច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំងយកគោលការណ៍នៃការជូនដំណឹង មានន័យថា ស្វីការត្រូវមានអានុភាព នៅពេល ដែលអ្នកផ្តល់ស្វីការជូនដំណឹង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀតច្បាប់អាស្ត្រីម៉ុង យកគោលការណ៍នៃការមកដល់ មានន័យថា ស្វីការត្រូវ មានអានុភាព នៅពេលស្វីការនោះទៅដល់អ្នកស្នើ ។

គោលការណ៍នៃការជូនដំណឹង ត្រូវបានគេនិយាយថា ធ្វើឱ្យសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចមានភាពរស់រវើក ដោយសារការ បង្កើនល្បឿនក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ ការដែលច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំងប្រកាន់យកគោលការណ៍នៃការជូនដំណឹង នេះ គឺដោយសារតែទទួលស្គាល់សេរីភាពរបស់អ្នកស្នើក្នុងការចរចាបង្កើតកិច្ចសន្យា ដោយអនុញ្ញាតឱ្យដកសំណើ ដូច្នោះ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានតុល្យភាពជាមួយនឹងប្រយោជន៍នេះ ក៏ត្រូវផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ចំពោះអ្នកទទួលសំណើផងដែរ ដោយឱ្យ មានការបង្កើតកិច្ចសន្យាតាមរយៈការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើស្វីការត្រូវមានអានុភាព ដោយការជូនដំណឹង ហើយកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើត នៅពេលស្វីការត្រូវបាន ជូនដំណឹង កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតដោយគ្មានការដឹងព្រមរបស់អ្នកស្នើ ដែលធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់អ្នកស្នើ ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកស្នើបានជូនដំណឹងនៃការដកសំណើ ហើយគិតថា សំណើត្រូវបានដកដោយមានប្រសិទ្ធភាព ពីព្រោះតែអ្នកស្នើមិនបាន ទទួលស្វីការភាគីម្ខាងទៀត រហូតដល់ពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើនោះត្រូវទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើអ្នកស្នើលក់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសំណើនោះទៅឱ្យតិចយជន ប៉ុន្តែ ភាគីម្ខាងទៀត (អ្នកទទួល សំណើ) បានជូនដំណឹងអំពីស្វីការ មុនពេលការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត នោះអ្នកស្នើអាចត្រូវ បានទាមទារឱ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះការបំពានកិច្ចសន្យា ពីព្រោះកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតហើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិន បើគោលការណ៍នៃការមកដល់ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះស្វីការវិញ ការបំពានកិច្ចសន្យា និង ការបង្កើតកិច្ចសន្យាត្រូវបាន ដោយសារអ្នកស្នើមិនបានដឹងអំពីការបង្កើតកិច្ចសន្យា ស្ទើរតែមិនកើតឡើងទេ ។ ក្នុងករណីលើកលែងដែលការជូនដំណឹង អំពីការដកសំណើទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀតមានការយឺតយ៉ាវក្នុងស្ថានភាពពិសេស ទោះបីជាការជូនដំណឹងនោះ ពិតជាត្រូវ មកដល់ក្នុងអំឡុងពេលនោះក្នុងស្ថានភាពធម្មតា មានន័យថា ការជូនដំណឹងនោះទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត ក្រោយពេលការ ជូនដំណឹងអំពីស្វីការទៅដល់អ្នកស្នើ នោះបញ្ហាដូចគ្នានឹងកើតឡើង ប្រសិនបើអ្នកស្នើគិតថា កិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើត ឡើង ដោយសារអ្នកស្នើគិតថា ការជូនដំណឹងអំពីការដកបានដល់ភាគីម្ខាងទៀតមុន ដោយគិតពិចារណានូវថ្ងៃដែលការ ជូនដំណឹងអំពីស្វីការមកដល់ ។ ប៉ុន្តែ ផ្អែកលើគោលការណ៍នៃការមកដល់ មានលទ្ធភាពខ្ពស់ដែលគេអាចជៀសវាង ហានិភ័យនោះបាន ពីព្រោះអ្នកស្នើធ្វើការវិនិច្ឆ័យដោយប្រុងប្រយ័ត្នអំពីការបង្កើតកិច្ចសន្យា ចំពោះករណីដែលការជូន ដំណឹងអំពីស្វីការបានមកដល់តែប៉ុណ្ណោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (គោលការណ៍នៃការជូនដំណឹង), មាត្រា ១៥១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ (គោលការណ៍នៃការមកដល់) និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២០២៥ (គោលការណ៍នៃការមកដល់)

មាត្រា ៣៤១.- ការមកដល់យឺតយ៉ាវនៃស្វីការ

១-ក្នុងករណីដែលការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ចំពោះសំណើដែលមានអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ មកដល់ភាគីម្ខាងទៀត ក្រោយពេលអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការនោះកន្លងផុត ប្រសិនបើអ្នកស្នើសុំនៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាចដឹងថា ភាគីម្ខាងទៀតជូនដំណឹងអំពីស្វីការនោះ នៅពេលដែលអាចមកដល់ក្នុងអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការក្នុងករណីធម្មតា នោះអ្នកស្នើត្រូវជូនដំណឹងអំពីការមកដល់ស្វីការដោយមានការយឺតយ៉ាវនោះ ទៅអ្នកធ្វើស្វីការ ដោយគ្មានការយឺតយ៉ាវ ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកស្នើធ្វេសប្រហែសក្នុងការជូនដំណឹងអំពីការមកដល់ស្វីការដោយមានការយឺតយ៉ាវនោះ ស្វីការដែលមកដល់ដោយមានការយឺតយ៉ាវនោះ មានសុពលភាព ។

២-អ្នកស្នើ អាចចាត់ទុកថា ស្វីការដែលបានមកដល់អ្នកស្នើក្រោយពេលផុតអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ជាសំណើថ្មី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការមកដល់យឺតយ៉ាវនៃស្វីការ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ប្រសិនបើសំណើដែលមានអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ការជូនដំណឹងអំពីស្វីការត្រូវទៅដល់អ្នកស្នើ ក្នុងអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការនោះ ហើយប្រសិនបើការជូនដំណឹងមកដល់អ្នកស្នើក្រោយអំឡុងពេលនេះ ស្វីការនឹងមិនត្រូវមានអានុភាពទេ ហើយកិច្ចសន្យាក៏មិនត្រូវបានបង្កើតដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការជូនដំណឹងអំពីស្វីការត្រូវបានជូនដំណឹង ដែលអាចមកដល់អ្នកស្នើក្នុងអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការក្នុងករណីធម្មតា លើកលែងតែមានអ្វីកើតឡើងមិនប្រក្រតី អ្នកទទួលសំណើ ជាធម្មតា គិតថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតដោយមានប្រសិទ្ធភាព ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មានភាពចាំបាច់ឱ្យអ្នកស្នើជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀត អំពីការដែលការជូនដំណឹងអំពីស្វីការបានមកដល់យឺតយ៉ាវ និង ការខកខានក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យាដោយគ្មានការយឺតយ៉ាវ ដើម្បីការពារការខូចខាតដែលអាចកើតឡើង ដោយសារការយល់ខុសរបស់អ្នកទទួលសំណើ ។ អ្នកស្នើត្រូវទទួលករណីយកិច្ចនេះ ពីព្រោះការចរចាកិច្ចសន្យា ត្រូវអនុវត្តដោយភាពស្មោះត្រង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយមានមាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើអ្នកស្នើខកខានក្នុងការជូនដំណឹងអំពីការមកដល់យឺតយ៉ាវនៃ

ស្វីការ ស្វីការដែលមកដល់យឺតយ៉ាវនោះត្រូវចាត់ទុកថា មានអានុភាព ។ បញ្ញត្តិនេះ អនុលោមតាមនិន្នាការថ្មីៗនៃច្បាប់ កិច្ចសន្យាដូចជា អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG) ។

ប្រសិនបើស្វីការត្រូវបានចាត់ទុកថា មានអានុភាពនោះ បញ្ហាដែលកើតឡើងគឺថា តើនៅពេលណាដែលកិច្ចសន្យាត្រូវ បានបង្កើតឡើង ។ អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG) មិនបានចែងច្បាស់ អំពីចំណុចនេះដែរ ប៉ុន្តែ មានមតិជាច្រើនគាំទ្រនូវទ្រឹស្តីមួយថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតនៅថ្ងៃដែលស្វីការដែលមានការ យឺតយ៉ាវនោះ ទៅដល់អ្នកធ្វើសំណើ ។ ការបកស្រាយបែបនេះក៏សមហេតុសមផលដែរ ផ្អែកតាមមាត្រានេះ ។

មាត្រានេះមិនបានចែងជាពិសេសអំពីសំណើដែលគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ធ្វើស្វីការទេ ។ ជាការពិតណាស់ សំណើដែលគ្មានកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ មិនត្រូវបានចាត់ទុកថា អានុភាព ដោយសារតែការកន្លងផុតនៃអំឡុងពេល សមរម្យទេ គឺចាំបាច់មានការដកសំណើនោះ ទើបចាត់ទុកថា អានុភាព ហេតុដូច្នោះ ចំពោះអ្នកផ្តល់ស្វីការវិញ មានករណីដែល មិនច្បាស់លាស់ថា តើកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតដោយប្រសិទ្ធភាព ឬគ្មាននោះ នៅពេលដែលការជូនដំណឹងអំពីការដក សំណើមកដល់ ក្រោយការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ។ ដោយសារហេតុនេះ អ្នកផ្តល់ស្វីការគួរយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលការជូន ដំណឹងអំពីស្វីការបានមកដល់អ្នកស្នើ ។ ចំណុចនេះក៏អនុវត្តផងដែរចំពោះករណីដែលការជូនដំណឹងអំពីស្វីការមកដល់យឺត យ៉ាវ ។ ហេតុនេះហើយ ក្នុងករណីដែលអំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការមិនបានកំណត់នៅក្នុងសំណើទេ អ្នកស្នើមិនចាំបាច់ ជូនដំណឹងអំពីការយឺតយ៉ាវ ដូចការជូនដំណឹងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីនេះ បញ្ហាដែលកើតឡើងថា តើអ្នកផ្តល់ស្វីការត្រូវជូនដំណឹងទៅអ្នកដកសំណើ អំពីការយឺតយ៉ាវនៃការមកដល់ នៃការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើ ឬ យ៉ាងណា ប្រសិនបើការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើនោះត្រូវបានធ្វើឡើង នៅពេល ដែលអាចមកដល់អ្នកទទួលសំណើ មុនការមកដល់នៃការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ (មាត្រា ៥២៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ចែងអំពីវិធីសង្គ្រោះ ចំពោះករណីនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើដែលមិនបានកំណត់អំឡុងពេល សម្រាប់ស្វីការ) ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកដកសំណើបានទទួលការជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ហើយមិនច្បាស់លាស់ថា តើកិច្ចសន្យា ត្រូវបានបង្កើត ឬយ៉ាងណា អ្នកដកសំណើគួរតែពិនិត្យមើលកាលបរិច្ឆេទនៃការមកដល់នៃការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើ ហើយមិនត្រូវរង់ចាំការជូនដំណឹងអំពីការយឺតយ៉ាវពីភាគីម្ខាងទៀតទេ ។ ដោយយកចំណុចនេះមកពិចារណា ចំពោះ ការយឺតយ៉ាវក្នុងការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើ យើងសម្រេចមិនតម្រូវឱ្យមានការជូនដំណឹងអំពីការយឺតយ៉ាវដែលបាន កំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នេះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើតឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ដោយសារការយឺតយ៉ាវក្នុងការជូន ដំណឹងអំពីស្វីការ អ្នកស្នើអាចចាត់ទុកការជូនដំណឹងអំពីស្វីការនោះជាសំណើថ្មីបាន ។ កថាខណ្ឌនេះត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះករណីដែលស្វីការចំពោះសំណើដែលកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ បានមកដល់អ្នកស្នើ នៅក្រោយពេលផុត អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ។ ប្រសិនបើអ្នកស្នើ បានដកសំណើដែលមិនកំណត់អំឡុងពេលសម្រាប់ស្វីការ ហើយការដក សំណើនោះបង្កើតអានុភាព ការជូនដំណឹងអំពីស្វីការមិនអាចចាត់ទុកថាជាសំណើថ្មីបានទេ ។ ការកំណត់បែបនេះ ជារឿង

ធម្មតា ដោយសារអ្នកផ្តល់ស្វីការ នឹងគិតថា កិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើត ដោយសារការជូនដំណឹងអំពីការដកសំណើ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

ចំពោះកថាខណ្ឌទី ១ សូមមើលមាត្រា ៥២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២១ (២) នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG) និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.២០៧ (២) ។ ចំពោះកថាខណ្ឌ ២ សូមមើលមាត្រា ៥២៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២១ (១) នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG) និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.២០៧ (១) ។

មាត្រា ៣៤២.- ស្វីការដោយមានបន្ថែមការកែប្រែ

១-ស្វីការដែលអ្នកធ្វើស្វីការ បានដាក់លក្ខខណ្ឌលើសំណើ ឬ កែប្រែសារធាតុផ្សេងនៃសំណើ មិនត្រូវក្លាយជាស្វីការសុពល តែស្វីការនោះមានអានុភាពជាសំណើថ្មី ។ កិច្ចសន្យាត្រូវកើតឡើងនៅពេលដែលអ្នកធ្វើសំណើដើម ធ្វើស្វីការចំពោះសំណើថ្មីនោះ ។

២-ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌ ឬ ការកែប្រែដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងស្វីការមិនធ្វើឱ្យមានការកែប្រែសារធាតុនៃសំណើទេ ស្វីការនោះមានសុពលភាព លុះត្រាតែអ្នកស្នើមិនតវ៉ាភ្លាម ។ អត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាដែលត្រូវកើតឡើងដោយស្វីការនោះ ត្រូវទៅតាមអត្ថន័យនៃស្វីការលុះត្រាតែអ្នកស្នើដែលបានទទួលស្វីការមិនតវ៉ាភ្លាមៗទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីស្វីការដែលមានបន្ថែមការកែប្រែចំពោះសំណើ ។

ជាមូលដ្ឋាន មាត្រានេះអនុលោមតាមនិន្នាការអន្តរជាតិថ្មីៗនេះដែលមានចែងក្នុងអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ (CISG) និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ជាអាទិ៍ ។

មានន័យថា ស្វីការដោយមានការបន្ថែមការកែប្រែសារធាតុចំពោះសំណើ មិនត្រូវក្លាយជាស្វីការសុពលទេ តែស្វីការនោះមានអានុភាពជាសំណើថ្មី ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការកែប្រែនោះមិនធ្វើឱ្យមានការកែប្រែសារធាតុទេ ស្វីការនោះ ត្រូវមានអានុភាពជាស្វីការ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកស្នើតវ៉ាភ្លាម កិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើតទេ ។ គោលបំណងនៃមាត្រានេះ គឺដើម្បីឱ្យមានការបង្កើតកិច្ចសន្យាតាមលទ្ធភាពដែលអាចធ្វើបាន តាមរយៈការសម្របសម្រួលរវាងផលប្រយោជន៍របស់ភាគីទាំងពីរក្នុងការចរចាលើកិច្ចសន្យា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៩ នៃអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញ

អន្តរជាតិ (CISG) និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.២០៨

មាត្រា ៣៤៣.- ការបង្កើតកិច្ចសន្យាដោយសកម្មភាពដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាស្វ័យការ ក្នុងករណីដែលមិនចាំបាច់ឱ្យមានដំណឹងអំពីស្វ័យការ ដោយសារឆន្ទៈរបស់អ្នកស្នើ ឬ ដោយសារទំនៀមទម្លាប់នៃកិច្ចការជំនួញ កិច្ចសន្យាត្រូវកើតឡើងនៅពេលដែលមាន សកម្មភាពអាចទទួលស្គាល់ថាជាស្វ័យការ ។

(កំណត់)

មានករណីជាច្រើនដែលកិច្ចសន្យាអាចបង្កើតដោយគ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីស្វ័យការចំពោះសំណើ ។ ឧទាហរណ៍ប្រសិន បើបុគ្គលម្នាក់ដែលមានបំណងទិញទំនិញពីអ្នកលក់ដើម្បីប្រគល់ទំនិញនេះឱ្យទៅបុគ្គលផ្សេងទៀតដែលខ្លួនស្គាល់ បញ្ជាទិញ ទំនិញ ដោយកំណត់អាសយដ្ឋានដែលត្រូវផ្ញើទំនិញនោះ ការបង្ហាញឆន្ទៈនេះគឺជាសំណើ ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើ អ្នកលក់ផ្ញើទំនិញទៅតាមអាសយដ្ឋានដែលអ្នកស្នើកំណត់ ទោះបីជាអ្នកលក់មិនបង្ហាញឆន្ទៈអំពីស្វ័យការចំពោះអ្នកស្នើក៏ ដោយ ក៏សកម្មភាពផ្ញើទំនិញនោះ ត្រូវបកស្រាយថាជាស្វ័យការដែរ ហើយកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតនៅពេលដែលទំនិញមក ដល់ផ្ទះរបស់បុគ្គលដែលអ្នកស្នើស្គាល់នោះ ។

មានករណីខ្លះដែលមានការពិបាកក្នុងការបែងចែក "សកម្មភាពដែលអាចទទួលស្គាល់ថាជាស្វ័យការ" ដែលបានចែងក្នុង មាត្រានេះ និង សកម្មភាពដែលត្រូវបានបកស្រាយថាជាការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីស្វ័យការ ។ ផ្អែកលើករណីខាងលើ ប្រសិនបើ ទំនិញត្រូវផ្ញើទៅឱ្យអ្នកស្នើ មានច្រកសម្រាប់បកស្រាយថា ការផ្ញើទំនិញ ជាការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីស្វ័យការ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៥២៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.២១១

មាត្រា ៣៤៤.- ការដកសំណើចំពោះបុគ្គលដែលមិន បានកំណត់ជាក់លាក់ សំណើចំពោះបុគ្គលដែលមិន បានកំណត់ជាក់លាក់តាមការផ្សាយជាសាធារណៈ ឬ តាមវិធីផ្សេងទៀត អាចដកបានតែតាមវិធីដូចគ្នានឹងសំណើនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសំណើចំពោះបុគ្គលដែលមិនកំណត់ជាក់លាក់ តាមរយៈការសែត និង ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម ជាអាទិ៍ ។

ជាបឋម មានបញ្ហាថា តើសំណើសម្រាប់បង្កើតកិច្ចសន្យាចំពោះបុគ្គលដែលមិនកំណត់ជាក់លាក់ អាចធ្វើបាន ឬ មិនបាន ។ មាត្រានេះផ្អែកលើការយល់ឃើញថា សំណើបែបនេះត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមាន ។ ហើយដោយផ្អែកលើការ យល់ឃើញនេះ មានបញ្ហាមួយចំនួនដូចខាងក្រោម :

បញ្ហាទី ១ មានត្រង់ចំណុចថា ប្រសិនបើសំណើត្រូវបានធ្វើចំពោះបុគ្គលដែលមិនកំណត់ជាក់លាក់ មានបុគ្គលជាច្រើន អាចជូនដំណឹងអំពីស្វីការ ជាលទ្ធផល កិច្ចសន្យាជាច្រើនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមិនបានគិតទុកមុន ។ ក្នុងករណី ដែលអ្នកស្នើជួបស្ថានភាពលំបាកប្រសិនបើមានបុគ្គលជាច្រើនធ្វើស្វីការលើសំណើ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលមានវត្តមាន មួយដើម្បីលក់ ជាអាទិ៍ នោះចាំបាច់ឱ្យអ្នកដែលមានបំណងលក់ ជាអាទិ៍ នោះបញ្ជាក់ថា ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មនេះ មិនមែនជាសំណើទេ គឺជា "ហេតុដែលអញ្ជើញឱ្យធ្វើសំណើ" ។ ក្នុងករណីដែលធ្វើសំណើចំពោះបុគ្គលដែលមិនកំណត់ ជាក់លាក់នេះដែរ អ្នកស្នើត្រូវភ្ជាប់លក្ខខណ្ឌចំពោះសំណើ ដើម្បីកាត់បន្ថយចំនួនកិច្ចសន្យា ។ ឧទាហរណ៍ ការភ្ជាប់លក្ខខណ្ឌ កម្រិតស្វីការត្រឹមមនុស្ស ចំនួន ១០០ នាក់ដំបូង អាចត្រូវបានអនុញ្ញាត តាមគោលការណ៍នៃសេរីភាពនៃកិច្ចសន្យា ។

បញ្ហាទី ២ គឺជាវិធីដកសំណើចំពោះបុគ្គលដែលមិនបានកំណត់ជាក់លាក់ ។ ជាគោលការណ៍ ការដកសំណើត្រូវធ្វើ ចំពោះបុគ្គលដែលបានទទួលសំណើ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលសំណើមិនបានកំណត់បុគ្គលជាក់លាក់ អ្នកស្នើមិនអាចដក សំណើនោះ ចំពោះបុគ្គលទាំងអស់ដែលបានទទួលសំណើទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីឱ្យមានភាពងាយស្រួល មាត្រានេះ ចែងថា អ្នកស្នើអាចដកសំណើ "តាមវិធីដូចគ្នានឹងការធ្វើសំណើនោះ" ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសំណើធ្វើតាមរយៈ កាសែតណាមួយ ការដកក៏អាចធ្វើតាមរយៈកាសែតដូចគ្នាបានដែរ ។

ក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំងចែងអំពីការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មផ្តល់រង្វាន់ ។ ប៉ុន្តែ "សំណើដែលមិនកំណត់បុគ្គលជាក់លាក់" នៅ ក្នុងមាត្រានេះរួមបញ្ចូលទាំងការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មផ្តល់រង្វាន់ដែរ ហេតុដូច្នេះ បញ្ញត្តិពិសេសទាក់ទងនឹងការផ្សាយពាណិជ្ជ- កម្មផ្តល់រង្វាន់ មិនត្រូវបានរៀបចំឡើងក្នុងក្រមនេះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២៩ ដល់មាត្រា ៥៣២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៣៩៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

ផ្នែកទី ២ វិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ និង សុពលភាពនៃកិច្ចសន្យា

មាត្រា ៣៤៥.- ការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានវិការៈ

អ្នកដែលបង្ហាញឆន្ទៈអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញ ឆន្ទៈនោះមានវិការៈ តាមបញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ២ (វិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ និង សុពលភាពនៃ កិច្ចសន្យា) នេះ និង ផ្នែកទី ៣ (មោឃភាព និង ការលុបចោល) ក្នុងករណីដូចខាងក្រោម នេះ :

ក-ការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការភាន់ច្រឡំ ។

ខ-ការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការបំបែក ឬ ការគំរាមកំហែង ឬ ការបង្ហាញការមិនពិតរបស់ភាគីម្ខាងទៀត ។

គ-ការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអំពើឆ្លៀតឱកាសដោយមានគោល បំណងកេងយកចំណេញហួសហេតុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃការលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយរៀបរាប់ករណីដែលកិច្ចសន្យាអាចត្រូវបាន លុបចោល ដោយសារមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ។

កិច្ចសន្យាមានអានុភាព នៅពេលការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីទាំងពីរស្របគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើគ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានអានុភាពដែលជាធាតុផ្សំនៃកិច្ចសន្យាទេ កិច្ចសន្យាពុំមានចំណងចងភាគីទាំងពីរទេ ទោះជាបីជាកិច្ចសន្យាហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្កើតឡើងបើមើលពីខាងក្រៅក៏ដោយ ។ តាមន័យនេះ ការបង្ហាញឆន្ទៈដែល មានសុពលភាព គឺជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីឱ្យកិច្ចសន្យាមានអានុភាពចងភាគីទាំងពីរ ។ ដូចដែលបានពន្យល់នៅក្នុងមាត្រា ៣១០ ជំហរដែលយកការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីនីមួយៗមកធ្វើជាទស្សនាទានគតិយុត្តមួយដែលជាធាតុផ្សំនៃកិច្ចសន្យា បានមកពីក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសអាស៊ីម៉ង់ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសបារាំង និង ក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់កេបិច ក៏បានយកពាក្យ "ការយល់ព្រម (consent)" មកប្រើជាទស្សនាទានគតិយុត្ត ដើម្បីធ្វើវិភាគនូវបញ្ហាទាក់ទងនឹង "ការយល់ព្រមរបស់ភាគីនីមួយៗ" នៃកិច្ចសន្យាដែរ ។ តាមន័យនេះ ពីព្រោះតែទស្សនាទាននៃការបង្ហាញឆន្ទៈមាន លក្ខណៈងាយស្រួល ក្នុងការពិភាក្សាអំពីអានុភាពចងនៃកិច្ចសន្យា ក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជាក៏យកការបង្ហាញឆន្ទៈមកប្រើ ជាទស្សនាទានគតិយុត្តដែរ ។

បញ្ហាដែលកើតឡើងបន្ទាប់នោះ គឺរបៀបដោះស្រាយតាមផ្លូវច្បាប់ចំពោះករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគី នីមួយៗ មានវិការៈ ហើយដែលការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវអានុភាពទេ ។ មាត្រានេះចែងអំពី បញ្ហានេះ ។ ចំពោះបញ្ហានេះ វាអាចត្រឹមត្រូវដែរ ដោយប្រកាន់យកជំហរថា ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈមានវិការៈ ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះអាចត្រូវបានលុបចោល ឬ ត្រូវទុកជាមោឃៈ ។ ប៉ុន្តែ ជំហរនេះមិនបានបញ្ជាក់ច្បាស់ថា តើ "កិច្ចសន្យា" ត្រូវបានចាត់ចែងដូចម្តេច ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈមោឃៈ ឬ ត្រូវបានការលុបចោល ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីម្ខាងមោឃៈ គេមានចម្ងល់ថា តើកិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើតតាំងពីដើម ឬយ៉ាងណា ។ គេក៏មានចម្ងល់ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានលុបចោល ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មាត្រានេះចែងថា ប្រសិនបើ ការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីណាមួយមានវិការៈ ភាគីនោះមានសិទ្ធិលុបចោលកិច្ចសន្យា ។ នេះគឺជាអត្ថន័យនៃឃ្លាក្នុង មាត្រានេះថា "អាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ" ។

បញ្ហាបន្ទាប់មកទៀត គឺវិធានការសម្រាប់ដោះស្រាយករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីម្ខាងមានវិការៈ តាមរយៈផ្តល់លក្ខណសម្បត្តិរួមសម្រាប់ការ "លុបចោលកិច្ចសន្យា" ។ តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់អាស៊ីម៉ង់ និង ជប៉ុន ករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវទុកជាមោឃៈ ខុសពីករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈអាចលុបចោល ។ ប្រសិនបើភាគីគ្មានឆន្ទៈពិតប្រាកដដើម្បីបង្កើតកិច្ចសន្យាទេ ក្រុមទាំងពីរកំណត់ថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះត្រូវទុកជាមោឃៈ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីមានឆន្ទៈចង់បង្កើតកិច្ចសន្យា តែដំណើរការនៃការបង្កើតឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ក្រុមទាំងពីរកំណត់ថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ អាចលុបចោលបាន ។ ប៉ុន្តែ ការបែងចែកយ៉ាងដូច្នោះ មិនមែនថា មានភាពដាច់ខាតទេ ។ ឧទាហរណ៍ ការភាន់ច្រឡំគឺជាមូលហេតុនៃការលុបចោលកិច្ចសន្យា តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ ប៉ុន្តែ វាជាមូលហេតុនៃមោឃភាព តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។ ចំណែកឯក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសកម្ពុជាវិញ ដោយធ្វើការពិចារណាអំពីនិន្នាការនៃនីតិកម្មអន្តរជាតិថ្មីៗនេះ មាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈមានវិការៈ កិច្ចសន្យាមិនមែនមោឃៈទេ គឺអាចលុបចោលបានចំពោះករណីទាំងអស់ ។ ចំពោះការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត និង បំបន្លំផ្លូវចិត្តដែលជាមូលហេតុនៃមោឃភាពនៃការបង្ហាញឆន្ទៈតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ក្រុមនេះចែងបញ្ញត្តិពិសេស ។ ក្រុមនេះចែងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិតគឺជាមូលហេតុនៃមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា (មាត្រា ៣៥៣) ។ ចំពោះបំបន្លំផ្លូវចិត្តវិញ តាមទ្រឹស្តី ភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈគ្មានឆន្ទៈពិតប្រាកដទេ ដូច្នោះ ការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវទុកជាមោឃៈ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលអនុញ្ញាតឱ្យមោឃៈ ឬលុបចោលការបង្ហាញឆន្ទៈដែលភាគីម្ខាងដែលបានធ្វើចំពោះអ្នកដទៃ ដោយដឹងច្បាស់លាស់ថា វាមិនមែនជាឆន្ទៈពិតប្រាកដរបស់ខ្លួន ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ក្រុមនេះចែងថា ជាគោលការណ៍ កិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបំបន្លំផ្លូវចិត្ត មានសុពលភាព ហើយប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបានដឹង (ទុច្ចរិត) អំពីបំបន្លំផ្លូវចិត្ត អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈអាចបដិសេធការអនុវត្តកិច្ចសន្យាបាន (មាត្រា ៣៥២) ។

ដោយសារភាគីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ខ្លួនមានវិការៈ ដូចជាការភាន់ច្រឡំ ការឆបោក មានសិទ្ធិលុបចោលកិច្ចសន្យា ដូច្នោះ មានតែបុគ្គលដែលមានសិទ្ធិលុបចោលទេ ដែលអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ។ បន្ថែមពីលើនេះ នៅពេលសិទ្ធិលុបចោល ត្រូវបាត់បង់អានុភាពដោយអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ កិច្ចសន្យាលែងអាចលុបចោលបានហើយ ។ លើសពីនេះទៀត បញ្ញត្តិរបស់ក្រមរដ្ឋប្បវេណីទាក់ទងនឹងសិទ្ធិលុបចោលត្រូវយកមកអនុវត្តដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១០៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៣៤៦.- ការភាន់ច្រឡំ

១- ក្នុងករណីដែលភាគីមានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចសំខាន់ៗនៃកិច្ចសន្យា បើភាគីម្ខាងទៀត បានស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាចដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំនេះ ភាគីដែលបានភាន់ច្រឡំអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមាន

វិការៈ ។

២-ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យា មានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចនៃកិច្ចសន្យា ដែលខ្លួនយល់ឃើញថាសំខាន់ ឬ ចំណុចដែលខ្លួនយល់ឃើញថាសំខាន់ក្នុងការបង្កើត កិច្ចសន្យា បើភាគីម្ខាងទៀតបានស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាចដឹងអំពីភាពសំខាន់នៃ ចំណុចនេះ និង ការភាន់ច្រឡំរបស់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះ ភាគីដែលបានភាន់ច្រឡំអាច លុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

៣-ក្នុងករណីដែលភាគីទាំងសងខាងមានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចសំខាន់ៗនៃកិច្ច សន្យា ឬ ចំណុចនៃកិច្ចសន្យាដែលភាគីទាំងសងខាងយល់ឃើញថាសំខាន់ ឬ ចំណុចដែល ភាគីទាំងសងខាងយល់ឃើញថាសំខាន់ក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា ទោះបីជាភាគីម្ខាងមិន មានលទ្ធភាពអាចដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ភាគីម្ខាងទៀតក៏ដោយ ក៏ភាគីដែលបានភាន់ ច្រឡំអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបានដែរ ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

៤-ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយការភាន់ច្រឡំ ក្រៅពីភាគីម្ខាងទៀត អាចអះអាង ចំពោះតតិយជនបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើតតិយជនជាជនសុចរិត ហើយគ្មានកំហុសអំពី ការភាន់ច្រឡំ មិនអាចអះអាងនូវការលុបចោលចំពោះតតិយជននោះបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការភាន់ច្រឡំ ។ ផ្អែកតាមប្រព័ន្ធផ្សេងៗនៃប្រទេសនីមួយៗ ការភាន់ច្រឡំត្រូវចាត់ទុកថាជា មូលហេតុនៃការបដិសេធអានុភាពនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ឬ កិច្ចសន្យា ។ ផ្អែកតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ដូច ដែលបានពន្យល់នៅមាត្រា ៣៤៥ ខាងលើរួចហើយ ជំនួសឱ្យការលុបចោលនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ភាគីដែលបានបង្ហាញ ឆន្ទៈដោយមានការភាន់ច្រឡំ អាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រភេទនៃការភាន់ច្រឡំដែលប្រើជាមូលហេតុ សម្រាប់ការបដិសេធអានុភាពនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ឬ កិច្ចសន្យា មានលក្ខណៈខុសគ្នាពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ ។ ជំហរស្តីអំពីការភាន់ច្រឡំ ខុសគ្នាពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ ពីព្រោះការភាន់ច្រឡំបង្កឡើងដោយការយល់ច្រឡំ ជាឯកតោភាគីរបស់ភាគីម្ខាង ហើយជាធម្មតា ភាគីម្ខាងទៀតមិនបានចាប់អារម្មណ៍ទេ ។ ហេតុដូច្នោះ ប្រសិនបើ ការបដិសេធអានុភាពនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ឬ កិច្ចសន្យាដោយសារការភាន់ច្រឡំ ត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយងាយស្រួលនោះ ចំណុចនេះនឹងធ្វើឱ្យខូចខាតដល់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ភាគីម្ខាងទៀត និង សន្តិសុខនៃកិច្ចការជំនួញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើ មានការរឹតបន្តឹងខ្លាំងពេកចំពោះការអះអាងអំពីការភាន់ច្រឡំ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈមិនត្រូវបានការពារដោយពេញលេញទេ ។ ហេតុនេះ មានភាពចាំបាច់ត្រូវធ្វើឱ្យមានតុល្យភាពរវាងការការពារអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានការភាន់ច្រឡំ និង សេចក្តី

សង្ឃឹមរបស់ភាគីម្ខាងទៀត (សន្តិសុខនៃកិច្ចការជំនួញ) ។ ផ្ដើមចេញពីទស្សនាទាននេះហើយ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យមានការលុបចោលនូវការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានការភាន់ច្រឡំ ដោយអនុលោមតាមការវិនិច្ឆ័យដូចខាងក្រោម :

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ភាគីដែលមានការភាន់ច្រឡំត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យា ក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលមាន "ការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យា" ហើយភាគីម្ខាងទៀតអាចដឹងថា មានការភាន់ច្រឡំ ។ តើចំណុចអ្វីដែលសំខាន់ក្នុងកិច្ចសន្យា គឺត្រូវកំណត់ដោយសត្យានុម័ត ទៅតាមប្រភេទនៃកិច្ចសន្យា និង កាលៈទេសៈជាក់ស្ដែងផ្សេងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកលក់មិនអាចទាមទារលុបចោលកិច្ចសន្យាលក់ទិញបានឡើយ ទោះបីជាមានការភាន់ច្រឡំអំពីអ្នកទិញក៏ដោយ ពីព្រោះបញ្ហាក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញថា តើអ្នកណាជាអ្នកទិញ ជាទូទៅ មិនមែនជា "ចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យា" ទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការបញ្ជាក់អំពីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញ គឺជាចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យាលក់ ហេតុដូច្នោះភាគីដែលមានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចនេះអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ។ លក្ខខណ្ឌផ្សេងទៀតសម្រាប់ការលុបចោលកិច្ចសន្យាដោយសារការភាន់ច្រឡំ គឺជាលទ្ធភាពក្នុងការដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំនេះ ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកលក់ A មានដីពីរឡូត៍ គឺ X និង Y ហើយអ្នកទិញ B បានចុះ "កិច្ចសន្យាទិញដីឡូត៍ X" ជាមួយ A ដោយមានបំណងទិញដីឡូត៍ Y នោះ B មានការភាន់ច្រឡំ អំពីកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញដែលជាចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យា ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យា ត្រូវបានអនុញ្ញាត ដោយសារតែការភាន់ច្រឡំរបស់ B តែប៉ុណ្ណោះ នោះ A ដែលមិនបានដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ B អាចទទួលរងនូវការខូចខាតដែលមិនបានគិតទុកមុន ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ដើម្បីឱ្យ B អាចទាមទារលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយសារការភាន់ច្រឡំបាន កថាខណ្ឌទី ១ នេះតម្រូវឱ្យមានលក្ខខណ្ឌថា ភាគីម្ខាងទៀត A អាចដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ B នោះ ។ ចំណុចនេះមិនគ្រាន់តែរួមបញ្ចូលករណីដែល A បានដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ B ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងករណីដែល A អាចដឹងផងដែរ ។ កថាខណ្ឌទី ១ នេះមានបំណងជំរុញសន្តិសុខក្នុងកិច្ចការជំនួញដោយកម្រិតក្នុងការអះអាងអំពីការភាន់ច្រឡំតាមរបៀបនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ទោះបីជាកថាខណ្ឌនេះមិនបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ បើប្រៀបធៀបជាមួយកថាខណ្ឌទី ២ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលគិតថា លទ្ធភាពក្នុងការដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ភាគីម្ខាងទៀត មិនមែនជាលក្ខខណ្ឌសកម្មដែលត្រូវតែបញ្ជាក់ដោយភាគីម្ខាងដែលមានការភាន់ច្រឡំនោះទេ ពោលគឺភាគីម្ខាងទៀតមានបន្ទុកក្នុងការបញ្ជាក់ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈមានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចដែលខ្លួនឯងយល់ដោយអត្ថនោម័តថាសំខាន់ ។ ករណីនេះ ត្រូវបែងចែកជាពីរ ។

ករណីទី ១ គឺជាករណីដែលអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈមានការភាន់ច្រឡំនៅផ្នែកណាមួយនៃកិច្ចសន្យាដែលជាធម្មតាមិនសំខាន់ទេ ទៅតាមប្រភេទនៃកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះយល់ឃើញខ្លួនឯងដោយអត្ថនោម័តថា ចំណុចនេះសំខាន់ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីនៃការលក់ទិញរថយន្ត ទោះបីជាពណ៌របស់រថយន្ត ជាធម្មតា មិនមែនជា "ចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យា" ក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកទិញ ចាត់ទុក "ពណ៌" ថាជាចំណុចសំខាន់ដើម្បីប្រើប្រាស់រថយន្តក្នុងកិច្ចការជំនួញរបស់គាត់ អ្នកទិញអាចអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយហេតុផលនៃការភាន់ច្រឡំអំពីពណ៌បាន ។ ប៉ុន្តែ វាមិន

ត្រឹមត្រូវទេដែលអនុញ្ញាតដោយងាយស្រួលបែបនេះ ពីព្រោះវាធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីលក្ខខណ្ឌដែលភាគីម្ខាងទៀតអាចដឹងថា "ពណ៌" គឺជាចំណុចសំខាន់សម្រាប់អ្នកទិញ ហើយអាច ដឹងបានដែរថា អ្នកទិញមានការភាន់ច្រឡំ ។ បើប្រៀបធៀបជាមួយកថាខណ្ឌទី ១ លទ្ធភាពក្នុងការដឹងរបស់ភាគី ម្ខាងទៀតត្រូវតែបញ្ជាក់ដោយភាគីដែលមានការភាន់ច្រឡំ ។ ផ្ដើមចេញពីចំណុចនេះ ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយ ការភាន់ច្រឡំក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នេះ មានការលំបាកជាងការលុបចោលនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ទៀត ។

ករណីទី ២ គឺជាករណីដែលត្រូវបានហៅថា "ការភាន់ច្រឡំអំពីមូលហេតុ (mistake in motive, Motivirrtum)" ។ ឧទាហរណ៍ B បានបង្កើតកិច្ចសន្យាជាមួយ A ដើម្បីទិញភ្នំដែលមានព្រៃឈើ ដោយមានបំណងកាប់ដើមឈើ ប៉ុន្តែ B មិនបានដឹងថា ការកាប់ដើមឈើត្រូវបានហាមឃាត់នៅតំបន់នោះទេ ដោយសារការភាន់ច្រឡំរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ B មានការភាន់ច្រឡំអំពីមូលហេតុ (បំណង) នៃការបង្កើតកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ដែលមានខ្លឹមសារថា "ពីព្រោះដើមឈើអាច ត្រូវបានកាប់បាន" ។ មូលហេតុ (បំណង) នៃការបង្កើតកិច្ចសន្យានេះ គឺជាហេតុផលអត្តនោម័តរបស់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ ហើយជាធម្មតា ភាគីម្ខាងទៀតមិនអាចដឹងបានទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើការលុបចោលកិច្ចសន្យាត្រូវបាន អនុញ្ញាតដោយងាយស្រួលដោយហេតុផលនៃការភាន់ច្រឡំអំពីមូលហេតុនោះ សន្តិសុខក្នុងកិច្ចការជំនួញ នឹងត្រូវខូចខាត ។ ហេតុនេះហើយ ចំពោះការភាន់ច្រឡំអំពីមូលហេតុនេះ កថាខណ្ឌទី ២ នេះចែងថា ការលុបចោលកិច្ចសន្យាត្រូវបាន អនុញ្ញាត លុះត្រាតែក្នុងករណីដែលភាគីដែលមានការភាន់ច្រឡំបញ្ជាក់ថា ភាគីម្ខាងទៀត "អាចដឹង" អំពីការភាន់ច្រឡំ នោះ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីការភាន់ច្រឡំរួម ។ ប្រសិនបើភាគីទាំងពីរមានការភាន់ច្រឡំអំពីចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចសន្យា កិច្ចសន្យាអាចលុបចោលបាន ទោះបីជាភាគីម្ខាងគ្មានលទ្ធភាពអាចដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំរបស់ភាគីម្ខាងទៀតក៏ដោយ ។ ការលុបចោលដោយការភាន់ច្រឡំដែលចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ៣ នេះ ខុសពីករណីនៃកថាខណ្ឌទី ១ ទាក់ទងនឹងចំណុចនេះ ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកលក់ និង អ្នកទិញបានបង្កើតកិច្ចសន្យាលក់ទិញរូបភាពដែលភាគីទាំងពីរជឿជាក់ថា ត្រូវបានគូរដោយ វិចិត្រករ P ប៉ុន្តែ ក្រោយមក គេបានរកឃើញថា រូបភាពនោះគឺជាស្នាដៃរបស់វិចិត្រករ Q ។ ចំពោះការលុបចោល កិច្ចសន្យាដោយការភាន់ច្រឡំរួម កថាខណ្ឌទី ៣ នេះមិនបែងចែកថា តើកម្មវត្ថុនៃការភាន់ច្រឡំ គឺជាផ្នែកសំខាន់ ជាសត្យានុម័តនៃកិច្ចសន្យា ជាផ្នែកនៃកិច្ចសន្យាដែលភាគីយល់ឃើញដោយអត្តនោម័តថាសំខាន់ និង ជាមូលហេតុ (បំណង) នៃការបង្កើតកិច្ចសន្យាទេ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងអំពីលក្ខខណ្ឌតាំងការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាចំពោះតតិយជន ក្នុងករណីដែលមានតតិយជន ដែលមានទំនាក់ទំនងផលប្រយោជន៍ជាមួយនឹងកិច្ចសន្យា ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលដោយការភាន់ច្រឡំរវាង ភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១១០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី

អាស្មិម៉ង់, មាត្រា ១៤០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៣

មាត្រា ៣៤៧.- ការឆបោក

១-បុគ្គលដែលបានធ្វើការបង្ហាញឆន្ទៈ ដោយសារការឆបោករបស់ភាគីម្ខាងទៀត អាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យា ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

២-ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈបានធ្វើឡើងដោយសារការឆបោករបស់តតិយជន អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យា ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ លុះត្រាតែក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតនៃការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ បានដឹង ឬ អាចដឹងអំពី ការឆបោកនោះ ។

៣-ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយការឆបោក ក្រៅពីភាគីម្ខាងទៀត អាចអះអាង ចំពោះតតិយជនបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើតតិយជនជាជនសុចរិត ហើយគ្មានកំហុសអំពី ការឆបោក មិនអាចអះអាងនូវអានុភាពនៃការលុបចោលចំពោះតតិយជននោះបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិលុបចោលកិច្ចសន្យាត្រូវផ្តល់ឱ្យអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានធ្វើដោយ មានការឆបោកដែលប្រព្រឹត្តដោយភាគីម្ខាងទៀត ឬ តតិយជន ។ ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈខុសពីឆន្ទៈពិតរបស់អ្នក បង្ហាញឆន្ទៈដោយសារការឆបោក ហើយកិច្ចសន្យានោះបានបង្កើតរួចទៀត ទោះបីជាអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានបន្ទោសថា ឱ្យគេបោកក៏ដោយ ក៏ចាំបាច់នៅតែត្រូវការការពារអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈដែរ ។ ជាពិសេស ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈផ្អែកលើការ ឆបោករបស់ភាគីម្ខាងទៀត មានភាពចាំបាច់យ៉ាងខ្លាំងដែលត្រូវការការពារអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ ។ ក្នុងករណីដែលការបង្ហាញឆន្ទៈ ត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយការឆបោករបស់ភាគីម្ខាងទៀត វាមិនមានបញ្ហាអ្វីកើតឡើងទេ ប្រសិនបើការលុបចោលត្រូវបាន អនុញ្ញាត ពីព្រោះគេមិនចាំបាច់ការពារភាគីម្ខាងទៀតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែល A ត្រូវបានបោកតាមរយៈការឆបោក របស់តតិយជន C ហើយបានបង្កើតកិច្ចសន្យាជាមួយ B ប្រសិនបើ A ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យាជាមួយ B ដោយហេតុផលនៃការឆបោករបស់ C នោះភាគីសុចរិត B អាចទទួលបាននូវការខូចខាតដែលមិនបានគិតទុកមុន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងករណីនេះ ចាំបាច់សម្របសម្រួលនូវការការពារអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈដែលត្រូវបានឆបោក ជាមួយនឹង ផលប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ នេះគឺជាហេតុផលដែលកថាខណ្ឌទី ២ អនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យា លុះត្រាតែ ក្នុងករណីដែល "ភាគីម្ខាងទៀតបានដឹង ឬ អាចដឹងអំពីការឆបោក" ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ការពារតតិយជនជាជនសុចរិតហើយគ្មានកំហុសអំពីការឆបោក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១២៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់, មាត្រា ១១១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ១៤០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេប៊ិច និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៧

មាត្រា ៣៤៨._ ព័ត៌មានមិនពិត

១-នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា បើហេតុដែលបានបង្ហាញដោយភាគីម្ខាងនោះខុសពីការពិត ហើយភាគីម្ខាងទៀតបានបង្ហាញឆន្ទៈដោយជឿជាក់ថា ហេតុទាំងនោះជាការពិត ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីនោះដឹងថា ហេតុនោះមិនមែនជាការពិត ខ្លួននឹងមិនបង្ហាញឆន្ទៈទេ ភាគីនោះអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនរារាំងភាគីដែលបានបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទាមទារសំណងនៃការខូចខាតពីបុគ្គលដែលបានបង្ហាញការណ៍មិនពិតនោះទេ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលនេះមានកំហុស ។

៣-ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយព័ត៌មានមិនពិត ក្រៅពីភាគីម្ខាងទៀត អាចអះអាងចំពោះតតិយជនបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើតតិយជនជាជនសុចរិត ហើយគ្មានកំហុសអំពីព័ត៌មានមិនពិត មិនអាចអះអាងនូវអានុភាពនៃការលុបចោល ចំពោះតតិយជននោះបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះការពារភាគីបង្ហាញឆន្ទៈ ដោយផ្អែកលើព័ត៌មានមិនពិតដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយភាគីម្ខាងទៀត ។

ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបង្ហាញព័ត៌មានមិនពិតដោយចេតនា សកម្មភាពនេះក្លាយទៅជាការឆបោក ហេតុដូច្នោះ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវបានការពារដោយយោងតាមមាត្រា ៣៤៧ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតមិនបានធ្វើដោយចេតនាទេ ការបង្ហាញឆន្ទៈនេះមិនអាចលុបចោលដោយហេតុផលនៃការឆបោកបានទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលព័ត៌មានមិនពិតត្រូវបានបង្ហាញដោយភាគីម្ខាងទៀត មានករណីច្រើនដែលអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈមានការភាន់ច្រឡំ ហេតុដូច្នោះ ការលុបចោលកិច្ចសន្យាអាចអនុញ្ញាតដោយហេតុផលនៃការភាន់ច្រឡំ ។ ប៉ុន្តែ ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយសារការភាន់ច្រឡំតម្រូវថា ការភាន់ច្រឡំត្រូវទាក់ទងនឹងចំណុចសំខាន់ៗនៃកិច្ចសន្យា និង ភាគីម្ខាងទៀតត្រូវមានលទ្ធភាពក្នុងការដឹងអំពីការភាន់ច្រឡំនេះ (កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៣៤៦) ហេតុដូច្នោះ ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានអនុញ្ញាត

ជានិច្ចកាលឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាការបង្ហាញឆន្ទៈមិនអាចលុបចោលដោយការឆបោក ឬ ការភាន់ច្រឡំក៏ដោយ ក៏ការបង្ហាញឆន្ទៈអាចលុបចោលបានដែរ ប្រសិនបើការបង្ហាញឆន្ទៈនោះផ្អែកលើព័ត៌មានមិនពិតដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយ ភាគីម្ខាងទៀត ។ ការកំណត់បែបនេះពិប្រោះវាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលភាគីដែលបង្ហាញព័ត៌មានមិនពិត អាចទទួលបាននូវ ផលប្រយោជន៍នៃកិច្ចសន្យា ពីភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈដោយផ្អែកលើព័ត៌មានមិនពិតនេះ ។ កំហុសរបស់ភាគីដែលបង្ហាញ ព័ត៌មានមិនពិត មិនមែនជាលក្ខខណ្ឌទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ប្រសិនបើភាគីដែលបង្ហាញព័ត៌មានមិនពិត មានកំហុសក្នុងការបង្ហាញព័ត៌មានមិនពិតនេះ ភាគីនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ។ ក្នុងករណីនេះ គួរតែបកស្រាយថា ភាគីដែលទទួលបាននូវ ការខូចខាត អាចលុបចោលកិច្ចសន្យា និង ទាមទារសំណងនៃការខូចខាតដែលនៅសល់ក្រោយការលុបចោលបាន ឬ ក៏អាចទាមទារសំណងនៃការខូចខាតដោយមិនលុបចោលកិច្ចសន្យាបានដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ ការកំណត់លំអិតអំពីការ ខូចខាតមានការលំបាក ។ ការលំបាកនេះទុកឱ្យដោះស្រាយតាមរយៈយុត្តិសាស្ត្រ និង ទ្រឹស្តី នៅពេលអនាគត ។

កថាខណ្ឌទី ៣ មានន័យថា ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាត្រូវបានលុបចោលដោយសារហេតុផលនៃព័ត៌មានមិនពិត អានុភាព នៃការលុបចោលកិច្ចសន្យាអាចតាំងបាន មិនត្រឹមចំពោះភាគីម្ខាងទៀតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងតតិយជន ដូចជាអ្នកដែល ធ្វើលទ្ធកម្មជាបន្តបន្ទាប់ផងដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៦

មាត្រា ៣៤៩.- ការរំលោភបំពានលើស្ថានភាព

១- នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា បើភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យា បានប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវ ឋានៈខ្លួនដែលមានអាទិភាពជាងភាគីម្ខាងទៀត ខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ ផ្នែកសង្គម ឬ បាន ប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវស្ថានភាពផ្សេងទៀតដែលភាគីម្ខាងទៀតមិនអាចប្រឆាំងតបបាន ទេ ភាគីម្ខាងទៀតនោះអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ មានវិការៈ^១

២- ការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើ នេះ មិនអាចអះអាងចំពោះតតិយជនដែលជាជនសុចរិត ហើយគ្មានកំហុសអំពីការរំលោភ បំពានលើស្ថានភាពបានឡើយ ។

^១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៣៤៩ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលភាគីម្ខាងបង្ខំភាគីម្ខាងទៀតឱ្យចុះកិច្ចសន្យាតាមរយៈការប្រើឋានៈរបស់ខ្លួនដែលមាន អាទិភាពជាងខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ សង្គម ។ ទោះបីជាករណីនេះមិនមែនជាការគម្រាមកំហែងក៏ដោយ ក៏អ្នកបង្ហាញ ឆន្ទៈត្រូវបានបង្ខំឱ្យបង្ហាញឆន្ទៈដែលខ្លួនមិនមានបំណងធ្វើដែរ ហេតុដូច្នោះ ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ហើយ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យាដែលមានការបង្ហាញឆន្ទៈបែបនេះជាធាតុផ្សំ ។ ប៉ុន្តែ មានករណីជាច្រើនដែល កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈការប្រើឋានៈដែលមានអាទិភាពជាងភាគីម្ខាងទៀតខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ហើយមិន មែនគ្រប់ករណីទាំងអស់ដែលគេអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យានោះទេ ហេតុដូច្នោះ កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា អ្នកបង្ហាញ ឆន្ទៈអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន លុះត្រាតែក្នុងករណីដែលមាន "ការប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវ" នូវស្ថានភាពនេះប៉ុណ្ណោះ ។ តើការប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវ មានន័យបែបណានោះ ត្រូវតែវិនិច្ឆ័យផ្អែកតាមករណីនីមួយៗ ។

ការគិតបែបនេះហៅថា "ឥទ្ធិពលមិនត្រឹមត្រូវ (undue influence)" តាមច្បាប់អង់គ្លេ-អាមេរិកាំង ។ ក្នុងចំណោម ប្រទេសច្បាប់ទ្វីប ច្បាប់ប្រទេសហូឡង់ចែងអំពីការលុបចោលដោយហេតុផលនៃ "ការរំលោភបំពានលើស្ថានភាព (abuse of circumstances)" នៅក្នុងគន្លឹះ ៣ មាត្រា ៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។ កថាខណ្ឌទី ៤ នៃមាត្រា ៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ហូឡង់មានប្រយោជន៍សម្រាប់ការយល់ដឹងអំពីមាត្រា ៣៤៩ នេះ ពីព្រោះ កថាខណ្ឌទី ៤ នៃមាត្រា ៤៤ នោះ ឱ្យនិយមន័យអំពីការរំលោភបំពានលើស្ថានភាពថា "ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងដឹង ឬ គួរដឹងថា ភាគីម្ខាងទៀត ត្រូវបាន នាំឱ្យធ្វើសកម្មភាពគតិយុត្តដែលជាលទ្ធផលនៃស្ថានភាពពិសេស ដូចជា ភាពចាំបាច់ ភាពពឹងពាក់ ការធ្វើសកម្មភាពភ្លាមៗ ដែលខ្វះការពិចារណា ស្ថានភាពខាងប្រាជ្ញាមិនប្រក្រតី ឬ ភាពខ្វះខាតបទពិសោធន៍ ហើយជំរុញឱ្យភាគីម្ខាងទៀតធ្វើ សកម្មភាពបែបនេះ ទោះបីជាខ្លួនមិនគួរនាំឱ្យភាគីម្ខាងទៀតធ្វើសកម្មភាពនោះក៏ដោយ នោះភាគីនោះប្រព្រឹត្តសកម្មភាព រំលោភបំពានលើស្ថានភាព" ។ មាត្រានេះនឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការការពារអ្នកទន់ខ្សោយផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ សង្គម ជាពិសេស អ្នកប្រើប្រាស់ ។

ម្យ៉ាងទៀត មាត្រា ៣៥១ (អំពើកេងចំណេញហួសហេតុ) ចែងថា "ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងបានធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយឆ្លៀតឱកាសដែលភាគីម្ខាងទៀតកំពុងជួបប្រទះការលំបាកខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ ភាពល្ងង់ ឬ ការខ្វះការពិសោធន៍ ហើយបានកេងយកចំណេញយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ពីកិច្ចសន្យានោះ ភាគីម្ខាងទៀតអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុ ថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ" ។ បញ្ញត្តិនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះករណីដែលភាគីម្ខាងជាអាជីវករ និង ភាគីម្ខាងទៀតជាអ្នកប្រើប្រាស់ ហើយដែលអាជីវករបានទទួលប្រាក់ចំណេញហួសហេតុ ដោយឆ្លៀតយកឱកាសពីភាព ល្ងង់ ឬ ការខ្វះបទពិសោធន៍របស់អ្នកប្រើប្រាស់ ជាអាទិ៍ ។ ក្នុងចំណោមលក្ខខណ្ឌដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៣៥១ លក្ខខណ្ឌដែល "ភាគីម្ខាងបានធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយឆ្លៀតឱកាសដែលភាគីម្ខាងទៀតកំពុងជួបប្រទះការលំបាកខាងផ្នែក សេដ្ឋកិច្ច ឬ ភាពល្ងង់ ឬ ការខ្វះការពិសោធន៍" គឺស្រដៀងគ្នានឹងលក្ខខណ្ឌនៃមាត្រានេះដែលថា "ភាគីម្ខាងនៃកិច្ច សន្យាបានប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវឋានៈខ្លួនដែលមានអាទិភាពជាងភាគីម្ខាងទៀត ខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ ផ្នែកសង្គម ឬ

បានប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវស្ថានភាពផ្សេងទៀតដែលភាគីម្ខាងទៀតមិនអាចប្រឆាំងតបបានទេ” ប៉ុន្តែ មាត្រា ៣៥១ បន្ថែមលើក្នុងខ្លឹមសារទៀតគឺការ “កេងយកចំណេញយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់” ចំណែកឯមាត្រានេះគ្មានលក្ខខណ្ឌនេះទេ ។ ការកំណត់បែបនេះ មកពីមូលហេតុថា ទោះបីជាវត្ថុ ឬ សេវាណាមួយត្រូវបានលក់ក្នុងតម្លៃសមរម្យ ហើយក្នុងន័យនេះ មិនមាន “ការកេងយកចំណេញយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់” ក៏ដោយ ប្រសិនបើយល់ឃើញថា អ្នកទិញត្រូវបាននាំឱ្យធ្វើកិច្ចសន្យា លក់ទិញវត្ថុ ឬ សេវាមិនចាំបាច់ ដោយការរំលោភបំពានលើស្ថានភាព នោះក៏មានករណីដែលការលុបចោល គួរត្រូវបាន អនុញ្ញាតដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីរក្សាតុល្យភាពរវាងមាត្រា ៣៤៩ និង មាត្រា ៣៥១ គេត្រូវបកស្រាយថា ករណីដែល “ភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាបានប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវឋានៈខ្លួនដែលមានអាទិភាពជាភាគីម្ខាងទៀតខាងផ្នែក សេដ្ឋកិច្ច ឬ សង្គម ឬ បានប្រើដោយមិនត្រឹមត្រូវនូវស្ថានភាពផ្សេងទៀតដែលភាគីម្ខាងទៀតមិនអាចប្រឆាំងតបបានទេ” នៅក្នុងមាត្រានេះ មានន័យថាជាករណីដែលទំហំនៃការបង្ខំភាគីម្ខាងទៀត ធំជាងករណីដែល “ភាគីម្ខាងបានធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយឆ្លៀតឱកាស ដែលភាគីម្ខាងទៀតកំពុងជួបប្រទះការលំបាកខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ ភាពល្ងង់ ឬ ការខ្វះការពិសោធន៍” ដូចក្នុងមាត្រា ៣៥១ នោះ ។ ប្រសិនបើមាត្រាទាំងពីរអាចអនុវត្តចំពោះករណីមួយ កិច្ចសន្យាអាចលុបចោលតាម មាត្រាណាមួយក៏បាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងអំពីអាទិភាពនៃការលុបចោលកិច្ចសន្យាដែលភាគីម្ខាងបានធ្វើដោយហេតុថា ភាគី ម្ខាងទៀតបានប្រើឋានៈខ្លួនខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ជាអាទិ៍ ចំពោះតតិយជន ។ ដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយនឹងផលប្រយោជន៍ របស់តតិយជនដែលជាជនសុចរិតហើយគ្មានកំហុស កថាខណ្ឌនេះចែងថា ការលុបចោលកិច្ចសន្យាដោយហេតុនៃការ រំលោភបំពានលើស្ថានភាព មិនអាចតាំងចំពោះតតិយជនសុចរិតដែលគ្មានកំហុសបានឡើយ ។ ប្រសិនបើប្រៀបធៀប ជាមួយការការពារចំពោះករណីនៃការគម្រាមកំហែងក្នុងមាត្រា ៣៥០ ការការពារចំពោះជនដែលបង្ហាញឆន្ទៈដោយសារ ការរំលោភបំពានលើស្ថានភាពនេះ ខ្សោយជាង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

គន្ថិទី ៣ មាត្រា ៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីហូឡង់, មាត្រា ១៤០៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍នៃច្បាប់ កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៩

មាត្រា ៣៥០.- ការគម្រាមកំហែង

បុគ្គលដែលបានបង្ហាញឆន្ទៈដោយសារមានការគម្រាមកំហែងពីសំណាក់ភាគីម្ខាង ទៀត ឬ ពីសំណាក់តតិយជន អាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញ ឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការលុបចោលកិច្ចសន្យាដោយមូលហេតុនៃការគម្រាមកំហែង ។

ការបង្ហាញឆន្ទៈដោយការគម្រាមកំហែង ក៏ជាការបង្ហាញឆន្ទៈដែលអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈគ្មានបំណងបង្ហាញដៃ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះការពារអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈដោយអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈលុបចោលកិច្ចសន្យា ។ ខុសគ្នានឹងករណីនៃការបោះបង់ ក្នុងករណីនៃការគម្រាមកំហែងដែលធ្វើដោយតតិយជន ក្រុមនេះបានអនុម័តយកជំហរដែលកិច្ចសន្យាអាចលុបចោលបាន ទោះបីជាភាគីម្ខាងទៀតគ្មានលទ្ធភាពដឹងអំពីការគម្រាមកំហែងក៏ដោយ ។ ក្នុងករណីនៃការគម្រាមកំហែងដោយតតិយ- ជន ទោះបីជាក្រុមរដ្ឋប្បវេណីខ្លះ (ដូចជាក្រុមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច) កម្រិតការលុបចោលកិច្ចសន្យាក៏ដោយ ក៏មាត្រានេះ អនុវត្តតាមក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជាច្រើនដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការលុបចោលដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌបន្ថែម (ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន បារាំង និង អាស្ត្រីម៉ង់) ។

មាត្រានេះគ្មានបញ្ញត្តិដែលកម្រិតការតាំងចំពោះអានុភាពនៃការលុបចោល ចំពោះតតិយជនដែលជាជនសុចរិត ហើយគ្មានកំហុសទេ ។ ហេតុនេះហើយ ផ្អែកតាមគោលការណ៍ទូទៅ អានុភាពនៃការលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយសារ ការគម្រាមកំហែង អាចតាំងចំពោះតតិយជន ដូចជាអ្នកធ្វើលទ្ធកម្មជាបន្តបន្ទាប់បាន ។ ការកំណត់បែបនេះ មាន គោលបំណងឱ្យជនរងគ្រោះនៃការគម្រាមកំហែង ទទួលបាននូវការការពារធំជាងជនរងគ្រោះនៃការបោះបង់ ជាអាទិ៍ ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៦ នៃក្រុមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១២៣ នៃក្រុមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់, មាត្រា ១១១១ នៃក្រុមរដ្ឋប្ប- វេណីបារាំង, មាត្រា ១៤០២ នៃក្រុមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៨

មាត្រា ៣៥១.- អំពើកេងយកចំណេញហួសហេតុ

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងបានធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយរៀនខិតខំកាសដែលភាគីម្ខាងទៀត កំពុងជួបប្រទះការលំបាកខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច ឬ ភាពល្ងង់ ឬ ការខ្វះការពិសោធន៍ ហើយ បានកេងយកចំណេញយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ពីកិច្ចសន្យានោះ ភាគីម្ខាងទៀតនោះអាចលុប ចោលនូវកិច្ចសន្យាបាន ដោយហេតុថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមានវិការៈ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអំពើកេងយកចំណេញហួសហេតុ ។

ប្រទេសដែលអនុម័តយកប្រព័ន្ធច្បាប់បារាំង ចែងអំពីការហាមឃាត់ការកេងយកចំណេញហួសហេតុ (lésion) ។ ប៉ុន្តែ មានការលំបាកក្នុងការនិយាយថា ជានិច្ចកាល ការទទួលបានចំណេញយ៉ាងច្រើនពីកិច្ចសន្យាដោយភាគីមួយ គឺជា សកម្មភាពមិនត្រឹមត្រូវ ហេតុដូច្នោះ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង បានកម្រិតការហាមឃាត់នៃការកេងយកចំណេញហួសហេតុ (lésion) ចំពោះករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតជាអនិធិជន ជាអាទិ៍ តែប៉ុណ្ណោះ ។ មានបញ្ញត្តិស្រដៀងគ្នានៅក្នុងច្បាប់នៃ

ប្រទេសដែលយកប្រព័ន្ធច្បាប់អាស្រ័យម៉ែដៃ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះបានធ្វើមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានេះ ដោយសារកិច្ចសន្យានោះ ផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ ចំណែកមាត្រានេះ គឺជាបញ្ញត្តិទូទៅអំពីអំពើកែងយកចំណេញ ហួសហេតុ ដែលបង្កើតលក្ខខណ្ឌវិបត្តិ ហើយដែលមិនកម្រិតចំពោះតែករណីដែលភាគីម្ខាងទៀត ជាអនិតិជន ជាអាទិ៍ ប៉ុណ្ណោះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះមិនមែនជាបញ្ញត្តិក្នុងលក្ខណៈជាបញ្ហានៃភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀម ទម្លាប់ល្អនោះទេ ដូច្នោះ មានតែភាគីដែលបានទទួលការខូចផលប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ។

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាគឺជាអាជីវករ ហើយភាគីម្ខាងទៀតគឺជាអ្នកប្រើប្រាស់ ជាអាទិ៍ ប្រសិនបើ អាជីវករបានចំណេញហួសហេតុ ដោយឆ្លៀតឱកាសនៃភាពល្ងង់ ឬ ខ្វះបទពិសោធន៍របស់អ្នកប្រើប្រាស់ អ្នកប្រើប្រាស់នោះ អាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ដោយយោងតាមមាត្រានេះ ។

ពីព្រោះតែពាក្យ "ការចំណេញហួសហេតុ" មានន័យខុសគ្នា ដោយអនុលោមតាមពេលវេលា និង ស្ថានភាព មិនអាច ចែងឱ្យច្បាស់នៅក្នុងច្បាប់បានទេ ។ មានភាពចាំបាច់វិនិច្ឆ័យតាមរយៈការប្រើយុត្តិសាស្ត្រនៅពេលអនាគត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារាំង, មាត្រា ១៤០៥ និង មាត្រា ១៤០៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច, មាត្រា ១៣៨ កថាខណ្ឌទី ២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្រ័យម៉ែដៃ និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០៥

មាត្រា ៣៥២.- បំបន្ថយផ្លូវចិត្ត

ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈដែលភាគីដឹងខ្លួន ថាខុសឆន្ទៈពិតរបស់ខ្លួន កិច្ចសន្យានោះមិនត្រូវរារាំងនូវអានុភាពឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណី ដែលភាគីម្ខាងទៀតក៏ដឹងថាការបង្ហាញឆន្ទៈនោះ ខុសនឹងឆន្ទៈពិតរបស់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ ដែរ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះអាចបដិសេធការអនុវត្តកិច្ចសន្យាបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបំបន្ថយផ្លូវចិត្ត (mental reservation) ។

បំបន្ថយផ្លូវចិត្ត គឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈដែលធ្វើដោយដឹងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមិនពិតទេ ។ ឧទាហរណ៍ A បង្ហាញ ឆន្ទៈ "ធ្វើប្រទានកម្មឱ្យទៅ B" ទោះបីជា A គ្មានបំណងធ្វើបែបនេះក៏ដោយ ។ ការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមិនពិតគឺជា ការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានវិការៈ ហើយតាមគោលការណ៍នៃកិច្ចសន្យាដែលមានការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានវិការៈអាច លុបចោលបាន A ហាក់ដូចជាត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោលកិច្ចសន្យាប្រទានកម្ម ប៉ុន្តែ ការអនុញ្ញាតឱ្យលុបចោល ក្នុងករណីនេះ ធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ B យ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើ B មិនដឹងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ A មិនពិតទេ ។ បន្ថែមពីនេះ ដោយសារ A បង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ដោយដឹងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈនោះមិនពិត វាមិនចាំបាច់ការពារអ្នកបង្ហាញ

ឆន្ទៈ A ដែលបានធ្វើបំបន្ថយផ្លូវចិត្តទេ ។ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះចែងថា កិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ បំបន្ថយផ្លូវចិត្ត មានសុពលភាព ។

ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតដឹងអំពីបំបន្ថយផ្លូវចិត្តរបស់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះអាចបដិសេធការអនុវត្ត កិច្ចសន្យាបាន ។ ករណីនេះមិនមែនមានន័យថា ការបដិសេធនូវអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាទេ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ទោះបីជា ភាគីម្ខាងទៀត B មិនអាចទាមទារការអនុវត្តកិច្ចសន្យាចំពោះ A ក៏ដោយ អ្នកធ្វើលទ្ធកម្មបន្ត C អាចធ្វើលទ្ធកម្ម នូវសិទ្ធិរបស់ B ដោយមានសុពលភាពបាន ហើយ A មិនអាចអះអាងអ្វីចំពោះ C បានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៦ និង មាត្រា ១១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៣៥៣.- ការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត

១-កិច្ចសន្យា ដោយផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិតដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយ មានការយុបហិតជាមួយនឹងភាគីម្ខាងទៀត ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។

២-មោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាដែលបានកំណត់នៅក្នុងខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិន អាចអះអាងចំពោះតតិយជនដែលមានទំនាក់ទំនងផលប្រយោជន៍ ដោយយកកិច្ចសន្យា ដែលផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិតជាមូលដ្ឋានបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយក មកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលតតិយជននោះជាជនទុច្ចរិត ឬ មិនបានដឹងអំពីការ បង្ហាញនូវឆន្ទៈមិនពិតដោយមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា កិច្ចសន្យាផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។

តើត្រូវដោះស្រាយការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត (sumilation) ដែលបានធ្វើដោយយុបហិតជាមួយភាគីម្ខាងទៀតបែប ណានោះ មានលក្ខណៈខុសគ្នាពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ ។ ប្រព័ន្ធក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់យកគោលការណ៍ថា ការ បង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ពីព្រោះឆន្ទៈពិត មិនត្រូវបានបង្ហាញចេញ ហើយការពារតតិយជនសុចរិត ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិទូទៅ ដូចជាបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងលទ្ធកម្មដោយសុចរិត ជាដើម ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រព័ន្ធក្រមរដ្ឋប្ប- វេណីបារាំងមិនចាត់ទុកការបង្ហាញឆន្ទៈនោះជាមោឃៈ ឬ មានវិការៈដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ ប៉ុន្តែ ចាត់ទុកវាថាជាការផ្ទុយ គ្នារវាង "កិច្ចព្រមព្រៀងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព" និង "ឆន្ទៈពិតដែលត្រូវបានលាក់បាំង" វិញ ។ ផ្អែកតាមក្រមរដ្ឋ- ប្បវេណីបារាំង ការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវបានដោះស្រាយតាម "ឆន្ទៈពិតដែលត្រូវបានលាក់បាំង" រវាងគូភាគី ហើយក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយតតិយជន តតិយជនអាចអះអាងអំពីគោលគំនិតណាមួយដែលមានផលប្រយោជន៍ច្រើនជាង

ចំពោះខ្លួន ក្នុងចំណោមការគិតទាំងពីរ ។ ឧទាហរណ៍ A បានធ្វើ "កិច្ចព្រមព្រៀងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព" ជាមួយ មិត្តភក្តិ B អំពីអនុប្បទានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ A ដើម្បីជៀសវាងពីការរឹបអូស របស់ម្ចាស់បំណុល C ប៉ុន្តែ "ឆន្ទៈពិតដែល ត្រូវបានលាក់បាំង" មិនមែនជាការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិទេ គឺជាអាណត្តិអំពីការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ រវាង A និង B កម្មសិទ្ធិមិនត្រូវបានផ្ទេរទេ ហើយគ្រាន់តែទំនាក់ទំនងគតិយុត្តនៃអាណត្តិអំពីការ គ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិ កើតឡើងប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ តតិយជនដូចជាម្ចាស់បំណុល C អាចរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិបាន ដោយ អះអាងអំពី "ឆន្ទៈពិតដែលត្រូវបានលាក់បាំង" ។ ប៉ុន្តែ មានតតិយជនប្រភេទផ្សេងៗទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើ តតិយជន D បានទិញទ្រព្យសម្បត្តិពី B ដោយជឿជាក់ថា ទ្រព្យសម្បត្តិនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ B នោះតតិយជន D ទំនងជាអះអាងអំពី "កិច្ចព្រមព្រៀងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព" នេះ ។ ផ្អែកតាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង មានបញ្ហា លំបាកមួយដែលកើតឡើង ពីព្រោះប្រសិនបើមានតតិយជន ពីរ ឬ ច្រើន ពួកគេមានផលប្រយោជន៍ខុសៗគ្នា ។ ហេតុនេះ ហើយបានជាប្រទេសខ្លះ ក្នុងចំណោមប្រទេសដែលប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធច្បាប់បារាំង ឱ្យអាទិភាពលើ "កិច្ចព្រមព្រៀងដែល មានលក្ខណៈជារូបភាព" នៅពេលដែលមានទំនាស់ផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន (មាត្រា ១៤៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី កេបិច) ។ ដោយពិចារណាលើភាពប្រឆាំងគ្នានៃច្បាប់ដូចបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ មាត្រានេះបានយកជំហរមួយថា កិច្ចសន្យាដោយផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។ សូមធ្វើការកត់សំគាល់លើចំណុចខាងក្រោម :

ចំណុចទី ១ គឺកិច្ចសន្យាដោយផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។ មិនត្រឹមតែភាគីទាំងពីរនៃ កិច្ចសន្យាទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងតតិយជនផងដែរអាចអះអាងមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានោះបាន ។ ចំណុចនេះខុសពីករណីដែល កិច្ចសន្យាអាចលុបចោលបានដោយសារការភាន់ច្រឡំ ជាអាទិ៍ ។ ប៉ុន្តែ មានករណីជាច្រើន ដូចជាក្នុងករណីនៃឧទាហរណ៍ ខាងលើ មោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាដោយសារការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ត្រូវបានអះអាងដោយ A សន្តិជនរបស់ A ឬ ម្ចាស់បំណុលរបស់ A រីឯ B ហើយបុគ្គលផ្សេងទៀតនៅខាង B នឹងអះអាងថា កិច្ចសន្យានោះមានសុពលភាព ។

ចំណុចទី ២ គឺពីព្រោះតែកិច្ចសន្យាដោយផ្អែកលើការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ក៏មានអត្ថិភាពផងដែរ ក្នុងលក្ខណៈជា រូបភាពសំបកក្រៅ ដូច្នេះ អាចនឹងមានតតិយជនដែលជឿជាក់លើកិច្ចសន្យានេះ ហើយបង្កើតឱ្យមានទំនាក់ទំនងកិច្ចការ ជំនួញជាមួយនឹង B ។ ហេតុដូច្នេះ មានភាពចាំបាច់ការពារផលប្រយោជន៍របស់តតិយជននោះ ។ មាត្រានេះចែងថា មោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា មិនអាចអះអាងចំពោះតតិយជនដែលជាជនសុចរិតហើយគ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរបានទេ ។ ក្នុងករណី ដែលមានការភាន់ច្រឡំ តតិយជនត្រូវមានភាពសុចរិត និង គ្មានកំហុសដើម្បីលុបចោលកិច្ចសន្យាដោយសារការភាន់ ច្រឡំ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ពីព្រោះស្ទើរតែគ្មានភាពចាំបាច់ការពារបុគ្គលដែលបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត មាត្រានេះចែងថា អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត មិនអាចអះអាងមោឃភាពចំពោះតតិយជនបានឡើយ លើកលែងតែតតិយជន បានដឹងអំពីការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិត ឬ មិនដឹងការបង្ហាញឆន្ទៈមិនពិតដោយមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាណ្លឺម៉ង់, មាត្រា ១៣២១ នៃក្រមរដ្ឋប្ប-

វេណីបារាំង និង មាត្រា ១៤៥១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣៥៤.- ភាពខុសច្បាប់ ឬ ភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀម
ទម្លាប់ល្អ ក្នុងអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យា

១- ទោះបីជាភាគីនៃកិច្ចសន្យាបានធ្វើការបង្ហាញឆន្ទៈដោយគ្មានវិការៈក៏ដោយ ក៏
កិច្ចសន្យាត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈ ក្នុងករណីខាងក្រោមនេះ ៖

ក- អត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យានោះផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំណាមួយ ។

ខ- អត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យានោះផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀម
ទម្លាប់ល្អ ។

២- ប្រសិនបើអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាមានផ្នែកណាមួយដែលផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែល
អនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ហើយទោះ
បីជាទុកផ្នែកផ្សេងទៀត ក៏មិនធ្វើឱ្យខូចសេចក្តីសង្ឃឹមសមហេតុសមផលរបស់តួភាគីទេ
នោះមានតែចំណុចដែលផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់
សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អតែប៉ុណ្ណោះទេ ដែលត្រូវទុកជាមោឃៈ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ទោះបីជាការបង្ហាញឆន្ទៈរបស់ភាគីទាំងពីរត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានមូលហេតុនៃមោឃភាព ឬ ការ
លុបចោលក៏ដោយ ក៏កិច្ចសន្យាត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈដែរ ប្រសិនបើអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយ
បង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។

បញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ គឺជាបញ្ញត្តិដែលបដិសេធអានុភាពនៃសកម្មភាពដែលផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិនេះ ។ បញ្ញត្តិ
បែបនេះកម្រិតទំហំនៃសេរីភាពក្នុងការធ្វើកិច្ចសន្យា ចំពោះចំណុចដែលចែងក្នុងបញ្ញត្តិនោះ ។ ហេតុដូច្នោះ ប្រសិនបើ
អត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ កិច្ចសន្យានោះត្រូវទុកជាមោឃៈ ។ តើបញ្ញត្តិណាមួយគឺជា
បញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ គឺអាស្រ័យលើការបកស្រាយច្បាប់ ឬ បញ្ញត្តិនីមួយៗ ។ បញ្ញត្តិនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី ជាធម្មតា
គឺជាបញ្ញត្តិដែលមិនអនុវត្តដោយបង្ខំ ហេតុដូច្នោះ ភាគីទាំងពីរនៃកិច្ចសន្យា អាចយល់ព្រមពីអត្ថន័យដែលខុសពីបញ្ញត្តិនេះ
បាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមបញ្ញត្តិទាំងអស់នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី មានបញ្ញត្តិជាច្រើនដែលចែងអំពីសណ្តាប់ធ្នាប់នៃ
ឋានៈបុគ្គល និង សណ្តាប់ធ្នាប់នៃសិទ្ធិប្រត្យក្ស ជាបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ។ ឧទាហរណ៍ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ
អនុញ្ញាតឱ្យប្តឹងទាមទារមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប្រសិនបើមានហេតុផលមួយចំនួន ។ ប្រសិនបើតួភាគីនៃ

អាពាហ៍ពិពាហ៍បង្កើតកិច្ចសន្យាដែលមានខ្លឹមសារថា ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ក៏មិនអះអាងមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ កិច្ចសន្យានេះនាំឱ្យខូចផលប្រយោជន៍របស់ភាគីដែលត្រូវបានការពារដោយបញ្ញត្តិស្តីពីមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដូច្នោះ កិច្ចសន្យាបែបនេះ ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ដោយសារផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ។ បន្ថែមពីនេះ បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ការងារដែលកំណត់អំពីកម្រិតអតិបរមានៃម៉ោងធ្វើការប្រចាំសប្តាហ៍ គឺជាបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ហើយប្រសិនបើ និយោជក និង កម្មករនិយោជិតចុះកិច្ចសន្យាដែលបញ្ចូលកិច្ចព្រមព្រៀងម៉ោងធ្វើការដែលហួសពីកម្រិតអតិបរមានោះ កិច្ចសន្យានេះត្រូវទុកជាមោឃៈដោយសារបំពាននឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំទាក់ទងនឹងម៉ោងធ្វើការ ។

ទោះបីជាគ្មានបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំក៏ដោយ ក៏កិច្ចសន្យាត្រូវទុកជាមោឃៈប្រសិនបើអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យានេះ បំពាននឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ ខ្លឹមសារនៃសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ មិនអាចបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់លាស់នៅក្នុងច្បាប់បានទេ ។ អត្ថន័យនៃសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អនេះ គួរត្រូវសម្រេចដោយយុត្តិសាស្ត្រ ។ ខាងក្រោមនេះគឺជាឧទាហរណ៍នៃការបំពាននឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ដែលមានប្រពន្ធហើយ ចុះកិច្ចសន្យាជាមួយនារីម្នាក់ទៀតដើម្បីបានរួមភេទ ជាមួយនាង និង បង់កម្រៃឱ្យនាងនោះ កិច្ចសន្យានេះត្រូវទុកជាមោឃៈ ពីព្រោះអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យានោះផ្ទុយនឹង សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ទោះបីជាគ្មានច្បាប់ណាហាមឃាត់កិច្ចសន្យាបែបនេះក៏ដោយ ។ បន្ថែមលើ នេះទៀត នៅក្នុងសង្គមមូលធននិយមដែលសណ្តាប់ធ្នាប់នៃការប្រកួតប្រជែងដោយស្មោះត្រង់ និង ទីផ្សារ គឺជាការ សំខាន់នោះ សកម្មភាពណាមួយដែលរារាំងការប្រកួតប្រជែងដោយស្មោះត្រង់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើអ្នកដេញថ្លៃសំណង់ការិយាល័យរបស់រដ្ឋាភិបាលមួយ យល់ព្រមគ្នាធ្វើឱ្យក្រុមហ៊ុនសាងសង់ជាក់លាក់ណាមួយ ក្លាយជាអ្នកដេញថ្លៃបានជោគជ័យ ហើយបង្កើតកិច្ចសន្យាដែលមានខ្លឹមសារថា ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុននោះទទួលបាន ជោគជ័យនេះ ក្រុមហ៊ុននោះនឹងបង់ប្រាក់មួយចំនួនទៅអ្នកដេញថ្លៃផ្សេងទៀត ឬ នឹងធ្វើកិច្ចសន្យាម៉ៅការបន្ត ជាមួយអ្នក ដេញថ្លៃផ្សេងទៀត កិច្ចសន្យាបែបនេះត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈដោយសារផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀម ទម្លាប់ល្អ ។ សកម្មភាពនេះហៅថា "dango (ការគប់គំនិត)" នៅប្រទេសជប៉ុន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីបញ្ហាថា តើកិច្ចសន្យាមួយផ្នែកដែលមានបញ្ហា ឬ កិច្ចសន្យាទាំងមូលត្រូវទុកជាមោឃៈ ប្រសិនបើអត្ថន័យនៃផ្នែកណាមួយនៃកិច្ចសន្យា ផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ ចំណុចនេះហៅថា "បញ្ហានៃមោឃភាពមួយផ្នែក" ។ មោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់បុគ្គល ជាច្រើនដែលមានផលប្រយោជន៍ ដែលធ្វើសកម្មភាពដោយគិតថា កិច្ចសន្យានោះមានសុពលភាព ។ ដើម្បីកាត់បន្ថយ ការប៉ះពាល់នៃបញ្ហាមោឃភាពឱ្យបានច្រើនតាមតែអាចធ្វើបាន វាជាការសមរម្យដែលត្រូវទុកជាមោឃៈតែផ្នែកដែលផ្ទុយ នឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ឧទាហរណ៍ក្នុងករណី ដែលបុគ្គលម្នាក់ដែលគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិដែលអាចប្រើជាប្រាតិភោគ ហើយសេចក្តីទុកចិត្តរបស់គាត់មានកម្រិតទាប បានខ្ចី លុយរយៈពេលវែង តាមអត្រាការប្រាក់ដែលលើសពីកម្រិតអប្បបរមានៃកំណត់ដោយច្បាប់ ប្រសិនបើមានតែផ្នែក

ទាក់ទងនឹងអត្រាការប្រាក់ដែលលើសពីកម្រិតអប្បបរមា ត្រូវទុកជាមោឃៈ ហើយផ្អែកផ្សេងទៀតទុកឱ្យនៅតែមានសុពលភាពនោះ អ្នកឱ្យខ្ចីត្រូវបានបង្ខំឱ្យផ្តល់ប្រាក់កម្ចីតាមអត្រាការប្រាក់ទាបក្នុងរយៈពេលវែង ដល់បុគ្គលដែលគេមិនទុកចិត្ត ។ ក្នុងករណីបែបនេះ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលកិច្ចសន្យាទាំងមូលត្រូវទុកជាមោឃៈ ជាជាងមោឃភាពមួយផ្នែកនៃកិច្ចសន្យាដែលពាក់ព័ន្ធ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩០ និង មាត្រា ៩១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៣៤ និង មាត្រា ១៣៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ុង, មាត្រា ១១៣៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៣៥៥.- អលទ្ធភាពតាំងពីដំបូង

១- ទោះបីជាអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាមិនអាចសម្រេចបានតាំងពីពេលដែលបង្កើតកិច្ចសន្យានោះក៏ដោយ ក៏កិច្ចសន្យានោះមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈដោយយកមូលហេតុនៃអលទ្ធភាពនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនរារាំងភាគីក្នុងការលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដោយយកមូលហេតុនៃការភាន់ច្រឡំឡើយ ក្នុងករណីដែលលក្ខខណ្ឌនៃការភាន់ច្រឡំត្រូវបានបំពេញ ។

២- ក្នុងករណីដែលភាគីដែលគួរតែអាចដឹងថា អត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាមិនអាចសម្រេចបានតាំងពីដំបូងបាន នាំឱ្យមានការខូចខាតដល់ភាគីម្ខាងទៀតដោយសារការបង្កើតកិច្ចសន្យាភាគីនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងការខូចខាតដល់ភាគីម្ខាងទៀត ដោយផ្អែកលើបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣៩៨ (លក្ខខណ្ឌនៃការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងនៃការខូចខាត) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា កិច្ចសន្យាមិនត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈទេ ដោយហេតុផលមួយដែលគេហៅថា "អលទ្ធភាពតាំងពីដំបូង" ។ អលទ្ធភាពតាំងពីដំបូងមានន័យថា នៅពេលកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើត មានភាពច្បាស់លាស់ជាស្ថាពរថាការអនុវត្តកិច្ចសន្យានេះមិនអាចធ្វើបានទេ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ុងមុនពេលធ្វើវិសោធនកម្មឆ្នាំ ២០០២ ចែងថា ក្នុងករណីដែលអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូង កិច្ចសន្យាត្រូវទុកជាមោឃៈ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានលុបចោល ។ សព្វថ្ងៃនេះប្រទេសជាច្រើនមាននិន្នាការដែលមិនបានយកអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូងធ្វើជាមូលហេតុនៃមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាទេ ហើយមាត្រានេះក៏បានយកជំហរនេះដែរ ។

ប្រសិនបើអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូងមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាមូលហេតុនៃមោឃភាពទេ កិច្ចសន្យាត្រូវបង្កើតឡើងដោយមានសុពលភាព ទោះបីជាមានអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូងក៏ដោយ ។ ក្នុងករណីនេះ អលទ្ធភាពតាំងពីដំបូង ត្រូវបានដោះស្រាយជាបញ្ហាអលទ្ធភាពទូទៅនៃការអនុវត្ត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយ តាមការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយយកអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តមកធ្វើជាមូលហេតុ ឬ តាមសំណងការខូចខាត ។ ប្រសិនបើភាគីដែលធ្វើកិច្ចសន្យាដោយជឿជាក់ថា ខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យាអាចអនុវត្តបាន បំពេញលក្ខខណ្ឌនៃការភាន់ច្រឡំ នោះភាគីអាចលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយហេតុថា មានការភាន់ច្រឡំ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A និង B បានបង្កើតកិច្ចសន្យាដូរ "រូបភាពរបស់វិចិត្រករ X" របស់ A ជាមួយនឹង "រូបចម្លាក់សេះរបស់ជាងចម្លាក់ Y" របស់ B ប្រសិនបើ "រូបចម្លាក់សេះរបស់ជាងចម្លាក់ Y" របស់ B គឺជារូបចម្លាក់ក្លែងក្លាយ ហើយជាងចម្លាក់ Y មិនដែលធ្លាក់រូបចម្លាក់សេះទេ ការប្រគល់ "រូបចម្លាក់សេះរបស់ជាងចម្លាក់ Y" ពី B ទៅ A គឺជាអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូង ។ ប្រសិនបើ A បានធ្វើកិច្ចសន្យាដូរនេះដោយជឿជាក់ថា ពិតជាមាន "រូបចម្លាក់សេះរបស់ជាងចម្លាក់ Y" នោះ A មានការភាន់ច្រឡំ ហើយប្រសិនបើ A បានបំពេញលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការលុបចោលកិច្ចសន្យាដោយសារភាន់ច្រឡំ A អាចលុបចោលកិច្ចសន្យាដូរនោះបាន ។

បន្ថែមពីការទទួលខុសត្រូវទូទៅក្នុងការសងសំណងការខូចខាតដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ភាគីដែលបានដឹងអំពីអលទ្ធភាពតាំងពីដំបូងនៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ទៅភាគីម្ខាងទៀតដែលធ្វើកិច្ចសន្យាដែលគ្មានប្រយោជន៍នេះ ។ នេះគឺជាបញ្ហានៃកំហុសក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីបញ្ហានេះ ។ ការទទួលខុសត្រូវដែលបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នោះ ខុសពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះការបង្កើតមូលហេតុនៃអលទ្ធភាព ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះកិច្ចសន្យាលក់ផ្ទះនៅស្រុកស្រែមួយរបស់ A ទៅឱ្យ B ប្រសិនបើផ្ទះនៅស្រុកស្រែនោះ ត្រូវបាននេះ ដោយសារការដុតរបស់តតិយជននៅមុនថ្ងៃចុះកិច្ចសន្យាអ្នកលក់ A មិនចាំបាច់ទទួលខុសត្រូវពីអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ប៉ុន្តែ A គួរបានដឹងអំពីការនេះកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញមុនកាលបរិច្ឆេទចុះកិច្ចសន្យាដោយទទួលបានព័ត៌មានអំពីផ្ទះនោះ ។ ប្រសិនបើ A បានដឹង ហើយបានជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀត A អាចជៀសវាងមិនឱ្យភាគីម្ខាងទៀតធ្វើកិច្ចសន្យាដែលគ្មានប្រយោជន៍នេះបាន ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាតទៅឱ្យភាគីម្ខាងទៀត B ក្នុងករណីបែបនេះ ។ មានភាពចម្រូងចម្រាស់គ្នាថា តើទំហំនៃការខូចខាតក្នុងករណីនេះ ត្រូវកម្រិតត្រឹមការសងការខូចខាតផលប្រយោជន៍ដែលកើតឡើងដោយសារភាគីជឿជាក់ថា មានកិច្ចសន្យា ឬ មានវិសាលភាពដល់ការសងការខូចខាតផលប្រយោជន៍ដែលអាចទទួលបានពីការអនុវត្តកិច្ចសន្យានោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣០៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាជ្ញាធរ (មុនការធ្វើវិសោធនកម្មនៅឆ្នាំ ២០០២), គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៤.១០២

ផ្នែកទី ៣ មោឃភាព និង ការលុបចោល

មាត្រា ៣៥៦.- និយមន័យនៃសកម្មភាព

ពាក្យ “សកម្មភាព” ក្នុងផ្នែកទី ៣ (មោឃភាព និង ការលុបចោល) នេះ សំដៅទៅលើកិច្ចសន្យា ឬ សកម្មភាពឯកតោភាគី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីកម្មវត្ថុនៃមោឃភាព ឬ ការលុបចោល។ ជាការពិតណាស់ មានបញ្ហាផ្សេងៗគ្នាទាក់ទងនឹងមោឃភាព ឬ ការលុបចោល។ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសកម្ពុជាចែងថា ក្នុងករណីដែលយកវិការៈក្នុងការការបង្ហាញឆន្ទៈមកធ្វើជាមូលហេតុ កិច្ចសន្យាដែលមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈអាចលុបចោលបាន (សូមមើលផ្នែកទី ២) ។ បញ្ញត្តិនៅផ្នែកទី ២ ចែងអំពី “កិច្ចសន្យា” តែប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះគន្លឹះស្តីពីកាតព្វកិច្ចនៃក្រុមរដ្ឋប្បវេណី ត្រូវបានដាក់តែងឡើង ដោយយក “កិច្ចសន្យា” មកធ្វើជាមូលដ្ឋាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃសកម្មភាពឯកតោភាគី ប្រសិនបើមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈដែលជាធាតុផ្សំនៃសកម្មភាពឯកតោភាគីនោះ សកម្មភាពឯកតោភាគីនោះអាចលុបចោលបាន ដូចកិច្ចសន្យាដែរ ។ បញ្ញត្តិនៅផ្នែកទី ២ ក៏អាចយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសកម្មភាពឯកតោភាគី លើកលែងតែមានភាពមិនសមរម្យ (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣១២) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កម្មវត្ថុនៃការលុបចោលដោយហេតុថាមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ គឺជាកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពឯកតោភាគី ។

បន្ថែមពីលើនេះ ផ្នែកទី ២ ចែងថា ដូចជាក្នុងករណីដែលមានភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ កម្មវត្ថុនៃមោឃភាពគឺជាកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ២ ស្តីពីមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាក៏ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះសកម្មភាពឯកតោភាគីឱ្យតែគ្មានភាពមិនសមរម្យ (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣១២) ហេតុដូច្នេះកម្មវត្ថុនៃមោឃភាព ក៏ជាកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពឯកតោភាគីដែរ ។

ដោយធ្វើការពិចារណាលើបញ្ហាដែលរៀបរាប់ខាងលើនេះ ផ្នែកទី ៣ ចែងអំពីបញ្ញត្តិទូទៅនៃមោឃភាព និង ការលុបចោល ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា កម្មវត្ថុនៃមោឃភាព និងការលុបចោល គឺជាកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពឯកតោភាគី ហើយមាត្រានេះចែងយ៉ាងសាមញ្ញដោយហៅសកម្មភាពទាំងពីររួមគ្នាថា “សកម្មភាព” ។

បន្ថែមពីលើនេះ ចំពោះការលុបចោលដោយហេតុថា ខ្វះសមត្ថភាពខាងឆន្ទៈ និង សមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីរបស់ប្រទេសកម្ពុជាចែងថា “សកម្មភាព” អាចលុបចោលដោយសារហេតុផលនេះបាន ហេតុនេះហើយនៅក្នុងផ្នែកនេះ ពាក្យ “សកម្មភាព” ត្រូវបានប្រើផងដែរ ។

មាត្រា ៣៥៧.- អត្ថន័យនៃមោឃភាព

ប្រសិនបើអត្ថន័យនៃសកម្មភាព ផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ជនណាក៏អាចអះអាងនូវមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានោះបាន ។ ក្នុងករណីដែលសកម្មភាពត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈ ដោយសារសកម្មភាពនោះផ្ទុយនឹងទម្រង់ដែលត្រូវបានទាមទារឱ្យមាន ដោយក្រុមនេះ ឬ ច្បាប់ផ្សេង ជនណាក៏អាចអះអាងនូវមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានោះបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអត្ថន័យនៃមោឃភាព។ ជាការពិតណាស់ មានករណីនៃមោឃភាពជាច្រើនរួមមានករណីដែលសកម្មភាពត្រូវទុកជាមោឃៈ ដោយសារអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យាផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ និង ករណីដែលសកម្មភាពត្រូវទុកជាមោឃៈ ដោយសារសកម្មភាពនោះ ផ្ទុយនឹងទម្រង់ដែលត្រូវបានទាមទារដោយក្រុមនេះ ឬ ច្បាប់ផ្សេង ។ ហេតុដូច្នេះហើយមាត្រានេះចែងថា ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ជនណាក៏អាចអះអាងនូវមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាបានដែរ ។

ក្នុងករណីដែលអត្ថន័យនៃកិច្ចសន្យា និង សកម្មភាពឯកតោភាគីត្រូវទុកជាមោឃៈដោយសារផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ មិនមែនតែភាគីនៃកិច្ចសន្យា ឬ សកម្មភាពឯកតោភាគីទេ រួមទាំងបុគ្គលផ្សេងទៀតក៏អាចអះអាងអំពីមោឃភាពនៃសកម្មភាពនោះបានដែរ ។ ការកំណត់ថាសកម្មភាពមួយត្រូវទុកជាមោឃៈបែបនេះ គឺដើម្បីហាមឃាត់កិច្ចសន្យា ឬ សកម្មភាពឯកតោភាគី (មតកសាសន៍ជាអាទិ៍) ដែលផ្ទុយនឹងបទបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ហេតុដូច្នេះវាត្រឹមត្រូវដែលបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះចែងថា ជនណាក៏អាចអះអាងអំពីមោឃភាពនៃសកម្មភាពបានដែរ ។ ហើយបញ្ញត្តិនេះក៏អនុវត្តដូចគ្នាដែរ ចំពោះមោឃភាពដោយសារការផ្ទុយទម្រង់ដែលត្រូវបានទាមទារដោយច្បាប់ ។

ភាគីអាចផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះសកម្មភាពដែលទុកជាមោឃៈផងដែរ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំដែលឱ្យសកម្មភាពក្លាយទៅជាមោឃៈ នៅតែមានអានុភាពនៅពេលផ្តល់សច្ចានុមតិ ឬ ការវាយតម្លៃអំពីភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អនោះ នៅតែមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅពេលផ្តល់សច្ចានុមតិទេ ទោះបីជាសកម្មភាពនោះត្រូវបានផ្តល់សច្ចានុមតិក៏ដោយ ក៏សកម្មភាពនោះមិនក្លាយទៅជាសកម្មភាពសុពលឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបញ្ញត្តិដែលអនុវត្តដោយបង្ខំត្រូវបានធ្វើឱ្យនិរាករណ៍ ឬ ការវាយតម្លៃពីភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អនោះមានការផ្លាស់ប្តូរ កិច្ចសន្យាក្លាយជាមានសុពលភាព ប្រសិនបើភាគីសងខាងនៃកិច្ចសន្យាផ្តល់សច្ចានុមតិ លើកិច្ចសន្យានោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៤១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣៥៨.- សកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន

១-សកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន មានសុពលភាព រហូតដល់ពេលដែល អ្នកមានសិទ្ធិលុបចោល លុបចោលសកម្មភាពនោះ ។

២-ក្នុងករណីដែលអ្នកមានសិទ្ធិលុបចោល បានលុបចោលសកម្មភាពដែលអាចលុប ចោលបាន សកម្មភាពនេះត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈតាំងពីដំបូង ។

៣-ក្នុងករណីដែលអ្នកមានសិទ្ធិលុបចោល បានផ្តល់សច្ចានុមតិលើសកម្មភាពដែល អាចលុបចោលបាន សកម្មភាពនេះត្រូវមានសុពលភាពជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអត្ថន័យនៃការលុបចោល ។

ការលុបចោលអាចធ្វើបាន ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាត្រូវបានលុបចោល ដោយមូលហេតុនៃវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៣៤៦ ដល់មាត្រា ៣៥១ និង ករណីដែលលុបចោលសកម្មភាពដែលត្រូវបានធ្វើ ដោយជនដែលសមត្ថភាពខាងឆន្ទៈ ឬ សមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពត្រូវបានកម្រិត ដោយយោងតាមមាត្រា ១៤ មាត្រា ១៨ មាត្រា ២៦ និង មាត្រា ៣០ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីអត្ថន័យទូទៅនៃការលុបចោលដែលសកម្មភាពដែលអាចលុបចោល នៅតែមានអានុភាព រហូតដល់ពេលអ្នកដែលមានសិទ្ធិលុបចោល លុបចោលសកម្មភាពនោះ ។ ចំពោះករណីនេះ វាខុសពីមោឃភាពដែល អានុភាពនៃសកម្មភាពត្រូវបានបដិសេធដោយស្វ័យប្រវត្តិតាំងពីដំបូង ។ បន្ថែមពីលើនេះ ភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់រវាងការ លុបចោល និង មោឃភាព គឺអត្ថិភាព ឬ នត្តិភាពនៃការកម្រិតពេលវេលាអំពីការអះអាង ។ ចំពោះមោឃភាព គ្មានការ កំណត់ពេលវេលាទេ ប៉ុន្តែ ការលុបចោលមិនអាចអះអាងបានទេ ប្រសិនបើអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់ សិទ្ធិលុបចោល កន្លងផុត ។ មាត្រា ៣៦៣ ចែងអំពីចំណុចនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីអានុភាពក្នុងករណីដែលលុបចោលសកម្មភាព ។ ការលុបចោលមានអានុភាពប្រតិសកម្ម ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីអត្ថន័យនៃការផ្តល់សច្ចានុមតិលើសកម្មភាពដែលអាចលុបចោល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៤១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣៥៩.- អ្នកដែលមានសិទ្ធិលុបចោល

១-ចំពោះសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ដោយមូលហេតុថា មានវិការៈក្នុង ការបង្ហាញឆន្ទៈដែលបានកំណត់ ចាប់ពីមាត្រា ៣៤៦ (ការភាន់ច្រឡំ) ដល់មាត្រា ៣៥១

(អំពើកេងយកចំណេញហួសហេតុ) នៃក្រុមនេះ អ្នកដែលបង្ហាញឆន្ទៈដោយមានវិការៈ ឬ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់របស់អ្នកនោះ អាចលុបចោលនូវសកម្មភាពនោះបាន ។ សន្តតិជនរបស់អ្នកដែលបង្ហាញឆន្ទៈ ឬ អ្នកដែលទទួលបានបន្តឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យាពីអ្នកដែលបង្ហាញឆន្ទៈ ក៏អាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលបានដែរ ។

២- ចំពោះការលុបចោល ដោយមូលហេតុគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ អនីតិភាព ឬ ការកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពផ្សេងទៀត សាមីខ្លួន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬ ហិក្ខុបត្តអ្នកៈនៃជននោះ អាចលុបចោលនូវសកម្មភាពបាន ។ សន្តតិជន ឬ អង្គការយលាភីសកលរបស់សាមីខ្លួន ក៏អាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលបានដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអ្នកដែលមានសិទ្ធិលុបចោល ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីជនដែលមានសិទ្ធិលុបចោល ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាអាចលុបចោល ដោយមូលហេតុដែលមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៣៤៦ ដល់មាត្រា ៣៥១ ។ ក្រៅពីអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់របស់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈ ប្រសិនបើមាន ក៏មានសិទ្ធិលុបចោលផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍មានដូចជាករណីដែលបន្ទាប់ពីបង្ហាញឆន្ទៈដោយការភាន់ច្រឡំ អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះត្រូវបានកម្រិតនូវសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព និង អ្នកអាណាព្យាបាលទូទៅត្រូវបានជ្រើសតាំងសម្រាប់អ្នកបង្ហាញឆន្ទៈនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ជនដែលទទួលបានបន្តនូវឋានៈរបស់អ្នកដែលបានធ្វើការបង្ហាញឆន្ទៈដែលមានវិការៈ ក៏អាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលបានដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលការលុបចោលត្រូវបានធ្វើ ដោយយកការកម្រិតសមត្ថភាពមកធ្វើជាមូលហេតុ ។ ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាព អាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោល ។ ចំណុចនេះប្រដឹងជាមួយសិទ្ធិលុបចោលរបស់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំប៉ុន

មាត្រា ៣៦០.- វិធីនៃការលុបចោល ឬ សច្ចានុមតិ

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតនៃសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ត្រូវបានកំណត់ច្បាស់លាស់ ការលុបចោល ឬ សច្ចានុមតិត្រូវធ្វើឡើងដោយការជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀតនោះ ។ អានុភាពនៃការលុបចោល ឬ សច្ចានុមតិ ត្រូវកើតឡើងនៅពេលដែល

ដំណឹងនោះ បានដល់ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីនៃការលុបចោល ឬ សង្ហារម្មណ៍ និង ពេលវេលាដែលការលុបចោល និង សង្ហារម្មណ៍ បង្កើត អានុភាព ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៦១._ អ្នកមានសិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិ និង លក្ខខណ្ឌនៃការផ្តល់សច្ចានុមតិ

១-អ្នកមានសិទ្ធិលុបចោល អាចផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលលុបចោលសកម្មភាព ដោយយកការបង្ហាញឆន្ទៈដោយមានវិការៈជាមូលហេតុ អ្នកមានសិទ្ធិលុបចោលអាចផ្តល់សច្ចានុមតិបាន ចាប់តាំងពីពេលដែលអ្នកមានសិទ្ធិលុបចោលនោះ បានដឹងអំពីមូលហេតុនៃការលុបចោល ។ រីឯសកម្មភាពរបស់ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពវិញ អ្នកមានសិទ្ធិលុបចោលអាចផ្តល់សច្ចានុមតិបាន នៅក្រោយពេលដែលស្ថានភាពដែលជាមូលហេតុនៃការលុបចោលត្រូវរលត់ ។

២-បញ្ញត្តិនៃវាក្យខណ្ឌទី ៣ កថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬ ហិតូបត្តអ្នករបស់ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពផ្តល់សច្ចានុមតិ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអ្នកមានសិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន និង លក្ខខណ្ឌនៃការផ្តល់សច្ចានុមតិ ។

សច្ចានុមតិ គឺជាសកម្មភាពដែលបុគ្គលដែលមានសិទ្ធិលុបចោល បង្ហាញជាស្មារតីថា ខ្លួនមិនអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលដោយផ្អែកលើបុរេលក្ខខណ្ឌដែលបានដឹងថា សកម្មភាពរបស់ខ្លួនអាចលុបចោលបាន ។ ហេតុនេះហើយ ការទទួលស្គាល់សកម្មភាពដោយជនដែលមិនបានដឹងថា មានមូលហេតុនៃការលុបចោល មិនមែនជាសច្ចានុមតិឡើយ ។ បន្ថែមពីលើនេះ ក្នុងករណីដែលការលុបចោលអាចធ្វើបានដោយមូលហេតុនៃការកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាព អាចលុបចោលសកម្មភាពបាន មុនពេលជននោះមានសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើឡើងវិញ ឬ មុនពេលជននោះដល់នីតិភាព (មាត្រា ៣៥៩) ប៉ុន្តែ ជននោះមិនអាចផ្តល់សច្ចានុមតិ មុនពេលជននោះមានសមត្ថភាពក្នុងការ

ធ្វើសកម្មភាពឡើងវិញ ឬ ជននោះដល់នីតិភាពបានឡើយ ពីព្រោះសច្ចានុមតិគឺជាសកម្មភាពដែលធ្វើឱ្យសកម្មភាពនោះ មានអានុភាពជាស្ថាពរ ។ ប៉ុន្តែ ចំណុចនេះមិនអនុវត្តទេចំពោះករណីដែលសច្ចានុមតិត្រូវបានផ្តល់ដោយអ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២២ និង មាត្រា ១២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៦២.- សច្ចានុមតិដែលច្បាប់បានកំណត់

នៅក្រោយពេលដែលអាចផ្តល់សច្ចានុមតិតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣៦១ (អ្នកមាន សិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិ និង លក្ខខណ្ឌនៃការផ្តល់សច្ចានុមតិ) ខាងលើ សកម្មភាពដែលអាច លុបចោលបាន ត្រូវចាត់ទុកថា បានផ្តល់សច្ចានុមតិរួចហើយ ក្នុងករណីមានហេតុដូចខាង ក្រោមនេះ :

ក-ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងមូល ឬ មួយផ្នែក ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើង ដោយសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ឬ ការដាក់ប្រាតិភោគដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ច នោះ ។

ខ-ការអនុវត្តសិទ្ធិដែលបានទទួលពីសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ឬ ការ ទាមទារឱ្យភាគីម្ខាងទៀតអនុវត្ត ។

គ-អនុប្បទាន ឬ ការចាត់ចែងផ្សេងទៀតនូវសិទ្ធិទាំងមូល ឬ មួយផ្នែក ចំពោះ សិទ្ធិដែលបានទទួលពីសកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ។

ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ បើមានបឋមនីយថា ខ្លួនមិនបានផ្តល់ សច្ចានុមតិ នៅពេលដែលហេតុដែលបានកំណត់នៅក្នុងករណីទាំងបីខាងលើនោះ កើត ឡើង ។

(កំណត់)

សកម្មភាពដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងមាត្រានេះ គឺជាសកម្មភាពដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយផ្អែកលើអានុភាពនៃ សកម្មភាពដែលអាចលុបចោលបាន ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា សកម្មភាពទាំងនោះមានអានុភាពដូចគ្នានឹងការ ផ្តល់សច្ចានុមតិដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៣៦៣.- អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលុបចោល

១-ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិលុបចោលមិនអនុវត្តសិទ្ធិនោះក្នុងរយៈពេល ៣ (បី) ឆ្នាំ ចាប់តាំងពីពេលដែលខ្លួនក្លាយទៅជាអ្នកដែលអាចផ្តល់សច្ចានុមតិ នោះសិទ្ធិលុបចោល និង សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុដែលកើតឡើង ដោយសារការលុបចោលនោះ ត្រូវរំលត់ ។ បញ្ញត្តិស្តីពីការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះអំឡុងពេលនេះ ។

២-ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើហួសអំឡុងពេល ១០ (ដប់) ឆ្នាំ ចាប់តាំងពីកាលបរិច្ឆេទនៃសកម្មភាព នោះសិទ្ធិលុបចោលក៏ត្រូវរំលត់ដែរ ។

៣-ក្នុងករណីដែលបុគ្គលច្រើននាក់មានសិទ្ធិលុបចោលនូវសកម្មភាពតែមួយ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះសិទ្ធិលុបចោលនៃបុគ្គលនីមួយៗនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

ផ្នែកទី ៤ ការតំណាង

មាត្រា ៣៦៤.- និយមន័យនៃការតំណាង

ការតំណាងសំដៅទៅលើទំនាក់ទំនងគតិយុត្តដែលអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាត្រូវមានចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិផ្ទាល់ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាង ធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយភាគីម្ខាងទៀត ដោយបង្ហាញថា ការធ្វើកិច្ចសន្យានោះ គឺ ធ្វើសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ ក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង ។

(កំណត់)

(១) មាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យនៃការតំណាង ហើយបញ្ជាក់ច្បាស់ថា អានុភាពសកម្មភាពរបស់អ្នកតំណាង មានចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិដោយផ្ទាល់ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងបានចុះកិច្ចសន្យាលក់ទិញជាមួយភាគីម្ខាងទៀត

កិច្ចសន្យាលក់ទិញត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ។ គ្មានសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ច នឹងកើតឡើង ចំពោះអ្នកតំណាងតាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញនោះទេ ។

ទំនាក់ទំនងគតិយុត្តពាក់ព័ន្ធនឹងការតំណាងនេះ គួរត្រូវបានចែងច្បាស់លាស់នៅក្នុងច្បាប់ ។ ជាពិសេស ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង និង ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជាដែលទទួលបានឥទ្ធិពលពីក្រុមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង មិនបានបែងចែករវាងអាណត្តិ និង ការតំណាងទេ ហេតុដូច្នេះហើយ មាត្រានេះធ្វើការបែងចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ការតំណាង គឺជាប្រព័ន្ធផ្សេង និង ឯករាជ្យពីអាណត្តិ ។

(២) ការតំណាងអាចបែងចែកជាពីរប្រភេទ : ការតំណាងដែលម្ចាស់សិទ្ធិជ្រើសតាំងអ្នកតំណាង ហើយផ្តល់សិទ្ធិតំណាងក្នុងទំហំមួយជាក់លាក់ (ការតំណាងដោយឆន្ទៈ) និង ការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ដែលកើតឡើងដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។ មាត្រានេះគ្របដណ្តប់តំណាងទាំងពីរប្រភេទ ។

(៣) ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ មាត្រានេះមានគោលបំណងបែងចែកអាណត្តិ និង ការតំណាង ។ ការបែងចែកនេះ មានអត្ថន័យដូចខាងក្រោម :

ទី ១ ការតំណាងពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាខាងក្រៅដែលកើតឡើងនៅពេលដែលអ្នកតំណាងដែលមានសិទ្ធិតំណាង ធ្វើកិច្ចការជំនួញ ឬ ប្រតិបត្តិការ ជាមួយតតិយជនសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ មានន័យថា តើអានុភាពអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នកណា ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងតតិយជន ។ រីឯអាណត្តិពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ច (ទំនាក់ទំនងខាងក្នុង) រវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ។ ហេតុនេះហើយ អាណត្តិ និង ការតំណាងគួរត្រូវបានបែងចែកដាច់ពីគ្នា ។

ទី ២ ការតំណាងមិនគ្រាន់តែកើតឡើងពីកិច្ចសន្យាអាណត្តិតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងកើតឡើងពីកិច្ចសន្យាការងារជាអាទិ៍ ផងដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ ការតំណាងគួរតែត្រូវបានចែង ដោយឯករាជ្យពីអាណត្តិ ។ បើមិនធ្វើដូច្នោះទេ ការតំណាងដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យាការងារ មិនអាចត្រូវបានគ្របដណ្តប់ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាងាយស្រួលក្នុងការបង្កើតវិធានគតិយុត្តរួមដែលអាចអនុវត្តចំពោះការតំណាងដោយឆន្ទៈ និង ការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ ដើម្បីធ្វើបែបនេះ មានភាពចាំបាច់ចែងបញ្ញត្តិស្តីពីការតំណាងឱ្យឯករាជ្យពីអាណត្តិ ដោយមិនចាត់ទុកថា ការតំណាងគឺជាទំនាក់ទំនងខាងក្រៅដែលកើតឡើងពីអាណត្តិ ។

ទី ៣ ប្រសិនបើប្រតិបត្តិការកាន់តែរីកចម្រើន ហើយកិច្ចសន្យាកាន់តែស្មុគស្មាញ នោះការបង្កើតកិច្ចសន្យាដោយប្រើការតំណាង មានកាន់តែច្រើនដែរ ។ ដូច្នេះ មានភាពចាំបាច់បញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់លាស់អំពីនិយមន័យនៃការតំណាង ដើម្បីជៀសវាងវិវាទ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាណត្តិម៉ុង, មាត្រា ៩៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៣.២០២

មាត្រា ៣៦៥.- កំណើតនៃសិទ្ធិតំណាង

សិទ្ធិតំណាងកើតមានឡើងដោយកិច្ចសន្យារវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ឬ ដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។

(កំណត់)

(១) មាត្រានេះចែងអំពីមូលហេតុនៃការបង្កើតសិទ្ធិតំណាង ។ មានករណីពីរ : ករណីទី ១ សិទ្ធិតំណាង កើតឡើងដោយកិច្ចសន្យាប្រគល់សិទ្ធិតំណាង រវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ហើយករណីមួយទៀត អ្នកតំណាងត្រូវ បានជ្រើសតាំងដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ហើយទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងក៏ត្រូវបានកំណត់ដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ដែរ ដូចជាទំនាក់ ទំនងរវាងជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព និង អ្នកអាណាព្យាបាល ។ ករណីទី ១ ហៅថា ការតំណាងដោយឆន្ទៈ ហើយករណីទី ២ ហៅថា ការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ ជាគោលការណ៍ បញ្ញត្តិនៃផ្នែកនេះ ត្រូវអនុវត្តចំពោះការតំណាងទាំងពីរប្រភេទ ។

ប៉ុន្តែ តាមការពិត មានការតំណាងនៅចន្លោះរវាងការតំណាងដោយឆន្ទៈ និង ការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ ទំនាក់ទំនងរវាងនីតិបុគ្គល និង អ្នកតំណាងរបស់នីតិបុគ្គលនោះ គឺជាទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ។ អ្នកតំណាងរបស់នីតិបុគ្គលនេះត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយមហាសន្និបាតនៃសមាជិក ជាអាទិ៍ របស់នីតិបុគ្គលនោះ ដូច្នេះ ការតំណាងនៅក្នុងន័យនេះ មានលក្ខណៈជាការតំណាងដោយឆន្ទៈ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង អាចកំណត់ ដោយកិច្ចសន្យាក៏ដោយ ប្រសិនបើគ្មានការកំណត់ពិសេសទេ ត្រូវអនុលោមទៅតាមបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។ ក្នុងន័យនេះ ការតំណាងនេះ ក៏មានលក្ខណៈជាការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ដែរ ។

(២) មានបញ្ហាដែលកើតឡើងក្នុងករណីដែលសិទ្ធិតំណាងកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យារវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ថា តើកិច្ចសន្យាចាំបាច់ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ។ មាត្រា ១៩៨៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារ៉ាង និង មាត្រា ១២៧១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ប្រទេសកម្ពុជា តម្រូវឱ្យកិច្ចសន្យាត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះមិនតម្រូវ ឱ្យមានកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទេ ដោយសារកិច្ចសន្យាផ្ទាល់មាត់មានលក្ខណៈងាយស្រួល និង ឆាប់រហ័ស ក្នុងការធ្វើប្រតិបត្តិការសាមញ្ញ ។

មាត្រា ៣៦៦.- ទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង

១- ទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងត្រូវកំណត់ដោយកិច្ចសន្យាដែលប្រគល់សិទ្ធិតំណាងទៅឱ្យ អ្នកតំណាង ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិតំណាងត្រូវកើតឡើងដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ទំហំនៃសិទ្ធិ តំណាងក៏ត្រូវកំណត់ដោយច្បាប់នោះដែរ ។

២- ក្នុងករណីដែលទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងមិន បានកំណត់ទេ អ្នកតំណាងត្រូវមានសិទ្ធិ

ចំពោះអំពើថែរក្សា និង អំពើកែលំអ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះអំពើកែលំអដែលផ្លាស់ប្តូរលក្ខណៈនៃវត្ថុ ឬ សិទ្ធិដែលជាកម្មវត្ថុនៃការតំណាង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង ។

ក្នុងករណីនៃការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ជាធម្មតា ទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងក៏ត្រូវបានកំណត់ដោយបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ដែរ ។ ក្នុងករណីនៃការប្រគល់សិទ្ធិតំណាងដោយកិច្ចសន្យាវិញ ជាធម្មតា ទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងក៏ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុង កិច្ចសន្យាដែរ ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគ្មានទំហំជាក់លាក់ណាមួយត្រូវបានកំណត់ចំពោះប្រភេទទាំងពីរនៃការតំណាង អ្នកតំណាងមានសិទ្ធិ ធ្វើ "សកម្មភាពថែរក្សា" និង "សកម្មភាពកែលំអដែលមិនផ្លាស់ប្តូរលក្ខណៈនៃវត្ថុ ឬ សិទ្ធិ" ។ "សកម្មភាពថែរក្សា" មានន័យថាជាសកម្មភាពដែលរក្សាការពារនូវវត្ថុ ឬ សិទ្ធិ ។ អ្នកតំណាងដែលថែរក្សាគ្រប់គ្រងវត្ថុ ត្រូវបានអនុញ្ញាត ឱ្យស្នើសុំការជួសជុលវត្ថុនោះ ជាអាទិ៍ ទៅក្រុមហ៊ុនជួសជុល ក្នុងនាមជា "សកម្មភាពថែរក្សា" ។ ការដាក់ពាក្យបណ្តឹង ដើម្បីបង្អាក់អាជ្ញាយុកាល ក៏ចាត់ទុកថាជា "សកម្មភាពថែរក្សា" ដែរ ។ "សកម្មភាពកែលំអ" មានន័យថាជាសកម្មភាព ដែលបង្កើនតម្លៃនៃវត្ថុ ឬ សិទ្ធិ ។ ឧទាហរណ៍ ការជួសជុលដំបូលអាគារ ដោយប្រើសម្ភារៈដែលមានគុណភាពល្អជាង ដំបូលដើម គឺជា "សកម្មភាពកែលំអ" ។ ប៉ុន្តែ សកម្មភាពកែលំអដែលទាមទារចំណាយច្រើន មិនអាចចាត់ទុកថានៅ ក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងដោយស្វ័យប្រវត្តិបានឡើយ ទោះបីជាសកម្មភាពនោះមិនប៉ះពាល់ដល់លក្ខណៈនៃវត្ថុ ឬ សិទ្ធិក៏ ដោយ ។ កិច្ចសន្យាដែលអ្នកតំណាងបានធ្វើឡើងជាមួយតតិយជន ដើម្បីធ្វើសកម្មភាពថែរក្សា ឬ សកម្មភាពកែលំអដែល ត្រូវបានចាត់ទុកថានៅក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង ត្រូវមានអានុភាពរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង តតិយជននោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៩៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៣៦៧.- ការកម្រិតសិទ្ធិតំណាង

- ១- ទោះបីក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងក៏ដោយ ចំពោះអំពើដែលផលប្រយោជន៍របស់ អ្នកតំណាង និង របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ មានភាពផ្ទុយគ្នា អ្នកតំណាងគ្មានសិទ្ធិទេ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលមានការយល់ព្រម ពីម្ចាស់សិទ្ធិ ។
- ២- ចំពោះកិច្ចការជំនួញរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ត្រូវសន្មតថា ផល ប្រយោជន៍ម្ចាស់សិទ្ធិ និង ផលប្រយោជន៍អ្នកតំណាង មានភាពផ្ទុយគ្នា ។
- ៣- បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផង

ដែរ ចំពោះករណីដែលអ្នកតំណាង ធ្វើជាតំណាងឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិផង ធ្វើជាតំណាងឱ្យតតិយជន ផង ហើយផលប្រយោជន៍ម្ចាស់សិទ្ធិ និង ផលប្រយោជន៍តតិយជន មានភាពផ្ទុយគ្នា ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលសិទ្ធិតំណាងត្រូវបានកម្រិត ដោយសារផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ មានភាពផ្ទុយគ្នា នឹងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកតំណាង ។ ប្រសិនបើអ្នកតំណាងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តសិទ្ធិតំណាង ចំពោះកិច្ចការដែល ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ មានភាពផ្ទុយគ្នានឹងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកតំណាង ហានិភ័យដែលអ្នកតំណាងស្វែងរក ផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន អាចកើតឡើងដែលធ្វើឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិខូចប្រយោជន៍ ។ សកម្មភាពបែបនេះដែលផលប្រយោជន៍ របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ និង របស់អ្នកតំណាងមានភាពផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក ហៅថា "សកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា" ។ ប្រព័ន្ធច្បាប់នៃប្រទេសនីមួយៗ បានដាក់កម្រិតសិទ្ធិតំណាងចំពោះសកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នានេះ ។

សកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា មានប្រភេទផ្សេងៗគ្នា ហើយកថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពី ប្រភេទនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ គឺជាបញ្ញត្តិទូទៅដែលដាក់កម្រិតសិទ្ធិតំណាងក្នុងករណីផលប្រយោជន៍រវាងម្ចាស់សិទ្ធិ មានភាពផ្ទុយ នឹងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកតំណាង ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលម្នាក់ស្នើឱ្យអ្នកតំណាងលក់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលជា កម្មសិទ្ធិរបស់បុគ្គលនោះ ប្រសិនបើអ្នកតំណាងធ្វើកិច្ចសន្យាលក់ទិញទ្រព្យសម្បត្តិនោះ ក្នុងនាមជាអ្នកលក់តំណាងឱ្យ បុគ្គលនោះ ហើយទន្ទឹមនឹងនេះ អ្នកតំណាងនោះធ្វើជាអ្នកទិញក្នុងនាមខ្លួនឯង សកម្មភាពរបស់អ្នកតំណាងនោះ ត្រូវក្លាយ ទៅជា "សកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា" ។ សកម្មភាពនេះហៅថា "កិច្ចការជំនួញដោយខ្លួនឯង (self dealing)" ។ ក្នុងករណីនេះ ទោះបីជាអ្នកតំណាងមានបំណងទិញវត្ថុក្នុងតម្លៃខ្ពស់ជាងតម្លៃទីផ្សារក៏ដោយ ក៏សកម្មភាពនេះត្រូវក្លាយ ទៅជា "សកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា" ដែរ ហើយសិទ្ធិតំណាងត្រូវបានកម្រិត ។ ហេតុដូច្នេះ កិច្ចការនេះ ចាត់ទុកថាជាការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ហើយមិនមានអានុភាពចងម្ចាស់សិទ្ធិឡើយ ។ មានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិអាច បដិសេធអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញជាមួយអ្នកតំណាងបាន ហើយកិច្ចសន្យានោះមិនមានអានុភាពទេ លើកលែងតែ ម្ចាស់សិទ្ធិយល់ព្រម ។ ជាគោលការណ៍ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចផ្តល់ការយល់ព្រមទាំងស្រុងជាមុនបានឡើយ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ប្រភេទនៃប្រតិបត្តិការត្រូវបានកំណត់ច្បាស់លាស់ ម្ចាស់សិទ្ធិអាចផ្តល់ការយល់ព្រមជាមុនបាន ។ ចំពោះកិច្ចការជំនួញ ខ្លួនឯង (self dealing) ម្ចាស់សិទ្ធិមិនចាំបាច់បញ្ជាក់ថា កិច្ចការជំនួញខ្លួនឯងនោះ ជាសកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ ផ្ទុយគ្នាឡើយ ពីព្រោះកិច្ចការជំនួញខ្លួនឯងនោះត្រូវបានសន្មតថាជាសកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា ដោយយោង តាមកថាខណ្ឌទី ២ ។

ក្រៅពីកិច្ចការជំនួញដោយខ្លួនឯង (self dealing) មានសកម្មភាពឯកតោភាគីរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិដែលក្លាយទៅជា សកម្មភាពដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះទ្រព្យដែលជាកម្មសិទ្ធិអវិភាគរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង

សកម្មភាពរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិដែលបោះបង់ចំណែកកម្មសិទ្ធិអវិភាគ នឹងធ្វើឱ្យអ្នកតំណាងដែលជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិអវិភាគផ្សេង
ទៀតទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយស្វ័យប្រវត្តិ ដូច្នោះ អ្នកតំណាង មិនអាចបោះបង់ចំណែកកម្មសិទ្ធិអវិភាគរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ
ក្នុងនាមជាការតំណាងឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិបានឡើយ ។ សកម្មភាពនេះ ក៏ត្រូវបានកម្រិតដោយកថាខណ្ឌទី ១ ដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា អ្នកតំណាងមិនអាចជាអ្នកតំណាងរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិផង និង ជាអ្នកតំណាងរបស់តតិយជនផង
នៅពេលដែលវាបានឡើយ ក្នុងករណីដែលមានភាពផ្ទុយគ្នារវាងផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ និង ផលប្រយោជន៍
របស់តតិយជន ។ មានន័យថា កថាខណ្ឌទី ៣ នេះហាមឃាត់មិនឱ្យមានការតំណាងភាគីទាំងពីរទេ ។ ឧទាហរណ៍
ក្នុងកិច្ចសន្យាកំណត់រវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង តតិយជន សកម្មភាពរបស់អ្នកតំណាងដែលធ្វើកិច្ចសន្យាកំណត់ ដោយធ្វើ
ការតំណាងឱ្យភាគីទាំងពីរ គឺផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ ។ ហេតុនេះហើយសកម្មភាពនេះ ត្រូវបានទុកជាការតំណាង
ដោយគ្មានសិទ្ធិតំណាង ដូច្នោះ ម្ចាស់សិទ្ធិ និង តតិយជនអាចបដិសេធអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាកំណត់នោះបាន ។

ដោយយកការសន្និដ្ឋានថាប្រតិបត្តិការរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ជាគោលការណ៍ ត្រូវសន្មតថាជាសកម្មភាព
ដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នា មកធ្វើជាបុរេលក្ខខណ្ឌ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា កិច្ចការជំនួញដោយខ្លួនឯងមានសុពលភាព
ប្រសិនបើភាគីដែលអះអាងសុពលភាពនៃសកម្មភាពជាក់លាក់ណាមួយ (អ្នកតំណាងក្នុងករណីនៃកិច្ចការជំនួញដោយខ្លួន
ឯង) បញ្ជាក់ថា សកម្មភាពនោះនឹងមិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិឡើយ ។ ថាតើការបញ្ជាក់បែបណាដែល
អាចទទួលស្គាល់បានថា សកម្មភាពណាមួយនឹងមិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិនោះ គឺអាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យនៃ
យុត្តិសាស្ត្រនៅពេលអនាគត ។ ជាទូទៅ កិច្ចសន្យាប្រទានកម្មដែលអ្នកតំណាងផ្តល់អំណោយឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិ ជាអាទិ៍
គ្រាន់តែផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់សិទ្ធិ ហើយមិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់សិទ្ធិទេ ហេតុដូច្នោះ មិនបានរាប់
បញ្ចូលក្នុងសកម្មភាព ដែលផលប្រយោជន៍ផ្ទុយគ្នាទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៨១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់, មាត្រា ២១៤៦ និង មាត្រា
២១៤៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៣.២០៥

មាត្រា ៣៦៨._ មូលហេតុនៃការរលត់សិទ្ធិតំណាង

១- សិទ្ធិតំណាងដែលបានទទួលពីម្ចាស់សិទ្ធិដោយកិច្ចសន្យា ត្រូវរលត់ដោយសារ
មូលហេតុខាងក្រោមនេះ :

- ក- មរណភាព ធនក្ស័យ ឬ ការរំលាយរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។
- ខ- មរណភាព ធនក្ស័យ ឬ ការកម្រិតនូវសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពរបស់
អ្នកតំណាង ។

គ-ការបញ្ចប់អាណត្តិ កិច្ចសន្យាការងារ ឬ ទំនាក់ទំនងគតិយុត្តផ្សេងទៀតដែលបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាង ។

២-ការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ត្រូវរលត់ដោយសារមូលហេតុដែលបានកំណត់ក្នុងច្បាប់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីមូលហេតុនៃការរលត់សិទ្ធិតំណាង ។

ចំណុច ក នៃកថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីករណីដែលសិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់ដោយសារហេតុផលដែលកើតឡើងចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិតំណាងកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិទទួលមរណភាព ដោយហេតុថា អ្នកតំណាងត្រូវបានជ្រើសតាំងតាមរយៈការទុកចិត្តរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ក្នុងករណីដែលសន្តតិជនរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិមានបំណងឱ្យអ្នកតំណាងពីដំបូងបន្តអនុវត្តសកម្មភាពតំណាង ចាំបាច់ប្រគល់សិទ្ធិតំណាងឱ្យអ្នកតំណាងសាជាថ្មី ។ ការចាត់ចែងបែបនេះត្រូវបានធ្វើដោយផ្អែកលើហេតុផលថា បញ្ញត្តិនេះយកចិត្តទុកដាក់លើទំនាក់ទំនងឯកជនរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ។ ប៉ុន្តែ ការចាត់ចែងបែបនេះមិនបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលទេ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិធ្វើអាជីវកម្មជំនួញឯកជន ជាអាទិ៍ ។ នៅពេលដែលរៀបចំក្រុមពាណិជ្ជកម្ម មានលទ្ធភាពចែងថា សិទ្ធិតំណាងមិនត្រូវរលត់ទេ បើទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិបានទទួលមរណភាពក៏ដោយ (មាត្រា ៥០៦ នៃក្រមពាណិជ្ជកម្មជំនួញ ប្រកាន់យកជំហរនេះ) ។ ទោះបីជាក្រុមពាណិជ្ជកម្មមិនបានចែងក៏ដោយ នៅពេលដែលម្ចាស់សិទ្ធិ ធ្វើកិច្ចសន្យាប្រគល់សិទ្ធិតំណាងឱ្យអ្នកតំណាង បញ្ហានេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយតាមរយៈការសន្យាពិសេសដែលចែងថា សិទ្ធិតំណាងមិនត្រូវរលត់ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិទទួលមរណភាពក៏ដោយ ។

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិក្លាយធន វាត្រឹមត្រូវដែលត្រូវរលត់សិទ្ធិតំណាង ពីព្រោះអភិបាលបណ្តោះអាសន្ននឹងគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ប្រសិនបើមានការចាំបាច់ឱ្យអ្នកតំណាងពីដំបូង បន្តអនុវត្តសកម្មភាពតំណាងអភិបាលបណ្តោះអាសន្ននោះអាចជ្រើសតាំងអ្នកតំណាងដដែលនោះម្តងទៀត ដោយប្រគល់សិទ្ធិតំណាងបាន ។

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិ គឺជាសហគ្រាស ហើយសហគ្រាសនោះត្រូវរំលាយ ដោយសារនីតិបុគ្គលគ្មានសន្តតិជនដូចរូបវន្តបុគ្គលទេ ជាធម្មតាទេដែលសិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់ លើកលែងតែការរំលាយនោះ ដោយសារការរំលាយសហគ្រាសបញ្ចូលគ្នា ។ ប្រសិនបើសហគ្រាសដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិត្រូវរំលាយ ដោយសារការរំលាយសហគ្រាសបញ្ចូលគ្នា ឋានៈរបស់សហគ្រាសដែលរំលាយ នឹងត្រូវបន្តដោយសហគ្រាសដែលកើតថ្មី ប៉ុន្តែ វាត្រឹមត្រូវដែលត្រូវរលត់សិទ្ធិតំណាង ដោយសារហេតុផលដូចគ្នានឹងករណីមរណភាពរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិដែរ ។ ប្រសិនបើវាមិនមានលក្ខណៈងាយស្រួលក្នុងការរំលត់សិទ្ធិតំណាង បញ្ហានេះអាចធ្វើបានតាមរយៈការសន្យាពិសេសបាន ។

ចំណុច ខ ចែងថា សិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់នៅពេលមានហេតុផលមួយចំនួនដែលកើតឡើងចំពោះអ្នកតំណាង ។ នៅ

ពេលដែលអ្នកតំណាងទទួលមរណភាព វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលឱ្យសន្តិជនរបស់អ្នកតំណាងបន្តធ្វើសកម្មភាពតំណាង ប្រសិនបើទំនាក់ទំនងជឿជាក់គ្នារវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាង ត្រូវបានយកមកពិចារណា ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាង ក្ស័យធន ដោយហេតុថា អ្នកតំណាងនោះគ្មានសម្បទាខាងគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិទេ វាក៏មិនត្រឹមត្រូវដែរដែលអនុញ្ញាត ឱ្យអ្នកតំណាងដែលក្ស័យធនចុះកិច្ចសន្យាក្នុងនាមម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងត្រូវបានកម្រិតនូវសមត្ថភាព ក្នុងការធ្វើសកម្មភាព មាត្រានេះចែងថា សិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់ ដោយសារការកម្រិតនេះផ្ទុយនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ ម្ចាស់សិទ្ធិដែលបានជ្រើសតាំងសមត្ថជនជាអ្នកតំណាង ។ ប៉ុន្តែ គួរកត់សម្គាល់ថា ម្ចាស់សិទ្ធិអាចជ្រើសតាំងជនដែលត្រូវ បានកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព ធ្វើជាអ្នកតំណាងបាន ។ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិជ្រើសតាំងជនដែលត្រូវបាន កម្រិតសមត្ថភាព ធ្វើជាអ្នកតំណាង តាំងពីដំបូង ហើយឱ្យធ្វើកិច្ចការតំណាងដែលជននោះអាចធ្វើបាន សកម្មភាពនេះត្រូវ មានសុពលភាព ហើយមិនចាំបាច់មានអន្តរាគមន៍ផ្នែកច្បាប់ទេ ។

ក្រៅពីករណីខាងលើ សិទ្ធិតំណាងត្រូវរលត់ប្រសិនបើទំនាក់ទំនងគតិយុត្តដែលបង្កើតឱ្យមានសិទ្ធិតំណាងឈប់មាន អត្ថិភាព ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសិទ្ធិតំណាងត្រូវបានប្រគល់តាមរយៈកិច្ចសន្យាអាណត្តិ ឬ កិច្ចសន្យាការងារ សិទ្ធិតំណាងនោះត្រូវរលត់នៅពេលដែលកិច្ចសន្យាអាណត្តិ ឬ កិច្ចសន្យាការងារត្រូវរលត់ ។ ចំពោះមូលហេតុនៃការរលត់ កិច្ចសន្យាអាណត្តិ ឬ កិច្ចសន្យាការងារ សូមមើលមាត្រាដែលពាក់ព័ន្ធ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ សិទ្ធិតំណាងដែលកើតឡើងដោយច្បាប់ នឹងត្រូវរលត់នៅ ពេលដែលមូលហេតុនៃការបង្កើតសិទ្ធិតំណាងដែលចែងដោយច្បាប់នោះឈប់មានអត្ថិភាព ។ ឧទាហរណ៍ បុគ្គលដែលមាន អំណាចមេបាមានសិទ្ធិតំណាងឱ្យកូនដែលជាអនីតិជន ប៉ុន្តែ សិទ្ធិតំណាងនេះនឹងត្រូវរលត់ប្រសិនបើបុគ្គលនោះត្រូវបាន ដកហូតអំណាចមេបា ។ ប្តី និងប្រពន្ធមានសិទ្ធិតំណាងទៅវិញទៅមកក្នុងទំហំនៃកិច្ចការគ្រួសារប្រចាំថ្ងៃ ប៉ុន្តែ សិទ្ធិតំណាង នេះត្រូវរលត់ នៅពេលលែងលះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៦៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ និង មាត្រា ៥០៦ នៃក្រម ពាណិជ្ជកម្មជប៉ុន

មាត្រា ៣៦៩.- ការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ

១- អំពើដែលអ្នកគ្មានសិទ្ធិតំណាងធ្វើក្នុងនាមជាអ្នកតំណាងរបស់អ្នកដទៃ មិនត្រូវ បង្កើតអានុភាពចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិទេ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះ ករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិបានផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះអំពើនោះ ។

២- ភាគីម្ខាងទៀតនៃសកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ មិនអាចអះអាងថា

អានុភាពនៃសកម្មភាពត្រូវមាន ចំពោះអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិឡើយ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះ មិនត្រូវរារាំងភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងការទាមទារឱ្យអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិទទួលខុសត្រូវ ដោយផ្អែកលើបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣៧១ (ការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មាន សិទ្ធិ) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ មានន័យថា ករណីដែលបុគ្គលដែលគ្មានសិទ្ធិតំណាង ធ្វើ សកម្មភាពតំណាងឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិ ។

ទី ១ ក្នុងករណីនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ សកម្មភាពដែលអ្នកតំណាងបានធ្វើសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ មិនមានអានុភាព ចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិទេ ហេតុដូច្នោះ មិនត្រូវចងម្ចាស់សិទ្ធិទេ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ម្ចាស់សិទ្ធិអាចអះអាងអំពីមោឃភាពនៃ សកម្មភាពនោះបាន ។ ចំពោះមោឃភាពក្នុងករណីនេះ ខុសពីមោឃភាពទូទៅ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិ សកម្មភាពនោះនឹងត្រូវមានសុពលភាពដោយប្រតិសកម្ម (មាត្រា ៣៧០) ។

ទី ២ គួរកត់សម្គាល់ថា សកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ មិនត្រូវចាត់ទុកថាមោឃដោយស្វ័យប្រវត្តិ សម្រាប់ភាគីម្ខាងទៀតឡើយ ។ សកម្មភាពនោះមិនចាំបាច់ត្រូវតែមោឃភាពដោយស្វ័យប្រវត្តិឡើយ ពីព្រោះភាគី ម្ខាងទៀត អាចសម្រេចគោលបំណងដំបូងនៃកិច្ចសន្យាដែលបានបង្កើតជាមួយអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបាន ប្រសិនបើ ម្ចាស់សិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះសកម្មភាព ។ ភាគីម្ខាងទៀតត្រូវបានការពារ តាមរយៈសិទ្ធិដាស់តឿនសច្ចានុមតិ និង សិទ្ធិលុបចោលកិច្ចសន្យា ដោយអនុលោមតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ និង កថាខណ្ឌទី ៤ នៃមាត្រា ៣៧០ ។

ទី ៣ អានុភាពនៃសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ជាគោលការណ៍ មិនមានអានុភាពចំពោះអ្នកតំណាងដោយ គ្មានសិទ្ធិទេ ។ ការកំណត់បែបនេះពីព្រោះតែ ទោះបីជាអ្នកតំណាងគ្មានសិទ្ធិក៏ដោយ ក៏អ្នកតំណាងនោះមានបំណងធ្វើ សកម្មភាពសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិដែរ ហេតុនេះហើយអានុភាពនៃសកម្មភាពនោះ មិនមានអានុភាពចំពោះអ្នកតំណាងដោយ គ្មានសិទ្ធិទេ ។ ហេតុដូច្នោះ ភាគីម្ខាងទៀតមិនអាចទាមទារឱ្យអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិអនុវត្តកិច្ចសន្យា ដោយអះអាងថា អានុភាពនៃកិច្ចសន្យាគួរតែមានចំពោះអ្នកតំណាងដែលគ្មានសិទ្ធិទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងគោលបំណងការពារភាគីម្ខាងទៀត មាត្រា ៣៧១ តម្រូវឱ្យអ្នកតំណាងដែលគ្មានសិទ្ធិទទួលខុសត្រូវចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ដោយអនុលោមតាមស័ក្ខខ័ណ្ឌ ជាក់លាក់មួយចំនួន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៧០.- សច្ចានុមតិចំពោះអំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ និង សិទ្ធិលុបចោលរបស់

ភាគីម្ខាងទៀត

១-ប្រសិនបើមិនបានផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះភាគីម្ខាងទៀតទេ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចអះអាងអានុភាពនៃសច្ចានុមតិនោះ ចំពោះភាគីម្ខាងទៀតបានឡើយ ។

២-អំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ត្រូវមានសុពលភាពប្រតិសកម្ម ដោយសច្ចានុមតិតាំងពីពេលដែលអំពើនោះ ត្រូវបានធ្វើឡើង ។ ប៉ុន្តែ សច្ចានុមតិនោះមិនអាចធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍តតិយជន ដែលបានកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេល ចាប់តាំងពីពេលដែលអំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិនោះត្រូវបានធ្វើឡើង រហូតដល់ពេលផ្តល់សច្ចានុមតិ ។

៣-ភាគីម្ខាងទៀតនៃអំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ អាចដាស់តឿនឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិឆ្លើយអំពីការផ្តល់ ឬ មិនផ្តល់សច្ចានុមតិ ដោយកំណត់អំឡុងពេលមួយសមរម្យដើម្បីឆ្លើយ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិមិនឆ្លើយក្នុងអំឡុងពេលដែលបានកំណត់នោះទេ ត្រូវចាត់ទុកថា ម្ចាស់សិទ្ធិបដិសេធការផ្តល់សច្ចានុមតិ ។

៤-ភាគីម្ខាងទៀតអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានធ្វើដោយអ្នកគ្មានសិទ្ធិតំណាង មុនពេលម្ចាស់សិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិបាន ។ នៅក្រោយពេលភាគីម្ខាងទៀតបានលុបចោលកិច្ចសន្យា ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះអំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសច្ចានុមតិដោយម្ចាស់សិទ្ធិ ចំពោះសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ និង សិទ្ធិដាស់តឿនសច្ចានុមតិ និង សិទ្ធិលុបចោលរបស់ភាគីម្ខាងទៀត ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីវិធីផ្តល់សច្ចានុមតិដោយម្ចាស់សិទ្ធិនូវសកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ។ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៣៦៩ ចែងថា សកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិត្រូវទុកជាមោឃៈចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ លើកលែងតែមានសច្ចានុមតិ រីឯកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះតម្រូវឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិផ្តល់សច្ចានុមតិចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ដើម្បីឱ្យសកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិមានសុពលភាព ។ ការអះអាងចំពោះអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ មិនមានភាពគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីអានុភាពនៃសច្ចានុមតិ ។ សកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិនឹងត្រូវមានសុពលភាពដោយប្រតិសកម្មចាប់ពីពេលដែលធ្វើសកម្មភាពនោះ ពីព្រោះវាមិនដូចជាមោឃភាពទូទៅទេ ។ ការចែងបែបនេះមានមូលហេតុថា ជាធម្មតា ម្ចាស់សិទ្ធិមានបំណងធ្វើឱ្យសកម្មភាពនោះមានអានុភាពតាំងពីដំបូង ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះភាគីម្ខាងទៀត សកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ មិនមែនជាសកម្មភាពមោឃៈដាច់ខាតទេ គឺជាសកម្មភាពដែល

អាចលុបចោលបាន (មានន័យថា មានសុពលភាពរហូតដល់ពេលលុបចោល) ហេតុដូច្នេះ ដើម្បីជៀសវាងទំនាក់ទំនង សុគតស្នាញ កថាខណ្ឌទី ២ នេះ ចែងថា អំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ត្រូវមានសុពលភាពប្រតិសកម្ម ដោយសច្ចានុមតិ របស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីការការពារភាគីម្ខាងទៀតក្នុងករណីដែលមានសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ។ ក្នុងករណី ដែលមានសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិនេះ ភាគីម្ខាងទៀតស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពមិនស្ថិតស្ថេរដែលមិនដឹងថា តើ សកម្មភាពនោះត្រូវបានផ្តល់សច្ចានុមតិ និង មានសុពលភាពប្រតិសកម្ម ឬ ត្រូវក្លាយទៅជាមោឃៈដោយការបដិសេធ ផ្តល់សច្ចានុមតិ ។ ដើម្បីដោះស្រាយនូវស្ថានភាពមិនស្ថិតស្ថេរនេះ កថាខណ្ឌទី ៣ នេះ អនុញ្ញាតឱ្យភាគីម្ខាងទៀត ដាស់តឿនឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិឆ្លើយថា តើផ្តល់សច្ចានុមតិ ឬ មិនផ្តល់ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិមិនឆ្លើយតបការដាស់តឿននេះទេ ត្រូវចាត់ទុកថា ម្ចាស់សិទ្ធិបដិសេធការផ្តល់សច្ចានុមតិ ។ ប្រសិនបើសច្ចានុមតិត្រូវបានបដិសេធ សកម្មភាពតំណាង ត្រូវទុក ជាមោឃៈជាស្ថាពរ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ អនុញ្ញាតឱ្យភាគីម្ខាងទៀតលុបចោលនូវសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិដែលគ្មានស្ថិរភាព ។ ដោយសារការលុបចោលនេះ សកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិត្រូវទុកជាមោឃៈជាស្ថាពរ ។ ម្ចាស់សិទ្ធិដែលមានបំណង ផ្តល់សច្ចានុមតិនូវសកម្មភាពតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ត្រូវផ្តល់សច្ចានុមតិ មុនពេលភាគីម្ខាងទៀតអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោល ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១៣ មាត្រា ១១៤ និង មាត្រា ១១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៧៧ និង មាត្រា ១៧៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៣៧១.- ការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ

ប្រសិនបើជនដែលធ្វើកិច្ចសន្យាក្នុងនាមអ្នកតំណាងសម្រាប់ជនដទៃ មិនអាច បញ្ជាក់នូវសិទ្ធិតំណាង ឬ មិនអាចទទួលសច្ចានុមតិពីសាមីខ្លួនបានទេ ជននោះត្រូវទទួល ខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្ត ឬ ទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងការខូចខាត តាមការជ្រើសរើស របស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបានដឹងអំពីនីតិភាពនៃសិទ្ធិតំណាង អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិអាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវនោះបាន ។ អ្នកតំណាងដោយ គ្មានសិទ្ធិដែលគ្មានកំហុស ក្នុងការធ្វើអំពើតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ក៏អាចរួចផុតពីការ ទទួលខុសត្រូវដែលបានកំណត់ក្នុងមាត្រានេះបានដែរ ទោះបីជាភាគីម្ខាងទៀតមិនបាន ដឹងអំពីនីតិភាពនៃសិទ្ធិតំណាង ដោយកំហុសក៏ដោយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ។

ដូចដែលបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣៦៩ ក្នុងករណីនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ភាគីម្ខាងទៀត មិនអាចអះអាងថា អានុភាពនៃសកម្មភាពត្រូវបានចំពោះអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែល ភាគីម្ខាងទៀតមិនបានដឹងថា អ្នកតំណាងគ្មានសិទ្ធិតំណាង មានភាពចាំបាច់ការពារភាគីម្ខាងទៀតនោះ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះចែងថា ភាគីម្ខាងទៀតអាចទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាត ឬ ឱ្យអនុវត្តកិច្ចសន្យាដែលគ្មានសុពលភាព ចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិបាន ។ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតទាមទារឱ្យអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិអនុវត្តកិច្ចសន្យា អ្នកតំណាងនោះ មានករណីយកិច្ចត្រូវអនុវត្ត ។ ប្រសិនបើខ្លឹមសារនៃការអនុវត្តជាការផ្តល់តារាកាលិកនូវវត្ថុដែលមិនបានកំណត់ជាក់លាក់ អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិអាចអនុវត្តសកម្មភាពនោះបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្លឹមសារនៃការអនុវត្តជាការផ្តល់តារាកាលិក នូវវត្ថុដែលកំណត់ជាក់លាក់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិត្រូវតែទិញវត្ថុនោះពីម្ចាស់សិទ្ធិ ហើយប្រគល់វាទៅឱ្យភាគីម្ខាងទៀត ។ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិមិនព្រមលក់ អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិនោះនឹងមិនអាច អនុវត្តការផ្តល់តារាកាលិកបានទេ ។ ក្នុងករណីនេះ ភាគីម្ខាងទៀតគ្មានវិធីផ្សេងទៀតក្រៅពីការទាមទារឱ្យសងសំណង ការខូចខាតទេ ។

ភាគីម្ខាងទៀតអាចទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបាន លុះត្រាតែភាគីនោះមិន បានដឹងថា អ្នកតំណាងនោះគ្មានសិទ្ធិតំណាង ។ ការកំណត់បែបនេះពិប្រោះភាគីម្ខាងទៀតដែលបានដឹងអំពីការខ្វះខាត សិទ្ធិតំណាង ត្រូវដឹងថា កិច្ចសន្យាជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិនឹងគ្មានសុពលភាព ហេតុនេះហើយ វាដូចជាជ្រុលបន្តិចដែលផ្តល់ សិទ្ធិឱ្យភាគីនោះទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិមិនបានផ្តល់សច្ចា- នុម័តិ ហើយកិច្ចសន្យាមិនត្រូវបានបង្កើតក៏ដោយ ។ ភាគីម្ខាងទៀតមិនតម្រូវឱ្យបញ្ជាក់ អំពីភាពសុចរិតរបស់ខ្លួនទេ ជំនួសមកវិញ អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិដែលមានបំណងរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះ ត្រូវបញ្ជាក់អំពីភាពទុច្ចរិតរបស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ តើមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតមិនបានដឹងថា អ្នកតំណាង គ្មានសិទ្ធិ ប៉ុន្តែ ការមិនបានដឹងនេះដោយសារតែកំហុសរបស់ខ្លួន ? អាចមានមតិដែលសន្និដ្ឋានថា ភាគីម្ខាងទៀតដែលមិន បានដឹងអំពីការខ្វះសិទ្ធិតំណាងដោយសារកំហុស មិនសមទទួលបាននូវការការពារទេ ប៉ុន្តែ អាចមានមតិផ្សេងទៀតថា ភាគីម្ខាងទៀតដែលជាជនសុចរិត ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទាមទារការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិដែលជា ជនទុច្ចរិត ទោះបីជាភាគីនោះមានកំហុសក៏ដោយ ។ មាត្រានេះបានជ្រើសរើសយកជំហរខាងក្រោយនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលបានពន្យល់ខាងក្រោមនេះ ភាគីម្ខាងទៀតដែលសុចរិត តែមានកំហុស មិនអាចទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវ របស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបានទេ ប្រសិនបើអ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិនេះគ្មានកំហុសក្នុងការធ្វើសកម្មភាពតំណាង ដោយគ្មានសិទ្ធិ ។

ភាគីម្ខាងទៀតអាចទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិបាន ទោះបីជាអ្នកតំណាងនោះ គ្មានកំហុសក៏ដោយ ។ ក្នុងន័យនេះ ការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិដែលចែងក្នុងមាត្រានេះ គឺជា

ការទទួលខុសត្រូវដែលកំហុសមិនមែនជាលក្ខខណ្ឌ ។ អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិដែលគ្មានកំហុសក្នុងការធ្វើសកម្មភាព តំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិត្រូវទទួលខុសត្រូវ ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតជាជនសុចរិត និង គ្មានកំហុស ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែល ភាគីម្ខាងទៀតសុចរិត តែមានកំហុស អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិអាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ដោយសារវាមិនត្រឹមត្រូវ ទេ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យភាគីម្ខាងទៀតទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ដែលគ្មានកំហុស ទោះបីជាភាគីម្ខាងទៀតមានកំហុសខ្លួនឯងក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១១៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំ និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៣.២០៤

មាត្រា ៣៧២.- ការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព

១-ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយហួសពីទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង ប្រសិន បើភាគីម្ខាងទៀតជឿជាក់ថា អ្នកតំណាងមានសិទ្ធិតំណាងចំពោះកិច្ចសន្យានោះ ហើយគ្មាន កំហុសក្នុងការជឿនោះទេ ម្ចាស់សិទ្ធិត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្តកិច្ចសន្យានោះ ចំពោះ ភាគីម្ខាងទៀត ។

២-ក្រោយពីពេលដែលសិទ្ធិតំណាងបានរលត់ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបានធ្វើ កិច្ចសន្យា ជាមួយនឹងអ្នកដែលបង្ហាញខ្លួនថា ជាអ្នកតំណាង ម្ចាស់សិទ្ធិត្រូវទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការអនុវត្តកិច្ចសន្យានោះចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមក អនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតដឹងអំពីការរលត់នៃសិទ្ធិតំណាងនោះ ឬ មិន ដឹងអំពីការរលត់នោះដោយមានកំហុស ។

៣-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិមិនបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងទៅអ្នកផ្សេង ប៉ុន្តែ ម្ចាស់ សិទ្ធិបានបង្ហាញដូចជាខ្លួនបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងនោះទៅឱ្យអ្នកផ្សេង ឬ អនុញ្ញាតឱ្យអ្នក ផ្សេងនោះបង្ហាញថា អ្នកនោះមានសិទ្ធិតំណាង ម្ចាស់សិទ្ធិត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្ត កិច្ចសន្យាចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះ ករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតដឹងអំពីនិរតិភាពនៃសិទ្ធិតំណាងនោះ ឬ មិនដឹងអំពីនិរតិភាពនោះ ដោយមានកំហុស ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការការពារភាគីម្ខាងទៀតដែលជឿជាក់ថា អ្នកតំណាងមានសិទ្ធិតំណាង មានន័យថា បញ្ញត្តិទាក់

ទងនឹងការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ។ ការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាពមាន ៣ ប្រភេទ ។

កថាខណ្ឌទី ១ មានគោលបំណងការពារភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងធ្វើសកម្មភាពហួសពីទំហំនៃសិទ្ធិតំណាង ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រគល់សិទ្ធិតំណាង ឱ្យបុគ្គលម្នាក់លក់រថយន្ត ប៉ុន្តែ អ្នកតំណាងនោះបែរជាលក់ផ្ទះរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតជឿជាក់ថា អ្នកតំណាងមានសិទ្ធិតំណាងលក់ផ្ទះ ហើយគ្មានកំហុសក្នុងការជឿជាក់ដូច្នោះទេ ភាគីនោះអាចអះអាងចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិថា កិច្ចសន្យាលក់ផ្ទះនោះមានសុពលភាព ផ្អែកតាមមាត្រានេះ ។ ការតំណាងបែបនេះអាចហៅបានថា "ការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាពដែលហួសសិទ្ធិតំណាង" ។ ភាគីម្ខាងទៀតដែលអាចទាមទារឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិអនុវត្តកិច្ចសន្យា មានករណីយកិច្ចត្រូវបង់តម្លៃថ្នូរទៅឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យានោះ ជាកិច្ចសន្យាអញ្ញាមញ្ញ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីការការពារភាគីម្ខាងទៀត នៅក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងធ្វើសកម្មភាព ក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិតំណាងដែលធ្លាប់មានអត្ថិភាព ក្រោយពេលដែលសិទ្ធិតំណាងបានរលត់ ។ ក្នុងករណីនេះ ភាគីម្ខាងទៀតអាចអះអាងចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិបានផងដែរថា កិច្ចសន្យាលក់ផ្ទះនោះមានសុពលភាព ប្រសិនបើភាគីនោះមានភាពសុចរិត និង គ្មានកំហុសចំពោះការរលត់នៃសិទ្ធិតំណាង ។ ចំណុចនេះអាចហៅបានថា "ការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ក្រោយការរលត់នៃសិទ្ធិតំណាង" ។ ការទទួលខុសត្រូវក្នុងការបញ្ជាក់ភាពសុចរិត និង គ្មានកំហុស មិនត្រូវធ្លាក់លើភាគីម្ខាងទៀតទេ គឺជាបន្ទុករបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ មានន័យថា ម្ចាស់សិទ្ធិដែលមានបំណងបដិសេធការទទួលខុសត្រូវចំពោះការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ត្រូវបញ្ជាក់ថា ភាគីម្ខាងទៀតបានដឹង ឬ មានកំហុសក្នុងការមិនបានដឹង ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីការការពារភាគីម្ខាងទៀតដែលបានទុកចិត្តម្ចាស់សិទ្ធិដែលបានបង្ហាញដូចជាខ្លួនបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងនេះទៅឱ្យអ្នកផ្សេង ឬ ធ្វើសកម្មភាពដែលឱ្យគេភាន់ច្រឡំថា អ្នកផ្សេងនោះជាអ្នកតំណាងរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ ទោះបីជាជាក់ស្តែង មិនដែលបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងក៏ដោយ ។ ចំណុចនេះអាចហៅបានថា "ការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ដោយបង្ហាញនូវការប្រគល់សិទ្ធិតំណាង" ។ ឧទាហរណ៍ បុគ្គលម្នាក់ (ម្ចាស់សិទ្ធិ) ដែលជាម្ចាស់ភោជនីយដ្ឋាន A អនុញ្ញាតឱ្យអតីតបុគ្គលិកដែលឯករាជ្យម្នាក់ បើកភោជនីយដ្ឋានដែលមានឈ្មោះ A ផងដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ ទោះបីជាម្ចាស់សិទ្ធិមិនបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងក៏ដោយ ក៏សកម្មភាពនេះបង្ហាញដល់តតិយជនថា ម្ចាស់សិទ្ធិហាក់ដូចជាបានប្រគល់សិទ្ធិតំណាងឱ្យអតីតបុគ្គលិកគ្រប់គ្រងភោជនីយដ្ឋាន A ។ ហេតុដូច្នោះ ភាគីម្ខាងទៀតដែលលក់គ្រឿងម្ហូបទៅឱ្យអតីតបុគ្គលនោះ ដោយជឿជាក់ថា បុគ្គលនោះជាអ្នកតំណាងរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិ អាចអះអាងអំពីអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិបាន ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ម្ចាស់សិទ្ធិអាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះ ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិនោះបញ្ជាក់ថា ភាគីម្ខាងទៀតបានដឹង ឬ មានកំហុសក្នុងការមិនបានដឹង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា១០៩ មាត្រា ១១០ និង មាត្រា ១១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និងមាត្រា ៣.២០១ នៃគោលការណ៍ច្បាប់

មាត្រា ៣៧៣._ អំពើតំណាងដែលមិនបង្ហាញច្បាស់លាស់

១- ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងមានឆន្ទៈក្នុងការធ្វើកិច្ចការសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ តែបានធ្វើកិច្ចការនោះ ដោយមិនបង្ហាញថា ធ្វើសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិទេ ភាគីម្ខាងទៀតអាចអះអាងថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមួយនឹងអ្នកតំណាងនោះបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបានដឹងនៅពេលបង្កើតកិច្ចសន្យាថា អ្នកតំណាងធ្វើកិច្ចសន្យានោះ សម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ ភាគីម្ខាងទៀតនោះអាចអះអាងអំពីការបង្កើតកិច្ចសន្យាតែជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិប៉ុណ្ណោះ ។

២- ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបែរជាដឹងអំពីអត្ថិភាពនៃម្ចាស់សិទ្ធិ ក្រោយពេលបង្កើតកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងអ្នកតំណាងដែលបានធ្វើកិច្ចការ ដោយមិនបង្ហាញថា ធ្វើសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិទេ ភាគីម្ខាងទៀតនោះអាចអះអាងការបង្កើតកិច្ចសន្យា ជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិបាន ។

(កំណត់)

ដើម្បីធ្វើឱ្យមានអានុភាពនៃសកម្មភាពដែលធ្វើដោយអ្នកតំណាង ចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ អ្នកតំណាងចាំបាច់បង្ហាញថា ខ្លួនធ្វើសកម្មភាពនោះសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ (ការបញ្ជាក់ឈ្មោះ) (មាត្រា ៣៦៤) ។ ប៉ុន្តែ តើមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើ អ្នកតំណាងមិនបង្ហាញឈ្មោះម្ចាស់សិទ្ធិ ? មាត្រានេះចែងអំពីបញ្ហានេះ ។

ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងខកខានក្នុងការបង្ហាញឈ្មោះម្ចាស់សិទ្ធិនៅពេលចុះកិច្ចសន្យាជាមួយភាគីម្ខាងទៀត ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ប្រហែលជាជឿជាក់ថា អ្នកតំណាងគឺជាភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។ ការជឿជាក់របស់ភាគីម្ខាងទៀតនេះ ត្រូវតែទទួលបាននូវការការពារ ។ ដូច្នេះ ភាគីម្ខាងទៀតអាចអះអាងថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមួយអ្នកតំណាង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតបានដឹងថា ភាគីនៃកិច្ចសន្យាមិនមែនជាអ្នកតំណាងទេ គឺជាអ្នកផ្សេង (ម្ចាស់សិទ្ធិ) វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលធ្វើឱ្យកិច្ចសន្យាជាមួយអ្នកតំណាងមានអានុភាព ។ ក្នុងករណីនេះ កិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង ភាគីម្ខាងទៀត ។

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតជឿជាក់ពីដំបូងថា អ្នកតំណាងគឺជាភាគីនៃកិច្ចសន្យា ដោយសារអ្នកតំណាងមិនបានបង្ហាញឈ្មោះម្ចាស់សិទ្ធិនៅពេលចុះកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ ក្រោយមក បានដឹងថា កិច្ចសន្យានោះបានចុះសម្រាប់ភាគីផ្សេងទៀតដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិ ហើយមានឆន្ទៈទទួលយកកិច្ចសន្យានេះជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិនោះ ភាគីម្ខាងទៀតនោះអាចអះអាងអំពីកិច្ចសន្យាជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចអះអាងអំពីការបង្កើតកិច្ចសន្យារបស់ខ្លួនបានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់, គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់ សហគមន៍អឺរ៉ុប ៣.២០៣ និង មាត្រា ៥០៤ នៃក្រមពាណិជ្ជកម្មជប៉ុន

មាត្រា ៣៧៤.- វិការៈនៃអំពើតំណាង

១-ក្នុងករណីដែលអានុភាពនៃកិច្ចសន្យាដែលអ្នកបង្ហាញឆន្ទៈបង្កើត ត្រូវទទួលទ្វេ ឥទ្ធិពល ដោយសារមានការភាន់ច្រឡំ ការបោះឆ្នោត ការគម្រាមកំហែង ឬ ដោយសារមាន កំហុសក្នុងការដឹង ឬ មិនដឹងហេតុណាមួយ អត្ថិភាព ឬ នត្ថិភាពនៃហេតុនោះ ត្រូវវិនិច្ឆ័យ ចំពោះអ្នកតំណាង ។

២-ក្នុងការអនុវត្តបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បើម្ចាស់សិទ្ធិបានប្រគល់ឱ្យ អ្នកតំណាងធ្វើកិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានកំណត់ពិសេស ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចអះអាងថា អ្នក តំណាងមិនបានដឹងនូវហេតុណាដែលម្ចាស់សិទ្ធិដឹងនោះ បានឡើយ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវយក មកអនុវត្តដូចគ្នាដែរ ចំពោះហេតុដែលម្ចាស់សិទ្ធិមិន បានដឹងដោយមានកំហុស ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកតំណាង បញ្ហាកើតឡើងថា តើត្រូវគិតពិចារណាអំពីវិការៈ ក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ដូចជាការភាន់ច្រឡំ ជាអាទិ៍ របស់អ្នកតំណាង ឬ ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ មាត្រានេះចែងថា វិការៈនេះ ជាគោលការណ៍ ត្រូវវិនិច្ឆ័យចំពោះអ្នកតំណាង ។ អ្នកតំណាងជាអ្នកដែលបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នេះ ស្ថានភាពដូចជាអត្ថិភាព ឬ នត្ថិភាពនៃការភាន់ច្រឡំ ជាអាទិ៍ ត្រូវគិតពិចារណាចំពោះអ្នកតំណាង ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិបានប្រគល់សិទ្ធិឱ្យអ្នកតំណាងធ្វើកិច្ចសន្យាជាក់លាក់ណាមួយ កាលៈទេសៈណាមួយ ដែលម្ចាស់សិទ្ធិដឹង ត្រូវចាត់ទុកថា អ្នកតំណាងក៏បានដឹងផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ម្ចាស់សិទ្ធិបានទិញចលនវត្ថុតាមរយៈ អ្នកតំណាង ពីភាគីម្ខាងទៀតដែលមិនមែនជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិបានដឹង ឬ អាចដឹងថា ភាគីម្ខាងទៀត មិនមែនជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិនៃចលនវត្ថុនោះ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចទាមទារនូវលទ្ធកម្មដោយសុចរិតបានឡើយ ទោះបីជាអ្នក តំណាងមិនបានដឹងដោយគ្មានកំហុសក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៧៥.- សមត្ថភាពនៃអ្នកតំណាង

ម្ចាស់សិទ្ធិក៏អាចប្រគល់សិទ្ធិតំណាងដល់ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពបានដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចលុបចោលនូវកិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកតំណាងដែលជាជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាព ជាមួយនឹងភាគីម្ខាងទៀតដោយយកមូលហេតុនៃការកម្រិតសមត្ថភាពរបស់អ្នកតំណាងនោះ បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពតំណាងដែលអ្នកតំណាងត្រូវបានទាមទារឱ្យមាន ។

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិបានដឹងអំពីការកម្រិតសមត្ថភាព ហើយជ្រើសតាំងអ្នកតំណាងដែលជាជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព ការប្រគល់សិទ្ធិតំណាងនេះមានសុពលភាព ។ ម្ចាស់សិទ្ធិមិនអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាប្រគល់សិទ្ធិតំណាង ដោយយកការកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពរបស់អ្នកតំណាងមកជាមូលហេតុបានឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៧៦.- អនុតំណាង

អ្នកតំណាងដោយកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងម្ចាស់សិទ្ធិ មិនអាចជ្រើសតាំងអនុតំណាងបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលបានទទួលការយល់ព្រមពីម្ចាស់សិទ្ធិ ឬ មានហេតុដែលជៀសវាងមិនបាន។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអនុតំណាងក្នុងករណីនៃការតំណាងដោយឆន្ទៈ ។ ក្នុងការតំណាងដោយឆន្ទៈ អ្នកតំណាងត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយសារការជឿជាក់លើបុគ្គលិកលក្ខណៈ និង សមត្ថភាពរបស់គាត់ ហេតុដូច្នេះ ជាគោលការណ៍ អ្នកតំណាងនោះគួរតែធ្វើសកម្មភាពតំណាងដោយខ្លួនឯង ហើយមិនត្រូវប្រគល់សិទ្ធិឱ្យបុគ្គលផ្សេងទៀតឱ្យធ្វើសកម្មភាពតំណាងឡើយ ។ ចំណុចនេះហៅថា "ករណីយកិច្ចអនុវត្តដោយខ្លួនឯង" ។ ប៉ុន្តែ ជាធម្មតាទេដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកតំណាងធ្វើអាណត្តិឱ្យអនុតំណាងឱ្យបំពេញសកម្មភាពតំណាង ប្រសិនបើម្ចាស់សិទ្ធិយល់ព្រម ។ មានបញ្ហាមួយថា តើករណីលើកលែងផ្សេងពីនេះគួរតែត្រូវទទួលស្គាល់ ឬ មិនគួរទទួលស្គាល់ ។ មាត្រានេះចែងថា ទោះបីជាគ្មានការយល់ព្រមពីម្ចាស់សិទ្ធិក៏ដោយ អ្នកតំណាងនៅតែអាចជ្រើសតាំងអនុតំណាងបានដែរ "ប្រសិនបើមានហេតុដែលជៀសវាងមិនបាន" ។ តើមាន "ហេតុដែលជៀសវាងមិនបាន" ឬ គ្មាននោះ ត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយពិចារណានូវកាលៈទេសៈជុំវិញផ្សេងៗ ដូចជា ខ្លឹមសារនៃ

សកម្មភាពដែលម្ចាស់សិទ្ធិប្រគល់សិទ្ធិឱ្យអ្នកតំណាងធ្វើ ភាពបន្ទាន់នៃសកម្មភាពនោះ និង ហេតុផលដែលអ្នកតំណាងមិន អាចធ្វើសកម្មភាពបាន ជាអាទិ៍ ។ ឧទាហរណ៍ ជម្ងឺរបស់អ្នកតំណាងជា "ហេតុដែលជៀសវាងមិនបាន" ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើសកម្មភាពតំណាងនោះមិនមានភាពបន្ទាន់ទេ អ្នកតំណាងអាចរង់ចាំរហូតដល់ជាសះស្បើយពីជម្ងឺ ហើយហេតុនេះហើយ ការជ្រើសតាំងអនុតំណាងជាបន្ទាន់មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ទេក្នុងករណីនេះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសកម្មភាពដែលអ្នកតំណាង ត្រូវធ្វើ ជាសកម្មភាពងាយស្រួល ដូចជាការផ្ទេរប្រាក់នៅធនាគារ អ្នកតំណាងដែលឈឺនោះ អាចប្រគល់កិច្ចការនេះ ឱ្យអនុតំណាងបាន ។

ម្យ៉ាងទៀត បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះចែងអំពីការតំណាងដោយឆន្ទៈ មិនមែនការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ទេ ។ ក្នុង ករណីនៃការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់នីមួយៗ ចែងអំពីលទ្ធភាព ក្នុងការជ្រើសតាំងអនុតំណាង ដូច្នេះហើយមិនបានចែងនៅក្នុងមាត្រានេះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០៤ និង មាត្រា ១០៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៣.២០៦

មាត្រា ៣៧៧.- ការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាង ក្នុងករណីដែលបានជ្រើសតាំង អនុតំណាង

១-នៅពេលដែលអ្នកតំណាង បានជ្រើសតាំងអនុតំណាង តាមបញ្ញត្តិនៃវាក្យខណ្ឌ ទី ២ មាត្រា ៣៧៦ (អនុតំណាង) ខាងលើ អ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការជ្រើស តាំង និង ត្រួតពិនិត្យអនុតំណាងនោះ ចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ ។

២-ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាង បានជ្រើសតាំងអនុតំណាង តាមការកំណត់របស់ ម្ចាស់សិទ្ធិ អ្នកតំណាងមិនត្រូវទទួលខុសត្រូវនូវអំពើរបស់អនុតំណាងនោះ លើកលែងតែ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងបានដឹងអំពីភាពមិនសមស្រប ឬ ភាពមិនស្មោះត្រង់របស់អនុ- តំណាង តែមិនបានជូនដំណឹងអំពីភាពនោះទៅម្ចាស់សិទ្ធិ ឬ មិនបានដកអនុតំណាងចេញ ។

៣-ប្រសិនបើអ្នកតំណាង បានជ្រើសតាំងអនុតំណាង ដោយមិនធ្វើតាមបញ្ញត្តិនៃ វាក្យខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៣៧៦ (អនុតំណាង) ខាងលើទេ អំពើរបស់អនុតំណាងគ្មាន អានុភាពទៅលើម្ចាស់សិទ្ធិឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ភាគីម្ខាងទៀតដែលមិនបានដឹងថា អនុតំណាង នោះគ្មានសិទ្ធិទេ អាចអះអាងនូវការទទួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្ត ឬ ក្នុងការសងការ

ខូចខាត ចំពោះអ្នកតំណាង បាន បើខ្លួនគ្មានកំហុសក្នុងការមិន បានដឹងនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដោយឆន្ទៈ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងដោយឆន្ទៈនោះជ្រើសតាំងអនុតំណាង ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីទស្សនៈជាគោលការណ៍មូលដ្ឋាននៃមាត្រានេះ ។ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិទទួលបានការខូចខាតដោយសារសកម្មភាពរបស់អនុតំណាង អ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិក្នុងការជ្រើសតាំង និង ត្រួតពិនិត្យអនុតំណាងតែប៉ុណ្ណោះ ។ ការទទួលខុសត្រូវក្នុងការជ្រើសតាំង មានន័យថា អ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិក្នុងការសងសំណងនៃការខូចខាត ប្រសិនបើការខូចខាតនោះកើតឡើងដោយសារអ្នកតំណាងបានជ្រើសតាំងអនុតំណាងមិនសមស្រប ។ ទោះបីជាអ្នកតំណាងមិនបានដឹងថា អនុតំណាងដែលខ្លួនបានជ្រើសតាំងមិនមានភាពសមរម្យក៏ដោយ ក៏អ្នកតំណាងនេះត្រូវទទួលខុសត្រូវដែរ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងគួរតែបានដឹងអំពីការណ៍នោះបើខ្លួនប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវផងដែរ ប្រសិនបើការខូចខាតកើតឡើងចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិដោយសារអ្នកតំណាងមិនបានត្រួតពិនិត្យអនុតំណាងដោយត្រឹមត្រូវ ។

ទំហំនៃការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងត្រូវបានកម្រិតដូចករណីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើតែប៉ុណ្ណោះ ។ មានន័យថា អ្នកតំណាងមិនចាំបាច់ទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតទាំងអស់ដែលបង្កដោយអនុតំណាងដែលមានកំហុសទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិកំណត់អនុតំណាង ។ ក្នុងករណីនេះ ជាគោលការណ៍ អ្នកតំណាងមិនត្រូវទទួលខុសត្រូវនូវសកម្មភាពរបស់អនុតំណាងទេ ។ ទំហំនៃការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាង ត្រូវបានកម្រិតជាងករណីដែលបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាអ្នកតំណាងដឹងថា អនុតំណាងដែលត្រូវបានកំណត់ដោយម្ចាស់សិទ្ធិនោះមិនសមស្របធ្វើជាអនុតំណាងក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកតំណាងខកខានក្នុងការជូនដំណឹងទៅម្ចាស់សិទ្ធិអំពីការណ៍នោះ ឬមិនបានដកអនុតំណាងចេញ នោះអ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីអានុភាពដែលកើតឡើងក្នុងករណីដែលលក្ខខណ្ឌនៃការជ្រើសតាំងអនុតំណាងមិនត្រូវបានបំពេញ ។ អ្នកតំណាងដែលត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយកិច្ចសន្យា មិនអាចជ្រើសតាំងអនុតំណាងបានទេ លើកលែងតែម្ចាស់សិទ្ធិយល់ព្រម ឬ មានហេតុផលដែលមិនអាចជៀសវាងបាន ដូច្នោះ អនុតំណាងដែលត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយអ្នកតំណាងដែលមិនបានបំពេញលក្ខខណ្ឌនេះទេ មិនមានសិទ្ធិតំណាងឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិបានឡើយ ។ ដូច្នោះ សកម្មភាពណាមួយដែលត្រូវបានធ្វើដោយអនុតំណាងបែបនេះ ក៏មិនមានអានុភាពចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិដែរ ។ នេះគឺជាប្រភេទមួយនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ ការការពារម្ចាស់សិទ្ធិក្នុងករណីនេះ អាចធ្វើឱ្យខូចខាតដល់ភាគីម្ខាងទៀតដែលជឿជាក់ថាអនុតំណាង ពិតជាមានសិទ្ធិតំណាងនោះ ហើយហេតុដូច្នោះហើយ មានបញ្ហាកើតឡើងទាក់ទងនឹងការការពារភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងកាលៈទេសៈបែបនេះ ។ ចំពោះបញ្ហានេះ មានមធ្យោបាយពីរដើម្បីការពារភាគីម្ខាងទៀត ។ មធ្យោបាយទី

១ គឺអនុញ្ញាតឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិចំពោះការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព (មាត្រា ៣៧២) ក្នុងករណីដែលម្ចាស់សិទ្ធិស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះសកម្មភាពរបស់អនុតំណាងដែលគ្មានសិទ្ធិតំណាង ។ ការទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់សិទ្ធិចំពោះការតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ត្រូវបានដោះស្រាយដោយអនុលោមតាមមាត្រា ៣៧២ ។ មធ្យោបាយមួយទៀតគឺអនុញ្ញាតឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកតំណាងដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៣៧១ ដោយចាត់ទុកសកម្មភាពនៃការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិរបស់អនុតំណាងថា ជាសកម្មភាពនៃតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិរបស់អ្នកតំណាង ។ ប៉ុន្តែ បើនិយាយឱ្យដាច់ខាតទៅ ពីព្រោះវាជាសកម្មភាពដែលធ្វើដោយអនុតំណាងដែលគ្មានសិទ្ធិតំណាង ផ្អែកតាមមាត្រា ៣៧១ មានតែអនុតំណាងប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវ ។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ពីព្រោះបញ្ហានោះបានកើតឡើងដោយសារអ្នកតំណាងបានជ្រើសតាំងអនុតំណាង ទោះបីជាខ្លួនមិនអាចជ្រើសតាំងក៏ដោយ ហេតុដូច្នោះ អ្នកតំណាងត្រូវទទួលខុសត្រូវ ជំនួសអនុតំណាង ។ ហេតុនេះហើយ កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះចែងថា ភាគីម្ខាងទៀតអាចទាមទារឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវពីអ្នកតំណាងបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៧៨._ ឋានៈនៃអនុតំណាង

១-អំពើដែលអនុតំណាង បានធ្វើក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដោយបញ្ជាក់ថាធ្វើសម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ ត្រូវជាចំណងចងម្ចាស់សិទ្ធិ ។

២-អនុតំណាងត្រូវមានសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ ដូចអ្នកតំណាង ។

៣-បញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ៤ នេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អនុតំណាង ដោយចាត់ទុកថា អនុតំណាងជាអ្នកតំណាង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងអនុតំណាង និង ម្ចាស់សិទ្ធិ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា សកម្មភាពដែលអនុតំណាងបានធ្វើក្នុងទំហំនៃសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ត្រូវមានអានុភាពចងម្ចាស់សិទ្ធិ ។ សិទ្ធិតំណាងរបស់អនុតំណាង គឺជាសិទ្ធិតំណាងឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិ ដូច្នោះ វាជាធម្មតាទៅដល់សកម្មភាពដែលធ្វើដោយអនុតំណាងនេះ មានអានុភាពចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិ និង ចងម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ប្រសិនបើអនុតំណាងត្រូវបានជ្រើសតាំងត្រឹមត្រូវដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣៧៦ បានធ្វើសកម្មភាពក្រៅទំហំនៃសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ករណីនេះចាត់ទុកថាជាការតំណាងដោយគ្មានសិទ្ធិ ហើយម្ចាស់សិទ្ធិទទួលខុសត្រូវនូវតំណាងដែលមានលក្ខណៈជារូបភាព ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៣៧២ ត្រូវបានបំពេញ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អនុតំណាង ។ អនុតំណាងមាន ទំនាក់ទំនងកិច្ចសន្យាអាណត្តិជាមួយនឹងអ្នកតំណាង ហើយក្នុងនេះ អនុតំណាងជាអាណត្តិភាគហក និង អ្នកតំណាងជា អាណត្តិទាយក ។ ចំណែកអនុតំណាង និង ម្ចាស់សិទ្ធិវិញ គ្មានទំនាក់ទំនងកិច្ចសន្យាដោយផ្ទាល់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអនុតំណាងមានវត្ថុដែលទទួលបានពីភាគីម្ខាងទៀតតាមរយៈសកម្មភាពនៃការតំណាង វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់ឱ្យ អនុតំណាងមានករណីយកិច្ចដោយផ្ទាល់ចំពោះម្ចាស់សិទ្ធិក្នុងការប្រគល់វត្ថុនោះ ពីព្រោះអនុតំណាងអនុវត្តសិទ្ធិតំណាង សម្រាប់ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ស្របពេលដំណាលគ្នានេះដែរ អនុតំណាងអាចទាមទារសោហ៊ុយដែលកើតពីសកម្មភាពនៃការ តំណាង ហើយវាត្រឹមត្រូវដែលឱ្យអនុតំណាងមានសិទ្ធិទាមទារនេះមិនត្រឹមតែពីអ្នកតំណាងដែលជ្រើសតាំងអនុតំណាង ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពីម្ចាស់សិទ្ធិផងដែរ ដោយហេតុផលថា ម្ចាស់សិទ្ធិគឺជាអ្នកដែលទទួលបានប្រយោជន៍ពីសកម្មភាព របស់អនុតំណាង ដូច្នោះ ម្ចាស់សិទ្ធិត្រូវទទួលខុសត្រូវបន្តកន្លះសោហ៊ុយសម្រាប់សកម្មភាពតំណាងនោះ ។ ដោយពិចារណា លើចំណុចនេះហើយ កថាខណ្ឌនេះចែងថា ទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ច ត្រូវកើតឡើងដោយផ្ទាល់រវាងអនុតំណាង និង ម្ចាស់សិទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ អនុតំណាងមិនគ្រាន់តែមានទំនាក់ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចដោយផ្ទាល់ ជាមួយម្ចាស់សិទ្ធិ ដោយយោងតាមមាត្រានេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងមានទំនាក់ទំនងនៃអាណត្តិជាមួយអ្នកតំណាងផងដែរ ហេតុដូច្នោះ ជូនកាល បង្កើតឱ្យមានបញ្ហា ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអនុតំណាងទទួលបានពីភាគីម្ខាងទៀតនូវវត្ថុដែលត្រូវប្រគល់ ឱ្យម្ចាស់សិទ្ធិ តើអនុតំណាងត្រូវចាត់ចែងវត្ថុដែលខ្លួនបានទទួលនោះដូចម្តេច ? ដោយហេតុថា អនុតំណាងមានទំនាក់ ទំនងនៃសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចចំពោះអ្នកតំណាងផង និង ម្ចាស់សិទ្ធិផង អនុតំណាងនេះមានករណីយកិច្ចត្រូវប្រគល់វត្ថុ ទៅឱ្យអ្នកទាំងពីរ ។ ក្នុងករណីនេះ អនុតំណាងបានបំពេញករណីយកិច្ចរបស់ខ្លួន ដោយការប្រគល់វត្ថុនោះ ទៅឱ្យ ម្ចាស់សិទ្ធិ ឬ អ្នកតំណាង ហេតុនេះហើយ វាមិនមែនជាការបំពានករណីយកិច្ចទេ ទោះបីជាមិនបានប្រគល់វត្ថុទៅឱ្យ អ្នកម្ខាងទៀតក៏ដោយ ។

បន្ថែមពីលើនេះ ពីព្រោះតែទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អនុតំណាង មានលក្ខណៈដូចជាទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់សិទ្ធិ និង អ្នកតំណាងដែរនោះ កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះចែងថា បញ្ញត្តិស្តីពីការតំណាងត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងអនុតំណាង និង ម្ចាស់សិទ្ធិ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១០៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៥ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន

មាត្រា ៣៧៩.- និយមន័យ

១-ភាគីនៃកិច្ចសន្យា អាចឱ្យ តតិយជនទទួលសិទ្ធិដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា

នោះបាន ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកដែលត្រូវផ្តល់ការកាលិកទៅតតិយជននោះ ហៅថា “អ្នកព្រមផ្តល់” ។ រីឯភាគីម្ខាងទៀតរបស់អ្នកព្រមផ្តល់នោះ ហៅថា “អ្នកទាមទារការផ្តល់” ។ ម្យ៉ាងទៀត តតិយជនដែលនឹងទទួលបានការកាលិក ហៅថា “អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍” ។

២-អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ អាចទាមទារអ្នកព្រមផ្តល់ឱ្យផ្តល់ការកាលិកដោយចំពោះ បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពី “កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន (contract for the benefit of a third party)” ។

ជាគោលការណ៍ អានុភាពនៃកិច្ចសន្យាចងតែភាគីប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនប៉ះពាល់ចំពោះតតិយជនទេ ។ ប៉ុន្តែ ភាគីមានលទ្ធភាពផ្តល់សិទ្ធិដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា ដល់តតិយជនបាន ដោយសារជាធម្មតា វាមិនធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដល់តតិយជនឡើយ ។ ក្នុងករណីនេះ តើតតិយជននឹងធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិដោយស្វ័យប្រវត្តិ ឬ ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទទួលផលប្រយោជន៍ (ការយល់ព្រម) របស់តតិយជន គឺជាបញ្ហាសំខាន់ ហើយត្រូវតែកំណត់ជាមុននៅក្នុងច្បាប់ ។ តាមនិន្នាការជាច្រើនក្នុងនីតិកម្មនៃបណ្តាប្រទេសនានា បញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រានេះ បានអនុម័តយកជំហរមួយថា តតិយជនមិនត្រូវបានតម្រូវឱ្យបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទទួលផលប្រយោជន៍ ដើម្បីធ្វើលទ្ធកម្មលើសិទ្ធិទេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកទាមទារការផ្តល់អាចដកការសន្យាផ្តល់សិទ្ធិឱ្យទៅតតិយជនបាន រហូតដល់តតិយជនបង្ហាញឆន្ទៈទទួលយកផលប្រយោជន៍នោះ (មាត្រា ៣៨១) ។

កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនមានតួនាទីសំខាន់នៅក្នុងសង្គម ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីកិច្ចសន្យាលក់ទិញរវាងភាគី A និង B ប្រសិនបើអ្នកលក់ A ផ្តល់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់ដែល A ទទួលដោយកិច្ចសន្យាលក់ទិញនោះ ឱ្យទៅតតិយជន C កិច្ចសន្យានេះគឺជាឧទាហរណ៍ចម្បងនៃកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន ។ កិច្ចសន្យានេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានគោលបំណងផ្សេងៗ ដូចជាករណីដែលភាគី A ធ្វើប្រទានកម្មឱ្យតតិយជន C ឬករណីដែល A មានបំណុលចំពោះ C ហើយមានបំណងទូទាត់បំណុលដោយផ្តល់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់ឱ្យទៅ C ដើម្បីសងបំណុលនោះ ជាអាទិ៍ ។ កិច្ចសន្យាបែបនេះ មានភាពសាមញ្ញ និង ប្រសិទ្ធភាព ដោយសារថ្លៃលក់ត្រូវបានប្រគល់ពី B ទៅ C ដោយផ្ទាល់ ជំនួសវិធីដែល A ទទួលថ្លៃលក់ពី B សិន ហើយបន្ទាប់មក ប្រគល់ថ្លៃលក់នោះឱ្យទៅ C ។ ឧទាហរណ៍មួយទៀតនៃកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន គឺកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងដែលភាគី D បានធ្វើជាមួយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង E ហើយផ្តល់ឱ្យតតិយជន F នូវសិទ្ធិទាមទារប្រាក់ធានារ៉ាប់រង ។ ក្នុងករណីទាំងនេះ វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលមិនផ្ទុកផ្ទុកសិទ្ធិនេះទៅឱ្យតតិយជន ទាល់តែតតិយជននេះបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទទួលប្រយោជន៍ ។ ផ្ទុយទៅវិញនៅក្នុងកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រង ជាអាទិ៍ នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន គឺគេផ្តល់ឱ្យតតិយជននូវសិទ្ធិទាមទារប្រាក់ធានារ៉ាប់រង

ស្របគ្នានឹងពេលវេលាដែលកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងត្រូវបានបង្កើតឡើង ។

នៅក្នុងកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន តតិយជនមិនត្រូវធ្វើលទ្ធកម្មនូវឋានៈភាគីនៃកិច្ចសន្យាទេ ។ តតិយជននេះគ្រាន់តែធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យាប៉ុណ្ណោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងករណីខាងលើដែល C ធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិទាមទារផ្ទៃលក់ដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យាលក់ទិញរវាង A និង B តាមកិច្ចសន្យានេះ C មិនត្រូវទទួលបាននូវឋានៈភាគីនៃកិច្ចសន្យា (អ្នកលក់) ទេ ហេតុដូច្នេះ តតិយជន C គ្មានករណីយកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញចំពោះអ្នកទិញ និង ក៏គ្មានការទទួលខុសត្រូវចំពោះវិការៈនៃវត្ថុនោះដែរ ទោះបីជាមានវិការៈក៏ដោយ ។ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន ត្រូវបែងចែកឱ្យដាច់ពីការទទួលបាននូវឋានៈអ្នកលក់ (ការទទួលបាននូវឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា) ។

ម្យ៉ាងទៀត កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន ក៏ខុសពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ដែលអ្នកលក់ A ធ្វើលទ្ធកម្មឱ្យទៅ C ផងដែរ ។ ក្នុងករណីនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ជាដំបូង A ធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ តាមកិច្ចសន្យារវាងភាគី A និង B ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនវិញ សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ត្រូវធ្លាក់ទៅ C តាំងពីដើមដំបូងនៅពេលកិច្ចសន្យារវាងភាគី A និង B ត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ភាពខុសគ្នារវាងករណីទាំងពីរនេះ លេចឡើងនៅពេលវេលាដែលម្ចាស់បំណុលរបស់ A មានបំណងរឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ ។ ក្នុងករណីនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលរបស់ A រឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ មុនពេលដែល A ធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនោះទៅឱ្យតតិយជន ម្ចាស់បំណុលរបស់ A អាចប្រមូលផ្ទៃលក់ពី B បាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនវិញ ដោយសារសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះផ្ទៃលក់ក្លាយជារបស់ C ដោយផ្ទាល់ ម្ចាស់បំណុលរបស់ A មិនអាចរឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលនេះបានទេ ។ ប្រសិនបើ A មានបំណងធ្វើឱ្យតតិយជន C ទទួលបានសិទ្ធិណាមួយ វាមានសុវត្ថិភាពជាងដែលត្រូវធ្វើកិច្ចសន្យាសម្រាប់តតិយជន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកទាមទារការផ្តល់គ្មានធនធានហិរញ្ញវត្ថុទេ សកម្មភាពនៃការផ្តល់សិទ្ធិទៅតតិយជននេះអាចចាត់ទុកថាជាអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១១២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ៣២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាល្លឺម៉ង់, មាត្រា ១៤៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេប៊ិច និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៦.១១០

មាត្រា ៣៨០.- អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍

នៅពេលធ្វើការសន្យា មិនចាំបាច់មានអត្ថិភាពអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ឡើយ ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌដើម្បីកំណត់អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍នោះ មានភាពច្បាស់លាស់ ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលគ្មានអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ នៅពេលដែលអ្នកព្រមផ្តល់ត្រូវផ្តល់ តាវកាលិក នោះការសន្យាដែលត្រូវផ្តល់តាវកាលិកឱ្យតតិយជន ត្រូវបាត់បង់អានុភាព ហើយអ្នកព្រមផ្តល់ អាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវបាន ដោយអនុវត្តចំពោះអ្នកទាមទារ ការផ្តល់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខខណ្ឌទាក់ទងនឹងអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ។

ចំពោះកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន តើតតិយជនត្រូវមានអត្ថិភាពនៅពេលណា ? ប្រសិនបើសិទ្ធិរបស់ តតិយជននេះកើតឡើងព្រមជាមួយពេលដែលកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជននោះត្រូវបានបង្កើតឡើង វាហាក់ ដូចជាថាម្នាក់ដែលគ្មានអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍នៅពេលនោះ ប៉ុន្តែ គ្មានការខូចប្រយោជន៍ទេ ទោះបីជាគ្មានអ្នកទទួល ផលប្រយោជន៍នៅពេលបង្កើតកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងទៀត តាមទស្សនាទាននៃ កិច្ចការជាក់ស្តែង ក៏គួរតែមានលទ្ធភាពកំណត់កូនដែលមិនទាន់កើតថាជាអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ហើយផ្តល់សិទ្ធិឱ្យ កូននោះដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឱ្យតតិយជនទទួលផលប្រយោជន៍ នឹងត្រូវមានអានុភាព ដោយយក អត្ថិភាពរបស់តតិយជននាពេលអនាគតមកធ្វើជាលក្ខខណ្ឌ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា មិនចាំបាច់មាន អត្ថិភាពនៃអ្នកទទួលប្រយោជន៍ឡើយ ប៉ុន្តែ លក្ខខណ្ឌដើម្បីកំណត់អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ចាំបាច់ត្រូវមានអត្ថិភាព នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍អាចមានច្រើននាក់ ក៏បានដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកទទួលផល ប្រយោជន៍ច្រើននាក់ត្រូវបានកំណត់ជាតតិយជន សិទ្ធិត្រូវផ្តល់ឱ្យតតិយជនទាំងអស់គ្នា ។

ប្រសិនបើគ្មានតតិយជននៅពេលអនុវត្តកិច្ចសន្យាទេ កូនបំណុលដែលសន្យាផ្តល់តាវកាលិក (អ្នកព្រមផ្តល់) នឹងមាន បញ្ហា ពីព្រោះអ្នកព្រមផ្តល់នេះគ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវធានាផលប្រយោជន៍របស់ កូនបំណុលក្នុងការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដោយការអនុវត្ត ។ គេអាចពិចារណាផងដែរថា កូនបំណុលអាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច តាមរយៈការតម្កល់ ប៉ុន្តែ វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលអនុញ្ញាតឱ្យតម្កល់ ពីព្រោះអវត្តមាននៃម្ចាស់បំណុលក្នុងករណីនេះគឺ ហួសពីទំហំនៃគោលបំណងនៃប្រព័ន្ធតម្កល់ ។ ដូច្នេះ ដោយការពិចារណាលើចំណុចនេះ មាត្រានេះកំណត់ថា អ្នកព្រមផ្តល់ អាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយអនុវត្តកិច្ចសន្យាចំពោះអ្នកទាមទារការផ្តល់ ។

តើត្រូវដោះស្រាយបែបណាចំពោះស្ថានភាពដែលអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍គ្មានអត្ថិភាព ប៉ុន្តែ អាចកំណត់បាននៅ ពេលអនុវត្តកិច្ចសន្យា ? ឧទាហរណ៍ ភាគី A ធ្វើកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនជាមួយភាគី B ដែល មានខ្លឹមសារថា ផ្តល់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់ឱ្យ "កូនរបស់ A" ហើយកូនរបស់ A នោះមិនទាន់ចាប់កំណើត នៅពេល អនុវត្តកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ មានភាពច្បាស់លាស់ថា នឹងកើតមកនៅពេល ៣ ឬ ៤ ខែ ក្រោយមក ។ នៅប្រទេសជប៉ុន និង ប្រទេសផ្សេងទៀតដែលមានប្រព័ន្ធ "trust" ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ដែលមិនទាន់មានវត្តមាននៅ

ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវបានកំណត់ថានឹងមានវត្តមាន ត្រូវបានការពារ ។ ប៉ុន្តែ មានបញ្ហាថា តាមរយៈប្រព័ន្ធកិច្ចសន្យា ដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន តើអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ដែលមិនទាន់មានអត្ថិភាព គួរត្រូវបានការពារដល់កម្រិតនេះ ដែរឬទេ ។ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន មិនមែនជាប្រព័ន្ធដែលតម្រូវឱ្យអ្នកព្រមផ្តល់ គ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិ ក្នុងអំឡុងពេលវែង សម្រាប់អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ដែលទំនងជាមានវត្តមាននៅពេលអនាគតទេ ហេតុដូច្នោះ វាជាការ ត្រឹមត្រូវដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកព្រមផ្តល់រួចផុតពីករណីយកិច្ចនៃកូនបំណុល ប្រសិនបើអនុវត្តកិច្ចសន្យាចំពោះអ្នកទាមទារ ការផ្តល់ ក្នុងករណីដែលអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍គ្មានអត្ថិភាពនៅពេលអនុវត្ត ។ ចំពោះគោលបំណងនៃការគ្រប់គ្រង ទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់តតិយជនក្នុងរយៈពេលវែង ប្រព័ន្ធច្បាប់ស្តីពី "trust system" គួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣៨១.- ការបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទទួលបានផលប្រយោជន៍

១- ក្នុងអំឡុងពេលដែលអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍មិនទាន់បង្ហាញឆន្ទៈទទួលបានផល ប្រយោជន៍ ចំពោះអ្នកព្រមផ្តល់ ឬ អ្នកទាមទារការផ្តល់ អ្នកទាមទារការផ្តល់អាចដក ការសន្យាផ្តល់សិទ្ធិឱ្យទៅអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍នោះ នៅពេលណាក៏បានដែរ ដោយ ជូនដំណឹងទៅអ្នកព្រមផ្តល់ និង អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍នោះ ។

២- ក្រោយពីអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ បានបង្ហាញឆន្ទៈទទួលបានផលប្រយោជន៍ ភាគី នៃកិច្ចសន្យាមិនអាចប្តូរ ឬ រំលត់នូវសិទ្ធិរបស់អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍នេះ បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអត្ថន័យនៃការបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទទួលបានផលប្រយោជន៍របស់អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ ។

ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនត្រូវបានបង្កើតឡើង ទោះបីជាតតិយជននោះមិនបង្ហាញ ឆន្ទៈ ក្នុងការទទួលបានផលប្រយោជន៍ក៏ដោយ ក៏សិទ្ធិត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យតតិយជនដោយស្វ័យប្រវត្តិដែរ ប៉ុន្តែ អ្នកទាមទារ ការផ្តល់ ដែលបានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យតតិយជន អាចដកការសន្យាផ្តល់សិទ្ធិនោះបាន នៅគ្រប់ពេលវេលាមុនពេលដែលអ្នកទទួល បានផលប្រយោជន៍បង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទទួលបានផលប្រយោជន៍ ។ មានន័យថា អ្នកទាមទារការផ្តល់អាចដកផ្នែកនៃការព្រម ព្រៀង "ដែលសិទ្ធិរបស់ភាគី A ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតតិយជន C" បាន ។ គោលបំណងនេះគឺដើម្បីធ្វើឱ្យមានតុល្យភាព នៃផលប្រយោជន៍រវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ ។ សកម្មភាពរបស់អ្នកទាមទារការផ្តល់ដែល ផ្តល់សិទ្ធិរបស់ខ្លួនទៅអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ គឺជាសកម្មភាពឥតគិតកម្រៃ ហើយជាធម្មតា ចំពោះសកម្មភាពឥតគិត កម្រៃ មានអានុភាពចងនៃកិច្ចសន្យាមិនខ្លាំងទេ ។ បន្ថែមពីនេះទៀត កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន គឺជា

កិច្ចសន្យារវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកព្រមផ្តល់ មិនមែនជាកិច្ចសន្យារវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកទទួល ផលប្រយោជន៍ទេ ។ ហេតុដូច្នេះ វាត្រឹមត្រូវដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកទាមទារការផ្តល់ ដកការព្រមព្រៀងដែលផ្តល់សិទ្ធិ ឱ្យអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ដូចជាក្នុងករណីនៃកិច្ចសន្យាប្រទានកម្មដែលមិនទាន់បានអនុវត្ត ។ ការចាត់ចែងបែបនេះ ត្រូវបានចែងដូចគ្នាផងដែរ នៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់នៃប្រទេសជាច្រើនដែលមានកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន ។

ក្រោយពេលអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍បានបង្ហាញឆន្ទៈក្នុងការទទួលផលប្រយោជន៍ហើយ ការព្រមព្រៀងដែលផ្តល់ សិទ្ធិឱ្យទៅតតិយជន មិនអាចដកទេ ហើយខ្លឹមសារនៃសិទ្ធិក៏មិនអាចកែប្រែបានដែរ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកព្រមផ្តល់អាចរំលាយ កិច្ចសន្យាដោយហេតុនៃការមិនអនុវត្តរបស់អ្នកទាមទារការផ្តល់បាន (មាត្រា ៣៨២) ។ ចំណុចនេះគឺជាបញ្ហាផ្សេងពី លទ្ធភាពក្នុងការដកការព្រមព្រៀង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៤៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៦.១១០

មាត្រា ៣៨២._ ការតវ៉ារបស់អ្នកព្រមផ្តល់

អ្នកព្រមផ្តល់អាចអះអាងការតវ៉ាដែលកើតមកពីកិច្ចសន្យា ចំពោះអ្នកទទួលផល ប្រយោជន៍បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា អ្នកព្រមផ្តល់អាចអះអាងអំពីការតវ៉ាដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យារវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកព្រមផ្តល់ ចំពោះអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍បាន ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះថ្លៃលក់របស់ A ក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញរវាង A និង B ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅតតិយជន C តាមកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជន ប្រសិនបើអ្នកលក់ A បានប្រគល់វត្ថុដែល ជាកម្មវត្ថុមានវិការៈ ឬ មានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចប្រភេទផ្សេងទៀត អ្នកទិញ B ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអះអាងអំពី ការរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ឬ ទាមទារការសង្គ្រោះផ្សេងទៀត ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើអ្នកលក់ A មានការយឺតយ៉ាវ ក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច អ្នកទិញ B ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបដិសេធបង់ថ្លៃលក់ ដោយអនុវត្តសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នា ។ ការតវ៉ា ឬ ការអះអាងដោយអ្នកទិញ B ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យ C ផងដែរ ប្រសិនបើសិទ្ធិត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ C ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៣៨៣._ មោឃភាព ការលុបចោល និង ការរំលាយកិច្ចសន្យា

១-ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាមានមូលហេតុនៃមោឃភាព ឬ ការលុបចោល រវាង អ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកព្រមផ្តល់ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាអាចអះអាងនូវមោឃភាពនៃ កិច្ចសន្យា ឬ ការលុបចោលកិច្ចសន្យានោះបាន តាមបញ្ញត្តិស្តីពីមោឃភាព និង ការលុប ចោល ក្នុងផ្នែកទី ៣ (មោឃភាព និង ការលុបចោល) នៃជំពូកទី ២ ទោះបីជាមាន ការសន្យាផ្តល់សិទ្ធិដល់តតិយជនក៏ដោយ ។

២-អ្នកព្រមផ្តល់អាចរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយយកមូលហេតុនៃការបំពានកិច្ចសន្យា របស់អ្នកទាមទារការផ្តល់បាន ។ ក្នុងករណីដែលយកការបំពានកិច្ចសន្យារបស់អ្នកព្រម ផ្តល់មកជាមូលហេតុនៃការរំលាយ បើមានអ្នកទទួលប្រយោជន៍ដែលបានបង្ហាញឆន្ទៈ ទទួលផលប្រយោជន៍ អ្នកទាមទារការផ្តល់អាចរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយទទួលការយល់ ព្រមពីតតិយជននោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពចំពោះសិទ្ធិរបស់តតិយជនដោយការរលត់កិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងសម្រាប់តតិយជនរវាង អ្នកទាមទារការផ្តល់ និង អ្នកព្រមផ្តល់ ។ បញ្ហានេះក៏ជាបញ្ហានៃការតវ៉ាដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៣៨២ ខាងលើដែរ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមការតវ៉ាផ្សេងៗ បញ្ហានេះមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង ដូច្នេះត្រូវបានចែងដាច់ដោយឡែកនៅក្នុងមាត្រានេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត បញ្ហាទាក់ទងនឹងការរលត់នៃកិច្ចសន្យា គឺមានលក្ខណៈធំជាងបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងការអះអាងនូវការតវ៉ា របស់អ្នកព្រមផ្តល់ចំពោះអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ។ មានន័យថា ចំពោះកិច្ចសន្យារវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ A និង អ្នកព្រមផ្តល់ B ប្រសិនបើអ្នកព្រមផ្តល់ B មិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានករណីដែលអ្នកទាមទារការផ្តល់ A មានបំណង រំលាយកិច្ចសន្យា ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកទាមទារការផ្តល់ A អាចរំលាយកិច្ចសន្យានោះ ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកទទួល ផលប្រយោជន៍ត្រូវបានប៉ះពាល់ ។ ដូច្នេះ សំណួរសួរថា តើអ្នកទាមទារការផ្តល់ A គួរត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើបែបនេះ ឬទេ ។ ហេតុនេះហើយ បញ្ហានៃការរលត់នៃកិច្ចសន្យា ត្រូវបានរៀបចំឡើងតាមមាត្រាដាច់ដោយឡែកមួយ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីករណីដែលកិច្ចសន្យារវាងអ្នកទាមទារការផ្តល់ A និង អ្នកព្រមផ្តល់ B មានមូលហេតុនៃ មោឃភាព ឬ ការលុបចោល ។ ភាគីដែលពាក់ព័ន្ធអាចអះអាងអំពីមោឃភាព ឬ ការលុបចោលកិច្ចសន្យាបាន ទោះបីជា មានអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ក៏ដោយ ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកទាមទារការផ្តល់ A អះអាងអំពីមោឃភាព ឬ ការលុបចោល កិច្ចសន្យា អ្នកទាមទារការផ្តល់ A មិនចាំបាច់ទទួលការយល់ព្រមពីអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍ ពីព្រោះការការពារអ្នក ទាមទារការផ្តល់ក្នុងការអះអាងមោឃភាព ឬ ការលុបចោល មានអាទិភាពជាងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកទទួលផល ប្រយោជន៍ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីការរំលាយដោយសារការបំពានកិច្ចសន្យា ។ គ្មានបញ្ហាអ្វីទេអំពីការរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយអ្នកព្រមផ្តល់ B ដោយមូលហេតុនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកទាមទារការផ្តល់ A ។ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យា ត្រូវបានរំលាយ អ្នកព្រមផ្តល់ B អាចអះអាងអំពីការរំលាយកិច្ចសន្យាចំពោះអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ C បាន ។ ការអះអាងអំពីការរំលាយដោយអ្នកទាមទារការផ្តល់ A ដោយសារការបំពានកិច្ចសន្យាដោយអ្នកព្រមផ្តល់ B គឺជា បញ្ហាលំបាកមួយ ។ ទោះបីជាអ្នកព្រមផ្តល់ B មិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក៏ដោយ ជាគោលការណ៍ សិទ្ធិដែលត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យ តតិយជនរួចហើយតាមកិច្ចសន្យានោះ មិនមែនជាសិទ្ធិរបស់អ្នកទាមទារការផ្តល់ A ទេ ហេតុដូច្នេះ អ្នកទាមទារការផ្តល់ A គ្មានផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ក្នុងការទាមទារការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកព្រមផ្តល់ B ក្នុងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចឡើយ ដោយសារអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ C គឺជាអ្នកដែលមានផលប្រយោជន៍ចំពោះការអនុវត្តដោយអនុលោមតាមខ្លឹមសារ នៃកាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ C មិនមែនជាអ្នកទទួលបានបន្តនូវឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យាទេ ហេតុដូច្នេះ អ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ C គ្មានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាឡើយ ។ អ្នកដែលមានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា គឺជាអ្នកទាមទារ ការផ្តល់ A ដែលជាភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។ ដូច្នេះ អ្នកទាមទារការផ្តល់ A ជាអ្នកដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយបាន ប៉ុន្តែ វាត្រឹមត្រូវដែលត្រូវចែងថា ចាំបាច់ទទួលបានការយល់ព្រមពីអ្នកទទួលបានផលប្រយោជន៍ C ដែលនឹងត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយសារ ការរំលាយនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៥០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

ជំពូកទី ៣ ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា

(កំណត់)

ជំពូកទី ៣ នេះ ចែងអំពីចំណុចទូទៅទាក់ទងនឹងករណីយកិច្ចអនុវត្តរបស់តួភាគី ដែលកើតឡើងដោយអានុភាពនៃ កិច្ចសន្យា ដូចជា ការដែលករណីយកិច្ចត្រូវអនុវត្តកើតឡើងចំពោះតួភាគី និង ទំនាក់ទំនងនៃការអនុវត្តព្រមគ្នាដែល ជាបញ្ហាក្នុងដំណាក់កាលនៃការអនុវត្តកិច្ចសន្យា ជាអាទិ៍ ។

ក្រៅពីចំណុចទូទៅខាងលើ ចំពោះការអនុវត្ត បញ្ហាអាចកើតមាននៅក្នុងដំណាក់កាលពីរផ្សេងគ្នា : ដំណាក់កាល ដំបូង គឺជាករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានអនុវត្ត និង គោលបំណងនៃកិច្ចសន្យាត្រូវបានសម្រេច ក្នុងដំណើរការធម្មតា នៃកិច្ចសន្យា ។ ចំណុចសំខាន់ៗទាក់ទងនឹងដំណាក់កាលនេះចែងនៅក្នុងជំពូកទី ៨ អំពីការសងដែលរំលត់កាតព្វកិច្ច ។ ដំណាក់កាលទីពីរ គឺជាករណីដែលម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យអនុវត្តកិច្ចសន្យាដោយសារកូនបំណុលមិនអនុវត្តករណីយកិច្ច ។ បញ្ហានេះត្រូវបានចែងជាសិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្ត នៅក្នុងជំពូកទី ៤ ។

មាត្រា ៣៨៤.- ករណីយកិច្ចរបស់កូនបំណុលក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

១- កូនបំណុលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ឱ្យស្របទៅតាមខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យា និង គោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

២- ការអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ត្រូវចាត់ទុកជាការសង ដែលនាំឱ្យកាតព្វកិច្ចរលត់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា កិច្ចសន្យាបង្កើតឡើងនូវករណីយកិច្ចអនុវត្ត (កាតព្វកិច្ច) ចំពោះភាគីនៃកិច្ចសន្យា ហើយ កាតព្វកិច្ចនេះត្រូវបានអនុវត្តឱ្យសមស្របទៅតាម "ខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យា និង គោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាព ស្មោះត្រង់" ។

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា រាល់ការអនុវត្តទាំងឡាយដែលបំពេញកិច្ចខ្លួនខាងលើនេះ នាំឱ្យកាតព្វកិច្ចរលត់ ។ ដើម្បីរំលត់ កាតព្វកិច្ច បញ្ជាក់ថា តើត្រូវធ្វើការអនុវត្តយ៉ាងម្តេច ដូចជាពេលវេលា និង ទីកន្លែងនៃការអនុវត្ត (ការសង) ជាអាទិ៍ បានចែងនៅក្នុងជំពូកទី ៧ ។

ពាក្យ "ការអនុវត្ត" និង "ការសង" សំដៅទៅលើសកម្មភាពដូចគ្នា ។ ពាក្យ "ការអនុវត្ត" សម្គាល់សកម្មភាពបំពេញ ករណីយកិច្ចរបស់កូនបំណុល រីឯពាក្យ "ការសង" សម្គាល់ការរលត់កាតព្វកិច្ច ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៩.១០១ និង ៩.១០២

មាត្រា ៣៨៥.- សិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុលក្នុងការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

១- ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្រៅផ្លូវតុលាការ ឬ តាមផ្លូវតុលាការ ។^២

២- ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះក៏ដោយ ម្ចាស់បំណុលមិន អាចទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច តាមផ្លូវតុលាការបានឡើយ ក្នុងករណីដែលមានការព្រម ព្រៀងគ្នារវាងភាគីនៃកិច្ចសន្យាថា មិនទាមទារឱ្យអនុវត្ត តាមផ្លូវតុលាការ ។

៣- ទោះបីជាមានការកម្រិតនូវសិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមផ្លូវតុលាការ ដោយសារមានករណីត្រូវនឹងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើកូនបំណុល

^២ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៣៨៥ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

បានអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្តហើយ ម្ចាស់បំណុលអាចទទួល និង រក្សាទុកនូវ តារាវិកាលិកនេះ ដោយចាត់ទុកថាជាការសងបាន ។

(កំណត់)

នៅពេលដែលពិចារណាអំពីករណីយកិច្ចរបស់កូនបំណុលដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យា តាមទស្សនៈរបស់ម្ចាស់បំណុល មាត្រានេះ ចែងថា ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្ត ។ សិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្ត ឧស្សាហ៍ត្រូវបានពិចារណាថា ជាវិធីសង្គ្រោះ ចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្ត ។ ប៉ុន្តែ មុននឹងដំណាក់កាលនៃការ មិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច សិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្តត្រូវបានគិតពិចារណាថាជាបញ្ហាទាក់ទងនឹងអានុភាពនៃកិច្ចសន្យា ក្នុងន័យ ដែលម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តបាននៅពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្ត ។ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ បានចែងអំពីសិទ្ធិ ទាមទារឱ្យអនុវត្ត ក្នុងន័យនេះ ។ សិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្តដែលជាអានុភាពនៃកិច្ចសន្យានេះ ជាធម្មតា ត្រូវបានអនុវត្ត ក្រៅផ្លូវតុលាការ ប៉ុន្តែ ក៏អាចត្រូវបានអនុវត្តតាមផ្លូវតុលាការផងដែរ នៅពេលដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ក្នុងករណីទាមទារឱ្យអនុវត្តតាមផ្លូវតុលាការ សិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្តនេះ ក្លាយទៅជាបញ្ហាទាក់ទងនឹង ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យមានភាពងាយស្រួល ករណីនេះក៏បានចែងនៅក្នុងមាត្រានេះដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ភាគីនៃកិច្ចសន្យាអាចព្រមព្រៀងគ្នាថា មិនបង្ខំឱ្យអនុវត្ត ហើយចែងអំពីអានុភាពនៃការ ព្រមព្រៀងនេះ ។ កាតព្វកិច្ចបែបនេះ ត្រូវហៅថា "កាតព្វកិច្ចធម្មជាតិ (obligation naturelle, naturalis obligatio)" ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងច្បាស់ថា ទោះបីជាមិនអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមផ្លូវតុលាការបានក៏ដោយ ប្រសិនបើ កូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្ត ក៏ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិទទួលការអនុវត្តនេះដែរ ហើយការទទួល ការអនុវត្តនេះមិនក្លាយទៅជាសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុនោះទេ ។

មាត្រា ៣៨៦.- ការតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នា

ភាគីនីមួយៗនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញអាចប្រកែកមិនព្រមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន រហូតដល់ពេលដែលភាគីម្ខាងទៀតផ្តល់នូវការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិន ត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីម្ខាងទៀត មិនទាន់ដល់ ពេលកំណត់ដើម្បីអនុវត្ត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នា ។ ក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ វាមិនមានសមភាពទេប្រសិនបើតម្រូវ ឱ្យភាគីតែម្ខាងអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហេតុដូច្នេះ ភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិប្រកែកមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន រហូតដល់ភាគីម្ខាងអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីកិច្ចសន្យាលក់រវាងអ្នកលក់ A និង អ្នកទិញ B ប្រសិនបើពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មកដល់ ភាគីនីមួយៗស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាចទាមទារឱ្យភាគីម្ខាងទៀតអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបាន ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បី ទាមទារឱ្យភាគីអ្នកទិញ B បង់ថ្លៃលក់ អ្នកលក់ A ចាំបាច់ត្រូវមន្ត្រីទុកជាមុនក្នុងការប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ ការលក់ទិញឱ្យទៅអ្នកទិញ B (មានន័យថា ធ្វើ "សំណើផ្តល់ការសង") ។

វាក្យខណ្ឌទី ២ គឺជាបញ្ញត្តិអំពីករណីដែលពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីសងខាងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ ខុសគ្នា ។ ប្រសិនបើពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនបានមកដល់មុន ហើយពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ច របស់ភាគីម្ខាងទៀតមិនទាន់មកដល់ឡើយ ភាគីដែលពេលកំណត់បានមកដល់រួច មិនអាចលើកឡើងនូវសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្ត ព្រមគ្នា នៅពេលភាគីម្ខាងទៀតទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៩.២០១ (១)

មាត្រា ៣៨៧.- ការតវ៉ាដោយមានការបារម្ភ

ភាគីដែលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចជាមុន នៅក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ អាចប្រកែកមិន ព្រមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនបាន ក្នុងករណីដែលមានការបារម្ភដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ ថា ភាគីម្ខាងទៀតនឹងមិនអនុវត្តតាមខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយក មកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតដាក់ប្រាតិភោគ ឬ ចាត់ចែងវិធានការ ផ្សេងទៀត ដើម្បីរំលត់ការបារម្ភនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីប្រព័ន្ធដែលហៅថា "ការតវ៉ាដោយមានការបារម្ភ" ។

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងមានការបារម្ភថា ភាគីម្ខាងទៀតនឹងមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតប ប្រសិនបើភាគីដែលត្រូវអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចមុន អនុវត្តកាតព្វកិច្ច ភាគីនោះនឹងអាចទទួលនូវការខូចខាត នៅពេលដែលភាគីម្ខាងទៀតមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចតប ។ ទោះជាក្នុងករណីនេះក៏ដោយ ក៏ភាគីដែលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមុននោះ មិនអាចអនុវត្តសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យ អនុវត្តព្រមគ្នាឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យមានសមភាព "ការតវ៉ាដោយមានការបារម្ភ" ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងបរិបទ នៃទ្រឹស្តីច្បាប់កិច្ចសន្យា ហើយមានប្រទេសមួយចំនួនដែលចែងបញ្ញត្តិនៅក្នុងច្បាប់ ។ មាត្រានេះមានគោលបំណងអនុម័ត យកគោលការណ៍នេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ៩.២០១ (២)

មាត្រា ៣៨៨._ ការអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិស្តីពីការសង

ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃជំពូកទី ៣ (ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា) នេះ បញ្ញត្តិស្តីពីការសងដែលបានកំណត់នៅក្នុងផ្នែកទី ១ (ការសង) នៃជំពូកទី ៧ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះការអនុវត្តកិច្ចសន្យា ។

(កំណត់)

ដូចដែលបានពន្យល់នៅក្នុងកំណត់សម្រាប់ជំពូកទី ៣ "ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា" ទាក់ទងនឹង "ការសង" ដែលជាមូលដ្ឋាននៃការរំលត់កាតព្វកិច្ចផងដែរ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះត្រូវរៀបចំឡើងដើម្បីអនុវត្តបញ្ញត្តិស្តីពីការសង ។

ជំពូកទី ៤ ការសង្គ្រោះចំពោះការបំពានលើកិច្ចសន្យា

ផ្នែកទី ១ បទប្បញ្ញត្តិទូទៅស្តីពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

មាត្រា ៣៨៩._ និយមន័យ និង ទម្រង់នៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច សំដៅទៅលើករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យា ។ ទម្រង់នៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- ក-កូនបំណុលមិនអាចអនុវត្តកាតព្វកិច្ចឱ្យទាន់ពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្ត ដោយសារការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ។
- ខ-អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។
- គ-កូនបំណុលមិនបានអនុវត្តឱ្យបានពេញលេញ តាមខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច ។
- ឃ-ករណីផ្សេងទៀតដែលគ្មានការអនុវត្តតាមខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីនិយមន័យ និង ប្រភេទនីមួយៗនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនៃកិច្ចសន្យា ។

និយមន័យនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច គឺជាការមិនអនុវត្ត "ករណីយកិច្ចដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យា" ។ ហេតុដូច្នោះដើម្បីយល់បានថា តើករណីណាមួយជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានភាពចាំបាច់ត្រូវពិចារណាថា តើកូនបំណុលត្រូវមានករណីយកិច្ចណា "ដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យា" ។ នេះគឺជាកិច្ចការកំណត់ខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យា ហើយត្រូវអានស្របទៅលើការបកស្រាយកិច្ចសន្យា ។

ទម្រង់នៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច បង្ហាញប្រភេទនីមួយៗនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលផ្តល់ភាពងាយស្រួលក្នុង

ការធ្វើសេចក្តីសម្រេចថា មានករណីមិនអនុវត្តកិច្ចសន្យានេះកើតឡើងដែរ ឬទេ ។ ជាទូទៅ ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីនៃប្រទេស
ណាក៏ដោយ ក៏មានការចែងអំពីប្រភេទបែបនេះដែរ ។ មាត្រានេះរៀបរាប់ "ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត" "អលទ្ធភាព
ក្នុងការអនុវត្ត" និង "ការអនុវត្តមិនបានពេញលេញ" ហើយក្រៅពីប្រភេទទាំង ៣ នេះ មាត្រានេះចែងបន្ថែម
"ករណីផ្សេងទៀតដែលគ្មានការអនុវត្តតាមខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច" ដោយពិនិត្យទៅលើករណីដែលមានការលំបាកក្នុងការ
សន្និដ្ឋានថាជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចប្រភេទណាមួយ ក្នុងចំណោមប្រភេទទាំង ៣ ខាងលើ ។

ឧទាហរណ៍ចម្បងនៃ "ការអនុវត្តមិនបានពេញលេញ" ដែលបានចែងក្នុងចំណុច គ មានដូចជាករណីដែលរថយន្ត
ដែលជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញ មានវិការៈ ។ ទោះបីជាអ្នកលក់ត្រូវផ្តល់ការកាត់បន្ថយថយន្តដែលមានលក្ខណៈ
ពេញលេញក៏ដោយ ក៏រថយន្តដែលអ្នកលក់បានផ្តល់ការកាត់បន្ថយថយន្តដែលមានវិការៈ (មិនពេញលក្ខណៈ) ហេតុដូច្នោះ
ករណីនេះអាចចាត់ទុកថាជា "ការអនុវត្តមិនបានពេញលេញ" ។

ប៉ុន្តែ មានករណីមួយចំនួនទៀតដែលមានការលំបាកក្នុងការសន្និដ្ឋានថាជាប្រភេទណាមួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច
ក្នុងចំណោម "ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត" "អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត" និង "ការអនុវត្តមិនបានពេញលេញ" ។
ឧទាហរណ៍ដូចជាករណីដែលម្ចាស់រោងចក្របានធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយប្រជាជនរស់នៅក្បែររោងចក្រនោះ ស្តីពីការទប់
ស្កាត់ការបំពុលបរិស្ថាន និង ការទទួលខុសត្រូវនូវករណីយកិច្ចមិនធ្វើសកម្មភាព ជាការមិនបញ្ចេញផ្សែងពុលដែលប៉ះ
ពាល់ដល់សុខភាព ដោយហួសកម្រិតណាមួយ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ រោងចក្រនោះបានបញ្ចេញផ្សែងពុលនោះ ដោយមិន
ស្របទៅតាមកិច្ចសន្យានោះ ។ ការចាត់ថ្នាក់ចំពោះករណីនេះទៅនឹងប្រភេទណាមួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុង
ចំណោមប្រភេទទាំង ៣ ខាងលើនេះ អាចធ្វើទៅបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើចែងអំពី "ករណីផ្សេងទៀតដែលគ្មានការអនុវត្ត
តាមខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យា" ដូចចំណុច ឃ ទេ នោះវាមានការងាយស្រួលក្នុងការកំណត់ករណីទាំងនេះដូចជាឧទាហរណ៍
នេះដែរ ។ ក្នុងករណីដែលកម្មកររោងចក្រម្នាក់ទទួលបានរងរបួសក្នុងពេលបំពេញការងារ ដោយមូលហេតុមិនមានឧបករណ៍
សុវត្ថិភាពគ្រប់គ្រាន់ កម្មករនោះអាចទាមទារឱ្យរោងចក្រទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយធ្វើសេចក្តី
សន្និដ្ឋានថា ករណីនេះត្រូវនឹងចំណុច ឃ ។ នេះគឺជាបញ្ហាដែលត្រូវបានហៅថាជា "ករណីយកិច្ចក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់
អំពីសុវត្ថិភាព" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩០.- វិធីសង្គ្រោះ ចំពោះ ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

ក្នុងករណីដែលមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុល ម្ចាស់បំណុលអាច
ទាមទារឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ សងសំណងនៃការខូចខាត ឬ រំលាយកិច្ចសន្យា ដោយយោង
តាមបញ្ញត្តិចាប់ពីផ្នែកទី ២ ដល់ផ្នែកទី ៤ នៃជំពូកទី ៤ នេះ បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបង្ហាញនូវវិធីសង្គ្រោះសម្រាប់សិទ្ធិលើបំណុល ៣ យ៉ាង ក្នុងករណីដែលមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច : ការឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ សំណងការខូចខាត និង ការរំលាយកិច្ចសន្យា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៤ មាត្រា ៤១៥ និង មាត្រា ៥៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩១.- ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត

កូនបំណុលត្រូវបានចាត់ទុកថា មានការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ក្នុងករណីដែលខ្លួនមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅពេលដែលបានកំណត់ដូចខាងក្រោមនេះ :

ក-ប្រសិនបើមានកំណត់ពេលពិតប្រាកដសម្រាប់អនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅពេលដល់កាលកំណត់នោះ ។

ខ-ប្រសិនបើមានកំណត់ពេលមិនពិតប្រាកដសម្រាប់អនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅពេលដែលកូនបំណុលនោះដឹងថា ដល់ពេលកំណត់ហើយ ។

គ-ប្រសិនបើមិនបានកំណត់ពេលសម្រាប់អនុវត្តកាតព្វកិច្ចទេ នៅពេលដែលកូនបំណុលនោះទទួលការទាមទារឱ្យអនុវត្ត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពី "ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត" ដែលជាប្រភេទមួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើ "កំណត់ពេលត្រូវអនុវត្ត" ដែលជាពេលវេលាដែលកូនបំណុលត្រូវផ្តល់តាវកាលិកកន្លងហួស ។ មានវិធីជាច្រើនដើម្បីកំណត់ពេលត្រូវអនុវត្ត ហើយតាមវិធីកំណត់ពេលត្រូវអនុវត្តនីមួយៗ មានភាពខុសគ្នាក្នុងការសម្រេចអំពីការកន្លងហួសនៃកំណត់ពេលត្រូវអនុវត្ត ។ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះរៀបចំនូវវិធីសម្រេចអំពីការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត តាមវិធីនីមួយៗនៃការកំណត់ពេល ។

កំណត់ពេលពិតប្រាកដ សំដៅទៅលើកំណត់ពេលជាក់លាក់ ដូចជា ថ្ងៃទី ១ ខែ កក្កដា ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលអនុវត្តថ្ងៃទី ១ ខែ កក្កដា គ្មានបញ្ហាទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនបានអនុវត្ត នៅមុន ឬ នៅថ្ងៃទី ០១ ខែ កក្កដា ហើយថ្ងៃទី ០២ ខែ កក្កដា បានមកដល់ នោះត្រូវចាត់ទុកថាជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ។

កំណត់ពេលមិនពិតប្រាកដ គឺជាកាលបរិច្ឆេទដែលពិតជាឈានមកដល់ ប៉ុន្តែ មិនដឹងពិតប្រាកដថា នឹងមកដល់ពេលណា ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាករណីដែលកូនបំណុល B ធ្វើការសន្យាជាមួយភាគី A ថា នឹងសងប្រាក់កម្ចីទៅភាគី A វិញ

នៅពេលដែលឪពុកមារបស់ខ្លួនទទួលមរណភាព ដោយ B មានជំនឿថា ខ្លួនអាចសងលុយទៅឱ្យ A វិញបាន ប្រសិនបើ ខ្លួនធ្វើសន្តតិកម្មឪពុកមារបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ កំណត់ពេលនេះ គឺជាកំណត់ពេលមិនពិតប្រាកដ ។

មានករណីមួយចំនួនដែលភាគីនៃកិច្ចសន្យាមិនបានកំណត់ពេល ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចនៅពេលណាក៏បានដែរ ហើយប្រសិនបើកូនបំណុលទទួលការទាមទារនេះ កូនបំណុលចាំបាច់ត្រូវអនុវត្តនៅ ថ្ងៃនោះ ។ ប្រសិនបើថ្ងៃដែលទទួលការទាមទារកន្លងហួស នោះនឹងត្រូវចាត់ទុកជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩២.- អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត

១-ប្រសិនបើគ្មានលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តទេ ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចត្រូវក្លាយជា អលទ្ធភាព ។ អលទ្ធភាពនេះ ត្រូវរាប់បញ្ចូលទាំងករណីដែលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះ ត្រូវបានវាយតម្លៃថា មិនអាចធ្វើកើត តាមស្ថានភាពសង្គម ឬ សេដ្ឋកិច្ច ។

២-ប្រសិនបើការណ៍ដែលមិនអាចអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនៅពេលកំណត់ដែលត្រូវអនុវត្ត មានពិតប្រាកដមុនពេលកំណត់ដែលត្រូវអនុវត្ត ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចត្រូវក្លាយជាអលទ្ធភាព នៅពេលនោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ។ អត្ថប្រយោជន៍ដែលយកអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត មកធ្វើជាប្រភេទ មួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយឡែកពីការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត មាននៅត្រង់ចំណុចថា ប្រសិនបើការអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចក្លាយទៅជាអលទ្ធភាព កូនបំណុលនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ទោះបីជាមុនកំណត់ ពេលត្រូវអនុវត្តក៏ដោយ ហើយការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ជាអាទិ៍ នឹងកើតឡើង ។ កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់អំពីចំណុចនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ផ្តល់និយមន័យនៃអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ។ ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃការផ្តល់ការកាតព្វកិច្ច គឺជា វត្ថុជាក់លាក់ ប្រសិនបើវត្ថុជាក់លាក់នោះបានបាត់បង់ នោះការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះត្រូវក្លាយទៅជាអលទ្ធភាព ។ ក្នុងការលក់ទិញកុលាលភាជន៍បូរាណ ប្រសិនបើអ្នកលក់ធ្វើឱ្យបែកកុលាលភាជន៍បូរាណដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញនោះ មុនពេលប្រគល់ឱ្យទៅអ្នកទិញ ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះត្រូវក្លាយទៅជាអលទ្ធភាព តាមរូបភាពជាក់ស្តែង ។ ប្រសិនបើកុលាលភាជន៍ បូរាណនោះត្រូវបានលួច នោះមានលទ្ធភាពដែលចោរលួចនោះត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយកុលាលភាជន៍បូរាណនោះនឹង ត្រូវបានប្រគល់ជូនវិញ នាពេលអនាគត ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តាមទស្សនៈនៃសង្គម ការអនុវត្តអាចចាត់

ទុកថាជាអលទ្ធភាព ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកទិញអាចទាមទារសំណងការខូចខាតពីអ្នកលក់ ដោយយកអលទ្ធភាពមកធ្វើជា មូលហេតុបាន ទោះបីជាវាកើតឡើងមុនពេលបំពេញកាតព្វកិច្ចក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលកប៉ាល់របស់ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូនដែលដឹកឥវ៉ាន់របស់ម្ចាស់ឥវ៉ាន់នោះ បានលិចជាមួយនិងឥវ៉ាន់ទាំងនោះ ការជួយស្រង់កប៉ាល់នេះមាន លទ្ធភាពតាមរូបសាស្ត្រ ប៉ុន្តែ វាត្រូវការចំណាយយ៉ាងច្រើន ។ ហេតុដូច្នេះ វាអាចសន្និដ្ឋានថាជាអលទ្ធភាព តាម ទស្សនៈនៃសេដ្ឋកិច្ច ។ ថ្វីត្បិតមិនមានព្រំដែនច្បាស់លាស់រវាងអលទ្ធភាពសង្គម និង អលទ្ធភាពសេដ្ឋកិច្ច ចំណុចសំខាន់ មិនស្ថិតនៅលើការបែងចែករវាងអលទ្ធភាពទាំងពីរនេះទេ ពោលគឺមូលហេតុនៃអលទ្ធភាពនេះ មិនត្រូវបានកម្រិតតែ អលទ្ធភាពជាក់ស្តែង (តាមរូបសាស្ត្រ) ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ប្រសិនបើការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្លាយទៅជាអលទ្ធភាព ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តការផ្តល់តាវកាលិក ពីដំបូងបានទេ ហើយអាចទាមទារត្រឹមតែសំណងការខូចខាតប៉ុណ្ណោះ ។ មាត្រា ៤១៥ ចែងអំពីចំណុចនេះ ។ ម្ចាស់ឥវ៉ាន់ ដែលជាម្ចាស់បំណុល មិនអាចទាមទារឱ្យសហគ្រាសដឹកជញ្ជូនដែលជាកូនបំណុល ស្រោចស្រង់ឥវ៉ាន់ទាំងនោះពីបាត សមុទ្របានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ និង មាត្រា ៥៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩៣._ ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ

ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ សំដៅទៅលើករណីដែលកូនបំណុលបាន អនុវត្តកាតព្វកិច្ច តែការផ្តល់តាវកាលិកមិនពេញលេញ ឬ ករណីដែលបានអនុវត្តតែមួយ ផ្នែកនៃកាតព្វកិច្ច ឬ ករណីផ្សេងទៀតដែលគ្មានការអនុវត្តឱ្យ បានពេញលេញតាមខ្លឹមសារ នៃកាតព្វកិច្ច ។^m

(កំណត់)

មាត្រានេះមានគោលបំណងបញ្ជាក់អំពីទស្សនាទាននៃការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញដែលជាប្រភេទមួយនៃ ការមិនអនុវត្តបំពេញកាតព្វកិច្ច ។ ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ សំដៅទៅលើករណីដែលកូនបំណុលអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែ ការអនុវត្តនោះមិនបានពេញលេញ ។ ឧទាហរណ៍ចម្បងគឺជាករណីដែលផ្តល់តាវកាលិកនូវ ផលិតផលដែលមានវិការៈ ។ ក្រៅពីនេះ ក្នុងកិច្ចសន្យាដែលភាគីម្ខាងបានព្រមព្រៀងលក់រថយន្តតូយូតាជំនាំចូលចំនួន ១០០ គ្រឿង ប្រសិនបើអ្នកទិញបានទទួលរថយន្តទាំងនោះហើយរកឃើញថា ទទួលបានរថយន្តតែចំនួន ៩៧ គ្រឿង

^m មាត្រា ៣៩៣ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ករណីនេះក៏អាចក្លាយជាករណីអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញដែរ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលចំនួនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញដែលបានទទួល ខុសពីចំនួនដែលបានកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យា ករណីនេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយថាជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តមួយផ្នែក ឬ អលទ្ធភាពមួយផ្នែកក្នុងការអនុវត្តបានដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកលក់មិនអាចរៀបចំដោយងាយស្រួលនូវចំនួនខ្លះនៃវត្ថុតូចៗតាមជំនំនោះ ករណីនេះគឺជាអលទ្ធភាពមួយផ្នែកក្នុងការអនុវត្ត ។ ម្យ៉ាងទៀតប្រសិនបើអ្នកលក់អាចមានលទ្ធភាពរៀបចំចំនួនខ្លះនោះ ប៉ុន្តែ ត្រូវចំណាយពេលវេលា ហើយមិនអាចធ្វើបានឱ្យទាន់ពេលកំណត់តាមកិច្ចសន្យា ករណីនេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយថាជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តមួយផ្នែកបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ មាត្រា ៥៧០ និង មាត្រា ៥៦៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩៤._ ករណីផ្សេងនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

ក្រៅពីបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៣៩១ (ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត) មាត្រា ៣៩២ (អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត) និង មាត្រា ៣៩៣ (ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ) នៃក្រមនេះ ករណីដែលមានការបំពានករណីយកិច្ចផ្សេងដែលកើតឡើងពីកិច្ចសន្យា ក៏ត្រូវចាត់ជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការមិនអនុវត្ត ឬ ការបំពានកិច្ចសន្យាដែលមិនមានលក្ខណៈស្របនឹងការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ឬ ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ ។ បទប្បញ្ញត្តិនេះមិនមានភាពចាំបាច់ទេ ប្រសិនបើមានបញ្ញត្តិទូទៅដែលគ្របដណ្តប់រាល់ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីការចែកដាច់ពីគ្នានូវការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមប្រភេទនីមួយៗ ដូចជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត និង ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីទស្សនាទាននៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច បញ្ហាចោទកើតមានឡើងថាតើត្រូវដោះស្រាយបែបណាចំពោះករណីដែលមិនស្ថិតនៅក្នុងប្រភេទណាមួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះ ។ មាត្រានេះបានផ្តល់នូវមធ្យោបាយចុងក្រោយដើម្បីដោះស្រាយជាមួយស្ថានការណ៍បែបនេះ ។ ហេតុដូច្នោះ ដើម្បីកំណត់ថាតើមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះកើតឡើង ឬយ៉ាងណា ទោះបីជាមានលក្ខណៈស្របនឹង "ករណីផ្សេងនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច" ក៏ដោយ ប្រសិនបើអាចត្រូវបានដោះស្រាយថាជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ឬ អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តបាន នោះគ្មានភាពចាំបាច់ក្នុងការបដិសេធមិនឱ្យអនុវត្តបញ្ញត្តិអំពីការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ឬ អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ដើម្បីដោះស្រាយករណីនេះទេ ។ ឱ្យតែសកម្មភាពរបស់កូនបំណុលស្ថិតនៅក្នុងប្រភេទណាមួយនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះ វាមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទាមទារឱ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

ឧទាហរណ៍នៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលមានការលំបាកក្នុងការពន្យល់ស្របនឹងប្រភេទនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ទាំងបីនេះ (ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត និង ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញ) គឺការបំពានករណីយកិច្ចត្រូវធ្វើ ឬ មិនត្រូវធ្វើសកម្មភាពណាមួយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលអ្នកលក់ផ្តល់តារាងកាតព្វកិច្ច ជាបសុសត្វដែលមានវិការៈ (ជម្ងឺ) ឱ្យទៅអ្នកទិញ ប្រសិនបើជម្ងឺនេះឆ្លងទៅបសុសត្វរបស់អ្នកទិញផងដែរនោះ ករណីនេះ អាចដោះស្រាយតាមការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញបានដែរ ប៉ុន្តែ ការដែលជម្ងឺឆ្លងទៅបសុសត្វរបស់អ្នកទិញ មិនត្រឹមតែជាការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនបានពេញលេញទេ គឺនាំឱ្យមានការខូចខាតសកម្មចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ហេតុដូច្នេះ វាគួរត្រូវបានបកស្រាយថាជា "ករណីផ្សេងនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីប្រទេសជប៉ុន

មាត្រា ៣៩៥.- ពហុមធ្យោបាយសង្គ្រោះ

ក្នុងករណីដែលមធ្យោបាយសង្គ្រោះមានច្រើនយ៉ាងអនុញ្ញាតចំពោះម្ចាស់បំណុល នោះម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសមធ្យោបាយណាមួយ ឬ ច្រើន កុំឱ្យតែមធ្យោបាយទាំង នោះមានភាពផ្ទុយគ្នា ។

(កំណត់)

ដូចដែលបានរៀបរាប់រួចមកហើយ ក្នុងករណីដែលមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មធ្យោបាយសង្គ្រោះផ្សេងៗ ត្រូវបាន ទទួលស្គាល់ ដូចជាការទាមទារឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ សំណងនៃការខូចខាត និង ការរំលាយកិច្ចសន្យា ជាអាទិ៍ ។ មាត្រានេះ មានចែងអំពីគំនិតជាមូលដ្ឋានស្តីពីទំនាក់ទំនងរវាងមធ្យោបាយសង្គ្រោះទាំងនេះ ។

គំនិតជាមូលដ្ឋានដែលមានចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិនេះ គឺម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសមធ្យោបាយសង្គ្រោះច្រើនបាន កុំឱ្យ តែមធ្យោបាយសង្គ្រោះទាំងនោះមានភាពផ្ទុយគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ ម្ចាស់បំណុលអាចរំលាយកិច្ចសន្យា និង ទាមទារ ឱ្យសងសំណងការខូចខាតបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត ជាដំបូង ម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយប្រសិនបើ កូនបំណុលមិនអនុវត្តទេ ម្ចាស់បំណុលនេះអាចរំលាយកិច្ចសន្យា និង ទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតបានដែរ ។ ប៉ុន្តែ ការរំលាយកិច្ចសន្យា និង ទាមទារឱ្យអនុវត្ត មានភាពផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលមិនអាចជ្រើសរើស មធ្យោបាយពីរនេះបានឡើយ ។

ម្ចាស់បំណុលក៏អាចទាមទារនូវសំណងការខូចខាតទាំងនេះដោយមិនរំលាយកិច្ចសន្យាបានដែរ ។

ផ្នែកទី ២ ការឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំ

មាត្រា ៣៩៦.- គឺការបង្ខំឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយតុលាការ

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំបាន លើកលែងតែករណីដែលកាតព្វកិច្ចមានលក្ខណៈមិនអាចអនុវត្តដោយបង្ខំបាន ។ នីតិវិធីនៃការអនុវត្តដោយបង្ខំ ត្រូវអនុលោមតាមក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

(កំណត់)

ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយប្រសិនបើកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្ត នោះម្ចាស់បំណុលអាចបង្ខំឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះ ទៅតាមនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំ ។

វិធីអនុវត្តដោយបង្ខំមាន ៣ ប្រភេទ គឺការបង្ខំដោយផ្ទាល់ ការអនុវត្តជំនួស និង ការបង្ខំដោយប្រយោល ហើយចំណុចលម្អិតនៃវិធីទាំង ៣ នេះ បានចែងនៅក្នុងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។ នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីវិញ មាត្រានេះគ្រាន់តែចែងនូវគោលការណ៍ដែលម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំបាន ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចនោះមានលក្ខណៈដែលអាចអនុវត្តដោយបង្ខំបាន ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីចែងអំពីគោលការណ៍នេះ ដោយសារការឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំនេះ មិនត្រឹមតែជាបញ្ហានៃនីតិវិធីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ គឺជាបញ្ហាច្បាប់សារធាតុថាតើសិទ្ធិលើបំណុលមានអានុភាពអ្វីខ្លះ ។

ការអនុវត្តដោយបង្ខំ ជាទូទៅ អាចធ្វើទៅបាន ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលមានខ្លឹមសារនៃការប្រគល់វត្ថុ ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកទិញដីម្នាក់ដែលបានបង់ថ្លៃលក់ដីរួចរាល់ហើយនោះ អាចទាមទារឱ្យអ្នកលក់ដី ចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរ និង ទាមទារឱ្យប្រគល់ដីមកឱ្យខ្លួនបាន ហើយប្រសិនបើអ្នកលក់មិនព្រមចុះបញ្ជីដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ អ្នកទិញអាចអនុវត្តនីតិវិធីចុះបញ្ជីដោយបង្ខំបាន ។ អ្នកទិញក៏អាចទាមទារឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ ចំពោះការប្រគល់ដីនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកទិញដីមិនបានបង់ថ្លៃលក់រួចរាល់នៅឡើយ អ្នកលក់ដីមានសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នាដែលអាចបដិសេធក្នុងការប្រគល់ដីនោះ រហូតដល់ពេលការបង់ថ្លៃលក់ត្រូវបានធ្វើរួចរាល់ ហេតុដូច្នេះ អ្នកទិញមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំទេ ។

ចំពោះកាតព្វកិច្ចត្រូវផ្តល់សេវាការងារតាមកិច្ចសន្យាការងារ ការអនុវត្តដោយបង្ខំមិនអាចធ្វើទៅបានទេ ដោយសារការអនុវត្តដោយបង្ខំនេះមិនគោរពបុគ្គលភាពរបស់កូនបំណុល ។ ប្រសិនបើនិយោជិតមិនបានធ្វើតាមការណែនាំ និយោជកមានតែមធ្យោបាយរំលាយកិច្ចសន្យាការងារ ឬ ទាមទារសំណងនៃការខូចខាតប៉ុណ្ណោះ ។ ជាទូទៅ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវធ្វើសកម្មភាពណាមួយ គ្មានភាពសមរម្យដែលឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តដោយបង្ខំ ហេតុដូច្នេះ ការអនុវត្តដោយបង្ខំមិនអាចធ្វើបានឡើយ លើកលែងតែកាតព្វកិច្ចនេះតម្រូវឱ្យធ្វើសកម្មភាពដែលងាយស្រួល និង មានទម្រង់ជាក់លាក់

ណាមួយ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានការលំបាកក្នុងការចែងនៅក្នុងច្បាប់អំពីកាតព្វកិច្ចដែលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្ត ដោយបង្ខំ ។ តុលាការនឹងសម្រេចសេចក្តី នៅពេលដែលម្ចាស់បំណុលដាក់ពាក្យសុំឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩៧._ ទំនាក់ទំនងរវាងការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច និង មធ្យោបាយផ្សេងៗ

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យសង ការខូចខាត ជំនួសការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ ជាមួយការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុងទំហំដែលមិនមានភាពផ្ទុយគ្នា ។

(កំណត់)

មាត្រានេះដាក់ចេញជាក់ស្តែងនូវគោលបំណងនៃមាត្រា ៣៩៥ ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងសិទ្ធិទាមទារឱ្យអនុវត្ត និង សិទ្ធិទាមទារសំណងនៃការខូចខាត ។ សំណងនៃការខូចខាត ត្រូវបែងចែកជា ២ ប្រភេទ តាមទំនាក់ទំនងជាមួយនឹង ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

ប្រភេទទី ១ នៃសំណងនៃការខូចខាត គឺជាសំណងការខូចខាតជំនួសតារាកាលិកដើមដែលជាខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច ។ ដូចជាសំណងការខូចខាត ក្នុងករណីនៃអវលោកក្នុងការអនុវត្ត ឬ ការរំលាយកិច្ចសន្យា ។ សំណងនៃការខូចខាតប្រភេទ នេះ ត្រូវហៅថា "សំណងការខូចខាតជំនួស" ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញរថយន្ត ប្រសិនបើអ្នកលក់បានធ្វើឱ្យ បាក់បែកទៅលើរថយន្តបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ខ្លួន នោះអ្នកទិញអាចទាមទារសំណងនៃការខូចខាតដែលមានចំនួនទឹក ប្រាក់ស្មើនឹងតម្លៃថ្មីនៃរថយន្តនោះ ។ សំណងការខូចខាតជំនួសនេះមានវិសមិតភាពជាមួយនឹងការទាមទារឱ្យអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ។ ម្ចាស់បំណុលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទទួលការអនុវត្ត ដោយទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយទទួល សំណងការខូចខាតជំនួស នៅពេលជាមួយគ្នាឡើយ ។ ម្ចាស់បំណុល "ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទាមទារសំណងការខូចខាត ជំនួសការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច" ។

ប្រភេទទី ២ នៃសំណងនៃការខូចខាត គឺជាសំណងការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយសារការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ដែលត្រូវហៅថា "សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវ" ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញជួលរថយន្ត ដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ខ្លួន ដោយសារអ្នកលក់មិនបានប្រគល់រថយន្តនៅពេលកំណត់ នោះអ្នកទិញអាចទាមទារនូវសំណង ការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយសារការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានន័យថា អាចទាមទារសំណងការខូចខាត នូវចំនួនទឹកប្រាក់ស្មើនឹងតម្លៃជួលរថយន្តក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ។ សំណងការខូចខាតចំពោះការ

យឺតយ៉ាវ គ្មានវិសមិតភាពជាមួយនឹងការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហេតុដូច្នោះ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យអនុវត្ត ហើយអាចទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតព្រមជាមួយគ្នាបាន ។

ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលរំលាយកិច្ចសន្យា ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបានទេ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែអាច ទាមទារសំណងការខូចខាតជំនួសបានប៉ុណ្ណោះ ។

ផ្នែកទី ៣ សំណងនៃការខូចខាត

មាត្រា ៣៩៨.- លក្ខខណ្ឌនៃការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងនៃការខូចខាត

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ចទេ ម្ចាស់បំណុលអាចទាម ទារសំណងនៃការខូចខាតដែលកើតឡើង ដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានសំអាងបញ្ជាក់ថា ខ្លួនគ្មានកំហុស ចំពោះការមិន អនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះទេ កូនបំណុលនោះត្រូវរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណង ខូចខាត ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលឱ្យអ្នកដទៃទៀតធ្វើជាអ្នកជំនួយដើម្បីឱ្យជួយអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច កូនបំណុលនោះមិនអាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងខូចខាត បានទេ លើកលែងតែកូនបំណុលនោះមានសំអាងបញ្ជាក់ថា ខ្លួនគ្មានកំហុសក្នុងការជ្រើស តាំង និង ការត្រួតពិនិត្យអ្នកជំនួយទេ ហើយអ្នកជំនួយនោះក៏គ្មានកំហុសដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា "ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច" និង "កំហុស" គឺជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់ដើម្បីទាមទារសំណងការខូចខាត ។ ចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានបញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រា ៣១៩ ដល់មាត្រា ៣៩៤ ។ បន្ទុកក្នុងការបញ្ជាក់អំពី ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះ ធ្លាក់ទៅលើម្ចាស់បំណុល ។ "កំហុស" មានន័យថាជាការមិនគោរពករណីយកិច្ចត្រូវប្រុង ប្រយ័ត្នដែលត្រូវបានតម្រូវឱ្យមានចំពោះកូនបំណុល ។

មាត្រា ៣១៤ បានចែងអំពីករណីយកិច្ចថែរក្សាវត្ថុរបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលបានកំណត់ ជាក់លាក់ ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនគោរពករណីយកិច្ចថែរក្សានេះ កូនបំណុលនេះក្លាយទៅជាមានកំហុស ហើយត្រូវ ទទួលខុសត្រូវចំពោះសំណងនៃការខូចខាត ។ ចំពោះករណីនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តវិញ ករណីដែលពេលកំណត់ត្រូវ អនុវត្តកន្លងហួស គឺជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយប្រសិនបើកូនបំណុលមានកំហុសចំពោះការកន្លងផុតនៃពេលកំណត់ ត្រូវអនុវត្តនេះ កូនបំណុលត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសំណងនៃការខូចខាត ។ ចំពោះកំហុសក្នុងការកន្លងហួសនៃពេល

កំណត់ត្រូវអនុវត្ត កូនបំណុលត្រូវបញ្ជាក់ថា ខ្លួនមិនមានកំហុស ដោយសារ ជាទូទៅ កូនបំណុលត្រូវបានសន្មតថា មានកំហុស បើពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកន្លងហួស ។ ការបញ្ជាក់អំពីភាពគ្មានកំហុស មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយងាយស្រួលឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលវត្ថុមួយត្រូវបានលក់ពីភាគី A ទៅភាគី B និង លក់បន្តទៅភាគី C ហើយភាគី B មានករណីយកិច្ចប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញនោះ ឱ្យទៅភាគី C ប្រសិនបើភាគី B មិនអាចប្រគល់វត្ថុនោះឱ្យទៅភាគី C នៅពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយមូលហេតុថា ភាគី A មិនបានប្រគល់វត្ថុនោះមកឱ្យភាគី B នោះមានករណីខ្លះដែលភាគី B អាចបញ្ជាក់បានថា ខ្លួនគ្មានកំហុស ។ ជាធម្មតា វាមានការលំបាកក្នុងការបញ្ជាក់អំពីភាពគ្មានកំហុស ប៉ុន្តែ ការមិនអាចអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមកំណត់ពេល ដោយហេតុថា មិនអាចប្រើមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនដោយសារមហន្តរាយទឹកជំនន់ ជាអាទិ៍ អាចក្លាយជាការបញ្ជាក់អំពីភាពគ្មានកំហុសបាន ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងនូវវិធីវិនិច្ឆ័យអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់កូនបំណុល ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលនេះប្រើប្រាស់អ្នកជំនួយឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច បានកើតឡើងដោយសារសកម្មភាពរបស់អ្នកជំនួយនេះ ។ ដោយហេតុថា អ្នកជំនួយស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់កូនបំណុល ជាគោលការណ៍ កូនបំណុលត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសកម្មភាពរបស់អ្នកជំនួយ ។

មាត្រានេះមិនបានចែងច្បាស់អំពីនិយមន័យនៃពាក្យ "អ្នកជំនួយ" ទេ ប៉ុន្តែ ពាក្យនេះសំដៅទៅលើបុគ្គលដែលកូនបំណុលអាចត្រួតពិនិត្យបាន ។ ដូច្នោះ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយប្រើនិយោជិត ឬ សមាជិកក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន នោះនិយោជិត ឬ សមាជិកក្រុមគ្រួសារគឺជាអ្នកជំនួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ច ដោយប្រើសេវាកម្មប្រៃសណីយ៍ ឬ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូន ប្រសិនបើវត្ថុនោះបានបាត់បង់ ដោយសារកំហុសមន្ត្រីប្រៃសណីយ៍ ឬ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូន នោះមន្ត្រីប្រៃសណីយ៍ ឬ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូន មិនមែនជាអ្នកជំនួយរបស់កូនបំណុលដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះទេ ដោយមូលហេតុថា កូនបំណុលមិនស្ថិតនៅក្នុងឋានៈដែលអាចត្រួតពិនិត្យបុគ្គលទាំងនោះ ហេតុដូច្នោះហើយវាជាការមិនត្រឹមត្រូវទេដែលតម្រូវឱ្យកូនបំណុលទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុសរបស់បុគ្គលទាំងនោះដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការចាំបាច់ក្នុងការបញ្ជាក់ឱ្យបានលម្អិត តាមយុត្តិសាស្ត្ររបស់តុលាការនាពេលអនាគត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៣៩៩.- បញ្ញត្តិពិសេសអំពីកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់

១- ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ទោះបីជាកូនបំណុលមានសំអាងបញ្ជាក់ថា ការយឺតយ៉ាវក្នុងការសង បានកើតឡើងដោយប្រធានសក្តិក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលនោះមិនអាចរួចផុតពីការសងការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវនោះ

បានដែរ ។ ការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវនោះ ត្រូវគណនាតាមអត្រាការប្រាក់ ដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ បើអត្រាការប្រាក់ក្នុងកិច្ចសន្យា ខ្ពស់ជាងអត្រាការប្រាក់ដែល ច្បាប់បានកំណត់ នោះត្រូវគណនាតាមអត្រាការប្រាក់ក្នុងកិច្ចសន្យា ។

២- ចំពោះការខូចខាតដែលមានចំនួនលើសពីការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺត យ៉ាវ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានសំអាងបញ្ជាក់ថា ខ្លួនគ្មានកំហុសចំពោះការមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចនោះទេ នោះកូនបំណុលត្រូវរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងការខូចខាត នោះ ។

(កំណត់)

ចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ បើប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចទូទៅ មានភាពចាំបាច់ ក្នុងការបង្កើតករណីលើកលែងមួយចំនួន ។ មាត្រានេះចែងអំពីករណីលើកលែងនេះ ។

ទី ១ ចំពោះកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ មិនមានអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តឡើយ ។ ក្នុងករណីនៃអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតក្រៅពីកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានកំហុស នោះកាតព្វកិច្ចដំបូងនឹងក្លាយទៅជា កាតព្វកិច្ចនៃសំណងការខូចខាត ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលគ្មានកំហុស នោះកាតព្វកិច្ចដំបូងនឹងរលត់ ហើយបញ្ហាដែលត្រូវ យកមកពិចារណា គឺការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ កាតព្វកិច្ចដំបូងមិនត្រូវរលត់ ដោយអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តទេ ។ រាល់ករណីដែលកូនបំណុលមិនអាចសងចំពោះកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ គឺជាការយឺតយ៉ាវ ក្នុងការអនុវត្ត ហើយម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារសំណងការខូចខាតបាន ។ ទោះបីជាមាត្រានេះមិនចែងច្បាស់លាស់អំពី ចំណុចនេះក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់ដែលចែងថា "ទោះបីជាកូនបំណុលមានសំអាងបញ្ជាក់ថា ការយឺតយ៉ាវក្នុងការសងបានកើតឡើង ដោយប្រធានសក្តិក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលនោះមិនអាចរួចផុតពីការសងការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវនោះបាន ដែរ" បង្ហាញអំពីការយល់ឃើញបែបនេះ ។ សរុបសេចក្តីមក ការកន្លងហួសនៃកំណត់ពេលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ត្រូវក្លាយទៅជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តជានិច្ច ហើយការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវដែលជាសំណងនៃការ ខូចខាត ត្រូវបានទទួលស្គាល់ ដោយមិនគិតពិចារណានូវអត្ថិភាព ឬ នត្តិភាពនៃកំហុសរបស់កូនបំណុល ។

ទី ២ ជាគោលការណ៍ ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសំណងការខូចខាតដែលបណ្តាលមកពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ជាចំនួន នៃប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវ ដែលត្រូវបានគណនាទៅតាមអត្រាការប្រាក់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬ ទៅតាមអត្រាការប្រាក់ដែលត្រូវបានព្រមព្រៀងគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានកំហុសចំពោះការមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច នោះម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារសំណងការខូចខាត ចំពោះការខូចខាតដែលលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃការប្រាក់ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ បន្ទុកក្នុងការបញ្ជាក់អំពីកំហុស ត្រូវបានប្តូរ មានន័យថា កូនបំណុលអាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការខូចខាតទាំងឡាយដែលលើសពីការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការ

យឺតយ៉ាវ ប្រសិនបើកូនបំណុលនោះបញ្ជាក់ថា ខ្លួនគ្មានកំហុសចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍នៃសំណងការខូចខាតដែលមានចំនួនលើសពីការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវ គឺករណីដែលអ្នកឱ្យខ្ចី (ម្ចាស់បំណុល) បានពន្យល់ទៅអ្នកខ្ចី (កូនបំណុល) ថា អ្នកឱ្យខ្ចីនឹងជួបប្រទះការលំបាក ប្រសិនបើខ្លួនមិនបានទទួលប្រាក់កម្ចីនោះតាមពេលកំណត់ ពីព្រោះខ្លួនត្រូវប្រើប្រាស់ប្រាក់កម្ចីនេះដើម្បីបង់ថ្លៃលក់ទៅតាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញឱ្យទៅតតិយជន ប៉ុន្តែកូនបំណុលមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមពេលកំណត់ (ពេលកំណត់បានកន្លងហួស) ហេតុដូច្នោះ តតិយជនរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ហើយអ្នកឱ្យខ្ចីទទួលបានការខូចខាត ។

ចំពោះការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយសារស្ថានភាពពិសេសរបស់ម្ចាស់បំណុល ប្រសិនបើកូនបំណុលមានកំហុសការខូចខាតនោះអាចក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃសំណងការខូចខាត ប៉ុន្តែ អាស្រ័យទៅលើការអនុវត្តលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យទូទៅដែលកំណត់អំពីទំហំនៃការខូចខាតនេះ ។ មានន័យថា បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤០១ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះករណីនេះ ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០០.- ទស្សនៈអំពីការខូចខាត

១- ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារនូវសំណងនៃការខូចខាត គឺ អាចទាមទារនូវសំណងនៃផលប្រយោជន៍ពីការអនុវត្តដែលខ្លួនត្រូវទទួលបានដោយកិច្ចសន្យានោះ ហើយក្រៅពីនេះ អាចទាមទារផងដែរនូវចំណាយដែលគ្មានប្រយោជន៍ដោយសារការមិនអនុវត្ត និងចំណាយ ឬ បន្ទុកដែលបង្កើតឡើងដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុងទំហំដែលមិនជាន់គ្នាជាមួយនឹងសំណងនៃផលប្រយោជន៍ពីការអនុវត្ត ។

២- តុលាការក៏អាចបង្គាប់ឱ្យកូនបំណុលសងសំណងនៃការខូចខាតខាងផ្លូវចិត្តដោយផ្អែកលើការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលបានដែរ ។ ចំពោះចំនួនសំណងនៃការខូចខាតខាងផ្លូវចិត្ត តុលាការត្រូវសម្រេចដោយគិតពិចារណាអំពីកាលៈទេសៈជុំវិញផ្សេងៗ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីទស្សនៈនៃការខូចខាត មានន័យថាជាការខូចខាតដែលអាចត្រូវបានទាមទារសំណង ។

សំណងនៃការខូចខាត គឺជាសំណងដែលមានកម្មវត្ថុជាផលប្រយោជន៍ពីការអនុវត្ត មានន័យថាជាផលប្រយោជន៍ដែលអាចទទួលបានប្រសិនបើកិច្ចសន្យាត្រូវបានអនុវត្ត ។ ប៉ុន្តែ ការខូចខាតដែលកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុលដោយសារការមិនអនុវត្ត មិនត្រឹមតែជាផលប្រយោជន៍ពីការអនុវត្តប៉ុណ្ណោះទេ ។

ឧទាហរណ៍ ដោយសារកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ម្ចាស់បំណុលត្រូវធ្វើលិខិតទាមទារតាមប្រៃសណីយ៍ និង

ពិគ្រោះយោបល់ជាមួយមេធាវី ។ សោហ៊ុយចំណាយទាំងនេះ គឺជាការខូចខាតដែលម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារសំណងបាន ។ ការខូចខាតនេះ គឺជា "ចំណាយដែលបង្កើតឡើងដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច" ។

"ចំណាយដែលគ្មានប្រយោជន៍ដោយសារការមិនអនុវត្ត" មានដូចជាសោហ៊ុយចំណាយដើម្បីបង្កើតកិច្ចសន្យា ជាអាទិ៍ ។ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាត្រូវបានអនុវត្ត ចំណាយទាំងនេះនឹងក្លាយជាបន្ទុករបស់ភាគីនីមួយៗនៃកិច្ចសន្យា ហើយភាគីម្ខាងមិនអាចទាមទារឱ្យភាគីម្ខាងទៀតទទួលបន្ទុកចំណាយនេះបានឡើយ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនអាចសម្រេចនូវគោលបំណងក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យាបាន ដោយសារអវលោក្ខណ៍ក្នុងការអនុវត្តកិច្ចសន្យានោះ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលទាមទារការចំណាយទាំងនេះជាសំណងការខូចខាត ចំពោះកូនបំណុល ។ ឧទាហរណ៍ ភាគី A ធ្វើកិច្ចសន្យាលក់វត្ថុបុរាណឱ្យទៅភាគី B ក្នុងតម្លៃ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារ ហើយភាគី B បង់ប្រាក់ចំនួន ៥០ (ហាសិប) ដុល្លារឱ្យទៅតតិយជនដើម្បីធ្វើការវាយតម្លៃវត្ថុនោះ ។ ប៉ុន្តែ ភាគី A បានធ្វើឱ្យបែកវត្ថុនោះ ដោយសារកំហុសរបស់ខ្លួន ។ ប្រសិនបើភាគី B រំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញនេះដោយមូលហេតុនៃអវលោក្ខណ៍ក្នុងការអនុវត្ត ហើយមានបំណងទាមទារសំណងការខូចខាតចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារ ពីភាគី A ក្នុងករណីនេះ B នឹងរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបង់ថ្លៃលក់ដោយសារការរំលាយ ហេតុដូច្នេះ ប្រសិនបើទូទាត់ផលប្រយោជន៍របស់ A ក្នុងការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបង់ថ្លៃលក់ជាមួយនឹងសំណងការខូចខាត នោះ B ហាក់ដូចជាមិនអាចទាមទារអ្វីពីភាគី A បានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ភាគី B ក៏នៅចង់ទាមទារសោហ៊ុយវាយតម្លៃដែលបានក្លាយជាគ្មានប្រយោជន៍ពី A ដោយយកសោហ៊ុយនោះអះអាងថា ជាសំណងការខូចខាត ។ មាត្រានេះត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យមានការទាមទារប្រភេទនេះ ។ ចំពោះជំហរនេះ មានមតិប្រឆាំងផងដែរ ។

កថាខណ្ឌទី ២ គឺជាបញ្ញត្តិដែលទទួលស្គាល់សំណងនៃការខូចខាតខាងផ្លូវចិត្ត ។ សេចក្តីសម្តីនៃការខូចខាតនេះនឹងត្រូវកំណត់ដោយតុលាការ ។

មាត្រា ៤០១.- ទំហំនៃសំណងការខូចខាត

កូនបំណុលត្រូវសងការខូចខាត ដូចខាងក្រោមនេះ :

ក-ការខូចខាតដែលកើតមានឡើងជាធម្មតាចំពោះម្ចាស់បំណុល ដោយសារការមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

ខ-ការខូចខាតដែលកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុលដោយសារកាលៈទេសៈពិសេស បើគួរភាគីនៃកិច្ចសន្យាអាចព្យាករ បាននូវការខូចខាតនោះដែលនឹងអាចកើតឡើងនៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យានោះ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលគួរភាគីនៃកិច្ចសន្យា មិនបានគិតពិចារណាអំពីការខូចខាតពិសេសនោះ នៅពេលធ្វើ

កិច្ចសន្យា ។

គ- ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយមានឆន្ទៈព្យាបាទ ឬ ដោយអំពើមិនស្មោះត្រង់ហួសហេតុ តុលាការអាចបង្គាប់ឱ្យកូនបំណុលសងផលប្រយោជន៍ ដែលកូនបំណុលបានទទួលពីអំពើដែលជាការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ដោយផ្អែកលើការ ទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលបាន ទោះបីមានបញ្ញត្តិក្នុងចំណុច ក និង ចំណុច ខ ខាងលើ នេះក៏ដោយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពី "ទំហំនៃសំណងការខូចខាត" ។ បញ្ញត្តិនេះមានចែងនូវក្របខ័ណ្ឌដើម្បីកំណត់ទំហំនោះ ប៉ុន្តែ បញ្ជាក់ថា តើការខូចខាតជាក់លាក់ណាត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងទំហំនៃសំណងនោះ នឹងត្រូវបានសម្រេចតាមករណីនីមួយៗ ដោយយុត្តិសាស្ត្រនាពេលអនាគត ។

ទី ១ "ការខូចខាតដែលកើតឡើងជាធម្មតា" ស្ថិតនៅក្នុងទំហំនៃសំណង ។ ជាធម្មតា ទាំងកូនបំណុល និង ម្ចាស់បំណុល បានព្យាករជាមុនថា "ការខូចខាតកើតឡើងជាធម្មតា" អាចកើតឡើងក្នុងករណីដែលមានការមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ទើបភាគីទាំងពីរនេះបង្កើតកិច្ចសន្យា ដោយយកការដែលការខូចខាតនោះស្ថិតនៅក្នុងទំហំនៃសំណង មកធ្វើ ជាបុរេលក្ខខ័ណ្ឌ ។ ក្នុងករណីដែលអ្នកលក់នៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញមិនអាចប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ទិញនេះ ឱ្យទៅអ្នកទិញ ការបាត់បង់ផលប្រយោជន៍នៃការអនុវត្តដែលកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុល គឺជា "ការខូចខាតកើតឡើង ជាធម្មតា" ។ ក្នុងករណីធម្មតា ការខូចខាតនេះនឹងត្រូវបានគណនាទៅតាមតម្លៃផ្ទៃផ្ទៃនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការលក់ ។

"ការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយសារកាលៈទេសៈពិសេស" គឺសំដៅលើការខូចខាតដែលភាគីមិនអាចព្យាករបាន ។ បានសេចក្តីថា មានតែក្នុងករណីដែលគូភាគីអាចព្យាករបាន នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យាប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវក្លាយជាកម្មវត្ថុ នៃសំណងការខូចខាត ។ ឧទាហរណ៍ បុគ្គលដែលធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយម្ចាស់វត្ថុសិល្បៈមួយដែលមានតម្លៃខ្ពស់ និង មានលក្ខណៈងាយបែក ដោយសន្យាដឹកជញ្ជូនវត្ថុសិល្បៈនោះ ព្យាករជាមុនថា ប្រសិនបើវត្ថុសិល្បៈដែលមានតម្លៃខ្ពស់ នោះត្រូវបានបែកដោយសារភាពមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការដឹកជញ្ជូន ការខូចខាតនឹងមានតម្លៃខ្ពស់ជាងវត្ថុសិល្បៈធម្មតា ។ ក្នុង ករណីបែបនេះ ប្រសិនបើវត្ថុសិល្បៈទទួលបានការខូចខាតដោយសារកំហុសរបស់អ្នកដឹកជញ្ជូន នោះម្ចាស់វត្ថុសិល្បៈនោះអាច ទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតដែលមានចំនួនទឹកប្រាក់ច្រើននោះ ដោយអះអាងថា ការខូចខាតនោះ ជា "សំណង ការខូចខាតដែលកើតឡើងចំពោះម្ចាស់បំណុលដោយសារកាលៈទេសៈពិសេស" ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាត្រូវចំណាយច្រើន ក្នុងការដឹកជញ្ជូនវត្ថុសិល្បៈមានតម្លៃខ្ពស់នេះ ដោយយកចិត្តទុកដាក់កុំឱ្យបែកនោះ អ្នកដឹកជញ្ជូន ជាទូទៅ គិតបញ្ចូលនូវ តម្លៃបន្ថែមចំពោះការដឹកជញ្ជូនបែបនេះ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់វត្ថុសិល្បៈស្នាក់នៅក្នុងការបង់ថ្លៃបន្ថែម និង មិនធ្វើកិច្ចសន្យា សម្រាប់រៀបចំការដឹកជញ្ជូនពិសេស ដោយដឹងនូវការតម្រូវឱ្យបង់ថ្លៃបន្ថែមនេះ វាបង្ហាញឱ្យឃើញថា ភាគីនៃកិច្ចសន្យា

ដឹងថា វត្ថុសិល្បៈនោះមានតម្លៃខ្ពស់ ប៉ុន្តែ គ្មានឆន្ទៈរៀបចំការដឹកជញ្ជូនពិសេស ហេតុដូច្នោះ ក្នុងករណីនេះ ភាគីនៃកិច្ចសន្យា "មិនបានគិតពិចារណាអំពីការខូចខាតពិសេស" ដែលកើតឡើងដោយសារកាលៈទេសៈពិសេស ហើយអ្នកដឹកជញ្ជូនមិនចាំបាច់សងសំណងការខូចខាតមានតម្លៃខ្ពស់នេះទេ ។

ចំណុច គ ពង្រីកទំហំនៃសំណងការខូចខាត ក្នុងករណីដែលការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចកើតឡើង "ដោយមានឆន្ទៈព្យាបាទ ឬ ដោយអំពើមិនស្មោះត្រង់ហួសហេតុ" របស់កូនបំណុល ។ ឧទាហរណ៍ ភាគី A ដែលទទួលបញ្ជីភាគហ៊ុនរបស់អ្នកដទៃ ទទួលបានចំណេញតាមការលក់ភាគហ៊ុនរបស់ភាគី B ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីភាគី B ហើយទិញភាគហ៊ុននោះមកវិញ ។ ក្នុងស្ថានភាពនេះ គ្មានការខូចខាតណាមួយកើតឡើងចំពោះម្ចាស់ហ៊ុន B ឡើយ ប៉ុន្តែ ភាគី A បានទទួលផលចំណេញដោយមិនត្រឹមត្រូវ ។ នៅក្រោមប្រព័ន្ធនៃសំណងការខូចខាតដែលបានកំណត់នៅក្នុងចំណុច ក និង ចំណុច ខ ភាគី A មិនប្រឈមទៅនឹងការទទួលខុសត្រូវឡើយ ។ វាក៏មិនអាចធ្វើទៅរួចដែរក្នុងការដោះស្រាយតាមបញ្ញត្តិស្តីពីសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុ ។ ប្រសិនបើគ្មានបញ្ញត្តិណាដែលចែងអំពីចំណុចនេះ អំពើទាំងឡាយដែលមានលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹងអំពើរបស់ភាគី A មិនអាចត្រូវបានទប់ស្កាត់ទេ ។ នៅក្នុងន័យនេះ ចំណុច គ នេះមានគោលបំណងយកផលប្រយោជន៍ដែលភាគី A បានទទួលមកជាកម្មវត្ថុនៃសំណងការខូចខាត ដោយចាត់ទុកផលប្រយោជន៍នោះថាជាការខូចខាត ។ ខ្លឹមសារជាក់ស្តែងនៃភាព "មិនស្មោះត្រង់ហួសហេតុ" មានភាពមិនច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ ជនណាដែលទទួលបញ្ជីនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ មានករណីយកិច្ចត្រូវគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិនោះសម្រាប់អ្នកផ្ទេរ ដោយសុចរិត ហេតុដូច្នោះ ក្នុងករណីដែលជននោះធ្វើសកម្មភាពដើម្បីបន្តដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកផ្ទេរដើម្បីទាញយកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន នោះគួរតែសន្និដ្ឋានថា ជននោះ "មិនស្មោះត្រង់ហួសហេតុ" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីប្រទេសជប៉ុន

មាត្រា ៤០២._ ហេតុដែលនាំឱ្យបន្ថយសំណងនៃការខូចខាត

១-កាលបើការមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ ការខូចខាតកើតឡើង ផ្នែកខ្លះត្រូវបានបង្កឡើងដោយកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុល តុលាការអាចបន្ថយនូវចំនួននៃសំណងការខូចខាតដែលកូនបំណុលត្រូវសងបាន តាមកម្រិតនៃការបង្កនោះ ។

២-ក្នុងករណីដែលការខូចខាតបានកើនឡើង ដោយសារម្ចាស់បំណុលធ្វេសប្រហែសក្នុងការសម្រាលការខូចខាតនោះ តុលាការអាចបន្ថយចំនួននៃសំណងការខូចខាតដែលកូនបំណុលត្រូវសងបាន តាមចំនួននៃការខូចខាតដែលម្ចាស់បំណុលអាចសម្រាលបាននោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ករណីយកិច្ចត្រូវសងសំណងការខូចខាតរបស់កូនបំណុល ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ក្នុងករណីដែលកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុលធ្វើឱ្យការខូចខាតកើតឡើង ឬ បណ្តាលឱ្យមានការខូចខាតកាន់តែធំ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ពាក់ព័ន្ធនឹងករណីដែលកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុលបណ្តាលឱ្យការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ ការខូចខាតកើតឡើង ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីអ្នកជម្ងឺដែលមានលក្ខណៈពិសេសចំពោះសុខភាព មិនបានជូនដំណឹងដល់វេជ្ជបណ្ឌិតអំពីលក្ខណៈពិសេស ហើយការព្យាបាលអ្នកជម្ងឺមិនទទួលបានជោគជ័យដោយសារប្រតិកម្មនៃថ្នាំស្លឹក និង អ្នកជម្ងឺទទួលផលប៉ះពាល់ ។ ប្រសិនបើអ្នកជម្ងឺនោះបានជូនដំណឹងអំពីលក្ខណៈពិសេសនៃសុខភាពរបស់ខ្លួន ការព្យាបាលអាចទទួលបានជោគជ័យ ហេតុដូច្នោះ តុលាការអាចកាត់បន្ថយចំនួនទឹកប្រាក់នៃសំណងការខូចខាតដែលវេជ្ជបណ្ឌិតត្រូវសង ដោយពិចារណាទៅលើកម្រិតនៃកំហុសរបស់អ្នកជម្ងឺ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ពាក់ព័ន្ធនឹងករណីដែលកំហុស (ការច្នៃប្រែប្រាស់) របស់កូនបំណុលបានធ្វើឱ្យការខូចខាតមានទំហំកាន់តែធំ ។ ដោយហេតុថាការវះកាត់នៅមន្ទីរពេទ្យមិនបានទទួលជោគជ័យបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់វេជ្ជបណ្ឌិត ការទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតនេះគួរតែជាបន្ទុករបស់វេជ្ជបណ្ឌិត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកជម្ងឺមិនអនុវត្តតាមការណែនាំរបស់វេជ្ជបណ្ឌិត និង ខិតខំប្រឹងប្រែងហាត់ប្រាណពេលគាត់សម្រាកព្យាបាលជម្ងឺនៅមន្ទីរពេទ្យ ហើយកូនបំណុលនេះនឹងត្រូវស្នាក់នៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យយូរជាងពេលធម្មតា នោះកូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកចំណាយរបស់មន្ទីរពេទ្យសម្រាប់រយៈពេលពន្យារនៃការស្នាក់នៅមន្ទីរពេទ្យ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៣.- ការកំណត់ជាមុននូវចំនួននៃសំណង ជាអាទិ៍

១-ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល អាចកំណត់ជាមុននូវការសន្យាពិសេសអំពីលក្ខខ័ណ្ឌ និង ចំនួនសំណងការខូចខាតបាន ។

២-ការសន្យាពិសេសដែលឱ្យកូនបំណុលរួចផុតជាមុនពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយចេតនា ឬ ដោយកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់ខ្លួន មិនមានអានុភាពឡើយ ។

៣-ក្នុងករណីដែលភាគីទាំងសងខាងបានធ្វើការសន្យាពិសេសអំពីចំនួននៃសំណងការខូចខាត តុលាការមិនអាចបន្ថែម ឬ បន្ថយចំនួននោះបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលចំនួនទឹកប្រាក់ដែលភាគីទាំងសងខាងបានកំណត់ជាមុននោះ ច្រើនហួសហេតុពេក ឬ

តិចហួសហេតុពេក បើប្រៀបធៀបទៅនឹងការខូចខាតដែលត្រូវបានកំណត់តាមបញ្ញត្តិនៃ មាត្រា ៤០១ (ទំហំនៃសំណងការខូចខាត) ខាងលើនេះ ទើបតុលាការអាចបន្ថែម ឬ បន្ថយនូវប្រាក់សំណងដែលបានកំណត់ជាមុនបាន ។

៤-ការកំណត់ជាមុននូវចំនួននៃសំណង មិនរារាំងការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ ឱ្យរំលាយកិច្ចសន្យាទេ ។ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលរំលាយកិច្ចសន្យា ហើយទាម ទារសំណងនៃការខូចខាតដែលជាការជំនួសកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសំណង ដែលភាគីទាំងសងខាងបានព្រមព្រៀងគ្នាដោយគិតជាមុន អំពីការខូចខាតដែលកើតឡើង ដោយការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះ មិនត្រូវចងគូភាគីទេ ។

៥-ប្រាក់ធានាសំណងក្នុងករណីបំពានកិច្ចសន្យា ត្រូវសន្មតថាជាការកំណត់ជាមុន នូវចំនួននៃសំណង ។

(កំណត់)

ប្រព័ន្ធដែលម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលព្រមព្រៀងគ្នាជាមុនអំពីសំណងនៃការខូចខាតចំពោះករណីនៃការមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ត្រូវបានហៅថា "ការកំណត់ជាមុននូវចំនួននៃសំណងការខូចខាត" ដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រានេះ ។ ដោយ ហេតុថា វាមានការលំបាកសម្រាប់ករណីមួយចំនួនក្នុងការបញ្ជាក់អំពីចំនួនទឹកប្រាក់នៃការខូចខាត ប្រសិនបើមានការ ព្រមព្រៀងជាមុនអំពីចំនួននៃសំណងការខូចខាត ម្ចាស់បំណុលអាចជៀសវាងការលំបាកនោះបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះ កូនបំណុល ប្រសិនបើមានការព្រមព្រៀងអំពីចំនួននៃសំណងការខូចខាតសមហេតុផលជាមុន ក៏អាចមានលទ្ធភាព ត្រៀមខ្លួនចំពោះការបាត់បង់ មិនដឹងជាតុលាការតម្រូវឱ្យសងសំណងចំនួនប៉ុន្មាន ។ ក្រៅពី "ចំនួននៃសំណងការខូចខាត" ភាគីទាំងពីរ ក៏អាចបង្កើតការសន្យាពិសេសអំពីលក្ខខណ្ឌនៃការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងនៃការខូចខាតបានដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញ អាចបង្កើតការសន្យាពិសេសដែលមានខ្លឹមសារថា ប្រសិនបើអ្នកលក់មិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនតាមពេលកំណត់ នោះអ្នកលក់ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ទោះបីជាអ្នកលក់ មានកំហុស ឬ គ្មានកំហុសក៏ដោយ ។ ចំពោះលក្ខខណ្ឌនៃកំហុសក្នុងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានវិវាទច្រើនដែល កើតឡើងដោយមានការអះអាងផ្ទុយគ្នារវាងភាគីអំពីការបំពេញ ឬ មិនបំពេញលក្ខខណ្ឌនោះ ។ ភាគីទាំងឡាយដែល មានបំណងជៀសវាងបញ្ហានេះ អាចជ្រើសរើសយកការព្រមព្រៀងគ្នាទុកជាមុន អំពីលក្ខខណ្ឌនៃសំណងនៃការខូចខាត ។

ការសន្យាពិសេសអំពីការអនុគ្រោះឱ្យរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ឬ ការសម្រាលបន្ថយការទទួលខុសត្រូវ គឺជា ប្រភេទមួយនៃការសន្យាពិសេសដែលបានចែងនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានឥទ្ធិពល ខ្លាំងលើម្ចាស់បំណុល នោះម្ចាស់បំណុលនឹងត្រូវប្រឈមមុខទៅនឹងការបង្ខំឱ្យធ្វើការសន្យាពិសេសស្តីពីការអនុគ្រោះឱ្យរួច

ផុតពីការទទួលខុសត្រូវដើម្បីផ្តល់ប្រយោជន៍ហួសហេតុដល់កូនបំណុល ។ វាមិនមែនជាបញ្ហាទេក្នុងការបង្កើតការសន្យា ពិសេសដើម្បីលើកលែងការទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុសស្រាល ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ការសន្យាពិសេសដែលផ្តល់ ការលើកលែងដល់កូនបំណុលពីការទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយចេតនា ឬ កំហុសធ្ងន់ធ្ងរនោះ មិនមានសុពលភាពឡើយ ។ ការសន្យាបែបនេះអាចចាត់ទុកជាមោឃៈ ដោយយកភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ មកធ្វើជាមូលហេតុបានដែរ ប៉ុន្តែ ដោយហេតុថា សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អនេះ គ្មានមាត្រដ្ឋានច្បាស់លាស់ទេ ដូច្នេះ មាត្រានេះចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ការសន្យាបែបនេះត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា តុលាការមិនអាចបន្ថែម ឬ បន្ថយចំនួននៃសំណងការខូចខាតដែលត្រូវបានកំណត់ជាមុនទេ ។ ដោយហេតុថា បញ្ញត្តិនៅក្នុងមាត្រានេះមានគោលបំណងជៀសវាងនូវវិវាទដែលមិនចាំបាច់ទៅលើទំហំនៃការខូចខាត វាមិនមែនជាការត្រឹមត្រូវនោះទេដែលអនុញ្ញាតឱ្យចៅក្រមណាម្នាក់ធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទំហំនៃការខូចខាតនេះ នៅពេលដែល រឿងក្តីនេះ ត្រូវបានបញ្ជូនទៅតុលាការ ។ វិធានការដូចគ្នានេះត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់របស់បណ្តាប្រទេស ជាច្រើន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៤.- គោលការណ៍នៃការសងការខូចខាតជាប្រាក់

ចំពោះសំណងនៃការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច កូន បំណុលត្រូវសងជាប្រាក់ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណី ដែលភាគីទាំងសងខាង បានកំណត់ផ្សេងពីនេះដោយការសន្យាពិសេស ។

(កំណត់)

មាត្រានេះមានគោលបំណងបង្ហាញអំពីគោលការណ៍នៃការសងការខូចខាតជាប្រាក់ ។ ច្បាប់ខ្លះនៅតាមបណ្តា ប្រទេសមួយចំនួនអនុវត្តតាមទស្សនៈនៃសំណងការខូចខាតដោយបដិទានទៅសភាពដើម ។ យោងតាមទស្សនៈនេះ ប្រសិនបើជនណាម្នាក់បានធ្វើឱ្យបែកវត្ថុ នោះជននោះត្រូវតម្រូវឱ្យធ្វើសំណងការខូចខាតចំពោះវត្ថុនោះ ដោយធ្វើការ ជួសជុលវត្ថុនោះ ។ ប្រសិនបើជនណាម្នាក់បានធ្វើឱ្យវត្ថុនោះប្រឡាក់ ជននោះត្រូវតម្រូវឱ្យសងសំណងការខូចខាត ដោយធ្វើការសំអាតវត្ថុនោះ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាក្នុងករណីនេះក៏ដោយ វាមានភាពងាយស្រួលក្នុងការទាមទារឱ្យពួកគេ បង់ថ្លៃជាទឹកប្រាក់ទៅលើការចំណាយជួសជុល ឬ សំអាតវត្ថុនោះ ។ ដូច្នេះហើយ គោលការណ៍នៃការសងសំណងខូចខាត ជាទឹកប្រាក់ត្រូវបានយកមកអនុវត្ត ។

ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើភាគីពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ព្រមព្រៀងទៅលើវិធីផ្សេងពីការសងជាប្រាក់ វិធីនោះ

ក៏ត្រូវបានអនុញ្ញាតដែរ ។

ចំពោះបញ្ហាដូចជាការខូចខាតដល់បរិស្ថាន ជាអាទិ៍ ការសងសំណងការខូចខាតដោយការធ្វើបដិទាន មានតួនាទី ដ៏សំខាន់ ។ ប៉ុន្តែ ទស្សនៈនេះនឹងចែងនៅក្នុងច្បាប់ ឬ វិធានដោយឡែក ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៥.- ឧបាទេសកម្មនៃអ្នកសង

ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុល បានទទួលនូវសំណងនៃការខូចខាតដោយការសងតម្លៃនៃ វត្ថុ ឬ សិទ្ធិដែលជាអត្ថន័យនៃសិទ្ធិលើបំណុល ក្នុងបំណុលត្រូវទទួលបាននោះដែលម្ចាស់ បំណុលធ្លាប់មានចំពោះវត្ថុ ឬ សិទ្ធិនោះ ដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីប្រព័ន្ធផ្តល់នូវសមភាពនៃផលប្រយោជន៍រវាងភាគីដែលសងសំណងការខូចខាត និង ភាគីដែល ទទួលសំណងការខូចខាតនេះ ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកទទួលបញ្ញើដែលថែរក្សាផ្ទះដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកផ្ញើ ដោយផ្អែកលើកិច្ចសន្យាបញ្ញើ បានធ្វើឱ្យបែកចូនោះ ដោយកំហុសក្នុងការគ្រប់គ្រង នោះអ្នកទទួលបញ្ញើត្រូវសងសំណងការខូចខាតជាទឹកប្រាក់ស្មើទៅ នឹងតម្លៃនៃផ្ទះ ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកផ្ញើទទួលបានសំណងជាទឹកប្រាក់ស្មើនឹងតម្លៃនៃផ្ទះ កម្មសិទ្ធិលើផ្ទះបែកនឹងត្រូវផ្ទេរទៅ អ្នកទទួលបញ្ញើដែលសងសំណងការខូចខាត ។ អ្នកទទួលបញ្ញើនោះអាចយកផ្ទះដែលបែកនេះទៅជួសជុល និង ធ្វើជា កម្មសិទ្ធិករនៃផ្ទះនេះ ។

ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលត្រូវបានបែកដោយអំពើអនិត្យានុកូលរបស់តតិយជន នៅពេលដែលអ្នកទទួលបញ្ញើ កំពុងគ្រប់គ្រង ប្រសិនបើអ្នកទទួលបញ្ញើបានសងសំណងនៃការខូចខាតទៅឱ្យអ្នកផ្ញើ ដោយយកកំហុសក្នុងការគ្រប់គ្រង មកធ្វើជាមូលហេតុ សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើឱ្យបែកចូដោយផ្ទាល់ នឹងត្រូវផ្ទេរ ពីអ្នកផ្ញើដែលជាកម្មសិទ្ធិករដើមនៃផ្ទះ ទៅអ្នកទទួលបញ្ញើដែលបានសងសំណងការខូចខាតនេះ ។ អ្នកទទួលបញ្ញើដែលបាន ទទួលការផ្ទេរសិទ្ធិនោះ អាចទាមទារឱ្យចារិកសងសំណងការខូចខាតបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៦.- អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិទាមទារសំណង

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិទាមទារឱ្យសងការខូចខាតដោយសារការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច មានអំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ ក្រោយពីពេលដែលការខូចខាតនោះកើតឡើង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីពេលវេលាចាប់ផ្តើមគណនា និង អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិទាមទារសំណងខូចខាតដែលបណ្តាលមកពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

នៅពេលដែលការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចណាមួយកើតមានឡើង ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តវិធីសង្គ្រោះជាច្រើន ដូចជាការទាមទារឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយបង្ខំ សំណងនៃការខូចខាត និង ការរំលាយកិច្ចសន្យា ជាអាទិ៍ ។ ចំពោះវិធីសង្គ្រោះនីមួយៗ អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល ចាំបាច់ត្រូវបានពិចារណា ។ បញ្ញត្តិនៅក្នុងមាត្រានេះចែងអំពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិទាមទារសំណងការខូចខាត ។

អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល អាចត្រូវបានគិតថាចាប់ពីពេលដែលមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ប៉ុន្តែ វាគួរតែគិតបន្ទាប់ពីការចាប់ផ្តើមកើតមានការខូចខាត ដោយហេតុថា ភាគីណាម្នាក់អាចទាមទារសំណងបានលុះត្រាតែការខូចខាតណាមួយកើតឡើង ។ ដូច្នេះហើយ អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលត្រូវបានគណនាចាប់ពីពេលដែលការខូចខាតកើតឡើង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៤ ការរំលាយកិច្ចសន្យា

មាត្រា ៤០៧.- ការរំលាយដោយមូលហេតុមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

ភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញអាចរំលាយកិច្ចសន្យាបានភ្លាមៗ ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខខណ្ឌនៃការរំលាយកិច្ចសន្យាដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើកត្តាពីរចំណុច ។

ទី ១ ការរំលាយកិច្ចសន្យាអាចធ្វើទៅបានចំពោះតែកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញប៉ុណ្ណោះ ដោយសារការរំលាយកិច្ចសន្យាគឺជាប្រព័ន្ធដែលភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញអាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដោយយកការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីម្ខាងទៀតមកធ្វើជាមូលហេតុ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីអ្នកលក់ A និង អ្នកទិញ B បានចុះកិច្ចសន្យាលក់ទិញដីមួយកន្លែង ប្រសិនបើអ្នកទិញមិនបានបង់ថ្លៃលក់ អ្នកលក់អាចនឹងស្វែងរកអ្នកទិញដីនេះផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកលក់ដីមិនរំលត់កាតព្វកិច្ចប្រគល់ដីដែលខ្លួនមានតាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ដោយរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញដីនេះ អ្នកលក់ A ត្រូវទទួល

ខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅពេលដែលអ្នកទិញ B ស្នើផ្តល់ថ្លៃលក់នៅពេលក្រោយវិញ ។ ដូច្នេះហើយ វាជាការចាំបាច់ចំពោះអ្នកលក់ដែលត្រូវរំលាយកិច្ចសន្យាជាមុនសិន មុននឹងស្វែងរកអ្នកទិញផ្សេងទៀត ។ អាស្រ័យហេតុ នេះ ចំពោះកិច្ចសន្យាឯកភាពភាគី (កិច្ចសន្យាដែលភាគីតែម្ខាងមានកាតព្វកិច្ច) ដូចជាកិច្ចសន្យាប្រទានកម្ម មិនចាំបាច់ ទទួលស្គាល់ការរំលាយទេ ។ ម្ចាស់បំណុលនៃកិច្ចសន្យាប្រទានកម្ម គ្មានផលប្រយោជន៍ក្នុងការរំលាយកិច្ចសន្យានោះទេ ក្នុងករណីដែលទាយកមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

ទី ២ បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះតម្រូវឱ្យមានមិនគ្រាន់តែការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចទេ គឺឱ្យមាន "ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាង ធ្ងន់ធ្ងរ" ជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីរំលាយកិច្ចសន្យា ។ នេះគឺជានិន្នាការដែលអនុវត្តទូទាំងពិភពលោក ។ ដោយហេតុថា ការរំលាយកិច្ចសន្យានេះ គឺជាឧបករណ៍ដ៏មានឥទ្ធិពលដែលទទួលស្គាល់ឱ្យភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាអាចបដិសេធចោលនូវ កិច្ចសន្យាដោយឯកឯង ដូច្នេះ វាមិនសមហេតុផលទេក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យភាគីម្ខាងរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយមូលហេតុ មកពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបន្តិចបន្តួច ។ ដូច្នេះហើយ ការរំលាយកិច្ចសន្យាអាចធ្វើទៅបាន តែក្នុងករណីដែលមាន "ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ" ប៉ុណ្ណោះ ។

ម្យ៉ាងទៀត ខុសគ្នានឹងករណីនៃសំណងការខូចខាត ការរំលាយកិច្ចសន្យាមិនតម្រូវឱ្យមានកំហុសរបស់កូនបំណុលទេ ។ ការចែងបែបនេះគឺយោងទៅតាមនិន្នាការថ្មីៗនៅក្នុងពិភពលោក ដូចជាអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ទំនិញអន្តរជាតិ និង គោលការណ៍នៃច្បាប់កិច្ចសន្យាពាណិជ្ជកម្មអឺរ៉ុប ជាអាទិ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤១ និង មាត្រា ៥៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៨.- ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ

១- ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ សំដៅទៅលើករណីដែលភាគីម្ខាងមិនអាច សម្រេចនូវគោលបំណងនៃកិច្ចសន្យាបាន ដោយសារការបំពានរបស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ត្រូវចាត់ទុកថាមានការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ក្នុងករណីដូចខាងក្រោមនេះ :

ក- ភាគីម្ខាង បានដាស់តឿនភាគីម្ខាងទៀតដែលមិន បានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច តាម ពេលកំណត់ ដោយកំណត់អំឡុងពេលសមរម្យដើម្បីឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយកាតព្វកិច្ច មិនត្រូវបានអនុវត្តក្នុងអំឡុងពេលនោះ ។

ខ- ភាគីមិន បានអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមពេលកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា ក្នុងករណីដែល គោលបំណងនៃកិច្ចសន្យាមិន បានសម្រេចសោះ បើភាគីមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមពេល កំណត់នោះ ។

គ-ភាគីមិនអាចអនុវត្តករណីយកិច្ចផ្តល់ការលើកចម្បងរបស់ខ្លួនបានទេ ។

ឃ-ការបំពានកិច្ចសន្យាមានភាពហួសហេតុ ដែលធ្វើឱ្យបាត់បង់នូវទំនុកចិត្ត
រវាងភាគី ហើយមិនអាចជឿជាក់ថា នឹងអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនាអនាគតបាន ។

២-ភាគីដែលបំពានកិច្ចសន្យា មិនអាចរារាំងការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយផ្អែកលើ
បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ដោយយកមូលហេតុថាខ្លួនគ្មានកំហុសចំពោះការមិន
អនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពី "ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ" ដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការរំលាយកិច្ចសន្យា ។

ការរំលាយកិច្ចសន្យា មិនមែនជាការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រឆាំងទៅនឹងភាគីដៃគូដែលខកខានក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច
របស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែ គឺជាប្រព័ន្ធដែលផ្តាច់ចំណងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ នៅពេលដែលគោលបំណងក្នុងការបង្កើតកិច្ចសន្យា
នោះ មិនអាចសម្រេចបានដោយសារមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីម្ខាង ហើយដែលយល់ឃើញថា ការបន្ត
ឱ្យមានចំណងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញនោះ គ្មានភាពសមហេតុសមផល ។ យោងតាមឧទាហរណ៍នៅក្នុងមាត្រា ៤០៧
ខាងលើ ប្រសិនបើអ្នកទិញមិនបង់ថ្លៃលក់ អ្នកលក់មិនអាចសម្រេចគោលបំណងនៃការចុះកិច្ចសន្យាលក់ទិញនេះទេ ។
លើសពីនេះ ប្រសិនបើចំណងនៃកិច្ចសន្យាបន្តមានអានុភាព អ្នកលក់ក៏មិនអាចលក់វត្ថុនេះឱ្យទៅអ្នកផ្សេងទៀតបាន
ឡើយ ។ ក្នុងករណីដែលមាន "ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ" នោះគ្មានសង្ឃឹមថា ភាគីម្ខាងទៀតនឹងអនុវត្តកាតព្វកិច្ច
របស់ខ្លួន ហើយវាជាការមិនសមស្របក្នុងការរក្សាទំនាក់ទំនងកិច្ចសន្យាឱ្យនៅមានអានុភាព ហេតុដូច្នោះ ច្បាប់អនុញ្ញាត
ឱ្យរំលាយកិច្ចសន្យា ។

ដូច្នោះហើយ ចំពោះសកម្មភាព ឬ អសកម្មភាពដែលនឹងត្រូវចាត់ទុកថាជាការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះ
ត្រូវកំណត់ អនុលោមតាមអង្គហេតុថា តើករណីនោះជា "ករណីដែលគោលបំណងនៃកិច្ចសន្យាមិនអាចសម្រេចបានទេ" ឬ
មិនមែន ។ ករណីដែលត្រូវបានយល់ឃើញថាជា "ករណីដែលគោលបំណងនៃកិច្ចសន្យាមិនអាចសម្រេចបានទេ" ត្រូវបាន
រៀបរាប់ចាប់ពីចំណុច ក ដល់ ចំណុច ឃ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ។ ហេតុនេះត្រូវបានចាត់ទុកថាជា "ការបំពាន
កិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ" ។ ចំណុច ក គឺជាករណីដែលភាគីម្ខាងបានដាស់តឿនភាគីម្ខាងទៀតដែលមិនបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច
ប៉ុន្តែ ភាគីម្ខាងទៀត នៅតែមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ទោះបីជាខ្លួនត្រូវបានដាស់តឿនដូច្នោះក៏ដោយ ។ ចំណុច ខ ទាក់ទងនឹង
ករណីដែលហៅថា សកម្មភាពកំណត់ពេលវេលាពិសេស ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងសុំឱ្យជាងកាត់ដេរ
កាត់សម្លៀកបំពាក់សម្រាប់ចូលរួមក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប៉ុន្តែ ជាងកាត់ដេរសម្លៀកបំពាក់ខកខានមិនបានធ្វើតាមពេល
វេលាកំណត់ នោះភាគីមានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យានេះនៅពេលដែលភាគីនោះរកឃើញថា ជាងកាត់ដេរមិនអាចកាត់
សម្លៀកបំពាក់ឱ្យរួចស្រេចទាន់ពេលកំណត់ ដោយហេតុថា ភាគីនោះគ្មានអត្ថប្រយោជន៍ក្នុងការទទួលបានការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

នៅក្រោយពេលពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ប្រភេទនៃការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនេះអាចត្រូវបានហៅថា "អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តកិច្ចចំពោះពេលវេលា" ។ ចំណុច គ គឺជាករណីនៃអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ។ ចំណុច ឃ ចែងអំពីការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយមូលហេតុនៃការបាត់បង់នូវទំនុកចិត្ត ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីកិច្ចសន្យាផ្តល់គ្រឿងសម្រាប់ផលិតផលណាមួយ ប្រសិនបើអ្នកផ្តល់យឺតយ៉ាវម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងការផ្តល់គ្រឿងនោះ ហើយតាមការជាក់ស្តែងមានការយឺតយ៉ាវច្រើនហួសហេតុ នោះមានករណីខ្លះដែលសកម្មភាពរបស់អ្នកផ្តល់នេះនឹងត្រូវចាត់ទុកថាជាអំពើធ្វើឱ្យបាត់បង់ទំនាក់ទំនងជឿទុកចិត្ត ។ ទោះបីជាការយឺតយ៉ាវម្តងមិនចាត់ទុកថាមានភាពធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ ប្រសិនបើករណីទាំងមូលនៃការបំពានតូចតាចនេះ អាចត្រូវបានយល់ឃើញថា "ការបំពានកិច្ចសន្យាមានភាពហួសហេតុ" នោះការរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវបានអនុញ្ញាតដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ទោះបីជាករណីណាមួយមិនស្ថិតនៅក្នុងករណីនៃការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដែលបានកំណត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិចាប់ពីចំណុច ក ដល់ចំណុច ឃ ក៏ដោយ ក៏តុលាការអាចទទួលស្គាល់ថា មាន "ការបំពានកិច្ចសន្យាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ" អាស្រ័យទៅតាមស្ថានភាពករណីបានដែរ ។ ចំណុចនេះទុកឱ្យបកស្រាយតាមយុត្តិសាស្ត្រ នាពេលអនាគត ។

កាថាខ័ណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់ថា កំហុសរបស់កូនបំណុលមិនមែនជាលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការរំលាយកិច្ចសន្យាទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤១ និង មាត្រា ៥៤៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤០៩.- វិធីអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា

១-ភាគីម្ខាងដែលមានសិទ្ធិរំលាយ អាចរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយចំពោះភាគីម្ខាងទៀតបាន ។ ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយនេះអាចធ្វើឡើងក្រៅតុលាការបាន ។

២-ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយនេះ មិនអាចដកវិញបានទេ ។

៣-ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយនេះ អាចដាក់លក្ខខណ្ឌបង្កង់បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា ។ សិទ្ធិរំលាយនេះត្រូវកើតឡើង ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការរំលាយកិច្ចសន្យាដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៤០៧ និង មាត្រា ៤០៨ ត្រូវបានបំពេញ ។ ជាដំបូង មាត្រានេះចែងថាការរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវធ្វើឡើងដោយការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយ ។ ស្របតាមគោលការណ៍ទូទៅនៃការបង្ហាញឆន្ទៈ ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយនេះ ត្រូវមានអានុភាពនៅពេលដែលការបង្ហាញឆន្ទៈនោះបានដល់ភាគីម្ខាងទៀត ។

ទី ២ ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយកិច្ចសន្យាអាចធ្វើឡើងនៅក្រៅតុលាការបាន ។ តាមច្បាប់បារាំង ការរំលាយតម្រូវឱ្យ

មានសេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះចែងថា ការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍អាចធ្វើឡើងបានដោយការបង្ហាញឆន្ទៈក្រៅ តុលាការ ដោយហេតុថា វាជាការលំបាកក្នុងការសុំឱ្យតុលាការចេញសេចក្តីសម្រេចនៅគ្រប់ពេលដែលភាគីម្ខាងមាន បំណងរំលាយកិច្ចសន្យា ទោះបីជាភាគីនេះពុំមានវិវាទធ្ងន់ធ្ងរជាមួយភាគីម្ខាងទៀតក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើការរំលាយកិច្ច- សន្យានៅក្រៅតុលាការអាចធ្វើទៅបាន វិវាទនេះនឹងអាចដោះស្រាយបានដរាបណាភាគីម្ខាងទៀតគ្មានបំណងជំទាស់ ហើយប្រសិនបើភាគីម្ខាងមិនព្រមទទួលការរំលាយកិច្ចសន្យានេះ ភាគីដែលបានរំលាយកិច្ចសន្យានោះ នឹងប្តូរទៅតុលាការ ដើម្បីទាមទារសេចក្តីសម្រេច ។

មាត្រានេះទាក់ទងនឹងការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយយកការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមកធ្វើជាមូលហេតុ ។ ក្រៅពីនេះ ករណីមួយចំនួនដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នានេះ រួមមាន (១) ករណីដែលសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅភាគី ម្ខាង ឬ ភាគីសងខាងតាមកិច្ចសន្យា និង (២) ករណីដែលភាគីពាក់ព័ន្ធព្រមព្រៀងគ្នារំលាយកិច្ចសន្យា ។ ករណីទី (១) ហៅថា "សិទ្ធិរំលាយដែលកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា" ពីព្រោះសិទ្ធិនេះផ្តល់ដោយកិច្ចសន្យា ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះកិច្ចសន្យាបន្ត រយៈពេលវែង អាចមានខុសគ្នាដែលចែងថា "ក្នុងស្ថានភាពណាដែលផ្អែកសេដ្ឋកិច្ចមានការផ្លាស់ប្តូរ ភាគីទាំងសងខាងអាច រំលាយកិច្ចសន្យា ដោយធ្វើសេចក្តីជូនដំណឹងជាមុនរយៈពេល ៦ ខែ" ។ ក្នុងករណីនេះ ភាគីពាក់ព័ន្ធនឹងបង្ហាញឆន្ទៈ ក្នុងការប្រើប្រាស់សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះអាចយកមកអនុវត្តដោយសន្តិសុខចំពោះករណីនេះបាន ។ ករណីទី (២) គឺជាករណីដែលគ្មានការសន្យាជាមុនអំពីសិទ្ធិរំលាយក្នុងកិច្ចសន្យាទេ ប៉ុន្តែ ការរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវបានធ្វើ ឡើងដោយកិច្ចសន្យា ។ ចំពោះករណីនេះ គ្មានលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តមាត្រានេះដោយសន្តិសុខទេ ។ សម្រាប់សេចក្តី ពន្យល់លម្អិត សូមមើលមាត្រា ៤១៤ ។

កថាខណ្ឌទី ២ មិនអនុញ្ញាតឱ្យដកការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយហេតុថា អាចកើតឡើងនូវភាពច្របូក ច្របល់ដែលមិនចាំបាច់ ប្រសិនបើអនុញ្ញាតឱ្យមានការដក និង កិច្ចសន្យាដែលត្រូវបានរំលាយហើយនោះ ប្រែក្លាយទៅជា មានអានុភាពឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែ គោលការណ៍ទូទៅនៃការបង្ហាញឆន្ទៈត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយ កិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នោះ ការរំលាយកិច្ចសន្យាដែលធ្វើឡើងដោយជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព ឬ ការរំលាយដែលមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ដូចជាការភាន់ច្រឡំ ឬ ការគម្រាមកំហែង ជាអាទិ៍ អាចត្រូវបានលុបចោល នៅពេលក្រោយ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយអាចដាក់ស័ក្ខខ័ណ្ឌបង្កង់បាន ដោយសារការអាចធ្វើដូច្នោះមានលក្ខណៈ ងាយស្រួល ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីម្ខាង ហើយភាគីម្ខាងទៀតដាស់តឿនឱ្យ អនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយកំណត់ពេលជាក់លាក់ដើម្បីអនុវត្ត មានករណីច្រើនដែលភាគីម្ខាងទៀតនោះបង្ហាញឆន្ទៈថា "នឹង រំលាយកិច្ចសន្យា ប្រសិនបើមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្នុងអំឡុងពេលកំណត់នោះ" ។ ឧទាហរណ៍នេះ គឺជាករណីដែលភ្ជាប់ ស័ក្ខខ័ណ្ឌបង្កង់ចំពោះការបង្កើតអានុភាពនៃការបង្ហាញឆន្ទៈរំលាយកិច្ចសន្យា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១០.- ការរំលាយកិច្ចសន្យាដែលភាគីម្ខាងមានច្រើននាក់

១- ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងមានច្រើននាក់ ការរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវធ្វើឡើងដោយ បុគ្គលទាំងអស់នោះចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ឬ ដោយភាគីម្ខាងទៀតចំពោះបុគ្គលទាំងអស់ នោះ ។

២- ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ប្រសិនបើសិទ្ធិរំលាយ កិច្ចសន្យា បានរលត់ចំពោះបុគ្គលណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមបុគ្គលនៃភាគីដែលមានច្រើននាក់ សិទ្ធិរំលាយនោះក៏ត្រូវរលត់ចំពោះបុគ្គលផ្សេងទៀតនៃភាគីនោះដែរ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាមានចំនួនលើសពីម្នាក់ វានឹងមានភាពស្មុគស្មាញ និង មិនសមហេតុផល ប្រសិនបើ ការរំលាយកិច្ចសន្យាធ្វើឡើងសម្រាប់អ្នកមួយចំនួន ប៉ុន្តែ វាគ្មានអានុភាពចំពោះអ្នកដទៃទៀតក្នុងចំណោមភាគីម្ខាងនេះ ។ ដូច្នោះហើយ ទស្សនៈស្តីពី "អវិភាគភាពនៃសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា" ត្រូវបានយកមកអនុវត្ត ។ មានករណីដែលភាគីរំលាយ កិច្ចសន្យា មានច្រើននាក់ និង ករណីដែលការរំលាយកិច្ចសន្យាធ្វើឡើងចំពោះភាគីម្ខាងទៀតដែលមានគ្នាច្រើនជាងម្នាក់ ។ មាត្រានេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាចំពោះករណីទាំងពីរ ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគីរំលាយកិច្ចសន្យាមានគ្នាច្រើននាក់ ប្រសិនបើអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិរំលាយ ត្រូវបានសម្រេចចំពោះជនម្នាក់ក្នុងចំណោមភាគីដែលមានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា មិនមែនតែជនម្នាក់នេះទេ ដែលមិនអាច អនុវត្តសិទ្ធិរំលាយ គឺសិទ្ធិរំលាយរបស់ជនដទៃទៀតទាំងអស់ក្នុងចំណោមភាគីដែលមានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាត្រូវរលត់ ។ បញ្ញត្តិបែបនេះត្រូវបានរៀបចំដោយផ្អែកលើទស្សនៈយល់ឃើញថា រាល់កិច្ចសន្យាទាំងឡាយដែលបានព្រមព្រៀងគ្នារួច គួរតែត្រូវបានរក្សាទុក ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១១.- អានុភាពនៃការរំលាយកិច្ចសន្យា

១- ការរំលាយកិច្ចសន្យានាំឱ្យ គូភាគីរួចផុតពីករណីយកិច្ចក្នុងកិច្ចសន្យា លើកលែង តែករណីយកិច្ចសងការខូចខាត ។

២- ភាគីដែលបានទទួលការកាលិកនៃកិច្ចសន្យាតែមួយភាគ ឬ ទាំងអស់ ត្រូវមាន

ករណីយកិច្ចសងការកាលិកនោះទៅភាគីម្ខាងទៀត ដើម្បីឱ្យភាគីនោះទទួលបានបដិទានឡើងវិញ ដោយសារការរំលាយ ។ ក្នុងករណីដែលភាគីទាំងសងខាង មានករណីយកិច្ចធ្វើបដិទានទៅវិញទៅមក ករណីយកិច្ចទាំងនោះត្រូវអនុវត្តនៅពេលជាមួយគ្នា ។

៣-ភាគីដែលមានករណីយកិច្ចសងជាប្រាក់ដោយការរំលាយកិច្ចសន្យា ត្រូវសងជាមួយនឹងការប្រាក់ដោយគិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានទទួលប្រាក់ដើមនោះ ។ ភាគីដែលមានករណីយកិច្ចបង្វិលជារវត្ត ឬ ជាតារកាលិកផ្សេងដែលខ្លួនបានទទួល ទៅភាគីម្ខាងទៀត ដោយសារការរំលាយ ត្រូវសងទាំងផលដែលបានទទួលពីវត្ត ឬ តារកាលិកនោះផងដែរ ។

៤- ការរំលាយកិច្ចសន្យាមិនអាចធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវរបស់តតិយជនបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពផ្សេងៗដែលកើតចេញពីការរំលាយកិច្ចសន្យា ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាមួយត្រូវបានរំលាយ ចំណងកិច្ចសន្យានេះនឹងត្រូវរលត់ ។ ការរំលាយកិច្ចសន្យានឹងរលត់រាល់កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយរបស់ភាគីដែលកើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា និង នាំឱ្យភាគីនៃកិច្ចសន្យារួចផុតពីកិច្ចសន្យានោះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយមូលហេតុមកពីការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នោះករណីយកិច្ចសងសំណងការខូចខាតរបស់កូនបំណុលដែលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នៅតែមានអានុភាព ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ឃ្លា "លើកលែងតែកាតព្វកិច្ចសងការខូចខាត" មានចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីយកិច្ចធ្វើបដិទានដែលបណ្តាលមកពីការរំលាយកិច្ចសន្យា និង ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងការអនុវត្តករណីយកិច្ចនេះនៅពេលជាមួយគ្នា ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីទំហំនៃករណីយកិច្ចធ្វើបដិទាន ។ ក្រៅពីតារកាលិក (ប្រាក់) ដែលខ្លួនបានទទួល ភាគីត្រូវសងទៅវិញទៅមកផងដែរ នូវការប្រាក់នៃប្រាក់ដែលបានទទួល និង ផលប្រយោជន៍ទាំងឡាយបានមកពីការប្រើតារកាលិកដែលបានទទួល ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះកិច្ចសន្យាលក់ទិញរថយន្ត អ្នកលក់បានប្រគល់រថយន្តដល់អ្នកទិញ ប៉ុន្តែអ្នកទិញបង់ថ្លៃទិញរថយន្តតែពាក់កណ្តាល ដូច្នេះហើយអ្នកលក់បានរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកទិញត្រូវប្រគល់វិញទាំងរថយន្ត និង ទឹកប្រាក់ដែលមានតម្លៃស្មើនឹងថ្លៃជួលរថយន្តសម្រាប់រយៈពេលដែលអ្នកទិញ បានប្រើប្រាស់រថយន្តនេះ ដែលជា "ផលប្រយោជន៍បានមកពីវត្ថុនោះ" ។ ចំពោះអ្នកលក់វិញ ដោយហេតុថា កិច្ចសន្យាត្រូវបានរំលាយ អ្នកលក់នោះ ត្រូវសងវិញនូវទឹកប្រាក់ពាក់កណ្តាលដែលខ្លួនបានទទួលពីអ្នកទិញ ហើយជាមួយគ្នានេះ អ្នកលក់ក៏ត្រូវសងការប្រាក់ គិតចាប់ពីពេលដែលខ្លួនបានទទួលទឹកប្រាក់ពាក់កណ្តាលនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ៤ ចែងថា ក្នុងករណីដែលមានតតិយជនដែលមានទំនាក់ទំនងនៃផលប្រយោជន៍ អានុភាពនៃការរំលាយ

កិច្ចសន្យាមិនធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលដល់តតិយជនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ វាមានការលំបាកក្នុងការកំណត់និយមន័យនៃតតិយជនដែល ទទួលបាននូវការការពារតាមមាត្រានេះ ។ ឧទាហរណ៍ថា អ្នកលក់ A និងអ្នកទិញ B បានចុះកិច្ចសន្យាលក់ទិញដីជាមួយ គ្នា ដែលអ្នកទិញ B នឹងបង់ថ្លៃលក់ដីជារៀងរាល់ ហើយបានចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិឱ្យទៅអ្នកទិញ B ។ ប៉ុន្តែ អ្នកទិញ B ខកខានក្នុងការបង់ថ្លៃលក់ ហើយអ្នកលក់ A រំលាយកិច្ចសន្យានេះ ។ បញ្ហាកើតមានឡើងនៅពេលដែលអ្នកទិញ B បានលក់ដីនេះបន្ត ឬ ឱ្យជួលដីនេះ ឱ្យទៅតតិយជន C មុនពេលអ្នកលក់ A បង្ហាញឆន្ទៈរំលាយកិច្ចសន្យានេះ ។ កម្មសិទ្ធិ លើដីដែលបានផ្ទេរទៅអ្នកទិញ B នឹងត្រូវត្រឡប់មកអ្នកលក់ A វិញដោយសារការរំលាយកិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នេះអ្នកទិញ B ត្រូវបាត់បង់កម្មសិទ្ធិនេះ ។ គ្មានបញ្ហាណាមួយកើតឡើងទេ ត្រង់ចំណុចនេះ ។ បញ្ហាគឺជាការទទួលស្គាល់ ឬ មិនទទួល ស្គាល់នូវអានុភាពប្រតិសកម្មនៃការរំលាយ ។ ដោយហេតុថា នេះគឺជាបញ្ហាដែលមានលក្ខណៈទ្រឹស្តីស្មុគស្មាញ បញ្ហានេះ ត្រូវបានទុកឱ្យដោះស្រាយតាមយុត្តិសាស្ត្រនាពេលអនាគត ដោយមិនចែងនៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។ នាពេលនេះ មានការ ពន្យល់មួយចំនួនអំពីភាពខុសគ្នារវាងករណីដែលទទួលស្គាល់អានុភាពប្រតិសកម្ម និង ករណីដែលមិនទទួលស្គាល់អានុភាព ប្រតិសកម្មនៃការរំលាយ ។

ទស្សនៈឱ្យមានអានុភាពប្រតិសកម្មនៃការរំលាយកិច្ចសន្យាមានដូចខាងក្រោម ។ ប្រសិនបើការរំលាយមានអានុភាព ប្រតិសកម្ម អ្នកទិញ B មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិករនៃដី "តាំងពីដំបូង" ដោយសារការរំលាយ ។ ហេតុនេះហើយ តតិយជន C ត្រូវបានចាត់ទុកថា បានទិញដីពីអ្នកទិញ B ដែលមិនមានកម្មសិទ្ធិលើដីនេះ ដូច្នេះ តតិយជន C មិនអាចធ្វើលទ្ធកម្មនូវ កម្មសិទ្ធិលើដីនេះបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលតតិយជន C បានចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិហើយ ប្រសិនបើតតិយជន C មិនអាចធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើដីនេះដោយសារការរំលាយដោយអ្នកលក់ A នោះតតិយជន C នឹងទទួលបានការខូចខាត ដែលខ្លួនមិនអាចព្យាករទុកជាមុនបាន ហើយមានការរងគ្រោះធ្ងន់ធ្ងរដល់ផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន C ដែលបានធ្វើ ប្រតិបត្តិការដោយជឿទុកចិត្តលើការចុះបញ្ជីកម្មសិទ្ធិរបស់ B ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងករណីនេះ អាចបកស្រាយថា តតិយជន C ត្រូវទទួលបានការការពារ ប្រសិនបើ C បានចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរ ហើយមិនបានដឹងថា អ្នកទិញ B មិនទាន់ បញ្ចប់ការបង់ថ្លៃលក់ដី ឱ្យទៅអ្នកលក់ A ។ ប៉ុន្តែ តើគួរតែការពារតតិយជន C ក្នុងករណីដែល C បានចុះបញ្ជី តែមានភាពទុច្ចរិត ឬ គួរតម្រូវឱ្យមានភាពសុចរិត ដើម្បីទទួលបានការការពារ ឬ តម្រូវឱ្យមានភាពគ្មានកំហុស ? បញ្ហា ទាំងនេះនឹងត្រូវទុកឱ្យដោះស្រាយតាមយុត្តិសាស្ត្រនាពេលអនាគត ។ ហេតុដូច្នេះ បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះចែងថា មិនអាចធ្វើ ឱ្យខូច "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" របស់តតិយជនបានឡើយ ។

តាមទស្សនៈដែលមិនទទួលស្គាល់អានុភាពប្រតិសកម្មនៃការរំលាយ ទោះបីជាអ្នកលក់ A រំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញ ក៏ដោយ ក៏អ្នកទិញ B មិនត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានកម្មសិទ្ធិលើដីតាំងពីដំបូងទេ ប៉ុន្តែ នៅពេលអ្នកលក់ A បង្ហាញឆន្ទៈ រំលាយកិច្ចសន្យានេះ កម្មសិទ្ធិនឹងត្រូវបង្វិលពីតតិយជន C មកឱ្យអ្នកលក់ A វិញ ។ ចំពោះការផ្ទេរបង្វិលកម្មសិទ្ធិក្នុង ករណីនេះ ការចុះបញ្ជីគឺជាលក្ខខណ្ឌតាំងចំពោះអចលនវត្ថុ (មាត្រា ១៣៤) ។ ហេតុដូច្នេះ ទោះបីជាអ្នកលក់ A បានទទួលកម្មសិទ្ធិពីអ្នកទិញ B ដោយការរំលាយកិច្ចសន្យាក៏ដោយ ប្រសិនបើតតិយជន C បានចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរ

មុនអ្នកលក់ A ចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរបង្វិលនោះ តតិយជន C នឹងមានអាទិភាព ហើយអ្នកលក់ A មិនអាចទាមទារឱ្យលុបចោលការចុះបញ្ជីរបស់តតិយជន C បានឡើយ ។ វាហាក់ដូចជាសមស្របក្នុងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានអាទិភាពប្រតិសកម្មនៃការរំលាយកិច្ចសន្យា ដើម្បីធានានូវសុវត្ថិភាពក្នុងកិច្ចការជំនួញ ប៉ុន្តែ តាមទស្សនៈនេះ ទោះបីជាតតិយជន C ដឹងថាអ្នកទិញ B មិនទាន់បញ្ចប់ការបង់ថ្លៃលក់ដីក៏ដោយ ក៏ C នៅតែមានអាទិភាពជាង A ដែរ ប្រសិនបើ C បានចុះបញ្ជីមុន ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ដោយហេតុថា មាត្រានេះប្រើពាក្យថា "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" វានៅតែមានលទ្ធភាពបដិសេធការការពារប្រយោជន៍របស់តតិយជន C ក្នុងករណីដែល C ជាជនទុច្ចរិត ដោយសន្និដ្ឋានថា C គ្មានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ ។

សេចក្តីពន្យល់លម្អិតខាងលើនេះបង្ហាញថា បញ្ហានេះមានភាពស្មុគស្មាញ ។ ទោះបីជាតាមមធ្យោបាយមួយណាក៏ដោយ វាជាការសមស្របក្នុងការការពារតតិយជនដែលបានចុះបញ្ជី និង ដែលជាជនសុចរិត និង គ្មានកំហុស ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១២.- សិទ្ធិរំលាយក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាត្រូវបានខូចខាត ឬ បាត់បង់

១-សិទ្ធិរំលាយត្រូវរលត់ ក្នុងករណីភាគីដែលមានសិទ្ធិរំលាយបានធ្វើឱ្យមានការខូចខាត ឬ ការបាត់បង់ដល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ឬ មិនអាចសងវត្ថុនោះវិញបានដោយចេតនា ឬ ធ្វើឱ្យវត្ថុនោះក្លាយជាវត្ថុប្រភេទផ្សេង ដោយការកែច្នៃ ឬ ការផ្លាស់ទម្រង់ដោយចេតនា ។

២-បើភាគីបានអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយ ភាគីនោះត្រូវសងជាប្រាក់នូវតម្លៃនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ត្រឹមកម្រិតតម្លៃដែលបានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា ។^៤

៣-ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងទៀតមានកំហុស ឬ មានមូលហេតុក្នុងការខូចខាត ឬ ការមិនបានសងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ភាគីដែលមានសិទ្ធិរំលាយ គ្មានករណីយកិច្ចក្នុងការសងជាប្រាក់នូវតម្លៃនៃវត្ថុនោះ ដូចបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះឡើយ ។

(កំណត់)

^៤ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤១២ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាមួយត្រូវបានរំលាយ ភាគីនៃកិច្ចសន្យានោះមានករណីយកិច្ចធ្វើបដិទានដែលត្រូវប្រគល់វិញនូវវត្ថុ ដែលខ្លួនបានទទួលនោះឱ្យទៅភាគីម្ខាងទៀត ។ បញ្ហាចោទមានឡើងត្រង់ថា សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាអាចអនុវត្តបានដែរ ឬទេ នៅពេលភាគីនោះមិនអាចប្រគល់វិញនូវវត្ថុនោះបាន ដោយសារវត្ថុដែលត្រូវប្រគល់វិញនោះបានបាត់បង់ ឬ ទទួល ការខូចខាត ។ មាត្រានេះមានចែងអំពីបញ្ហានេះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យារបស់ភាគីដែលបានធ្វើឱ្យបាត់បង់ ជាអាទិ៍ នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ ដោយ ចេតនា ត្រូវរលត់ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញរថយន្តរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញដោយមូលហេតុរថយន្តនោះ មានវិការៈ ប្រសិនបើអ្នកទិញនោះធ្វើឱ្យខូចខាតដោយចេតនាដល់រថយន្តដែលខ្លួនត្រូវប្រគល់វិញ បើខ្លួនរំលាយកិច្ចសន្យា នោះអ្នកទិញនោះ ត្រូវបាត់បង់សិទ្ធិរំលាយ ។ ប្រសិនបើរថយន្តទទួលរងការខូចខាតដោយកំហុសក្នុងគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ អ្នកទិញនោះនៅតែមានសិទ្ធិរំលាយ ពីព្រោះគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍មិនមែនកើតឡើងដោយចេតនា ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីដែលអ្នកទិញនៅតែមានសិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា គឺដូចគ្នាទៅនឹងឧទាហរណ៍ខាងលើនេះ ដែលអ្នកទិញបានធ្វើឱ្យខូចខាតដល់រថយន្តដោយមកពីកំហុសក្នុងពេលបើកបរ ។ អ្នកទិញអាចរំលាយកិច្ចសន្យាបាន ប៉ុន្តែ អ្នកទិញនោះត្រូវសងជាទឹកប្រាក់ ចំពោះតម្លៃដែលត្រូវបានបន្ថយដោយសារការខូចខាតនៃរថយន្តនោះ ។

ចំពោះកថាខណ្ឌទី ៣ ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញរថយន្តដោយមូលហេតុដែលរថយន្តនោះមាន វិការៈ ប្រសិនបើរថយន្តខូចបណ្តាលមកពីវិការៈនោះ (ឧទាហរណ៍ រថយន្តបានបុកបង្គោលខ្សែទូរស័ព្ទដោយមកពីប្រឡាំង មិនជាប់ល្អ) អ្នកទិញគ្មានការទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតនៃរថយន្តនោះទេ ហើយអ្នកលក់មានការទទួលខុសត្រូវ ឬ បង្កើតមូលហេតុនៃការខូចខាតនោះ ហេតុដូច្នេះ អ្នកទិញមិនចាំបាច់សងជាប្រាក់ចំពោះផ្នែកដែលបាក់បែករបស់រថយន្ត នោះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៤៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១៣.- អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យាដោយមូលហេតុនៃការមិនអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច និង សិទ្ធិទាមទារបដិទាន មានអំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ ក្រោយពីពេលដែល មិន បានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិរំលាយកិច្ចសន្យា និង សិទ្ធិទាមទារឱ្យធ្វើបដិទានបន្ទាប់ពីការរំលាយ កិច្ចសន្យា ។ វាមិនដូចនឹងការទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតទេ អាជ្ញាយុកាលនៃសិទ្ធិរំលាយ ចាប់គិតពីពេលដែលមាន

ការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ ក្នុងករណីនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច សិទ្ធិវិលាយកិច្ចសន្យាមិនត្រូវកើតឡើង ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលមិនបានដាស់តឿន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះមានការយឺតយ៉ាវនោះ ម្ចាស់បំណុល អាចបង្កើតសិទ្ធិវិលាយដោយធ្វើការដាស់តឿននៅពេលណាក៏បានដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ គ្មានបញ្ហាទេចំពោះការចែងថា អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិវិលាយកិច្ចសន្យា ចាប់គិតពីពេលនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។

ចំពោះសិទ្ធិទាមទារឱ្យធ្វើបដិទានដែលកើតឡើងដោយអនុវត្តសិទ្ធិវិលាយ គ្មានអាជ្ញាយុកាលដោយឡែកពិសេសទេ ហេតុដូច្នេះ សិទ្ធិទាមទារឱ្យធ្វើបដិទាននេះនឹងត្រូវរំលត់ ប្រសិនបើមិនទាមទារឱ្យធ្វើបដិទានមុនអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់ សិទ្ធិវិលាយត្រូវបានសម្រេច ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១៤.- សិទ្ធិវិលាយដែលបានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា និង ការរំលាយដោយការ ព្រមព្រៀងគ្នា

១- តួភាគីនៃកិច្ចសន្យាអាចសន្យាឱ្យភាគីម្ខាង ឬ សងខាងមានសិទ្ធិវិលាយ នៅក្នុង កិច្ចសន្យានោះបាន ។ បញ្ញត្តិពីមាត្រា ៤០៩ (វិធីអនុវត្តសិទ្ធិវិលាយកិច្ចសន្យា) ដល់មាត្រា ៤១២ (សិទ្ធិវិលាយក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាត្រូវបានខូចខាត ឬ បាត់បង់) នៃ ក្រមនេះ ស្តីពីការរំលាយដែលច្បាប់បានកំណត់ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះ វិធីអនុវត្ត និង អានុភាពនៃសិទ្ធិវិលាយ ដែលបានកំណត់ដោយកិច្ចសន្យា លើកលែងតែ មានការព្រមព្រៀងគ្នាផ្សេង ។

២- ទោះបីជាគ្មានការកំណត់សិទ្ធិវិលាយក្នុងកិច្ចសន្យាក៏ដោយ ក៏តួភាគីអាចរំលាយ កិច្ចសន្យាដោយការព្រមព្រៀងគ្នាបានដែរ ។ ប៉ុន្តែ ការរំលាយនោះមិនអាចធ្វើឱ្យខូចផល ប្រយោជន៍របស់តតិយជនបានទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីសិទ្ធិវិលាយកិច្ចសន្យាដែលបានកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យា និង ការរំលាយដោយការព្រមព្រៀង ។ ចំពោះសិទ្ធិវិលាយកិច្ចសន្យាដែលបានកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យា និង ការរំលាយដោយការព្រមព្រៀងនេះ មានការពន្យល់ នៅក្នុងសេចក្តីកំណត់នៃមាត្រា ៤០៩ ។ សិទ្ធិវិលាយដែលបានកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យា គឺជាសិទ្ធិវិលាយដែលត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យទៅភាគីនៃកិច្ចសន្យាក្នុងការរំលាយកិច្ចសន្យាក្នុងករណីដែលបានកំណត់មួយចំនួន ទោះបីជាមិនមានការមិនអនុវត្ត

កាតព្វកិច្ចក៏ដោយ ។ សិទ្ធិរំលាយដែលបានកំណត់នៅក្នុងកិច្ចសន្យានេះ ត្រូវបានអនុវត្តតាមការបង្ហាញឆន្ទៈឯកតោភាគី របស់អ្នកដែលមានសិទ្ធិរំលាយ ហើយនៅក្នុងន័យនេះ មានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលគ្នានឹងការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយ មូលហេតុមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច (ការរំលាយដែលច្បាប់បានកំណត់) ។ ហេតុនេះហើយ បញ្ញត្តិអំពីវិធីអនុវត្តសិទ្ធិរំលាយ ដែលច្បាប់បានកំណត់ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរចំពោះសិទ្ធិរំលាយដែលបានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា ។

ម្យ៉ាងទៀត ការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយការព្រមព្រៀង ត្រូវអាស្រ័យទៅតាមខ្លឹមសារនៃការព្រមព្រៀងដែលមាន គោលបំណងរំលាយកិច្ចសន្យា ហេតុដូច្នោះ មិនចាំបាច់មានបញ្ញត្តិពិសេសណាមួយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយហេតុថាជាការមិន សមស្របក្នុងការធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន បញ្ញត្តិដែលការពារដល់តតិយជនត្រូវបានចែងក្នុងមាត្រានេះ ។ ពាក្យ "ផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន" ក្នុងមាត្រានេះ មានអត្ថន័យទូលំទូលាយជាងតតិយជនដែលបានកំណត់នៅក្នុង កថាខណ្ឌទី ៤ នៃមាត្រា ៤១១ ។ ដោយហេតុថា ការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយការព្រមព្រៀង ធ្វើឡើងដោយសារ មូលហេតុផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យា នោះវាជាការធម្មតាដែលមិនត្រូវធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ផលប្រយោជន៍របស់តតិ- យជន ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលភាគី A លក់ដីឱ្យទៅភាគី B ហើយបន្ទាប់មកភាគី B លក់បន្តឱ្យទៅភាគី C ទោះបីជាភាគី C មិនទាន់បានចុះបញ្ជី ដោយគ្រាន់តែបង្កើតកិច្ចសន្យាលក់ទិញជាមួយភាគី B ក៏ដោយ ក៏ភាគី A និង C មិនអាចរំលាយកិច្ចសន្យាលក់ទិញដោយការព្រមព្រៀងបានឡើយ ។

ជំពូកទី ៥ ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ

មាត្រា ៤១៥.- ការរលត់កាតព្វកិច្ចដោយអលទ្ធភាព

បើការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្លាយជាអលទ្ធភាព ហើយកូនបំណុលគ្មានកំហុសចំពោះ អលទ្ធភាពនោះ កាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ ហើយម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារតារវកាលិកបាន ទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងនូវគោលការណ៍មួយដែលមានខ្លឹមសារថា កាតព្វកិច្ចមួយត្រូវរលត់ ប្រសិនបើការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច នោះក្លាយជាអលទ្ធភាពដោយសត្យានុម័ត ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញសេះជាក់លាក់ណាមួយ ប្រសិនបើ សេះនោះបានស្លាប់ដោយជម្ងឺ នោះកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់ត្រូវរលត់ ហើយចំណុចដែលត្រូវពិចារណានោះ គឺបន្ទុកនៃ ហានិភ័យ ។ យោងទៅតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤១៦ ជាគោលការណ៍ កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកទិញក្នុងការបង់ប្រាក់ក៏ត្រូវ រលត់ដូចគ្នាដែរ ។

ប្រសិនបើកូនបំណុលមានកំហុសចំពោះមូលហេតុនៃអលទ្ធភាពនេះ នោះកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់នឹងមិនរលត់ទេ ប៉ុន្តែ នឹងនៅបន្តមានជាកាតព្វកិច្ចក្នុងការសងសំណងការខូចខាត ។ ក្នុងករណីនេះ កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកទិញក្នុងការបង់ប្រាក់

ក៏នៅតែបន្តមានអត្ថិភាព ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកទិញត្រូវធ្វើការជ្រើសរើសក្នុងការរំលាយកិច្ចសន្យា ឬ ធ្វើការទូទាត់នូវ កាតព្វកិច្ចក្នុងការបង់ប្រាក់ ជាមួយនឹងសិទ្ធិទាមទារឱ្យអ្នកលក់សងសំណងការខូចខាត ដោយមិនរំលាយកិច្ចសន្យា ។

សម្រាប់សេចក្តីលម្អិតទាក់ទងនឹងអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត សូមមើលមាត្រា ៣៩២ និង សេចក្តីកំណត់សម្រាប់ មាត្រានោះ ។

មាត្រា ៤១៦.- ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យក្នុងកិច្ចសន្យាផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបាន កំណត់ជាក់លាក់

១-ក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានអត្ថន័យផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ ជាក់លាក់ ក្នុងករណីដែលវត្ថុជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ត្រូវបានបាត់បង់ ឬ ខូចខាត ដោយ គ្មានកំហុសរបស់ភាគីទាំងសងខាងទេ កូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យនោះ ហើយ មិនអាចទាមទារការកាត់បន្ថយ ពីម្ចាស់បំណុលបានទេ ។

២-លើកលែងតែមានការកំណត់ផ្សេងនៅក្នុងកិច្ចសន្យា ហានិភ័យដោយសារការ បាត់បង់ ឬ ខូចខាតវត្ថុជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ត្រូវផ្ទេរទៅម្ចាស់បំណុលនៅពេលណាមួយ ក្នុងចំណោមពេលដែលបានកំណត់ដូចខាងក្រោមនេះ :

ក-ពេលដែលប្រគល់វត្ថុជាកម្មវត្ថុទៅម្ចាស់បំណុល ឬ ពេលដែលចុះបញ្ជីផ្ទេរ អចលនវត្ថុ ឬ ពេលផ្សេងទៀតដែលយល់ឃើញថា ការគ្រប់គ្រងជាក់ស្តែងលើវត្ថុជាកម្មវត្ថុ ត្រូវបានផ្ទេរទៅម្ចាស់បំណុល ។

ខ-ពេលដែលកូនបំណុលបានស្នើផ្តល់ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចត្រឹមត្រូវ ។

គ-ពេលដែលម្ចាស់បំណុលប្រកែកមិនព្រមទទួលការអនុវត្តរបស់កូនបំណុល ដោយគ្មានមូលហេតុត្រឹមត្រូវ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះគឺជាបញ្ញត្តិស្តីពីការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ក្នុងកិច្ចសន្យាផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ ។ ក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ កាតព្វកិច្ចនឹងត្រូវរលត់ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចរបស់ភាគីណាមួយក្លាយជាអលទ្ធភាពក្នុងការ អនុវត្ត ទោះបីជាគ្មានកំហុសពីសំណាក់ភាគីទាំងសងខាងក៏ដោយ (មាត្រា ៤១៥) ។ បន្ទុកហានិភ័យគឺទាក់ទងទៅនឹង កាតព្វកិច្ចមួយទៀតដែលមានជាផ្លូវទៅនឹងកាតព្វកិច្ចដែលរលត់ទៅនោះ ។ ដោយសារតែចំណុចនេះទាក់ទងទៅនឹងភាគី ដែលត្រូវទទួលបន្ទុកចំពោះករណីដែលគ្មានកំហុសរបស់ភាគីណាម្នាក់នោះ បញ្ហានេះត្រូវហៅថាជា "បន្ទុកហានិភ័យ" ។

ចំណុចនេះត្រូវបានលើកយកមកពិភាក្សាក្នុងបរិបទ "ហានិភ័យ" ក្នុងបណ្តាប្រទេសមួយចំនួនក្នុងពិភពលោក ។

ប្រភេទចម្បងនៃកិច្ចសន្យាដែលមានគោលបំណងផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ គឺជាកិច្ចសន្យាលក់ ទិញ ប៉ុន្តែ កិច្ចសន្យាដាក់ស្ថិតក្នុងប្រភេទនៃកិច្ចសន្យាផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុជាក់លាក់ដែរ ។ តទៅនេះគឺជាសេចក្តីពន្យល់ ដោយយកកិច្ចសន្យាលក់ទិញដែលជាកិច្ចសន្យាមួយប្រភេទដែលមានសារៈសំខាន់បំផុត មកធ្វើជាឧទាហរណ៍ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុងករណីនេះ ជាគោលការណ៍ "កូនបំណុលទទួលបន្ទុកហានិភ័យ" ។ កូនបំណុលនៅក្នុងករណីនេះមានន័យថាជាកូនបំណុលនៃកាតព្វកិច្ចដែលនឹងត្រូវរលត់ដោយសារអនុវត្តក្នុងការអនុវត្ត ។ ក្នុងករណីនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញ កូនបំណុលគឺជាអ្នកលក់ ដូច្នោះ អ្នកលក់ត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យនេះ ។ អត្ថន័យនៃការ ដែល "អ្នកលក់ត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យ" ត្រូវបានបញ្ជាក់ផងដែរនៅក្នុងបញ្ញត្តិនេះ ។ បានសេចក្តីថា អ្នកលក់មិនអាច ទាមទារតារាណិកតប ពោលគឺមិនអាចទាមទារឱ្យបង់ថ្លៃលក់បានឡើយ ។ ជាចុងក្រោយនោះ ភាគីអ្នកលក់នៃកិច្ច សន្យាលក់ទិញ បានបាត់នូវវត្ថុជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ហើយមិនអាចទាមទារឱ្យបង់ថ្លៃលក់វត្ថុនោះ ដូច្នោះ ភាគីអ្នកលក់ ត្រូវទទួលការខូចខាតនេះ ។ គោលការណ៍តម្រូវឱ្យកូនបំណុលទទួលបន្ទុកហានិភ័យ គឺផ្អែកទៅលើទស្សនៈដែលថា អ្នកលក់គួរទទួលបន្ទុកហានិភ័យនៃការបាត់បង់ ព្រោះថាអ្នកលក់គឺជាអ្នកកាន់កាប់ ក្តាប់ទុក និង គ្រប់គ្រងវត្ថុដែលជា កម្មវត្ថុនោះ នៅមុនពេលដែលវត្ថុនោះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យទៅអ្នកទិញ ។

កថាខណ្ឌទី ២ បានចែងអំពីការកំណត់ពេលនៃការផ្ទេរហានិភ័យទៅឱ្យអ្នកទិញ (ម្ចាស់បំណុល) ។

នៅក្នុងចំណុច ក នៃកថាខណ្ឌនេះបានបង្ហាញថា នៅពេលការគ្រប់គ្រងជាក់ស្តែងលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ត្រូវបាន ផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកទិញ តាមរយៈការប្រគល់ ឬ ការចុះបញ្ជីអំពីការផ្ទេរ ជាអាទិ៍ នោះអ្នកទិញត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យផង ដែរ ។ ប្រសិនបើហានិភ័យត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកទិញ ទោះបីជាវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះបានបាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកទិញត្រូវបង់ ថ្លៃលក់ឱ្យទៅអ្នកលក់ដែរ ។

ចំណុច ខ ទាក់ទងនឹងការផ្ទេរហានិភ័យដោយការផ្តល់ការសង (ការផ្តល់ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច) ។ ប្រសិនបើអ្នកលក់ បានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ក្នុងការប្រគល់វត្ថុទៅឱ្យអ្នកទិញ ប៉ុន្តែ អ្នកទិញ (ម្ចាស់បំណុល) មិនបានទទួលការសងនោះ ទោះបី ជាវត្ថុនោះនៅតែស្ថិតក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកលក់ក៏ដោយ ក៏អ្នកទិញត្រូវតែទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ចំពោះករណីដែល វត្ថុនោះត្រូវបានបាត់បង់ដោយសារករណីប្រធានសក្តិដែរ ។

ចំណុច គ ទាក់ទងនឹងការផ្ទេរហានិភ័យដោយសារការប្រកែកមិនព្រមទទួលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ វាមានលក្ខណៈ ខុសគ្នាដែលត្រូវឱ្យកត់សម្គាល់ពីចំណុច ខ គឺដូចជាករណីដែលម្ចាស់បំណុលប្រកាសទៅកូនបំណុលថា ខ្លួនមិនទទួលនូវការ ផ្តល់ការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុលឡើយ នៅពេលដែលអ្នកលក់ (កូនបំណុល) មិនទាន់ត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ក្នុងការ អនុវត្តកាតព្វកិច្ច (ការផ្តល់ការអនុវត្ត) ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកលក់អាចតម្កល់វត្ថុនោះ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាខ្លួនមិនតម្កល់ ក៏ដោយ ក៏មិនមានការទទួលខុសត្រូវឡើយ ។ ហើយទោះបីជាវត្ថុនោះត្រូវបានបាត់បង់ដោយករណីប្រធានសក្តិនៅក្នុង អំឡុងពេលដែលអ្នកលក់ថែរក្សាវត្ថុនោះ ដោយមូលហេតុកូនបំណុលប្រកែកមិនព្រមទទួលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយគ្មាន

មូលហេតុត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏បន្ទុកនេះនឹងត្រូវទទួលដោយអ្នកទិញ មិនមែនដោយអ្នកលក់ឡើយ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១៧.- ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យចំពោះសិទ្ធិផ្សេងទៀត

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤១៦ (ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យក្នុងកិច្ចសន្យាផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះការបង្កើត ឬ ការផ្ទេរសិទ្ធិប្រកួតប្រជែងក្រៅពីកម្មសិទ្ធិ ឬ សិទ្ធិលើបំណុល ឬ សិទ្ធិផ្សេងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ គឺជាបញ្ញត្តិដែលត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះករណីដែលវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃភតិសន្យា ត្រូវបានបាត់បង់ដោយករណីប្រធានសក្តិ មុនពេលដែលភតិបតីប្រគល់វត្ថុនោះទៅឱ្យភតិកៈដោយស្របទៅតាមភតិសន្យា ជាអាទិ៍ ។ ក្នុងករណីនេះ ក៏គោលការណ៍តម្រូវឱ្យកូនបំណុលទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ត្រូវយកមកអនុវត្តដែរ ។ ដោយសារតែភតិបតីជាអ្នកទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ហើយវត្ថុនោះត្រូវបានបាត់បង់ នោះភតិបតីពុំអាចទាមទារនូវថ្លៃឈ្នួលបានឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១៨.- ករណីដែលកម្មវត្ថុជាវត្ថុដែលមិន បានកំណត់ជាក់លាក់

១- ចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានគោលបំណងផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលមិនបានកំណត់ជាក់លាក់ ក្នុងករណីវត្ថុដែលត្រូវផ្តល់មិនទាន់ បានកំណត់ ទោះបីជាវត្ថុដែលខ្លួនបានរៀបចំដើម្បីអនុវត្តបាត់បង់ដោយគ្មានកំហុសរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏កាតព្វកិច្ចនោះមិនត្រូវរលត់ដែរ ហើយកូនបំណុលនោះនៅតែមានករណីយកិច្ចអនុវត្ត ។

២- ក្រោយពេលបានកំណត់កម្មវត្ថុដែលត្រូវផ្តល់ហើយ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤១៦ (ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យក្នុងកិច្ចសន្យាផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបន្ទុកហានិភ័យក្នុងករណីវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាគឺជាវត្ថុដែលមិនបានកំណត់ជាក់លាក់ ។

ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញស្រូវចំនួន ១ តោន តើត្រូវមានដំណោះស្រាយរបៀបណាប្រសិនបើអ្នកលក់ រក្សាទុកស្រូវចំនួន ១ តោននោះនៅក្នុងឃ្នាំងស្រូវរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែ ដោយសារការរាលដាលអគ្គិភ័យពីផ្ទះអ្នកជិតខាង ឃ្នាំងស្រូវ និង ស្រូវទាំងអស់ត្រូវបានឆាបឆេះអស់ ? អ្នកលក់ត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ប្រសិនបើអ្នកលក់ពុំទាន់បានធ្វើ "ការកំណត់ជាក់លាក់នូវវត្ថុ ក្នុងចំណោមវត្ថុដែលបានកំណត់ប្រភេទនៃវត្ថុ" ដែលបានចែងក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣១៥ ។ បន្ថែមលើនេះទៀត វាខុសគ្នាពីការលក់ទិញនូវវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់ មិនត្រូវ រលត់ទេ ដូច្នេះហើយ អ្នកលក់ត្រូវរកស្រូវចំនួន ១ តោន សាជាថ្មី ហើយប្រគល់ទៅឱ្យអ្នកទិញ ។

នៅក្នុងករណីដែលអ្នកលក់បានកំណត់ជាក់លាក់នូវវត្ថុដូចដែលបានចែងនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣១៥ បន្ទុក ហានិភ័យត្រូវកំណត់តាមរបៀបដូចគ្នាទៅនឹងការលក់ទិញវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៥៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤១៩.- ករណីដែលកិច្ចសន្យាមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់

ចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ក្នុងករណីដែលកម្មវត្ថុត្រូវបាន បាត់បង់ ឬ ខូចខាត មុនពេលលក្ខខណ្ឌនោះត្រូវបានបំពេញ ដោយគ្មានកំហុសរបស់ កូនបំណុលទេ នោះកូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ។ ក្រោយពីលក្ខខណ្ឌនោះត្រូវ បានបំពេញហើយ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤១៦ (ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យក្នុងកិច្ចសន្យាផ្ទេរ កម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះទាក់ទងទៅនឹងការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ក្នុងករណី ដែលកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យានោះត្រូវបានបាត់បង់ដោយគ្មានកំហុសរបស់គូភាគីទាំងសងខាង ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់ក្នុងការប្រគល់នូវវត្ថុមួយ ភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ដូចជា "ប្រគល់វត្ថុនោះ បើទទួលបានការអនុញ្ញាតពី រដ្ឋាភិបាល" ជាអាទិ៍ ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកលក់ជាអ្នកទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ដោយហេតុថា អ្នកលក់មានសិទ្ធិគ្រប់គ្រង វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចនោះ រហូតដល់លក្ខខណ្ឌបង្កង់ត្រូវបានបំពេញចប់សព្វគ្រប់ ។ បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ ឆ្លុះ បញ្ចាំងពីរឿងធម្មតា ។ ប៉ុន្តែ ការសន្និដ្ឋានផ្សេងមួយនឹងត្រូវធ្វើឡើង ប្រសិនបើអ្នកលក់បានប្រគល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ រួចរាល់ទៅឱ្យអ្នកទិញ មុនពេលដែលលក្ខខណ្ឌបង្កង់ត្រូវបានបំពេញ ។ ទោះបីជាវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនោះ ត្រូវបានប្រគល់ ទៅឱ្យអ្នកទិញដោយហេតុផលណាមួយក៏ដោយ ក៏អ្នកលក់នៅតែបន្តទទួលបន្ទុកហានិភ័យ រហូតដល់លក្ខខណ្ឌបង្កង់ត្រូវ បានបំពេញ ។ ឧទាហរណ៍ ទោះបីជាកម្មវត្ថុនោះត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យអ្នកទិញដើម្បីឱ្យអ្នកទិញប្រើប្រាស់សាកល្បង

មុនពេលលើកខ្លួនឡើងនៃការទទួលការអនុញ្ញាតពីរដ្ឋាភិបាលត្រូវបានសម្រេចក៏ដោយ ក៏វាជាការមិនត្រឹមត្រូវដែរក្នុងការ ផ្ទេរនូវហានិភ័យទៅឱ្យអ្នកទិញ ។ ពាក់ព័ន្ធនឹងបន្ទុកហានិភ័យនេះ វាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់ផ្នែក ច្បាប់នៃការបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ។

នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌបង្កង់នេះត្រូវបានបំពេញហើយ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤១៦ នៃក្រមនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នា ផងដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ទោះបីជាកាតព្វកិច្ចភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ក៏ដោយ ប្រសិនបើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុត្រូវបានបាត់បង់ ដោយគ្មានកំហុសរបស់ភាគីណាមួយទេនោះ ក៏កាតព្វកិច្ចនោះត្រូវរលត់ដោយសារអនុវត្តភាព ។ ដូច្នេះហើយ បញ្ញត្តិនៃ មាត្រា ៤១៥ ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤២០.- ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមាន អត្ថន័យត្រូវធ្វើ ឬ មិនត្រូវធ្វើ

ចំពោះកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញដែលមានអត្ថន័យឱ្យភាគីម្ខាងត្រូវធ្វើ ឬ មិនត្រូវធ្វើ ក្នុង ករណីដែលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនោះ ក្លាយជាអនុវត្តភាព ដោយគ្មានកំហុសរបស់ភាគី ទាំងសងខាងទេ កាតព្វកិច្ចនោះត្រូវរលត់ ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុលមិនអាចទាមទារ តារវកាលិក តបពីម្ចាស់បំណុលបានទេ ។^៥

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបន្ទុកហានិភ័យចំពោះកាតព្វកិច្ចក្នុងការធ្វើ ឬ មិនត្រូវធ្វើនូវសកម្មភាពជាក់លាក់ណាមួយ ដែល មិនមែនជាកាតព្វកិច្ចត្រូវប្រគល់វត្ថុណាមួយ ។

ក្នុងមាត្រានេះ ក៏គោលការណ៍តម្រូវឱ្យកូនបំណុលទទួលបន្ទុកហានិភ័យត្រូវបានយកមកអនុវត្តដែរ ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងកិច្ចសន្យាអាណត្តិដែលយកតម្លៃថ្នូរ ក្នុងករណីដែលអាណត្តិគាហកអាចទាមទារកម្រៃសម្រាប់ធ្វើការស្រាវជ្រាវ វាស់វែងដី ប្រសិនបើដីនោះត្រូវបានកំណត់ថា ស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ហាមឃាត់ ហើយអាណត្តិគាហកមិនអាចធ្វើការស្រាវជ្រាវ វាស់វែងដីនោះបាន នោះកាតព្វកិច្ចក្នុងការស្រាវជ្រាវរបស់អាណត្តិគាហកនឹងត្រូវរលត់ ហើយស្របគ្នានេះដែរ សិទ្ធិក្នុងការ ទាមទារតារវកាលិកតប (កម្រៃ) ក៏ត្រូវរលត់ផងដែរ ។

ក្នុងកិច្ចសន្យាការងារ ប្រសិនបើកម្មករនិយោជិតម្នាក់មិនអាចធ្វើការដោយសារបានឆ្លងជម្ងឺ ករណីនេះគឺជា

^៥ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤២០ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់កម្មករនិយោជិតនោះ ហើយកម្មករនិយោជិតនេះមិនអាចទាមទារនូវប្រាក់ឈ្នួល របស់ខ្លួនបានឡើយ ។ ទោះបីវាហាក់ដូចជាមានភាពអយុត្តិធម៌ចំពោះកម្មករនិយោជិត ប្រសិនបើកម្មករនិយោជិតនេះ ពុំបានទទួលនូវប្រាក់ឈ្នួលទាល់តែសោះដោយសារតែការឆ្លងជម្ងឺនេះក៏ដោយ ក៏វិធានការនានាក្នុងការការពារកម្មករ និយោជិត នឹងត្រូវបញ្ចូលក្នុងច្បាប់ពិសេសស្តីពីការងារដែរ (ដូចជានិយោជកត្រូវផ្តល់នូវប្រាក់ឈ្នួលក្នុងកម្រិតមួយ ជាក់លាក់ដល់កម្មករនិយោជិតណាដែលអវត្តមានដោយសារជម្ងឺ ជាអាទិ៍) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤២១.- អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តដោយកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុល

ក្នុងករណីដែលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្លាយជាអលទ្ធភាពដោយគ្មានកំហុសរបស់កូន បំណុល ហើយអលទ្ធភាពនោះកើតឡើងដោយមានកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុលវិញ កូន បំណុលមិនត្រូវបាត់បង់នូវការលើកតបពីម្ចាស់បំណុលទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុល បានទទួលផលប្រយោជន៍ ដោយការរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន កូនបំណុលត្រូវប្រគល់ ផលប្រយោជន៍នេះទៅម្ចាស់បំណុលវិញ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុល នោះម្ចាស់បំណុលត្រូវ ទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ដោយមិនប្រកាន់ថា កាតព្វកិច្ចនៅជាកាតព្វកិច្ចក្នុងការប្រគល់វត្ថុ កាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើ ឬ មិនធ្វើ សកម្មភាពណាមួយឡើយ ។ ក្នុងករណីដែលមូលហេតុដែលកម្មករនិយោជិតមិនអាចធ្វើការបាន បណ្តាលមកពីការរង គ្រោះដែលកើតឡើងដោយសារបរិក្ខាររបស់រោងចក្រពុំមានសុវត្ថិភាពគ្រប់គ្រាន់ នោះម្ចាស់បំណុល (និយោជក) មាន កំហុស ដូច្នោះ កម្មករនិយោជិតអាចទាមទារប្រាក់ឈ្នួលបាន ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅក្នុងករណីនេះ កម្មករនិយោជិត មានសិទ្ធិទាមទារសំណងការខូចខាតចំពោះនិយោជកផងដែរ ដោយសារខ្លួនត្រូវបានរងគ្រោះដោយសារកំហុសរបស់ និយោជក (ផ្អែកលើការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ អំពើអនីត្យានុកូល) ។ ដោយសារកម្មករនិយោជិតនឹងមិនត្រូវបាត់បង់ សិទ្ធិក្នុងការទាមទារប្រាក់ឈ្នួល កម្មករនិយោជិតនេះអាចទាមទារនូវសំណងការខូចខាត ចំពោះការចំណាយលើការ ព្យាបាល និង ការចំណាយផ្សេងៗទៀត ។

មានសំណួរលំបាកមួយដែលពាក់ព័ន្ធនឹងចំណុចថា តើមាត្រា ៤២០ និង មាត្រា ៤២១ គួរយកមកអនុវត្តក្នុងករណី ដែលកម្មករនិយោជិតមិនអាចផ្តល់សេវាការងារដែលមានចែងក្នុងកិច្ចសន្យាការងារ ដោយមូលហេតុរោងចក្រត្រូវបាន បំផ្លាញដោយអគ្គិភ័យ បានដែរ ឬ ទេ ។

ប្រសិនបើករណីដែលកម្មករនិយោជិតមិនអាចបំពេញការងារដោយសារអគ្គិភ័យរោងចក្រនេះ ត្រូវបានគិតថាជាបញ្ហា
នៃការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ក្នុងករណីដែលនិយោជកគ្មានកំហុសចំពោះការបំផ្លាញរោងចក្រដោយអគ្គិភ័យនោះ កម្មករ
និយោជិតនឹងត្រូវបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការទាមទារប្រាក់ឈ្នួល ដោយយោងតាមមាត្រា ៤២០ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមូលហេតុនៃ
អគ្គិភ័យបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់និយោជក កម្មករនិយោជិតនោះនឹងមិនបាត់បង់សិទ្ធិនោះឡើយ ដោយយោងតាម
មាត្រា ៤២១ ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងករណីដែលកម្មករនិយោជិតមិនអាចធ្វើការដោយសារតែកន្លែងធ្វើការត្រូវរងនូវអគ្គិភ័យ
កម្មករនិយោជិតនោះនៅតែមានបំណងផ្តល់នូវសេវាការងារ ដូច្នោះ វាជាការមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការគិតថាកាតព្វកិច្ចរបស់
កម្មករនិយោជិតគឺអន្តរាយ ។ ដូច្នោះ អគ្គិភ័យរោងចក្រត្រូវតែត្រូវគិតថា មិនមែនជាបញ្ហានៃការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ
ប៉ុន្តែ ជាបញ្ហាដែលនិយោជក (ម្ចាស់បំណុល) មិនអាចទទួលបានការអនុវត្តដែលត្រូវបានផ្តល់បាន ។ បញ្ហានេះត្រូវហៅថា
"ការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួល" ដូចដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៥៦ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាករណីខាងលើនេះត្រូវបានដោះស្រាយ
ស្របតាមតាមមាត្រា ៤៥៦ ក៏ដោយ ក៏កម្មករនិយោជិតនឹងមិនអាចទាមទារនូវសំណងខូចខាតដែលមានតម្លៃស្មើនឹង
ប្រាក់ឈ្នួលរបស់ខ្លួនបានឡើយ លើកលែងនិយោជក (ម្ចាស់បំណុល) មានកំហុស ។

សរុបមក នៅពេលដែលគ្មានកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុល (នៅក្នុងឧទាហរណ៍នេះ គឺនិយោជក) កម្មករនិយោជិតនឹងមិន
អាចទាមទារនូវប្រាក់ឈ្នួលបានឡើយ ទោះបីជាបញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយតាមមាត្រា ៤២០ និង មាត្រា ៤២១ ឬ
តាមមាត្រា ៤៥៦ ក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៥៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំប៉ុន

ជំពូកទី ៦ អានុភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះភតិយជន

ផ្នែកទី ១ ឧបទេសកម្មដោយអ្នកមានសិទ្ធិលើបំណុល

មាត្រា ៤២២.- សិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល

១- ក្នុងករណីដែលចាំបាច់ដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ម្ចាស់បំណុល
អាចអនុវត្តសិទ្ធិដែលកូនបំណុលមាន ជំនួសកូនបំណុលបាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវ
យកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះសិទ្ធិផ្តាច់មុខរបស់កូនបំណុលផ្ទាល់ សិទ្ធិដែលកូនបំណុលអាច
សម្រេចដោយឆន្ទៈសេរីរបស់ខ្លួនក្នុងការអនុវត្ត និង សិទ្ធិដែលហាមមិនឱ្យរឹបអូស ។

២- ក្នុងករណីដែលចាំបាច់ដើម្បីទទួលបានការបំពេញចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន
ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុល របស់កូនបំណុលដែលមានការទាក់ទងយ៉ាងខ្លាំង

នឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលនោះ ដោយឧបាទេសកម្មបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល ។

ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិធ្វើអន្តរាគមន៍ដល់សិទ្ធិគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល ក្នុងទំហំចាំបាច់ ដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន ។ វិធីមួយក្នុងការធ្វើបែបនេះ គឺជាសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល និង វិធីមួយទៀត គឺសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍ ដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៤២៨ និង មាត្រាបន្ត បន្ទាប់ ។ មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខខណ្ឌសម្រាប់វិធីទីមួយ គឺសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ១ មានអត្ថន័យដូចតទៅ : ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្ត លើកលែងតែការបង្ខំឱ្យអនុវត្តដែលនឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយមានអន្តរាគមន៍ពីស្ថាប័នតុលាការ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលអាចធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអាចសម្រេចបាន ប្រសិនបើម្ចាស់ បំណុលរង់ចាំកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្ត នោះម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កូនបំណុល ជំនួសកូនបំណុលបាន ។ ឧទាហរណ៍ កូនបំណុល B បានខ្ចីប្រាក់ពីម្ចាស់បំណុល A ចំនួន ៥០០ ដុល្លារ ។ B ពុំមាន លទ្ធភាពសងប្រាក់នេះ ទៅម្ចាស់បំណុលវិញ ប៉ុន្តែ កូនបំណុល B មានផ្ទះមួយដែលកំពុងជួលឱ្យភាគី C ហើយ B មាន សិទ្ធិលើបំណុលដែលជាផ្ទៃឈ្នួល (៥០ ដុល្លារក្នុង ១ ខែ) ។ ក្នុងកាលៈទេសៈបែបនេះ "ដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិលើបំណុល របស់ខ្លួន" ម្ចាស់បំណុល A អាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កូនបំណុល B ក្នុងការទាមទារនូវផ្ទៃឈ្នួលផ្ទះចំនួន ៥០ ដុល្លារ ពីភាគី C ជំនួសកូនបំណុល B ហើយទាមទារឱ្យភាគី C បង់មកឱ្យខ្លួននូវប្រាក់ឈ្នួលចំនួន ៥០ ដុល្លារ នោះបាន ។ ពាក្យ "ដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន" សំដៅដល់ស្ថានភាពដែលកូនបំណុលពុំមានធនធានហិរញ្ញវត្ថុ ហើយការសង ចំពោះម្ចាស់បំណុលនឹងពុំអាចធ្វើទៅរួច លើកលែងតែម្ចាស់បំណុលអនុវត្តនូវសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កូនបំណុល ហើយធ្វើការ ប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលនោះពីកូនបំណុលទី ៣ ។

ប៉ុន្តែ ក៏មានករណីខ្លះដែរដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់នូវសិទ្ធិឧបាទេសកម្មដល់ម្ចាស់បំណុល ។ (១) ក្នុងករណីដែល កូនបំណុលត្រូវធ្វើការសម្រេចចិត្តថា តើខ្លួនអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុល ឬទេនោះ វាជារឿងមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យ ម្ចាស់បំណុលអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុលជំនួសកូនបំណុល ហេតុដូច្នោះ ឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ ឡើយ ។ ឧទាហរណ៍សាមញ្ញមួយចំនួន មានដូចជាសិទ្ធិទាមទារឱ្យបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងករណីលែងលះគ្នា និង សិទ្ធិទាមទារសងជម្ងឺចិត្តក្នុងករណីបរិហារកេរ្តិ៍ ជាអាទិ៍ ។ (២) ទោះបីជាវាមានលក្ខណៈខុសប្លែកគ្នាបន្តិចនឹងសិទ្ធិផ្តាច់មុខ របស់រូបវន្តបុគ្គលមួយរូបក៏ដោយ ស្វីការ (ការយល់ព្រម) ទៅនឹងសំណើនៃកិច្ចសន្យាមួយ គឺជាករណីមួយផ្សេងទៀត ដែលតម្រូវឱ្យកូនបំណុលធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯង ។ ម្ចាស់បំណុលនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់ (កូនបំណុល) ផ្តល់នូវស្វីការចំពោះសំណើមួយដែលធ្វើឡើងដោយម្ចាស់វេយន្តមួយក្នុងការធ្វើប្រទានកម្មនូវវេយន្តនោះ

ដល់កូនបំណុល ។ ប៉ុន្តែ កូនបំណុលដែលជាអ្នកទទួលនូវសំណើនោះគួរតែជាអ្នកសម្រេចចិត្តថា តើគួរផ្តល់ស្វីការទៅនឹង កិច្ចសន្យានេះ ហើយម្ចាស់បំណុលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់ស្វីការជំនួសកូនបំណុលឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងករណី ដែលមានសំណើមួយនៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញ តាមរយៈស្វីការ អ្នកដែលធ្វើស្វីការនឹងទទួលបានបន្តកូនកាតព្វកិច្ច ចំពោះសំណើ នោះ (កិច្ចសន្យាអញ្ញាមញ្ញ) ដូច្នោះ ស្វីការនេះមិនអាចក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល តាំងពីដំបូង ឡើយ ។ ម្ចាស់បំណុលអាចធ្វើឧបទេសកម្មបាន លុះត្រាតែសិទ្ធិដែលជាកម្មវត្ថុនៃឧបទេសកម្មជាសិទ្ធិរបស់កូនបំណុល ។

(៣) សិទ្ធិដែលហាមមិនឱ្យរឹបអូស ដូចជាសិទ្ធិក្នុងការទទួលប្រាក់បៀវត្ស មិនអាចក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃឧបទេសកម្មដោយ ម្ចាស់បំណុលបានឡើយ ទោះបីជាសិទ្ធិនោះជាសិទ្ធិរបស់កូនបំណុលក៏ដោយ (សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បៀវត្សមួយផ្នែក ត្រូវបានហាមមិនឱ្យរឹបអូស តាមមាត្រា ៣៨២ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី) ។ សិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលមាន លក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលគ្នាទៅនឹងការប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលពីកូនបំណុលទី ៣ បន្ទាប់ពីម្ចាស់បំណុលធ្វើការរឹបអូសនូវ សិទ្ធិរបស់កូនបំណុល ស្របទៅតាមនីតិវិធីនៃការអនុវត្តដោយបង្ខំ ។ ប៉ុន្តែ វាមានតួនាទីខុសប្លែកគ្នាបន្តិចបន្តួច ។ ទី ១ សិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលមិនតម្រូវឱ្យមានការពាក់ព័ន្ធនឹងស្ថាប័នតុលាការទេ ដូច្នោះ វាមានភាពងាយស្រួលនៅ ពេលគេត្រូវការធ្វើចំណាត់ការបន្ទាន់ ដូចជាក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមានបំណងធ្វើការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលចំពោះសិទ្ធិលើ បំណុលរបស់កូនបំណុល ជាដើម ។ ទី ២ នៅក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានសិទ្ធិលុបចោលនូវកិច្ចសន្យា (ការលុបចោល ដោយការរលាយ) ម្ចាស់បំណុលដែលមានបំណងលុបចោលនូវកិច្ចសន្យារបស់កូនបំណុលជាមួយតតិយជនដែលនាំឱ្យមាន ការខូចផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដោយធ្វើឧបទេសកម្មនូវសិទ្ធិលុបចោលនេះ មិនអាចប្រើប្រព័ន្ធអនុវត្តដោយបង្ខំបាន ឡើយ ដូច្នោះ សិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល មានលក្ខណៈសំខាន់ពិសេស ។

កថាខណ្ឌទី ២ មានន័យដូចតទៅ : ក្នុងករណីដែលជនរងគ្រោះនៃគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍មួយដែលមានសិទ្ធិទាមទារ ឱ្យសងសំណងការខូចខាតពីចារី មានបំណងធ្វើឧបទេសកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ចារីនោះក្នុងការទាមទារបុព្វលាភពី ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ដោយសារតែសិទ្ធិទាមទារបុព្វលាភធានារ៉ាប់រងរបស់ចារីដែលជាកូនបំណុល នឹងត្រូវយកមកប្រើ សម្រាប់សំណងការខូចខាតដល់ជនរងគ្រោះ នោះសិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលអាចត្រូវបានទទួលស្គាល់ ទោះបី ជាកូនបំណុលមានធនធានហិរញ្ញវត្ថុក៏ដោយ ។ លក្ខខណ្ឌនៃ "ការទាក់ទងយ៉ាងខ្លាំង" មានលក្ខណៈអរូបីនៅក្នុងមាត្រានេះ ប៉ុន្តែ នឹងមានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ជាងនេះ នៅក្នុងយុត្តិសាស្ត្ររបស់តុលាការនាពេលខាងមុខ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤២៣.- លក្ខខណ្ឌដើម្បីអនុវត្តសិទ្ធិឧបទេសកម្ម

១- ដើម្បីអនុវត្តសិទ្ធិដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៤២២ (សិទ្ធិឧបទេសកម្មរបស់ ម្ចាស់បំណុល) ខាងលើ កូនបំណុលត្រូវតែមិនទាន់ បានអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។

២-នៅពេលដែលពេលកំណត់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនមិនទាន់ដល់ទេ ម្ចាស់
បំណុលមិនអាចអនុវត្តសិទ្ធិរបស់កូនបំណុលដោយឧបាយកម្មបានទេ លើកលែងតែករណី
ដែលបានទទួលការអនុញ្ញាតពីតុលាការ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ
ចំពោះសកម្មភាពរក្សាទុក ។

(កំណត់)

មាត្រា ៤២២ ចែងអំពីលក្ខខណ្ឌសារធាតុនៃសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល និងមាត្រានេះវិញចែងអំពីលក្ខខណ្ឌ
នៃនីតិវិធី ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ដើម្បីអាចឱ្យម្ចាស់បំណុលអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មបាន កូនបំណុលត្រូវតែមិនទាន់បានអនុវត្ត
សិទ្ធិរបស់ខ្លួននោះ ដោយសារវាជាការមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលធ្វើអន្តរាគមន៍ទៅលើការគ្រប់គ្រង
ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល ដោយអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលបានអនុវត្តសិទ្ធិនោះរួចហើយ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីនីតិវិធីនៃការធ្វើឧបាទេសកម្ម នៅក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលមិនទាន់
ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។ ការមិនអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ដែលពេលកំណត់
ត្រូវសងមិនទាន់ដល់ គ្មានភាពសមរម្យទេ ពីព្រោះថា ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុលអាចនឹងត្រូវបាត់បង់មុនដល់ពេល
កំណត់នោះ ។ ប៉ុន្តែ ការអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលពេលកំណត់ត្រូវសងមិនទាន់
ដល់ ទៅតាមរបៀបដូចគ្នាទៅនឹងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដល់ពេលកំណត់ ក៏មានបញ្ហាដែរ ដោយសារការធ្វើបែបនោះ
មានន័យថាជាការអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលធ្វើអន្តរាគមន៍ហួសហេតុទៅលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល ។ ហេតុដូច្នេះ
កថាខណ្ឌទី ២ នេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលត្រូវទទួលការអនុញ្ញាតពីតុលាការជាមុន ដើម្បីធ្វើឧបាទេសកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុល
ដែលមិនទាន់ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះសកម្មភាពរក្សាទុក ដូចជាការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ជាអាទិ៍
ទំហំនៃការធ្វើអន្តរាគមន៍ទៅលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល មានកម្រិតទាប ហើយក្នុងករណីជាច្រើន មានភាពបន្ទាន់
ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មដោយពុំចាំបាច់មានការអនុញ្ញាតពីតុលាការបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៤២៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤២៤.- ការតតាំងនៃកូនបំណុលទី ៣

កូនបំណុលទី ៣ ដែលទទួលការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល អាច
តតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាយកម្ម ដោយយកការតតាំងដែលកូនបំណុលទី ៣
នោះមានចំពោះម្ចាស់បំណុលរបស់ខ្លួន ។

(កំណត់)

ដោយសារសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលគឺជាយន្តការមួយដែលតាមរយៈនោះម្ចាស់បំណុល (ភាគី A) អនុវត្តនូវសិទ្ធិដែលកូនបំណុល (ភាគី B) មាន ជំនួសឱ្យកូនបំណុលនោះ នោះវាពុំមានការចាំបាច់ក្នុងការកម្រិតទៅលើសិទ្ធិតវ៉ាដែលកូនបំណុលទី ៣ (ភាគី C) មានរួចជាស្រេចចំពោះម្ចាស់បំណុលរបស់ខ្លួន (ភាគី B) ឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងករណីដែលកូនបំណុលទី ៣ (ភាគី C) មានសិទ្ធិលើបំណុលតបចំពោះកូនបំណុល (ភាគី B) នោះភាគី C អាចអះអាងការទូទាត់ ចំពោះការទាមទាររបស់ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម (ភាគី A) បាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលទី ៣ (ភាគី C) ស្រាប់តែមានសិទ្ធិលើបំណុលតបចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម (ភាគី A) ដែរនោះនឹងកើតមាននូវបញ្ហាពិបាកមួយឡើងដែលពាក់ព័ន្ធនឹងចំណុចថា តើភាគី C ត្រូវត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអះអាងអំពីការទូទាត់ ចំពោះការទាមទារដោយឧបាទេសកម្ម ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលតបរបស់ខ្លួន ឬទេ ។ ជាគោលការណ៍ការទូទាត់បែបនេះមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម ទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ ប្រគល់ការកាត់ដោយផ្ទាល់ ឬ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់កូនបំណុលដែលមានការទាក់ទងយ៉ាងខ្លាំងនឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុល (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤២២) កូនបំណុលទី ៣ នោះហាក់ដូចជាគួរតែអះអាងអំពីការតវ៉ា (ការតតាំង) ដែលខ្លួនមានដោយចៃដន្យចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម ។ មាត្រានេះមិនបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះ ដោយទុកឱ្យមានការបកស្រាយតាមយុត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងពេលអនាគត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៤២៥.- ទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម និង កូនបំណុល

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុលថា ខ្លួនបានអនុវត្តសិទ្ធិរបស់កូនបំណុលដោយឧបាទេសកម្ម កូនបំណុលមិនអាចអនុវត្តសិទ្ធិចំពោះកូនបំណុលទី ៣ ដោយជាន់គ្នាបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនរារាំងកូនបំណុលក្នុងការទទួលការសងពីកូនបំណុលទី ៣ ឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីការកម្រិតទៅលើអំណាចរបស់កូនបំណុល ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានអនុវត្ត ។

ជាទូទៅ ចំពោះអានុភាពដែលបណ្តាលមកពីការអនុវត្តនូវសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល គឺមានបញ្ហាចំនួន

បីកើតឡើង ។

បញ្ហាទី ១ ពាក់ព័ន្ធនឹងចំណុចថា ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានអនុវត្ត តើសិទ្ធិអំណាចរបស់កូនបំណុល ត្រូវបានកម្រិតចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានអនុវត្តដោយឧបាទេសកម្មនោះ ឬទេ ឬ តើសិទ្ធិរបស់កូនបំណុលក្នុងការធ្វើនីតិវិធីនៃបណ្តឹង និង សិទ្ធិក្នុងការទទួលបានការសងពីកូនបំណុលទី ៣ ត្រូវទទួលបានឥទ្ធិពល ឬទេ ។ បញ្ហានេះត្រូវចែងនៅក្នុងមាត្រានេះ ។

បញ្ហាទី ២ ពាក់ព័ន្ធនឹងចំណុចថា តើម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ ផ្តល់តារាងកាតិកដល់ខ្លួនដោយចំពោះដែរឬទេ ឬ អាចទាមទារត្រឹមតែឱ្យកូនបំណុលទី ៣ នោះផ្តល់តារាងកាតិកដល់កូនបំណុលប៉ុណ្ណោះ ។ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤២៦ ចែងអំពីបញ្ហានេះ ។

បញ្ហាទី ៣ ចោទឡើងថា ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ ផ្តល់តារាងកាតិកដល់ខ្លួនដោយចំពោះ តើម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតរបស់កូនបំណុល អាចទទួលបានចំណែកពីការកាតិក ដូចជាការចូលរួមក្នុងការចែកចំណែកបានទេ ឬ ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម អាចទទួលបាននូវផលប្រយោជន៍ដោយផ្តាច់មុខ ។ មាត្រា ៤២៧ ផ្តល់នូវចម្លើយសម្រាប់បញ្ហានេះ ។

ទាក់ទងនឹងបញ្ហាទី ១ មាត្រានេះចែងថា កូនបំណុលត្រូវទទួលបានការកម្រិត ចំពោះសិទ្ធិរបស់ខ្លួនដែលជាកម្មវត្ថុនៃឧបាទេសកម្ម ដោយការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មដោយម្ចាស់បំណុល ។ ដោយផ្អែកលើទស្សនៈនេះ សំណួរដូចតទៅនេះនឹងកើតមានឡើង ។ សំណួរទី ១ : តើកូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ សងកាតព្វកិច្ចចំពោះខ្លួនបានទេ ។ ចំណុចនេះមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ដោយសារតែបើអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើដូច្នោះ ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មនឹងត្រូវបានប៉ះពាល់ ហើយកូនបំណុលទី ៣ ក៏មានការលំបាកក្នុងការកំណត់ថា ខ្លួនគួរសងកាតព្វកិច្ចទៅអ្នកណាដែរ ។ បញ្ហាមួយទៀតទាក់ទងនឹងចំណុចថា ប្រសិនបើមានការសងដោយស្ម័គ្រចិត្តដោយកូនបំណុលទី ៣ តើការសងនេះមានសុពលភាព ឬទេ ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលទទួលបានការកម្រិតលើសិទ្ធិអំណាចក្នុងការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនដោយសារការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មដោយម្ចាស់បំណុល នោះគេអាចពិចារណាថា សិទ្ធិក្នុងការទទួលបានការសងដោយស្ម័គ្រចិត្តពីកូនបំណុលទី ៣ ក៏គួរត្រូវបានបដិសេធដែរ ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបានកំណត់ថា ការសងនេះមានសុពលភាព ដោយផ្អែកលើហេតុផលថា សិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល មានអត្ថប្រយោជន៍ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនបានរក្សាការពារនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនយ៉ាងសកម្ម ដូច្នោះ ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មនឹងមិនទទួលបាននូវការខូចខាតជាក់លាក់ណាមួយឡើយ ប្រសិនបើកូនបំណុលទទួលបានការសងដោយស្ម័គ្រចិត្តពីកូនបំណុលទី ៣ ។

មាត្រា ៤២៦.- អានុភាពនៃ សិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល

១-ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលអនុវត្តសិទ្ធិរបស់កូនបំណុលដោយឧបាទេសកម្ម អានុភាពត្រូវមានលើកូនបំណុលដោយផ្ទាល់ ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអាចទទួលបានការកាត់កិច្ចសន្យាបំណុលទី ៣ បានទេ ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម អាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ នោះ ផ្តល់ ការកាត់កិច្ចសន្យាបំណុលបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវមានអានុភាពលើកូនបំណុល ។

ការពន្យល់កថាខណ្ឌទី ១ : ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុល A បានទទួលការសងនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចពី កូនបំណុលទី ៣ C តាមរយៈការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម នោះការសងរបស់កូនបំណុលទី ៣ C នឹងត្រូវចាត់ទុកថា ជាការសងចំពោះម្ចាស់បំណុលផ្ទាល់របស់ខ្លួន គឺម្ចាស់បំណុល B (កូនបំណុល) ដូច្នេះ កាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុលទី ៣ C ត្រូវរលត់ ។

ការពន្យល់កថាខណ្ឌទី ២ : កថាខណ្ឌនេះទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហាថា តើម្ចាស់បំណុល A ដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម អាច ទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ C ប្រគល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិរបស់ខ្លួនមកខ្លួនផ្ទាល់ ឬ អាចទាមទារគ្រាន់តែឱ្យកូន បំណុលទី ៣ C ប្រគល់នូវវត្ថុនោះដល់កូនបំណុល B ប៉ុណ្ណោះទេ ។ មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ជាគោលការណ៍ ម្ចាស់បំណុល A ត្រូវទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ C ផ្តល់ការកាត់កិច្ចសន្យាដល់កូនបំណុល B ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគ្មានកិច្ចសហការពីកូនបំណុល មានការលំបាកក្នុងការធ្វើឱ្យកូនបំណុលទទួលបាននូវវត្ថុនោះ ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះទទួលស្គាល់ឱ្យម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មអាចមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យកូនបំណុលទី ៣ ប្រគល់នូវវត្ថុនោះ មកខ្លួនដោយផ្ទាល់ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនសហការក្នុងការទទួលបានការកាត់កិច្ចសន្យានោះ ឬ បើមានមូលហេតុផ្សេងទៀត ដែលមិនអាចឱ្យកូនបំណុលទទួលបានការកាត់កិច្ចសន្យាបាន ។

ករណីដែលការទាមទារឱ្យប្រគល់ដោយផ្ទាល់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ គឺអាស្រ័យទៅលើប្រភេទនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ សិទ្ធិដែលត្រូវបានធ្វើឧបាទេសកម្មនោះ ។ ចំពោះការទាមទារឱ្យធ្វើការចុះបញ្ជីការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុដែលត្រូវ បានលក់ជាបន្តបន្ទាប់ពីភាគី C ទៅ B រួចទៅ A ប្រសិនបើ A អនុវត្តសិទ្ធិរបស់ B ក្នុងទាមទារឱ្យ C ចុះបញ្ជីការ ផ្ទេរកម្មសិទ្ធិដោយឧបាទេសកម្ម នោះការចុះបញ្ជីនេះត្រូវបញ្ជាក់អំពីការផ្ទេរពីភាគី C ទៅភាគី B ។ មានន័យថា ភាគី A មិនអាចទាមទារឱ្យភាគី C ធ្វើការផ្ទេរដោយផ្ទាល់មកឱ្យខ្លួនដែលជាម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មបានឡើយ ។

ចំពោះសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់ប្រាក់ ឬ ចលនវត្ថុ មុនដំបូង ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មត្រូវទាមទារឱ្យភាគី C ប្រគល់វត្ថុនោះទៅឱ្យកូនបំណុល B ហើយប្រសិនបើកូនបំណុល B មិនព្រមទទួលបានការប្រគល់នោះ ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើ ឧបាទេសកម្មអាចទាមទារឱ្យភាគី C ប្រគល់វត្ថុនោះដោយផ្ទាល់មកឱ្យខ្លួន (ភាគី A) បាន ។ សិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តក្រៅផ្លូវតុលាការបាន ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអនុវត្តសិទ្ធិនោះតាមផ្លូវតុលាការ វានឹងទាមទារឱ្យមាននូវ ភាពប៉ិនប្រសប់ក្នុងការសរសេរសេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់នៃសាលក្រម ឬ ក្នុងការអនុវត្តដោយបង្ខំ ។

មាត្រា ៤២៧._ អានុភាពនៃការអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម និង ម្ចាស់បំណុលផ្សេង

ម្ចាស់បំណុលដែលបានអនុវត្តសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម មានករណីយកិច្ចរក្សាទុកនូវ តារាវិកាលិកដែលខ្លួនបានទទួលពីកូនបំណុលទី ៣ សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ រហូតដល់ ពេលប្រគល់តារាវិកាលិកនោះទៅកូនបំណុល ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤២២ (សិទ្ធិឧបាទេសកម្ម របស់ម្ចាស់បំណុល) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្ម និង ម្ចាស់បំណុលផ្សេងៗទៀត ។ មាត្រានេះ បញ្ញត្តិថា ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មពុំមានអាទិភាពណាមួយ ក្នុងការទទួលបានសម្រេចនូវសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួន មុននឹងម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀតឡើយ ។

សិទ្ធិឧបាទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុលគឺជាសិទ្ធិអំណាចមួយដែលត្រូវបានប្រគល់ជូនម្ចាស់បំណុល ដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិ របស់ខ្លួន នៅក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ហើយពុំមាន “ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ”^៦ គ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ម្ចាស់បំណុល ហើយដោយហេតុនេះ វាអាចធ្វើឱ្យខូចខាតដល់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល លើកលែងតែ ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចាត់វិធានការតបដាក់លាក់ ។ មានន័យថា ប្រព័ន្ធនៃសិទ្ធិឧបាទេសកម្ម គ្មានគោលបំណង ទទួលស្គាល់នូវអាទិភាពរបស់ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មក្នុងការទទួលបានសងឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះ ម្ចាស់បំណុល ផ្សេងៗទៀតអាចទាមទារឱ្យចែកចំណែកនូវវត្ថុដែលម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មបានទទួលដោយផ្ទាល់ពីកូនបំណុល ទី ៣ ដោយអនុលោមតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤២៦ ។ ជានេះទៅទៀត ម្ចាស់បំណុលដែលធ្វើឧបាទេសកម្មមិនត្រូវបាន អនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការទូទាត់នូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលខ្លួនមានចំពោះកូនបំណុល ជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវសងទៅ កូនបំណុលឡើយ ។

ផ្នែកទី ២ សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍

(កំណត់)

ប្រព័ន្ធនៃសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍ គឺជាប្រព័ន្ធមួយដែលអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលលុប

^៦ ចំពោះពាក្យ “ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ” សូមមើលកថាភាគទី ១ ផ្នែកទី ៣ ជំពូកទី ២ នៃ “សេចក្តីពន្យល់អំពីក្រមនីតិវិធី រដ្ឋប្បវេណី ភាគ ២ : ការអនុវត្តដោយបង្ខំ និង ការចាត់ចែងរក្សាការពារ” (ក្រសួងយុត្តិធម៌ ២០០៩) ។

ចោលនូវអំពើណាមួយរបស់កូនបំណុលដែលធ្វើឱ្យបន្ថយ "ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ" របស់ខ្លួន ទោះបីជាកូនបំណុលពុំ មានធនធានហិរញ្ញវត្ថុគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសងចំពោះម្ចាស់បំណុលក៏ដោយ ។ ប្រព័ន្ធនេះ មានគោលបំណងអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់ បំណុលទាមទារឱ្យបញ្ចូលទ្រព្យដែលបានបាត់បង់មកវិញនៅក្នុង "ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ" ដោយការលុបចោលអំពើ របស់កូនបំណុល ។ ប្រព័ន្ធនេះមានភាពប្រហាក់ប្រហែលគ្នានឹងសិទ្ធិក្នុងការបដិសេធនៅក្នុងករណីក្ស័យធនដែរ ។ យើង ក៏ឃើញមាននូវទស្សនៈដែលថា ប្រព័ន្ធក្ស័យធនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល ក្នុងករណីខាងលើនេះ ហើយដែលពុំចាំបាច់បង្កើតនូវប្រព័ន្ធនៃសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែ ការក្ស័យធនមានការប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងដល់កូនបំណុល ហើយដំណើរការរបស់វាត្រូវតែធ្វើឡើងដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និង ត្រូវចំណាយពេលវេលាច្រើន ហេតុដូច្នោះ មានករណីជាច្រើនរបៀបនេះបញ្ចប់ទៅដោយពុំធ្វើការដាក់ពាក្យសុំក្ស័យធន ។ ក្នុងកាលៈទេសៈបែបនេះ សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍ មានមុខងារពិសេសមួយក្នុងការបង្ការកុំឱ្យ បន្ថយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុល ។

មាត្រា ៤២៨.- លក្ខខណ្ឌនៃការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍

១- ម្ចាស់បំណុលអាចលុបចោលនូវអំពើដែលកូនបំណុលបានធ្វើដោយដឹងថា អំពើ នោះធ្វើឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុលនោះ ហើយទាមទារឱ្យអ្នកដែលបាន ទទួលផលប្រយោជន៍ពីអំពើរបស់កូនបំណុលនោះ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តវត្ថុពីអ្នកនោះ សងមកវិញនូវវត្ថុដែលអ្នកនោះ បានទទួលជាតារាកាលិក ឬ ទឹកប្រាក់ដែលជាតម្លៃនៃវត្ថុនោះ តាមផ្លូវតុលាការបាន ។^៧

២- ប្រសិនបើអ្នកដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ពីអំពើរបស់កូនបំណុល ឬ អ្នក ដែលបានទទួលបន្តវត្ថុពីអ្នកនោះ មិនបានដឹងអំពីហេតុដែលធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍ របស់ម្ចាស់បំណុល នៅពេលដែលកូនបំណុលធ្វើអំពើនោះ ឬ ពេលដែលខ្លួនបានទទួល បន្តវត្ថុនោះទេ ការលុបចោលដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនអាច ត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែល បានទទួលបន្ត ដោយមិនបង់ថ្លៃទេ ទោះបីជាអ្នកនោះមិនបានដឹងអំពីហេតុដែលធ្វើឱ្យខូច ផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុលក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលនោះអាចអះអាងនូវការលុប

^៧ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤២៨ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

ចោលបានដែរ ។

៣-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ និង ទី ២ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះអំពើដែលមានកម្មវត្ថុមិនមែនជាសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីប្រព័ន្ធនៃការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ដែលមានខ្លឹមសារថា តុលាការ អាចលុបចោលអំពើរបស់កូនបំណុលដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលបាន តាមការទាមទាររបស់ម្ចាស់ បំណុល ដូចជាករណីដែលកូនបំណុលធ្វើប្រទានកម្មនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនទៅឱ្យតិរិយជន ទោះបីជាខ្លួនគ្មានសាធនភាព គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសងកាតព្វកិច្ចទៅម្ចាស់បំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។ លក្ខខណ្ឌដែល បានចែងនៅក្នុងមាត្រានេះគឺ "អំពើដែលកូនបំណុលបានធ្វើដោយដឹងថា អំពើនោះធ្វើឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ដល់សិទ្ធិ លើបំណុល" របស់ម្ចាស់បំណុល ។ តាមការដាក់ស្តែង គេត្រូវពិនិត្យអំពើជាក់លាក់មួយថា អំពើនោះជាអំពើដែលនាំឱ្យ ខូចខាតផលប្រយោជន៍ ឬ មិនមែន ដោយផ្អែកលើទស្សនៈ ២ គឺអំពើដែលបណ្តាលឱ្យបន្ថយទ្រព្យសម្បត្តិ (អំពើដែល នាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ជាសត្យានុម័ត) និង ឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលក្នុងការនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ (លក្ខខណ្ឌជា អត្តនោម័ត) ។ ហេតុដូច្នេះ លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ គឺជា (១) ការនាំ ឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុល (ការនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ជាសត្យានុម័ត) និង (២) ឆន្ទៈរបស់កូន បំណុលក្នុងការនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ("ដោយដឹងថា អំពើនោះធ្វើឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍") ។

ខុសគ្នាពីសិទ្ធិឧទេសកម្មរបស់ម្ចាស់បំណុល សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ មិនអាច អនុវត្តក្រៅផ្លូវតុលាការបានឡើយ ។ ម្ចាស់បំណុលត្រូវដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅតុលាការដើម្បីទាមទារឱ្យលុបចោលនូវអំពើ នោះ និង ទាមទារឱ្យប្រគល់មកវិញនូវទ្រព្យដែលត្រូវបានចាត់ចែង ។ ចំពោះបញ្ហាថា តើអ្នកណាត្រូវបានយកជាចុង ចម្លើយនៅក្នុងបណ្តឹងនេះ មានមតិផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែ មាត្រានេះមិនបានបញ្ជាក់អំពីចំណុចនេះ ហើយទុកសម្រាប់ការបក ស្រាយនៅក្នុងយុត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងពេលខាងមុខ ។ ចំណុចសង្ខេបដែលត្រូវគិតពិចារណាអំពីបញ្ហានេះ មានដូចតទៅ : ជាដំបូង មានបញ្ហាថា តើកូនបំណុលត្រូវបានកំណត់ថាជាចុងចម្លើយ ឬទេ ។ ទោះបីវាហាក់ដូចជាសមហេតុផលក្នុងការ កំណត់ដូចនេះ ដោយហេតុផលថា កូនបំណុលគឺជាជនដែលបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍ក៏ដោយ ក៏នឹង មានបញ្ហាលំបាកដែរ ពីព្រោះអាចធ្វើឱ្យមានការយឺតយ៉ាវក្នុងការសម្រេចសេចក្តី និង បង្កភាពស្មុគស្មាញដល់ដំណើរការ នៃការវិនិច្ឆ័យ ប្រសិនបើចុងចម្លើយមានច្រើននាក់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយល់ឃើញពីគុណវិបត្តិនេះក៏ដោយ ក៏ការសម្រេច សេចក្តីដោយយកកូនបំណុលមកធ្វើជាចុងចម្លើយមួយរូប បង្កឱ្យមានលក្ខណៈងាយស្រួលយល់បំផុតដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត បញ្ហាមួយទៀតដែលអាចត្រូវបានគិតពិចារណា គឺចំណុចថា តើត្រូវយកកូនបំណុលជាចុងចម្លើយដោយគ្មានករណីលើក

លែង ឬ គ្រាន់តែអាចយកកូនបំណុលនៅមកជាចុងចម្លើយ ។ ប្រសិនបើទាមទារឱ្យយកកូនបំណុលជាចុងចម្លើយដោយ គ្មានករណីលើកលែងនោះ ម្ចាស់បំណុលនឹងអាចមានភាពលំបាកក្នុងការដាក់ពាក្យបណ្តឹងទាមទារឱ្យលុបចោលនូវអំពើ ដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ទៅតុលាការ ។ ហេតុដូច្នោះ វាជាការសមរម្យក្នុងការបកស្រាយថា កូនបំណុល "អាច" ត្រូវបានយកមកជាចុងចម្លើយបាន ។ លើសពីនេះទៀត ដោយសារម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យប្រគល់មកវិញនូវទ្រព្យដែល ត្រូវបានចាត់ចែង អ្នកកាន់កាប់បច្ចុប្បន្ននៃទ្រព្យនោះ (អ្នកដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្ត ជាអាទិ៍) នឹងត្រូវបានយកមកធ្វើជាចុងចម្លើយផងដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពាក្យ "អ្នកដែលបានទទួលបន្តវត្ថុពីអ្នកនោះ" មិនមែនមានតែបុគ្គលដែលធ្វើលទ្ធកម្មបន្តនូវវត្ថុដោយផ្ទាល់ពីអ្នកដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះទេ តែរាប់បញ្ចូល ទាំងបុគ្គលដែលធ្វើលទ្ធកម្មបន្តៗទៀតផងដែរ ។

ការពន្យល់កថាខណ្ឌទី ២ : ទោះបីជាលក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ត្រូវបានបំពេញ ហើយ សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍បានកើតឡើងក៏ដោយ ក៏ចាំបាច់មានភាពទុច្ចរិតរបស់អ្នកដែលបាន ទទួលផលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្ត ដើម្បីទាមទារឱ្យជនទាំងនោះប្រគល់មកវិញនូវទ្រព្យដែលជននោះបាន ទទួល (ប៉ុន្តែ អ្នកដែលបានទទួលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តត្រូវមានបន្ទុកក្នុងការបញ្ជាក់អំពីភាពសុចរិត) ។ ចំណុចនេះអាចត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីអនុវត្តនូវសិទ្ធិលុបចោលនេះ ។ ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនានាក្នុងច្បាប់ បណ្តាប្រទេសផ្សេងទៀត មាត្រានេះចែងថា ម្ចាស់បំណុលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនោះ ចំពោះអ្នកដែលបានទទួលផល ប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តដោយមិនបង់ថ្លៃបាន ទោះបីជាជនទាំងនោះជាជនសុចរិតក៏ដោយ ។

ការពន្យល់កថាខណ្ឌទី ៣ : អំពើរបស់កូនបំណុលដែលអាចក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យ ខូចខាតផលប្រយោជន៍ គឺជាអំពើទាក់ទងនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយចំពោះអំពើដែលមិនពាក់ព័ន្ធនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ និង អំពើ ដែលទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល មិនអាចក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលុបចោលនោះឡើយ ។ ជួនកាល អាពាហ៍ពិពាហ៍អាច ធ្វើឱ្យស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់កូនបំណុលមានការធ្លាក់ចុះ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់បំណុលមិនអាចជ្រៀតជ្រែកបានឡើយ ។ ករណី លំបាកគឺការបោះបង់សន្តិកម្ម ។ បំណុលនឹងទទួលបាននូវទ្រព្យសម្បត្តិជាក់លាក់មួយចំនួន ប្រសិនបើខ្លួនធ្វើសន្តិកម្ម ប៉ុន្តែ នឹងមិនទទួលបាននូវទ្រព្យសម្បត្តិនោះ បើខ្លួនបោះបង់សន្តិកម្មនោះ ។ ទោះបីជាការបោះបង់សន្តិកម្ម គឺជា អំពើមួយដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនឹងទ្រព្យសម្បត្តិក៏ដោយ ក៏វាគឺជាចំណុចដែលសន្តិកម្មត្រូវធ្វើការសម្រេចចិត្ត ដោយផ្អែកលើឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនដែរ ។ ហេតុដូច្នោះ វាការមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលជ្រៀតជ្រែក ដូចជា ការលុបចោលនូវការបោះបង់សន្តិកម្មនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ៨៤៥ ដល់មាត្រា ៨៤៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់កម្ពុជា, មាត្រា ១១៦៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង និង មាត្រា ១៦៣១ ដល់មាត្រា ១៦៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេប៊ិច ។

មាត្រា ៤២៩.- សិទ្ធិដែលត្រូវបានរក្សាការពារ

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤២៨ (លក្ខខណ្ឌនៃការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍) ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តផងដែរ ចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់ដែលទាក់ទងនឹងសាលក្រម ឬ សាលដីកាដែលលុបចោលអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ សិទ្ធិលើបំណុលនេះ ត្រូវប្តូរទៅជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់វិញ ។^៨

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីប្រភេទនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។

ដោយសារប្រព័ន្ធនៃសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ក្នុងគោលបំណងថែរក្សានូវ "ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ" របស់កូនបំណុល វាជាការមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុល A ដែលមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់នូវវត្ថុជាក់លាក់ណាមួយ (ឧទាហរណ៍ អ្នកទិញវត្ថុជាក់លាក់) អនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍បាន ដើម្បីសម្រេចការប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់នោះឡើយ ។ ដូច្នោះ ជាគោលការណ៍ សិទ្ធិដែលត្រូវបានរក្សាការពារត្រូវតែជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងឱ្យសងជាប្រាក់ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលនោះមិនចាំបាច់មានគោលបំណងឱ្យសងជាប្រាក់ឡើយ ។ មានន័យថា សិទ្ធិលើបំណុលនោះចាំបាច់ត្រូវក្លាយជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងឱ្យសងជាប្រាក់ នៅពេលបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់នៃបណ្តឹងដែលទាក់ទងនឹងសាលក្រម ឬ សាលដីកាដែលលុបចោលអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុល A មានសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់នូវវត្ថុជាក់លាក់ (ដី) ដោយទិញដីនោះពីកូនបំណុល B ប្រសិនបើកូនបំណុល B ធ្វើប្រទានកម្មដីនោះ ទៅបដិគ្គាហក C ដោយឥតគិតថ្លៃ នោះកាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុល B ក្នុងការប្រគល់ដីទៅម្ចាស់បំណុល A ត្រូវក្លាយទៅជាអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្ត ហើយសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A នឹងប្តូរទៅជាសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាត ។ ម្ចាស់បំណុល A អាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍បាន ដោយផ្អែកលើសិទ្ធិទាមទារឱ្យសងសំណងការខូចខាតនោះ ។

^៨ វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤២៩ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីកេបិច

មាត្រា ៤៣០.- វិធីលុបចោលអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍

ក្នុងករណីដែលគ្មានវិធីសមរម្យផ្សេងដើម្បីឱ្យអ្នកដែលបានទទួលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តវត្ថុធ្វើបដិទាន ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលអាចទាមទារឱ្យអ្នកដែលបានទទួលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តវត្ថុនោះ តម្កល់នូវវត្ថុដែលទទួលបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា តើម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ អាចធ្វើការទាមទារអ្វីខ្លះ ចំពោះអ្នកដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្ត ។ មាត្រានេះបានចែងពីទស្សនៈដែលថា ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យអ្នកដែលទទួលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្ត ប្រគល់នូវទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានចេញពីកូនបំណុល ទៅឱ្យខ្លួនដោយចំពោះបានឡើយ ។ ដូច្នោះ ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោល ជាដំបូងអាចទាមទារអ្នកដែលទទួលប្រយោជន៍ ឬ អ្នកដែលបានទទួលបន្តនោះឱ្យប្រគល់វត្ថុនោះត្រឡប់ទៅឱ្យកូនបំណុលវិញបាន ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនទទួលទ្រព្យនោះ ឬ ករណីផ្សេងទៀតដែលបដិទានតាមវិធីប្រគល់វិញនូវវត្ថុនោះ ទៅឱ្យកូនបំណុល គ្មានភាពសមរម្យ មាត្រានេះបានអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យតម្កល់នូវវត្ថុនោះ ។

ការតាក់តែងនេះបានត្រូវធ្វើឡើងដោយយោងលើហេតុផលថា វាជាការមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យប្រគល់នូវវត្ថុនោះដោយចំពោះមកខ្លួន ដោយសារវានឹងមានន័យថា តាមការជាក់ស្តែង ម្ចាស់បំណុលនោះមានអាទិភាពក្នុងការទទួលបានការសង ដែលនាំឱ្យមានភាពមិនស្របគ្នាជាមួយនឹងគោលបំណងដែលសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ។

មាត្រា ៤៣១.- អានុភាពនៃសិទ្ធិលុបចោលដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍

ការលុបចោលដែលត្រូវបានធ្វើឡើងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤២៨ (លក្ខខណ្ឌនៃការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍) នៃក្រមនេះ ត្រូវបង្កើតអានុភាពសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ។

(កំណត់)

នៅក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលុបចោលត្រូវបានអនុវត្ត ហើយទ្រព្យសម្បត្តិដែលកូនបំណុលបានបាត់បង់ត្រូវបានប្រគល់មក វិញ ទ្រព្យសម្បត្តិនោះនឹងត្រូវក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលត្រូវបានចែកចំណែកសម្រាប់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើអំពើរបស់កូនបំណុល B ដែលធ្វើអនុវត្តទានដីទៅ C ដោយឥតគិតថ្លៃ ត្រូវបានលុបចោលដោយសារវាជាអំពើ ដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ នោះការចុះបញ្ជីដីក្រោមឈ្មោះភាគី C នឹងត្រូវបានលុបចោល ។ នៅពេលនោះ ដីនោះនឹងត្រូវត្រឡប់មកស្ថិតនៅក្រោមឈ្មោះរបស់កូនបំណុល B វិញ ហើយរាល់ម្ចាស់បំណុលគ្រប់រូបរបស់កូនបំណុល B មានសិទ្ធិក្នុងការប្រមូលបំណុលពីដីនោះបាន ។ មានន័យថា ម្ចាស់បំណុលដែលអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោល ព្រមទាំងម្ចាស់ បំណុលផ្សេងទៀត អាចអនុវត្តដោយបង្ខំចំពោះដីនោះ ឬ ចូលរួមក្នុងការចែកចំណែក ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលផ្សេងទៀត បានធ្វើការអនុវត្តដោយបង្ខំ ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ វាជាការសំខាន់ក្នុងការធ្វើឱ្យអានុភាពដែលបានរៀបរាប់ខាងលើមានប្រសិទ្ធភាព ដោយ កំណត់នូវវិធានជានីតិវិធី និង រៀបចំនូវប្រព័ន្ធចុះបញ្ជី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៣២._ អំឡុងពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាត ផលប្រយោជន៍

១-សិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ដែលបានកំណត់នៅ ក្នុងមាត្រា ៤២៨ (លក្ខខណ្ឌនៃការលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍) នៃក្រមនេះ នឹងត្រូវរលត់ នៅពេលដែលម្ចាស់បំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ១ (មួយ) ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីពេលដែលម្ចាស់បំណុលនោះ បានដឹងអំពីមូលហេតុនៃការលុបចោល នោះ ។ សិទ្ធិនោះនឹងត្រូវរលត់ដែរ នៅពេលដែលអំឡុងពេល ៣ (បី) ឆ្នាំ កន្លងផុត បន្ទាប់ពីពេលដែលអំពើត្រូវបានធ្វើឡើង ។

២-បញ្ញត្តិស្តីពីការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះអាជ្ញា- យុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលុបចោល ដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់អំពីអំឡុងពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍ ។ អំឡុង ពេលខ្លី (១ ឆ្នាំ) និង អំឡុងពេល ៣ ឆ្នាំដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះ មិនមែនជាអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលទេ គឺជាអំឡុងពេលដាច់ខាតដើម្បីអនុវត្តសិទ្ធិ (អាចសន្និដ្ឋានថាជាអំឡុងពេលដែលច្បាប់បានកំណត់ជាមុន (délai préfix))

បាន ដែរ) ។ ហេតុដូច្នេះ បញ្ញត្តិដែលទាក់ទងទៅនឹងការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល មិនត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះអំឡុងពេលនេះ ឡើយ ។

ប្រសិនបើអំពើណាមួយរបស់កូនបំណុល ត្រូវបានលុបចោលតាមរយៈសិទ្ធិលុបចោលនូវអំពើដែលនាំឱ្យខូចខាតផល ប្រយោជន៍ ហើយទ្រព្យដែលបានធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់បុគ្គលផ្សេងៗបានត្រឡប់មកស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់កូន បំណុលវិញនោះ វានឹងបណ្តាលឱ្យមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងថា ដំណើរការនេះអាចប៉ះពាល់ដល់ស្ថិរភាពក្នុងការធ្វើ ប្រតិបត្តិការ ។ ដូច្នេះ អំឡុងពេលនៃការអនុវត្តនូវសិទ្ធិលុបចោលនេះត្រូវបានកំណត់ជាអំឡុងពេលដាច់ខាតមួយ ដែលមិន អាចត្រូវបានពន្យារបានដោយសារការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤២៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ជំពូកទី ៧ ការរលត់កាតព្វកិច្ច

មាត្រា ៤៣៣.- មូលហេតុនៃការរលត់កាតព្វកិច្ច

កាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ដោយហេតុដូចខាងក្រោមនេះ :

ក-ការសង ការទូទាត់ ការលើកលែង នវកម្ម ឬ ព្យាកុលភាព ដូចបានកំណត់ ពីផ្នែកទី ១ (ការសង) ដល់ផ្នែកទី ៥ (ព្យាកុលភាព) នៃជំពូកទី ៧ នេះ ។

ខ-អលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដោយគ្មានកំហុសរបស់កូនបំណុល ដូច បានកំណត់ក្នុងជំពូកទី ៥ (ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ) នៃគន្លឹះនេះ ។

គ-ការបំពេញលក្ខខ័ណ្ឌនៃការរំលាយដូចបានកំណត់ក្នុងផ្នែកទី ៣ (លក្ខខ័ណ្ឌ កំណត់ពេល និង អំឡុងពេល) នៃជំពូកទី ១ ឬ ការរំលាយកិច្ចសន្យាដូចបានកំណត់ក្នុង ផ្នែកទី ៤ (ការរំលាយកិច្ចសន្យា) នៃជំពូកទី ៤ នៃគន្លឹះនេះ ។

ឃ-ការផុតអាជ្ញាយុកាលនៃការរលត់ដូចបានកំណត់ក្នុងជំពូកទី ៨ (អាជ្ញាយុកាល នៃការរលត់សិទ្ធិលើបំណុល) នៃគន្លឹះនេះ ។

ង-ការអនុវត្តសិទ្ធិលុបចោលតាមបញ្ញត្តិនៃផ្នែកទី ៣ (មោឃភាព និង ការលុប ចោល) ជំពូកទី ២ នៃគន្លឹះនេះ។

(កំណត់)

មាត្រានេះរៀបរាប់យ៉ាងលម្អិតអំពីមូលហេតុនៃការរលត់កាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ ជំពូកទី ៧ មិនកំណត់អំពីរាល់មូលហេតុ ទាំងអស់នោះទេ ។ ពាក្យថា "ការរលត់កាតព្វកិច្ច" មានន័យថា កាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងម្តង រលត់ដោយសារ ហេតុផលមួយចំនួន ។ ហេតុដូច្នោះ ពាក្យនេះ មិនរាប់បញ្ចូលករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមោឃៈតាំងពីដំបូង មកទេ ។ ការលុបចោល ត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងមាត្រានេះ ដោយសារកាតព្វកិច្ចរលត់ លុះត្រាតែមានការអនុវត្តសិទ្ធិ លុបចោល ។ ប៉ុន្តែ ការលុបចោល គឺជាករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ ដោយសារមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញនូវ តាំង ពីពេលចាប់ផ្តើមបង្កើតកាតព្វកិច្ចមក ហើយមានលក្ខណៈខុសប្លែកពីមូលហេតុឯទៀតដែលមានរៀបរាប់ក្នុងមាត្រានេះ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៨៨៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា និង មាត្រា ១២៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបច្ចុប្បន្ន

ផ្នែកទី ១ ការសង

កថាវគ្គទី ១ គោលការណ៍ទូទៅស្តីពីការសង

មាត្រា ៤៣៤.- អ្នកសង

១- ការសងអាចធ្វើឡើងដោយកូនបំណុលក៏បាន ដោយតតិយជនក៏បាន ។

២- ក្នុងករណីដែលគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ចមិនអាចសម្រេចដោយការសងរបស់ តតិយជនបានទេ តតិយជននោះមិនអាចសងបានឡើយ លើកលែងតែមានការយល់ព្រម ពីម្ចាស់បំណុល ។

៣- ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលអាចព្រមព្រៀងគ្នាមិនទទួលស្គាល់ការសង ដោយតតិយជនបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា តើការសងរបស់បុគ្គលណាដែលក្លាយអាចជាការសងបាន ។ ជាទូទៅ ការសងដោយកូនបំណុល ក្លាយជាការសងដែលមានអានុភាពផ្នែកច្បាប់ ហេតុដូច្នោះ មិនចាំបាច់រៀបរាប់អំពីចំណុចនេះក្នុងមាត្រានេះទេ ។ បញ្ហាគឺ នៅត្រង់ចំណុចថា តើតតិយជនអាចសងជំនួសកូនបំណុលបាន ឬ មិនបាន ។ មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ជាគោលការណ៍ តតិយជនអាចសងជំនួសកូនបំណុលបាន ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលរៀបរាប់ខាងក្រោមនេះ តតិយជនមិនអាចសងជំនួសកូនបំណុលបានឡើយ ។

ទី ១ ក្នុងករណីដែលបានធ្វើកិច្ចសន្យា ដោយសារកូនបំណុលខ្លួនឯងជាអ្នកអនុវត្តកាតព្វកិច្ចតាមកិច្ចសន្យា ឧទាហរណ៍ កិច្ចសន្យាការងារដែលផ្តល់សេវាការងារ ឬ កិច្ចសន្យាគូរូប ជាដើម គ្មានភាពសមរម្យក្នុងការទទួលស្គាល់សកម្មភាព

ដែលតតិយជនធ្វើជំនួសកូនបំណុលថាជាការសងទេ ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីចំណុចនេះ ។ និយាយឱ្យងាយយល់
នេះគឺគ្រាន់តែជារឿងទូទៅមួយទៅហើយ ។ លក្ខណៈពិសេសនៃមាត្រានេះ មានត្រង់ចំណុចថា តតិយជនអាចសងជំនួស
កូនបំណុលបាន ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលយល់ព្រម ។

ទី ២ គឺជាករណីដែលកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល មិនអនុញ្ញាតឱ្យតតិយជនសងជំនួស
កូនបំណុល ។ មានន័យថា តតិយជនអាចសងជំនួសកូនបំណុលបាន ទោះបីជាការសងនោះផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់ភាគីម្ខាងនៃ
កិច្ចសន្យាក៏ដោយ លើកលែងតែមានកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងភាគីពាក់ព័ន្ធកំណត់ថា តតិយជនមិនអាចសងជំនួសកូនបំណុល ។
អ្វីដែលបង្កឱ្យមានបញ្ហាក្នុងករណីជាក់លាក់នេះ គឺការសងដោយផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់កូនបំណុល ។ ប្រសិនបើតតិយជនសង
តតិយជននោះត្រូវធ្វើលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុល តាមប្រព័ន្ធខុទ្ទាទេសកម្មដោយការសង ដោយអនុលោមតាម
បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៥៩ និង មាត្រាបន្តបន្ទាប់ ។ ដោយមូលហេតុនេះ ក្នុងករណីជាក់ស្តែងខ្លះ តតិយជនដែលបានសង
ធ្វើការប្រមូលបំណុលក្នុងនាមម្ចាស់បំណុលយ៉ាងតឹងរឹងជាងម្ចាស់បំណុលដើម ដូច្នោះ ការអនុញ្ញាតឱ្យតតិយជនសង ឬ
មិនឱ្យនោះ នឹងមានឥទ្ធិពលខ្លាំងទៅនឹងផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។ ក្នុងកាលៈទេសៈនេះ ច្បាប់របស់ប្រទេស
មួយចំនួន (ឧទាហរណ៍ កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៤៧៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) បញ្ញត្តិថា កូនបំណុលអាចបដិសេធច
តាមឆន្ទៈផ្ទាល់របស់ខ្លួន ចំពោះការសងដោយតតិយជនដែលគ្មានពាក់ព័ន្ធនឹងផលប្រយោជន៍ក្នុងការសងបាន ។ ប៉ុន្តែ
អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងខាងផ្នែកតួនាទី ទៅនឹងការសងដោយតតិយជន អាចធ្វើបានដោយ
មិនចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីកូនបំណុលនោះទេ ហេតុដូច្នោះ ដោយពិចារណាលើតុល្យភាពរវាងអនុប្បទានសិទ្ធិលើ
បំណុល និង ការសងដោយតតិយជន បញ្ញត្តិនេះចែងថា កូនបំណុលតែម្នាក់ឯងមិនអាចបដិសេធការសងដោយតតិយជន
បានឡើយ ហើយការមិនអនុញ្ញាតឱ្យតតិយជនសង អាចធ្វើបាន លុះត្រាតែមានការព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុល និង
កូនបំណុល ។

ប្រសិនបើតតិយជនបានសង ទំនាក់ទំនងតតិយជនរវាងភាគីពាក់ព័ន្ធនឹងមានលក្ខណៈដូចខាងក្រោម ។ ប្រសិនបើ
តតិយជនបានធ្វើការសងដោយមានសុពលភាព កាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ដោយសារការសងនោះ ហើយកូនបំណុលត្រូវរួចផុតពី
បន្ទុកនៃកាតព្វកិច្ច ប៉ុន្តែ តតិយជនដែលបានសង ត្រូវទទួលបាននូវសិទ្ធិទាមទារសំណងពីកូនបំណុល ដោយផ្អែកលើសេចក្តី
ចម្រើនដោយឥតហេតុ ជាដើម ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អនុលោមតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៥៩ ស្តីពី "ខុទ្ទាទេសកម្មដោយ
ការសង" អ្នកសងអាចស្នងម្ចាស់បំណុលដោយខុទ្ទាទេសកម្មបាន ។ ហេតុដូច្នោះ ការសងដោយតតិយជន មានលក្ខណៈ
ស្រដៀងគ្នាច្រើនទៅនឹងការផ្លាស់ប្តូរម្ចាស់បំណុល (អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល) ។ គួរកត់សម្គាល់ថា ក្នុងករណីដែលមាន
ទំនាក់ទំនងនៃកិច្ចសន្យាអញ្ញត្តិ ប្រសិនបើតតិយជនសង ទំនាក់ទំនងស្មុគស្មាញក្នុងចំណោមភាគីពាក់ព័ន្ធ នឹងកើតឡើង ។
ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលតតិយជនទទួលបានការអនុញ្ញាតពីនិយោជកឱ្យផ្តល់នូវពលកម្មតាមកិច្ចសន្យាការងារ បញ្ហា
ដែលអាចមាន គឺនៅត្រង់ចំណុចថា តើនិយោជកគួរបង់ប្រាក់ឈ្នួលឱ្យទៅនរណា ។ ទោះបីជាមានការសងដោយតតិយជន
ក៏ដោយ ក៏ទំនាក់ទំនងនៃកិច្ចសន្យានោះពុំមានផ្លាស់ប្តូរលក្ខខណ្ឌអ្វីឡើយ ដូច្នោះ និយោជកត្រូវបង់ប្រាក់ឈ្នួលទៅឱ្យ

កូនបំណុលដើមនៃកិច្ចសន្យា (កូនបំណុលមានសិទ្ធិទាមទារប្រាក់ឈ្នួល) ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងកូនបំណុល និង តតិយជនវិញនោះ ការដែលកូនបំណុលទទួលបានប្រាក់ឈ្នួល ត្រូវក្លាយទៅជាសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុ ។ ហេតុដូច្នោះ កូនបំណុលចាំបាច់ត្រូវប្រគល់ឱ្យតតិយជននូវប្រាក់ឈ្នួលដែលខ្លួនបានទទួល ។

ដោយសារអ្នកធានា និង កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព មានកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ចំពោះ ម្ចាស់បំណុល អ្នកទាំងនោះត្រូវសងចំពោះកាតព្វកិច្ចផ្ទាល់របស់ខ្លួន ។ ហេតុដូច្នោះ អ្នកទាំងនោះ មិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូល នៅក្នុង "តតិយជន" ដែលបានកំណត់ក្នុងមាត្រានេះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកធានាដោយវត្ថុដែលបង្កើតហិរញ្ញវត្ថុលើ អចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនសម្រាប់កូនបំណុលចម្បង ឬ តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ដែលទិញអចលនវត្ថុដែលភ្ជាប់នឹង ហិរញ្ញវត្ថុ គ្មានកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ចំពោះម្ចាស់បំណុលទេ ដូច្នោះ អ្នកទាំងនេះ គឺជាឧទាហរណ៍ចម្បងនៃតតិយជនដែលមាន ការពាក់ព័ន្ធ នឹងផលប្រយោជន៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៧៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១២៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ៨៩១ និង ៨៩២ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា

មាត្រា ៤៣៥.- សមត្ថភាពចាត់ចែងរបស់អ្នកសង ជាអាទិ៍

១-ប្រសិនបើអ្នកសងមិនមែនជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬ មិនមានសមត្ថភាពចាត់ចែង ចំពោះវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងទេ ការសងរបស់អ្នកសងនោះមិនមានសុពលភាព ឡើយ ។

២-ក្នុងករណីដែលអ្នកសងមិនមែនជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការ សងទេ អ្នកសងនោះមិនអាចយកវត្ថុនោះមកវិញបានឡើយ លើកលែងតែមានការសងម្តង ទៀតដែលមានសុពលភាព ។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលមានកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុនោះ អាចយកវត្ថុដែល ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនពីអ្នកទទួលការសងមកវិញបាន ។

៣-ក្នុងករណីដែលអ្នកសងគ្មានសមត្ថភាពចាត់ចែងកម្មវត្ថុនៃការសងទេ អ្នកសង នោះអាចលុបចោលនូវអំពើសងដែលខ្លួនបានធ្វើ ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះការប្រគល់កម្មវត្ថុនៃការសងវិញ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍ដែលមានខ្លឹមសារថា ដើម្បីចាត់ទុកថា ការសងមានសុពលភាព អ្នកសងត្រូវមាន

កម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង និង មានសមត្ថភាពក្នុងការចាត់ចែងវត្ថុនោះ (កថាខណ្ឌទី ១) ហើយបញ្ញត្តិថា តើមានអ្វីនឹងកើតឡើង ក្នុងករណីដែលអ្នកសងគ្មានកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង ឬ គ្មានសមត្ថភាពចាត់ចែង វត្ថុនោះ (កថាខណ្ឌទី ២ និង កថាខណ្ឌទី ៣) ។

ក្នុងករណីអ្នកសងគ្មានកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង និងមានស្ថានភាពដូចខាងក្រោមនេះ (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកលក់ A លក់គោមួយក្បាលឱ្យអ្នកទិញ B ប្រសិនបើអ្នកលក់ A គ្មានកម្មសិទ្ធិ លើគោដែលត្រូវបានប្រគល់ជាការសងឱ្យអ្នកទិញ B ទេនោះ ការសងនេះមិនមែនជាការសងដែលមានសុពលភាពទេ ។ ក្នុងករណីនេះ C ដែលជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើគោមួយក្បាលនោះ អាចយកគោដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនពីអ្នកទិញ B វិញ បាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកសង A មិនបានប្រគល់ទៅឱ្យអ្នកទិញ B នូវគោដែលខ្លួនផ្ទាល់មានកម្មសិទ្ធិទេនោះ អ្នកសង A នោះមិនអាចយកគោ (របស់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ C) ដែលខ្លួនបានប្រគល់ជាការសងឱ្យអ្នកទិញ B បានទេ ។

ករណីដែលអ្នកសងគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការចាត់ចែងវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងទេ មានដូចជាករណីដែលការសង ត្រូវបានធ្វើដោយអនីតិជន ឬ ជនដែលត្រូវបានកម្រិតសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាព (កថាខណ្ឌទី ៣) ។ ក្នុងករណីនេះ បើទោះជាអនីតិជន ជាអាទិ៍ មានកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុនោះក៏ដោយ ក៏សកម្មភាពសងដែលខ្លួនបានធ្វើ អាចត្រូវបានលុបចោល ដោយសារមូលហេតុនៃការកម្រិតសមត្ថភាព ។

ចាំបាច់ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននៅពេលដែលការសងត្រូវធ្វើឡើងក្នុងរូបភាពជាប្រាក់ ។ កម្មសិទ្ធិលើប្រាក់ គឺជាបញ្ហាទាក់ទង នឹងច្បាប់អំពីសិទ្ធិប្រត្យក្ស ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ ការចរាចរនៃប្រាក់ចាំបាច់ត្រូវបានការពារដោយគ្រប់គ្រាន់ ។ ម្ចាស់បំណុល ដែលទទួលបាននូវប្រាក់ មិនចាំបាច់បញ្ជាក់ថា កូនបំណុលមានកម្មសិទ្ធិលើប្រាក់នោះទេ ព្រោះថា ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុល ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់អំពីកម្មសិទ្ធិលើប្រាក់នោះរាល់ពេល ប្រាក់នឹងមិនអាចត្រូវបានធ្វើចរាចរយ៉ាងទូលំទូលាយបានទេ ។ ដូច្នោះ ក្នុងករណីដែលការសងត្រូវធ្វើឡើងជាប្រាក់ ជាគោលការណ៍ ការសងនោះត្រូវចាត់ថាមានសុពលភាព ទោះបីជា អ្នកសង ប្រើប្រាស់ប្រាក់ដែលខ្លួនលួចពីអ្នកដទៃសម្រាប់ការសងក៏ដោយ ។ មាត្រានេះពុំមានចែងពីចំណុចនេះឱ្យបានច្បាស់ លាស់ទេ ប៉ុន្តែ ចំណុចនេះអាចដោះស្រាយបានដោយផ្អែកលើទ្រឹស្តីស្តីពីកម្មសិទ្ធិលើប្រាក់ ។ មានន័យថា បើទោះជាអ្នក សងធ្វើការសងដោយប្រើប្រាស់ប្រាក់ដែលខ្លួនលួចពីអ្នកដទៃក៏ដោយ ដោយសារប្រាក់នោះក្លាយជាប្រាក់របស់អ្នកសងនោះ តាមការទទួលបាននូវការកាន់កាប់ប្រាក់នោះ ដូច្នោះ ចំពោះការសង គឺអ្នកសងធ្វើការសងដោយប្រើប្រាស់ប្រាក់របស់ ខ្លួនផ្ទាល់ដែរ ។ ហេតុដូច្នោះ ករណីបែបនេះ ដោះស្រាយបានដោយយោងតាមមាត្រានេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៣៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារ៉ាង, មាត្រា ៤៧៥ និង មាត្រា ៤៧៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៤៣៦._ ការប្រើប្រាស់ ឬ អនុប្បទានរបស់ម្ចាស់បំណុល និង ការទទួលដោយ សុចរិត

១-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ និង ទី ៣ នៃមាត្រា ៤៣៥ (សមត្ថភាពចាត់ចែងរបស់អ្នកសង ជាអាទិ៍) ខាងលើនេះ បើកម្មវត្ថុនៃការសងជាចលនវត្ថុ ហើយម្ចាស់បំណុលបានបរិភោគ ឬ ធ្វើអនុប្បទានដោយសុចរិត នូវវត្ថុដែលបានទទួលពី ការសង ការសងនោះត្រូវចាត់ទុកថាមានសុពលភាព ហើយអ្នកសងមិនអាចទាមទារឱ្យ ប្រគល់កម្មវត្ថុនៃការសងនោះ មកវិញបានទេ ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ អ្នកដែលមានកម្មសិទ្ធិ លើកម្មវត្ថុនៃការសង អាចទាមទារនូវសំណងនៃការខូចខាតចំពោះកម្មវត្ថុនៃការសងនោះ ពីអ្នកទទួលការសងបាន លើកលែងតែអ្នកទទួលការសងនោះបានទទួលកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុនៃ ការសង ដោយស្របទៅតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ១៩៣ (លទ្ធកម្មដោយសុចរិតនូវកម្មសិទ្ធិលើ ចលនវត្ថុ) នៃក្រមនេះ ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់បំណុលដែលបានសងការខូចខាតទៅម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ លើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងនោះ អាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងជាប្រាក់នូវតម្លៃដែល ខ្លួនបានសងនោះវិញបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ទោះបីជាការសងគ្មានសុពលភាព ដោយសារមិនបំពេញលក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់នៅក្នុង កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៣៥ ក៏ដោយ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានបរិភោគដោយសុចរិតនូវវត្ថុដែលបានទទួល ជាការសង ក៏ការសងនេះត្រូវចាត់ទុកថា មានសុពលភាព នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលដែរ (កថាខណ្ឌទី ១) ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនមានន័យថា ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិពិតប្រាកដនៃវត្ថុ បាត់បង់នូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុរបស់ខ្លួន ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់ការសងនោះទេ ។ ករណីដែលម្ចាស់កម្មសិទ្ធិពិតប្រាកដនៃវត្ថុ បាត់បង់កម្មសិទ្ធិវត្ថុនោះ គឺមានតែករណីដែលលទ្ធកម្មដោយសុចរិត ឬ អាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្មសិទ្ធិ ត្រូវបានសម្រេចប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើលទ្ធកម្ម ដោយសុចរិត ឬ អាជ្ញាយុកាលនៃលទ្ធកម្មសិទ្ធិ ត្រូវបានសម្រេច ការសងក៏មានសុពលភាពដែរ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

ម្យ៉ាងទៀត មាត្រានេះពុំបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ទេ តែវិធីក្នុងការគិតដែលជាបុរេលក្ខខណ្ឌនៃមាត្រានេះ គឺផ្អែកលើសេចក្តី សន្និដ្ឋានថា ក្នុងករណីដែលសកម្មភាពរបស់ម្ចាស់បំណុលក្នុងការទទួលនូវវត្ថុជាការសង បំពេញលក្ខខណ្ឌនៃលទ្ធកម្ម ដោយសុចរិត (មាត្រា ១៩៣) ម្ចាស់បំណុលធ្វើលទ្ធកម្មនូវកម្មសិទ្ធិលើវត្ថុដែលខ្លួនបានទទួលជាការសងនោះ តាមលទ្ធកម្ម ដោយសុចរិត ។ ក្នុងករណីនេះ កម្មសិទ្ធិករពិតប្រាកដនៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង ក៏មិនអាចទាមទារឱ្យប្រគល់វិញ នូវវត្ថុនោះឡើយ ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះមានគោលបំណងការពារម្ចាស់បំណុលសុចរិតដែលបានទទួលការសង ទោះបីជាមិន បំពេញលក្ខខណ្ឌនៃលទ្ធកម្មដោយសុចរិតក៏ដោយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៧៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំ និង មាត្រា ១២៣៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៣៧.- សិទ្ធិទទួលការសង

១- ការសងនឹងមានសុពលភាព លុះត្រាតែធ្វើចំពោះម្ចាស់បំណុល ឬ អ្នកដទៃទៀត ដែលមានសិទ្ធិទទួលការសង ។

២- បើកូនបំណុលបានសងដល់អ្នកដែលគ្មានសិទ្ធិទទួលការសង កូនបំណុលនោះ ត្រូវសងទៅម្ចាស់បំណុលជាថ្មីម្តងទៀត តាមការទាមទារពីម្ចាស់បំណុលនោះ ។ ក្នុងករណី នេះ អ្នកសងអាចទាមទារឱ្យអ្នកគ្មានសិទ្ធិដែលបានទទួលការសងនោះ ប្រគល់កម្មវត្ថុនៃ ការសងមកវិញបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការសងមានសុពលភាព លុះត្រាតែការសងនោះត្រូវធ្វើឡើងចំពោះបុគ្គលដែលមានសិទ្ធិទទួល ការសង ។ ខ្លឹមសារនៃមាត្រានេះ គឺជារឿងធម្មតា ប៉ុន្តែ ការចែងនេះគឺដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដច្បាស់លាស់ ។

បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិទទួលការសង ក្រៅពីម្ចាស់បំណុល រួមមាន (១) អ្នកតំណាងដែលទទួលការប្រគល់សិទ្ធិពី ម្ចាស់បំណុលឱ្យទទួលការសង (២) បុគ្គលដែលទទួលសិទ្ធិពីម្ចាស់បំណុលឱ្យទទួលការសងក្នុងនាមខ្លួនឯងផ្ទាល់ (ជាទូទៅ បុគ្គលនេះក៏បានទទួលសិទ្ធិអំណាចក្នុងការទាមទារឱ្យកូនបំណុលធ្វើការសងដោយសកម្មវិធី ដូច្នោះ ករណីនេះត្រូវហៅថា "អាណត្តិក្នុងការប្រមូល") និង (៣) បុគ្គលដែលត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រមូលដោយតុលាការ ដោយរឹបអូស សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុល (ម្ចាស់បំណុលនៃការអនុវត្ត) ។ ក្នុងករណីទី ១ ម្ចាស់បំណុលក៏រក្សាសិទ្ធិក្នុងការទទួល ការសងនៅពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ។ ក្នុងករណីទី ២ មានករណីដែលម្ចាស់បំណុលរក្សាសិទ្ធិក្នុងការទទួលការសង និង ករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនរក្សាសិទ្ធិនោះ ។ ការរក្សាសិទ្ធិទទួលការសង ឬ មិនរក្សានោះ អាស្រ័យទៅតាមកិច្ចសន្យា រវាងម្ចាស់បំណុល និង បុគ្គលដែលទទួលបាននូវសិទ្ធិអំណាចក្នុងការទទួលការសងនោះ ។

ដោយសារការសងនឹងគ្មានសុពលភាព ប្រសិនបើការសងមិនធ្វើចំពោះបុគ្គលដែលមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការទទួល ការសង ការសងចាំបាច់ត្រូវធ្វើម្តងទៀត ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលដើមទាមទារឱ្យធ្វើដូច្នោះ ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុល ត្រូវធ្វើការសងម្តងទៀត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៣៨._ ការកម្រិតនូវសិទ្ធិទទួលបានការសងដោយការរឹបអូស

១-ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានរឹបអូស ដោយដីកាសម្រេចរឹបអូសរបស់តុលាការ ម្ចាស់បំណុលនោះមិនមានសិទ្ធិទទួលបានការសងពីកូនបំណុលរបស់ខ្លួន ហើយកូនបំណុលនោះមិនអាចសងទៅម្ចាស់បំណុលនោះបានឡើយ ។

២-បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤៣៧ (សិទ្ធិទទួលបានការសង) ខាងលើនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលកូនបំណុលដែលត្រូវបានហាមការសង បានសងទៅម្ចាស់បំណុលរបស់ខ្លួន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីទំនាក់ទំនងគតិយុត្តក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានរឹបអូស ។

ប្រសិនបើ A រឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុល B ទំនាក់ទំនងដែលកើតឡើង មានដូចខាងក្រោម : ម្ចាស់បំណុលនៃការអនុវត្ត A → ម្ចាស់បំណុល (កូនបំណុលនៃការអនុវត្ត) B → កូនបំណុលទី ៣ C ។ ក្នុងករណីនេះសិទ្ធិអំណាចរបស់ម្ចាស់បំណុល B ក្នុងការទទួលបានការសង ត្រូវបានកម្រិត ហើយទោះបីជាកូនបំណុលទី ៣ C សងចំពោះម្ចាស់បំណុល B ក៏ដោយ ក៏ការសងនេះមិនមែនជាការសងដែលមានសុពលភាពទេ ។ ចំណុចនេះបានចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិនៃមាត្រាមុនរួចហើយ ប៉ុន្តែ ករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានរឹបអូស កើតឡើងជាញឹកញយ ដូច្នេះ មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីករណីរឹបអូសនេះ ដោយសារគិតពិចារណាថា ចាំបាច់ត្រូវកំណត់ចំណុចនេះឱ្យច្បាស់ក្នុងមាត្រានេះ ដោយមិនទុកឱ្យបកស្រាយមាត្រា ៤៣៧ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះខ្លាំងក្លាជាងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៣៧ ។ មានន័យថា ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានរឹបអូស កូនបំណុលត្រូវមានករណីយកិច្ចដែលមានខ្លឹមសារថា មិនអាចសងទៅម្ចាស់បំណុលបានទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ ប្រើពាក្យ "កូនបំណុលដែលត្រូវបានហាមការសង" ប៉ុន្តែ ដីកាសម្រេចរឹបអូសរបស់តុលាការ កម្រិតត្រឹមតែសិទ្ធិអំណាចរបស់ម្ចាស់បំណុលក្នុងការទទួលបានការសងដោយផ្ទាល់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ដីកាសម្រេចរឹបអូសរបស់តុលាការ មិនហាមឃាត់សកម្មភាពនៃការសងរបស់កូនបំណុលដោយផ្ទាល់នោះទេ ។ មានតែកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះប៉ុណ្ណោះដែលហាមឃាត់កូនបំណុលមិនឱ្យធ្វើការសង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៤១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៣៩._ ការសងដែលបានធ្វើចំពោះឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល

១-ចំពោះការសងដែលបានធ្វើទៅអ្នកដែលមិនមែនជាម្ចាស់បំណុល តែមើលទៅហាក់ដូចជាម្ចាស់បំណុល ក្នុងករណីដែលអ្នកសងបានជឿជាក់ថា ភាគីដែលខ្លួនបានសងនោះជាម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ ការសងនោះត្រូវចាត់ទុកថាជាការសងមានសុពលភាពលើកលែងតែការជឿជាក់នោះកើតឡើងដោយសារកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដមិនអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងម្តងទៀតបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដអាចទាមទារឱ្យអ្នកដែលបានទទួលការសងពីកូនបំណុល ប្រគល់នូវវត្ថុដែលបានសងនោះឱ្យខ្លួនវិញបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការសងដែលធ្វើទៅអ្នកដែលមើលទៅហាក់ដូចជាម្ចាស់បំណុល តែជាក់ស្តែងមិនមែនជាម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ ពោលគឺគ្រាន់តែជា "ឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល" មានសុពលភាព ក្រោមលក្ខខណ្ឌមួយចំនួន ដើម្បីការពារអ្នកសង ។

កូនបំណុលត្រូវសងកាតព្វកិច្ចភ្លាម ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យសងកាតព្វកិច្ចនោះនៅពេលកំណត់សង ។ បើប្រៀបធៀបនឹងករណីដែលកូនបំណុលធ្វើប្រតិបត្តិការធ្វើជាមួយនឹងភាគីម្ខាងទៀត កូនបំណុលគ្មានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីស្រាវជ្រាវឱ្យដឹងថា តើបុគ្គលដែលទាមទារឱ្យសងនោះគឺជាម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដមែន ឬ មិនមែន ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលត្រូវសងកាតព្វកិច្ចពីរដង ដោយសារខ្លួនបានសងទៅបុគ្គលដែលមើលទៅហាក់ដូចជាម្ចាស់បំណុល ប៉ុន្តែតាមពិតបែរទៅជាមិនមែនម្ចាស់បំណុលទៅវិញ ហើយត្រូវបានទាមទារឱ្យសងទៅម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ នោះបន្ទុករបស់កូនបំណុលហាក់ដូចជាធ្ងន់ហួសហេតុ ។ ហេតុដូច្នេះ ប្រព័ន្ធនៃការសងចំពោះ "ឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល" ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីការពារកូនបំណុលក្នុងករណីមួយចំនួន ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលសងទៅអ្នកដែលមើលទៅហាក់ដូចជាម្ចាស់បំណុល ដោយមានកាន់ក្នុងដៃនូវលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ឬ សៀវភៅគណនីធនាគារ (ដែលត្រូវហៅថាជា "ឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល" (possesuer de la créance) តាមទំនៀមទម្លាប់នៃច្បាប់បារាំង) នោះមានភាពចាំបាច់ការពារកូនបំណុលដោយចាត់ទុកថា ការសងនោះមានសុពលភាព ។ ជាលទ្ធផលនៃការការពារកូនបំណុលតាមប្រព័ន្ធនេះ កូនបំណុលព្យាយាមធ្វើការសងទៅបុគ្គលដែលមានកាន់នូវលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុលឱ្យបានឆាប់រហ័ស ហេតុនេះ ទីបំផុត វាជាប្រយោជន៍ចំពោះម្ចាស់បំណុល (ម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ) ផងដែរ ។

មានលក្ខខណ្ឌតម្រូវពីរចាំបាច់សម្រាប់ឱ្យការសងបែបនេះមានសុពលភាពតាមកថាខណ្ឌទី ១ ។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវទី ១ គឺការសងចំពោះ "ឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល" ។ លក្ខខណ្ឌតម្រូវទី ២ គឺជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវអត្តនោម័តថា ការសងបានធ្វើឡើងដោយសុចរិត និង គ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ ។ ចំពោះលក្ខខណ្ឌតម្រូវទី ២ នេះ កូនបំណុលនឹងមិនត្រូវបានការពារទេ

ប្រសិនបើកូនបំណុលធ្វើការសងដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ប្រសិនបើធនាគារ (កូនបំណុលក្នុងកាតព្វកិច្ចប្រាក់បញ្ញើ) សងទៅបុគ្គលដែលយកមកជាមួយនូវសៀវភៅគណនីធនាគារ ធនាគារនោះត្រូវពិនិត្យមើលថា តើសៀវភៅគណនីធនាគារនោះជាសៀវភៅធនាគារពិត និង តើហត្ថលេខាបុគ្គលដែលយកសៀវភៅគណនីធនាគារមកនោះ ដូចហត្ថលេខាដែលចុះពេលបើកគណនីដែរ ឬទេ ។ ក្នុងករណីដែលហត្ថលេខាបែរទៅជាក្លែងក្លាយ បន្ទាប់ពីការពិនិត្យមើលយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នមក អ្នកសងត្រូវចាត់ទុកថាបានធ្វើការសងដោយសុចរិត និង គ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ ហើយការសងត្រូវចាត់ទុកថាមានសុពលភាព ។ ភាពសុចរិត គឺជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវអត្តនាម័ត ជានិច្ចកាល ប៉ុន្តែ មានការពិភាក្សាគ្នាអំពីបញ្ហាថា តើចាំបាច់ ឬ មិនចាំបាច់ក្នុងការបន្ថែមនូវភាពគ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរជាលក្ខខណ្ឌ ។ យុត្តិសាស្ត្ររបស់ប្រទេសជប៉ុនតម្រូវឱ្យមានភាពគ្មានកំហុស ហើយលើសពីនេះទៀត តាមវិសោធនកម្មឆ្នាំ ២០០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី មានបញ្ញត្តិដែលបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ថា តម្រូវឱ្យមាន "ភាពគ្មានកំហុស" ។ រីឯមាត្រានេះបញ្ញត្តិតម្រូវឱ្យមាន "ភាពគ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ" ។ នេះដោយសារគិតពិចារណាលក្ខណៈពិសេសនៃការសងដែលតម្រូវឱ្យមាននូវភាពឆាប់រហ័ស ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែអាចមានការពិភាក្សាវែកញែកបានថា តើ "ភាពគ្មានកំហុស" (ជំនួស "ភាពគ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ") អាចទទួលយកបាន ឬ មិនបាន ។ ក្នុងសង្គមទំនើប ករណីភាគច្រើនដែលបញ្ញត្តិនេះអាចបង្កើតឱ្យមានបញ្ហា គឺទាក់ទងនឹងករណីដែលធនាគារធ្វើការសងទៅអ្នកកាន់សៀវភៅគណនីធនាគារដែលបានលួចគេ ។ ប្រសិនបើគិតថាជាការល្អប្រសើរក្នុងការឱ្យធនាគារទទួលខុសត្រូវធ្ងន់ធ្ងរ អាចយកលក្ខខណ្ឌនៃ "ភាពគ្មានកំហុស" ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនៃអ្នកជំនាញក្នុងការចាត់ចែងប្រាក់ដូចជាធនាគារនោះ ប្រសិនបើធនាគារមិនពិនិត្យមើលហត្ថលេខាដោយប្រុងប្រយ័ត្នទេនោះ អាចវិនិច្ឆ័យថា ទង្វើនេះគឺជា "កំហុសធ្ងន់ធ្ងរ" ។ ដោយសារហេតុផលទាំងនេះ មាត្រានេះរក្សាទុកនូវពាក្យ "ដោយគ្មានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ" ។

ប្រសិនបើការសងទៅឧបភោគីនៃសិទ្ធិលើបំណុល B មានសុពលភាពនោះ កាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុល C ត្រូវរលត់ ហើយម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ A មិនអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុល C សងបានទៀតទេ ។ ម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដ A អាចត្រឹមទាមទារឱ្យប្រគល់វិញនូវសេចក្តីចម្រើនដោយឥតហេតុពីឧបភោគី B ដែលបានទទួលការសងនោះតែប៉ុណ្ណោះ ។ (មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារ៉ាង និង មាត្រា ៤៧៨-៤៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៤០.- វិធីសង

កូនបំណុលត្រូវសងតាមខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច និង តាមគោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា វិធីសងត្រូវមានភាពត្រឹមត្រូវ តាមគោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

ជារឿងធម្មតាដែលកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចត្រូវស្របតាមខ្លឹមសារ និង គោលបំណងនៃកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែ លើសពីនេះទៀត វិធីសង ជាអាទិ៍ ត្រូវស្របតាមគោលបំណងនៃកិច្ចសន្យា ។ ក្នុងចំណោមបញ្ហាជាច្រើនពាក់ព័ន្ធនឹង "វិធីសង" ក្រុមរដ្ឋប្បវេណីនេះមានបញ្ញត្តិជាក់លាក់អំពីម៉ោងសង (មាត្រា ៤៤៤) និង ទឹកនៃផ្លូវដែលត្រូវសង (មាត្រា ៤៤៥) ជាអាទិ៍ ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមនេះមិនបញ្ញត្តិអំពីគ្រប់វិធីសងនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើការសងនូវចំនួនទឹកប្រាក់ច្រើន ត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយក្រដាសប្រាក់រាយចំនួនជាច្រើន ដោយមិនប្រើក្រដាសប្រាក់ដុំ (ឧទាហរណ៍ យកក្រដាសប្រាក់មួយដុល្លារដើម្បីសង បំណុលជាប្រាក់ចំនួន ១ លានដុល្លារ) ការសងនេះអាចត្រូវបានចាត់ទុកថា គ្មានភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ផ្អែកតាម ស្ថានការណ៍ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទាក់ទងនឹងការសងជាក្រដាសប្រាក់ (រូបិយវត្ថុ) ប្រសិនបើភាពស្របច្បាប់ក្នុងការប្រើ ប្រាស់រូបិយវត្ថុ (ភាពអាចបង្ខំឱ្យទទួលរូបិយវត្ថុ) ត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ផ្សេង ជាទូទៅ ការសងដោយយោងតាម បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នោះ មិនត្រូវចាត់ទុកថា ផ្ទុយនឹងគោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការ សងជាក្រដាសប្រាក់រាយចំនួនច្រើន ត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីបង្កឱ្យមានភាពលំបាកដល់ម្ចាស់បំណុលនោះ ទោះបីជាការ សងនេះស្របតាមភាពស្របច្បាប់ក្នុងការប្រើប្រាស់រូបិយវត្ថុក៏ដោយ ក៏ការសងនេះ ត្រូវចាត់ទុកថា ផ្ទុយនឹងគោលការណ៍ នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤១៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៤១.- ការសងមួយភាគ

ម្ចាស់បំណុលមិនមានករណីយកិច្ចទទួលការសងមួយភាគនៃកាតព្វកិច្ចទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានទទួល ដោយដឹងថាជាការសងមួយភាគ ការសងនោះ មានសុពលភាពត្រឹមទំហំដែលបានសង ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ការសងមួយភាគ មិនមែនជាការសងតាមគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ចទេ ។ សេចក្តីសន្និដ្ឋាននេះ អាចត្រូវបានធ្វើដោយយោងតាមមាត្រា ៤៤០ ផងដែរ ប៉ុន្តែ ដោយសារចំណុចនេះជាបញ្ហាសំខាន់មួយ មាត្រានេះ បញ្ជាក់ច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះ ដោយមិនទុកឱ្យបកស្រាយមាត្រា ៤៤០ ។

ឧទាហរណ៍ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចតម្លៃ ១០០០ ដុល្លារ ប៉ុន្តែ ដោយសារកូនបំណុលនោះអាចរៀបចំតែ ទឹកប្រាក់ចំនួន ៦០០ ដុល្លារប៉ុណ្ណោះ កូនបំណុលស្នើផ្តល់ការសង ៦០០ ដុល្លារ ទៅម្ចាស់បំណុល ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលនោះមិនមានករណីយកិច្ចទទួលការសងមួយភាគទេ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលបដិសេធមិនទទួលការសង មួយភាគ ការប្រាក់នឹងត្រូវគណនាពីចំនួនសរុប ១០០០ ដុល្លារ ដោយសារមិនទាន់មានការសងពេញលេញនូវចំនួនសរុប

ដែលត្រូវសង ។ ប្រសិនបើមានការសន្យាពិសេសអំពីការសងបន្តិចម្តងៗ ការសងមួយភាគអាចធ្វើទៅបាន ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលទទួលបានការសងមួយភាគ ការសងនោះមានសុពលភាព ហើយកាតព្វកិច្ចត្រូវ កាត់បន្ថយមកនៅត្រឹមតុល្យភាពនៃចំនួនសរុប ។

ប្រសិនបើមានវិវាទលើចំនួននៃកាតព្វកិច្ចរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល មានករណីខ្លះដែលម្ចាស់បំណុលបដិសេធ មិនទទួលបានការសង ដោយអះអាងថា ចំនួនដែលកូនបំណុលស្នើផ្តល់ការសងមិនគ្រប់តាមចំនួនដែលត្រូវសង (ករណីនេះ កើតឡើងជាញឹកញយ ក្នុងវិវាទទាក់ទងនឹងថ្លៃឈ្នួលក្នុងភតិសន្យា) ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុលអាចបំប្លែងមិនឱ្យ មានការទាមទារឱ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនសងកាតព្វកិច្ចគ្រប់ចំនួន ដោយធ្វើការតម្កល់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៤២.- ការសងដោយយកវត្ថុជំនួស

១-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលផ្តល់តារាការលិកផ្សេងពីតារាការលិកដែលជាបន្ទុក ដើមរបស់ខ្លួនជាជំនួសវិញ ដោយទទួលបានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុល តារាការលិកនោះ មានអានុភាពដូចគ្នានឹងការសងដែរ ។

២-ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលអាចធ្វើការព្រមព្រៀងគ្នាលើតារាការលិកផ្សេង ជំនួសតារាការលិកដើមបាន ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុលអាចសងដោយជ្រើសរើសតារាការលិក ដើម ឬ តារាការលិកដោយយកវត្ថុផ្សេងជាជំនួសបាន លើកលែងតែករណីម្ចាស់បំណុលមាន សិទ្ធិជ្រើសរើស ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ចេញអំពីការសងដោយយកវត្ថុជំនួស ។

ឧទាហរណ៍ ការសងដោយយកវត្ថុជំនួស មានន័យថា កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដែលមានតម្លៃ ១០.០០០ ដុល្លារ សងកាតព្វកិច្ច ដោយសងដីជំនួសការសងជាប្រាក់ ។ ការសងបែបនេះ មិនអាចធ្វើដោយឆន្ទៈផ្តាច់មុខរបស់កូនបំណុលតែ ប៉ុណ្ណោះទេ គឺត្រូវតែមានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុល (កថាខណ្ឌទី ១) ។ ការព្រមព្រៀងសងដោយយកវត្ថុជំនួស អាចមានតាំងពីដំបូងនៅពេលបង្កើតកិច្ចសន្យា ឬ មានករណីដែលភាគីព្រមព្រៀងនៅពេលកំណត់សងដែរ ។ នៅប្រទេស ជប៉ុន ការសងដោយយកវត្ថុជំនួស ត្រូវបានប្រើប្រាស់ ក្នុងគោលបំណងដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុល ដូច្នោះ ជារឿងទូទៅ ភាគីពាក់ព័ន្ធចុះកិច្ចព្រមព្រៀងសងដោយយកវត្ថុជំនួស តាំងពីពេលបង្កើតកិច្ចសន្យា ។

ទោះបីជាមានការព្រមព្រៀងសងដោយយកវត្ថុជំនួសក៏ដោយ ក៏ការព្រមព្រៀងនេះមិនរារាំងការសងនូវកាតព្វកិច្ច

ដើមទេ ។ ការសងកាតព្វកិច្ចដោយផ្តល់តារាការិយករដើម ឬ ការសងដោយយកវត្ថុជំនួស ត្រូវសម្រេចដោយជម្រើសរបស់បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ។ ក្នុងករណីដែលការព្រមព្រៀងសងដោយយកវត្ថុជំនួសត្រូវបានធ្វើឡើងរវាងភាគីដើម្បីធានាសិទ្ធិលើបំណុល ជាធម្មតា ម្ចាស់បំណុលមានសិទ្ធិជ្រើសរើស ។ ប្រសិនបើគ្មានការសងក្នុងទម្រង់ជាប្រាក់នៅពេលកំណត់សង ម្ចាស់បំណុលជ្រើសរើសការសងដោយយកវត្ថុជំនួស និង ទាមទារការសងដោយយកវត្ថុជំនួស (ដីជំនួសប្រាក់ដែលត្រូវសង) ។ មាត្រា ៤៨២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុនចាត់ទុកថា ការសងដោយយកវត្ថុជំនួស មិនមែនជាបញ្ហាសម្រាប់ពេលអនាគតនោះទេ តែជាបញ្ហានៅពេលដែលវត្ថុជំនួសត្រូវបានប្រគល់ជូន និង ពន្យល់អំពីការសងដោយយកវត្ថុជំនួសសម្រាប់ពេលអនាគត ដោយយកទស្សនាទានគតិយុត្តនៃ "ការសន្យាជាមុនអំពីការសងដោយយកវត្ថុជំនួស" ប៉ុន្តែមាត្រានេះបង្កើតឱ្យមានការបកស្រាយថា ភាគីអាចព្រមព្រៀងជាមុនអំពីការសងដោយយកវត្ថុជំនួស ហើយអាចផ្តល់សិទ្ធិជ្រើសរើសទៅភាគីម្ខាង ឬ សងខាងបាន ដោយសារវិធីសាស្ត្រនេះអាចអនុវត្តបានក្នុងករណីផ្សេងៗ ដោយមានលក្ខណៈបត់បែនបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៤៣.- ពេលនៃការសង ការសងមុនពេលកំណត់

១- កូនបំណុលត្រូវសងនៅពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងនៅក្នុងចំណុចនីមួយៗនៃមាត្រា ៣៩១ (ការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត) នៃក្រមនេះ ។

២- កូនបំណុលអាចសងមុនពេលកំណត់ បាន ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៣៣០ (ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីពេលនៃការសង ។ ជារឿងទូទៅដែលកូនបំណុលត្រូវសងនៅពេលកំណត់ ។ ចំណុចសំខាន់នៃមាត្រានេះ គឺបញ្ញត្តិសម្រាប់ករណីដែលការសងអាចធ្វើមុនពេលកំណត់ ។

ពេលកំណត់ត្រូវសង គឺជាពេលកំណត់ដែលរៀបចំសម្រាប់កូនបំណុល ។ ដូច្នេះ មាត្រានេះត្រូវបានចែងឡើងដោយយកការសន្មតថា ការកំណត់ពេល ជាផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលសម្រាប់កូនបំណុល មកជាបុរេលក្ខខណ្ឌ ។ ប៉ុន្តែ ក៏អាចមានករណីដែលមានផលប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលសម្រាប់ម្ចាស់បំណុលផងដែរ ដោយផ្អែកលើខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យា និង ខ្លឹមសារនៃកាតព្វកិច្ច ។ មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីពេលកំណត់សងសម្រាប់ករណីនេះ ។

ការសងមុនពេលកំណត់ហាក់ដូចជាអាចទទួលយកបានជានិច្ចកាល ដោយសារពុំមានការខូចខាតផលប្រយោជន៍អ្វីចំពោះម្ចាស់បំណុលទេ ប៉ុន្តែ ជាក់ស្តែង វាមិនមែនដូច្នោះទេ ។ នេះដោយសារមានករណីដែលការសងមុនពេលកំណត់

អាចធ្វើឱ្យខូចប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុល ហើយមិនសមហេតុផលនឹងឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលយកការសងមុនពេលកំណត់ បែបនេះទេ ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងធ្វើសកម្មភាពណាមួយ និង កាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណង ផ្តល់ការកាត់កន្ទុកវត្ថុណាមួយ អាចមានករណីបែបនេះច្រើន ប៉ុន្តែ ក៏មានករណីដែលការសងមុនពេលកំណត់ធ្វើឱ្យ ម្ចាស់បំណុលខូចខាតផលប្រយោជន៍ផងដែរ ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណី ដែលធនាគារ ជាអាទិ៍ ផ្តល់ប្រាក់កម្ចីទៅអ្នកដទៃ ជាប្រតិបត្តិការមួយនៃប្រាក់បញ្ញើ ប្រសិនបើអ្នកខ្ចីសងមុនពេលកំណត់ ធនាគារដែលទទួលផលចំណេញតាមរយៈប្រតិបត្តិការប្រាក់បែបនេះ ត្រូវរកអ្នកខ្ចីផ្សេងទៀត ។ ប្រសិនបើធនាគារ អាចរកអ្នកខ្ចីផ្សេងទៀតបានដោយងាយស្រួល នោះគ្មានបញ្ហាទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើធនាគារមិនអាចរកបានទេ ការសងមុន ពេលកំណត់អាចបង្កឱ្យមានភាពមិនងាយស្រួលសម្រាប់ធនាគារដែលជាម្ចាស់បំណុល ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើ អ្នកលក់ក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ប្រគល់វត្ថុជាច្រើនដល់អ្នកទិញ មុនពេលកំណត់តាមកិច្ចសន្យា អ្នកទិញអាចមានភាពលំបាក ក្នុងការរកកន្លែងរក្សាទុកវត្ថុនោះ ឬ អាចមានឧបសគ្គក្នុងការរៀបចំផែនការលក់បន្ត ។ ដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា នេះបញ្ញត្តិដោយយោងតាមកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៣៣០ ថា កូនបំណុលអាចសង មុនពេលកំណត់បាន លុះត្រាតែ "មិននាំឱ្យមានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត (ម្ចាស់បំណុល)" ។ ពោលគឺប្រសិនបើការសងមុនពេល កំណត់នាំឱ្យមានការខូចខាតដល់ម្ចាស់បំណុល ការសងនេះមិនអាចធ្វើបានទេ ។ ដោយសារ ជាគោលការណ៍ ពេលកំណត់ សង គឺជាពេលកំណត់សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ការបញ្ជាក់ថា ការសងមុនពេលកំណត់នាំឱ្យមានការ ខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវ ត្រូវធ្វើដោយម្ចាស់បំណុលដែលបដិសេធមិនឱ្យសងមុនពេលកំណត់ ។ សូមមើលសេចក្តីកំណត់ នៃមាត្រា ៣៣០ ដើម្បីស្វែងយល់អំពីអត្ថន័យនៃ "មានការខូចខាតដោយមិនត្រឹមត្រូវ" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៣៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង គោលការណ៍ច្បាប់កិច្ចសន្យារបស់សហគមន៍អឺរ៉ុប ២.១០៨

មាត្រា ៤៤៤.- ម៉ោងសង

កូនបំណុលត្រូវសងនៅក្នុងម៉ោងធ្វើការធម្មតា តាមទំនៀមទម្លាប់ និង គោលការណ៍ នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីម៉ោងសង ។ បញ្ហាទាក់ទងនឹងម៉ោងសង អាចត្រូវដោះស្រាយដោយការអនុវត្តមាត្រា ៤៤០ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះកំណត់ដោយឡែកអំពីបញ្ញត្តិនេះ ដោយសារម៉ោងសងអាចឱ្យគេគិតនូវបទដ្ឋានជាក់លាក់មួយ ហើយការ កំណត់ជាក់លាក់អំពីចំណុចនេះមានភាពល្អជាការវិនិច្ឆ័យដោយផ្អែកលើគោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

ជាញឹកញយ ម៉ោងសង អាចកំណត់ដោយទំនៀមទម្លាប់ ។ ឧទាហរណ៍ មានតំបន់ដែលមានទំនៀមទម្លាប់សងក្នុង

ចន្លោះថ្ងៃរះ និង ថ្ងៃលិច ។ ប៉ុន្តែ ដោយគិតពិចារណាថា អាចមានតំបន់ដែលគ្មានទំនៀមទម្លាប់បែបនេះ ឬ ដែល ទំនៀមទម្លាប់មិនច្បាស់លាស់ មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ជាគោលការណ៍ ម៉ោងសង គឺជា "ម៉ោងធ្វើការធម្មតា" ។ ប្រសិនបើ មានទំនៀមទម្លាប់ខុសពីនេះ ត្រូវអនុលោមតាមទំនៀមទម្លាប់ដែលខុសនោះ ។ ចំពោះការសងកាតព្វកិច្ចដែលមិនពាក់ព័ន្ធ នឹងកិច្ចការអាជីវកម្ម "ម៉ោងធ្វើការធម្មតា" មិនមែនជាបទដ្ឋានសមហេតុផលទេ ប៉ុន្តែ ករណីទាំងនេះត្រូវវិនិច្ឆ័យតាម គោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ ។

មាត្រា ៤៤៥.- ទឹកនៃងដែលត្រូវសង

ប្រសិនបើគ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាផ្សេងអំពីទឹកនៃងដែលត្រូវសងទេ ការប្រគល់វត្ថុ ដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ត្រូវធ្វើឡើង នៅទីកន្លែងដែលវត្ថុនោះ បានស្ថិតនៅនាពេលសិទ្ធិ លើបំណុលកើតឡើង ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចក្រៅពីនេះ ការសងត្រូវធ្វើឡើង នៅលំនៅឋាន បច្ចុប្បន្នរបស់ម្ចាស់បំណុល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីទីកន្លែងដែលកូនបំណុលត្រូវសង ។

ក្នុងការលក់ទិញវត្ថុជាក់លាក់មួយចំនួន ដូចជាវត្ថុបូរាណ ជាដើម អ្នកលក់អាចប្រគល់វត្ថុបូរាណនោះទៅអ្នកទិញនៅ កន្លែងដែលវត្ថុបូរាណនោះស្ថិតនៅ នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា ។ ក្នុងករណីនៃការលក់ទិញវត្ថុបូរាណក្នុងហាង ហាងគឺជា ទីកន្លែងដែលត្រូវសង ។ ចំណុចដែលគួរកត់សម្គាល់ គឺអត្ថន័យនៃការសន្យាដែលអ្នកលក់ និង អ្នកទិញ ព្រមព្រៀងគ្នាថា អ្នកលក់ត្រូវដឹកវត្ថុបូរាណនោះទៅលំនៅឋានរបស់អ្នកទិញ ។ ប្រសិនបើការព្រមព្រៀងនេះមានន័យថា កន្លែងត្រូវសង គឺលំនៅឋានរបស់អ្នកទិញ ការសងមិនត្រូវចាត់ទុកថាបានធ្វើទេ រហូតដល់វត្ថុបូរាណបានមកដល់លំនៅឋានរបស់ម្ចាស់ បំណុល ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើវត្ថុមានការខូចខាតតាមផ្លូវ នេះគឺជាការខូចខាតនៃវត្ថុមុនពេលសង ហើយក្លាយ ជាបញ្ហានៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ឬ ការទទួលបន្ទុកហានិភ័យ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីដែលការសងត្រូវធ្វើនៅក្នុង ហាង ហើយមានចុះកិច្ចសន្យាដាច់ដោយឡែកមួយទៀតអំពីការដឹកជញ្ជូន ប្រសិនបើវត្ថុខូចខាតតាមផ្លូវ បញ្ហាគឺនៅត្រង់ ថា អ្នកណាជាអ្នកសងការខូចខាតដែលបង្កមកពីសេវាដឹកជញ្ជូននោះ ។ ការកំណត់ករណីណាមួយក្នុងចំណោមករណី ទាំងពីរខាងលើនេះ ពឹងផ្អែកលើការបកស្រាយកិច្ចសន្យា ។

"កាតព្វកិច្ចក្រៅពីនេះ" រួមមានកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់នៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញវត្ថុមិនជាក់លាក់ កាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើ សកម្មភាព ឬ មិនត្រូវធ្វើសកម្មភាព កាតព្វកិច្ចត្រូវសងជាប្រាក់ ជាអាទិ៍ ហើយក្នុងករណីទាំងនេះ ការសងត្រូវធ្វើនៅ លំនៅឋានរបស់ម្ចាស់បំណុល ។ ឆន្ទៈធម្មតារបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យាគឺដូច្នោះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីនៃកិច្ចសន្យា ព្រមព្រៀងគ្នាថា នឹងសងនៅទីកន្លែងជាក់លាក់ណាមួយ ត្រូវសងនៅកន្លែងនោះ ។ ឧទាហរណ៍ តាមបញ្ញត្តិនេះ

ករណីយកិច្ចរបស់សាស្ត្រាចារ្យ ក្នុងការបង្រៀនសិស្សដែលចូលរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យដែលគាត់ធ្វើការ គឺជាកាតព្វកិច្ច ត្រូវធ្វើសកម្មភាព ដូច្នោះ ការសង (ការបង្រៀន) ត្រូវធ្វើនៅលំនៅឋានរបស់កូនសិស្សដែលជាម្ចាស់បំណុល ប៉ុន្តែ កិច្ចសន្យាដែលធ្វើនៅពេលចូលរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យ មានការសន្យាពិសេសថា កន្លែងដែលសាស្ត្រាចារ្យត្រូវសង កាតព្វកិច្ច គឺជាលំនៅឋានរបស់កូនបំណុល (=សាកលវិទ្យាល័យ) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ៥១៦ នៃក្រមពាណិជ្ជកម្មជប៉ុន

មាត្រា ៤៤៦.- សោហ៊ុយនៃការសង

ប្រសិនបើគ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាផ្សេងអំពីសោហ៊ុយនៃការសងទេ កូនបំណុលត្រូវ ទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយនោះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសោហ៊ុយនៃការសងកើនឡើងដោយសារ ការផ្លាស់ប្តូរលំនៅឋាន ឬ អំពើផ្សេងរបស់ម្ចាស់បំណុល ម្ចាស់បំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកនូវ ចំនួនកំណើននៃសោហ៊ុយនោះ ។

(កំណត់)

ជួនកាល អាចមានសោហ៊ុយលើការសង ។ មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីអ្នកដែលត្រូវទទួលបន្ទុកក្នុងការចេញសោហ៊ុយនេះ ។ ជាគោលការណ៍ កូនបំណុលត្រូវទទួលបន្ទុកនូវសោហ៊ុយនេះ ។

សោហ៊ុយនៃការសងរួមមានកម្រៃជើងសារក្នុងករណីផ្ទេរប្រាក់ និង ប្រាក់កម្រៃចំពោះការប្រគល់ទំនិញនានា ។

ក្នុងករណីលក់ដោយការបញ្ជាទិញតាមប្រៃសណីយ៍ ជាអាទិ៍ ប្រាក់កម្រៃចំពោះការប្រគល់វត្ថុជាញឹកញយ ត្រូវបង់ ដោយអ្នកទិញ ។ នេះជាករណីនៃ "កិច្ចព្រមព្រៀងគ្នាផ្សេង" ដែលមាត្រានេះបានចែង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៤៧.- ការចេញលិខិតទទួល

អ្នកសងអាចទាមទារឱ្យអ្នកទទួលការសងចេញលិខិតបញ្ជាក់នូវការទទួលការសង នោះបាន ។

(កំណត់)

កូនបំណុលមានសិទ្ធិទាមទារឱ្យចេញលិខិតបញ្ជាក់នូវការទទួលការសងពីបុគ្គលដែលទទួលការសង ដូច្នោះ មាត្រានេះ បញ្ញត្តិអំពីសិទ្ធិនេះ ។

ការចេញលិខិតបញ្ជាក់នូវការទទួលបានការសងដោយម្ចាស់បំណុល និង ការសងដោយកូនបំណុល ត្រូវអនុវត្តព្រម ជាមួយគ្នា ដូច្នោះ កូនបំណុលអាចបដិសេធមិនសង រហូតដល់ម្ចាស់បំណុលចេញលិខិតបញ្ជាក់នូវការទទួលបានការសង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៤៨.- ការប្រគល់មកវិញនូវលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល

ក្នុងករណីដែលមានលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល អ្នកសងអាចទាមទារឱ្យប្រគល់ លិខិតនោះមកវិញ បាន នៅពេលដែលខ្លួន បានសងចំពោះកាតព្វកិច្ចចប់សព្វគ្រប់ហើយ ។

(កំណត់)

រាល់លិខិតបញ្ជាក់អំពីអត្ថិភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវប្រគល់មកឱ្យកូនបំណុលវិញតាមការទាមទាររបស់កូនបំណុល ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចទាំងមូលត្រូវបានសងចប់សព្វគ្រប់ ។ នេះដោយសារថា ប្រសិនបើមិនប្រគល់មកវិញនូវលិខិតបញ្ជាក់ សិទ្ធិលើបំណុលទេនោះ អាចមានការសន្មតថា កាតព្វកិច្ចនៅតែមានអត្ថិភាព ហើយនេះធ្វើឱ្យខូចខាតចំពោះកូនបំណុល ដែលបានសងកាតព្វកិច្ចហើយនោះ ។

លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវប្រគល់ជូនកូនបំណុលវិញ ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុងត្រូវបានសង ប៉ុន្តែ មិនត្រូវប្រគល់ជូនកូនបំណុលវិញទេ ក្នុងករណីនៃការសងមួយភាគ ។ នេះដោយសារថា នៅពេលដែលម្ចាស់បំណុល ទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងចំនួនដែលត្រូវសង លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុលគឺជាកត្តាដែលអាចបញ្ជាក់អំពីអត្ថិភាពនៃ កាតព្វកិច្ច ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

កថាភាគទី ២ ការកាត់បំណុល

មាត្រា ៤៤៩.- ការកាត់បំណុលដោយការជ្រើសរើស

១- ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលត្រូវទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចច្រើនដែលមានគោល បំណងប្រភេទដូចគ្នា ចំពោះម្ចាស់បំណុលតែម្នាក់ ប្រសិនបើការកាត់ដែលត្រូវបានផ្តល់ ជាការសង នៅមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឱ្យកាតព្វកិច្ចទាំងអស់រលត់នៅឡើយទេ អ្នកសង អាចជ្រើសរើសយកកាតព្វកិច្ចណាដែលត្រូវកាត់ដោយការសងនោះ នៅពេលដែលខ្លួន

ផ្តល់ការកាត់បំណុលបាន ។

២-ប្រសិនបើអ្នកសងមិនបានជ្រើសរើសដូចដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះទេ អ្នកទទួលបានការសងអាចជ្រើសរើសយកកាតព្វកិច្ចណាដែលត្រូវកាត់ដោយ ការសងនោះ នៅពេលដែលខ្លួនទទួលបានការសងបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកសងបានតវ៉ានឹង ការកាត់នោះភ្លាមៗ ការកាត់បំណុលត្រូវធ្វើតាមច្បាប់កំណត់ ។

៣-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ ការកាត់បំណុលត្រូវធ្វើឡើង ដោយការជូនដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀត ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីបទដ្ឋានសម្រាប់ "ការកាត់បំណុល" ដែលមានន័យថា នៅពេលដែលកូនបំណុលត្រូវសង កាតព្វកិច្ចច្រើន តើកាតព្វកិច្ចណាត្រូវបានសងមុន និង កាតព្វកិច្ចណាត្រូវបានសងក្រោយ ។

ឧទាហរណ៍ កូនបំណុល A មានកាតព្វកិច្ចចំពោះម្ចាស់បំណុល B (១) ចំនួន ៥០០ ដុល្លារ ចំពោះថ្លៃលក់ (២) ៣០០ ដុល្លារ ជាកាតព្វកិច្ចតាមកិច្ចសន្យាឌីប៊ិរភោគ និង (៣) ២០០ ដុល្លារ ជាកាតព្វកិច្ចតាមកិច្ចសន្យាឌីប៊ិរភោគ ។ ប្រសិនបើ កូនបំណុល A បង់ជូនម្ចាស់បំណុលចំនួន ៥០០ ដុល្លារ បញ្ហានឹងកើតឡើងនៅត្រង់ចំណុចថា តើត្រូវកាត់បំណុលចំពោះ កាតព្វកិច្ចណាមួយក្នុងចំណោមកាតព្វកិច្ចទាំងបីខាងលើ ។ គ្មានបញ្ហាកើតឡើងទេ ប្រសិនបើកូនបំណុលសង ១០០០ ដុល្លារ តែម្តង ដើម្បីឱ្យកាតព្វកិច្ចទាំងអស់រលត់ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសងតែ ៥០០ ដុល្លារ ត្រូវតម្រូវឱ្យមានបទដ្ឋាន ជាក់លាក់មួយសម្រាប់កាត់បំណុល ។ នេះគឺជាបញ្ហានៃ "ការកាត់បំណុល" ។

គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានគឺ ជាដំបូង ការកំណត់ដោយកូនបំណុល (កថាខណ្ឌទី ១) ។ នេះដោយសារថា ការជ្រើស រើសឱ្យកាតព្វកិច្ចណាមួយរលត់ មានផលប្រយោជន៍ខ្លាំងបំផុតសម្រាប់កូនបំណុលខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូន បំណុលមិនជ្រើសរើសការកាត់បំណុលទេ អ្នកទទួលបានការសង (ម្ចាស់បំណុល) អាចជ្រើសរើសបាន (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ករណីទី ៣ ប្រសិនបើគ្មានភាគីណាមួយធ្វើការជ្រើសរើសទេ ត្រូវកាត់បំណុលតាមវិធីដែលបានកំណត់ដោយច្បាប់ (ការ កាត់បំណុលតាមច្បាប់កំណត់) (សូមមើលមាត្រា ៤៥០) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៥០.- ការកាត់បំណុលតាមច្បាប់កំណត់

ក្នុងករណីដែលអ្នកសង និង អ្នកទទួលបានការសងមិនបានធ្វើការជ្រើសរើសដើម្បីកាត់ បំណុលនោះទេ ការកាត់បំណុលនោះ ត្រូវធ្វើឡើងតាមបញ្ញត្តិដូចខាងក្រោមនេះ ៖

ក-ក្នុងចំណោមកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ប្រសិនបើមានកាតព្វកិច្ចណាដែលពេលកំណត់ត្រូវសងបានមកដល់ និង កាតព្វកិច្ចណាដែលពេលកំណត់ត្រូវសងមិនទាន់មកដល់ ត្រូវកាត់កាតព្វកិច្ចដែលដល់ពេលកំណត់ជាមុនសិន ។

ខ-ប្រសិនបើពេលកំណត់ដែលត្រូវសងចំពោះកាតព្វកិច្ចទាំងអស់បានមកដល់ហើយ ឬ មិនទាន់មកដល់នៅឡើយ ត្រូវកាត់កាតព្វកិច្ចដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការសងច្រើនជាងគេ សម្រាប់កូនបំណុល ។

គ-ប្រសិនបើផលប្រយោជន៍ក្នុងការសងមានភាពស្មើគ្នាចំពោះកូនបំណុល ត្រូវកាត់កាតព្វកិច្ចដែលពេលកំណត់ត្រូវសងបានមកដល់មុនគេ ឬ នឹងមកដល់មុនគេ ។

ឃ-ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ មានប្រយោជន៍ក្នុងការសងដូចគ្នាចំពោះកូនបំណុល និង មានពេលកំណត់ដែលត្រូវសងដូចគ្នា ត្រូវកាត់ដោយគិតជាសមាមាត្រតាមចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ចនីមួយៗ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលគ្មានភាគីណាមួយធ្វើការជ្រើសរើសកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវកាត់ដោយការសងទេ ការកាត់បំណុលត្រូវធ្វើឡើងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ ។ ការធ្វើដូច្នោះ ហៅថា "ការកាត់បំណុលតាមច្បាប់កំណត់" ។

ជាមូលដ្ឋាន ការកាត់បំណុល ត្រូវសម្រេចលំដាប់ដោយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កូនបំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ១ ផ្អែកលើគំនិតថា ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចដល់ពេលកំណត់ ការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវបានកើតឡើង ហេតុដូច្នោះ ការសងចំពោះកាតព្វកិច្ចដល់ពេលកំណត់ជាមុន មានផលប្រយោជន៍សម្រាប់កូនបំណុល ។

កថាខណ្ឌទី ២ ផ្អែកលើគំនិតថា ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើមានកាតព្វកិច្ចណាមួយ បានបង្កើតការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវដែលមានចំនួនច្រើន ការសងការប្រាក់នោះជាមុន សមស្របនឹងផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។ មានភាពពិបាកក្នុងការវិនិច្ឆ័យអំពី "ផលប្រយោជន៍ក្នុងការសង" សម្រាប់កូនបំណុល ក្នុងការប្រតិបត្តិកិច្ចការជាក់ស្តែង ។ ឧទាហរណ៍ មិនមែនជារឿងងាយស្រួលទេ ក្នុងការវិនិច្ឆ័យថា តើកិច្ចសន្យាមួយណាសំខាន់ជាងកិច្ចសន្យាមួយណា ប្រសិនបើការមិនសងអាចនាំដល់ការរំលាយកិច្ចសន្យា ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ផ្អែកលើគំនិតថា ប្រសិនបើការប្រាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការយឺតយ៉ាវ មានចំនួនដូចគ្នា "ផលប្រយោជន៍ក្នុងការសង" ក៏ដូចគ្នាចំពោះកូនបំណុលដែរ ប៉ុន្តែ ជាធម្មតា កូនបំណុលនឹងសងចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលដល់ពេលកំណត់មុន ឬ នឹងដល់ពេលកំណត់មុន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៨៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៤៩១.- លំដាប់នៃការកាត់បំណុល : សោហ៊ុយ ការប្រាក់ និង ប្រាក់ដើម

ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានករណីយកិច្ចបង់សោហ៊ុយ ការប្រាក់ ព្រមទាំង ប្រាក់ដើមចំពោះកាតព្វកិច្ចមួយ ឬ ច្រើន ហើយអ្នកសងផ្តល់តារាងកាលិកមិនគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីរំលត់កាតព្វកិច្ចទាំងអស់ទេ ត្រូវកាត់តាមលំដាប់ : សោហ៊ុយ ការប្រាក់ និង ប្រាក់ ដើមជាចុងក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានកិច្ចសន្យាផ្សេងពីនេះរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ត្រូវអនុវត្តតាមកិច្ចសន្យានោះ ។

(កំណត់)

ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចមួយមានប្រាក់ដើម ការប្រាក់ និង សោហ៊ុយ មានបញ្ហានៅត្រង់ចំណុចថា តើការសងរបស់ កូនបំណុល ត្រូវកាត់បំណុលណាមួយ ។ មាត្រានេះបញ្ញត្តិអំពីបទដ្ឋានសម្រាប់ការកាត់បំណុលក្នុងករណីនេះ ។

កូនបំណុលគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើសការកាត់បំណុលទេក្នុងករណីនេះ ។ បទដ្ឋានដែលបានចែងក្នុងមាត្រានេះ ត្រូវបាន កំណត់ ដោយពិចារណាដល់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល ។ ប្រសិនបើការប្រាក់ចំពោះប្រាក់ដើម មិនទាន់បានសង ប៉ុន្តែ ចំនួនប្រាក់ដើម បានថយចុះដោយការសង ម្ចាស់បំណុលនឹងខូចប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះ មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា កូនបំណុលមិនអាចជ្រើសរើសការសងដោយសេរីនោះទេ ហើយការសងត្រូវធ្វើតាមលំដាប់ សោហ៊ុយ ការប្រាក់ និង ប្រាក់ដើម ។ ដោយសារលំដាប់លំដោយនេះ ត្រូវរៀបចំឡើងដោយពិចារណាដល់ផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល ភាគី អាចប្តូរលំដាប់លំដោយបាន ប្រសិនបើមានការព្រមព្រៀងគ្នា ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ និង មាត្រា ១២៥៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៩២.- ការកាត់បំណុលក្នុងករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់

បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៤៩ (ការកាត់បំណុលដោយការជ្រើសរើស) មាត្រា ៤៥០ (ការ កាត់បំណុលតាមច្បាប់កំណត់) និង មាត្រា ៤៥១ (លំដាប់នៃការកាត់បំណុល : សោហ៊ុយ ការប្រាក់ និង ប្រាក់ដើម) ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណី ដែលកូនបំណុលទទួលបានបន្ទុកកាតព្វកិច្ចច្រើនចំពោះម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់ ហើយមិន ច្បាស់លាស់អំពីកាតព្វកិច្ចណាដែលត្រូវកាត់ដោយការសងទេ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបញ្ហានៃការកាត់បំណុលក្នុងករណីសងចំពោះកាតព្វកិច្ចច្រើនដែលមានម្ចាស់បំណុលខុសគ្នា ។

ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងរបស់ម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យសង ជូនកាល អាចមានករណីដែលអ្នកតំណាងដែលតំណាងឱ្យម្ចាស់បំណុលច្រើននាក់ ទាមទារឱ្យសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ម្ចាស់បំណុលទាំងអស់ ឬ ករណីដែលអ្នកតំណាងទាមទារឱ្យសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់អ្នកតំណាងខ្លួនឯង និង របស់ម្ចាស់សិទ្ធិព្រមជាមួយគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលក្រុមហ៊ុនគ្រប់គ្រងប័ណ្ណបំណុលសាជីវកម្ម (ជាទូទៅ គឺធនាគារ) នៃក្រុមហ៊ុនដែលចេញប័ណ្ណបំណុលសាជីវកម្ម ឱ្យខ្ចីជាប្រាក់ទៅក្រុមហ៊ុនដែលបានចេញប័ណ្ណនោះ ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុនដែលចេញប័ណ្ណបំណុលសាជីវកម្ម ធ្វើការសងទៅឱ្យក្រុមហ៊ុនដែលគ្រប់គ្រងប័ណ្ណបំណុលសាជីវកម្ម មានករណីខ្លះដែលពុំច្បាស់ថា តើការសងនេះគឺជាការសងបំណុលដែលបានកំណត់នៅក្នុងប័ណ្ណបំណុលសាជីវកម្ម ឬ ការសងប្រាក់កម្ចី ។ ក្នុងករណីដែលការសងធ្វើឡើង ដោយគ្មានការកំណត់កាតព្វកិច្ចណាមួយទេនោះ បញ្ហានឹងកើតមានដូចគ្នានឹងបញ្ហាដែលមានក្នុងការកាត់បំណុលដោយការជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែមាត្រា ៤៤៩ និង ៤៥០ មិនអោយកមកអនុវត្តបានទេ ពីព្រោះមាត្រាទាំងនេះអាចអនុវត្តចំពោះករណីដែលមានកាតព្វកិច្ចច្រើនចំពោះម្ចាស់បំណុលតែមួយ ។

ដូច្នេះ មាត្រានេះធ្វើឱ្យអាចយកមាត្រា ៤៤៩ ជាអាទិ៍ មកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីខាងលើនេះ ។ គ្មានបញ្ហានោះទេ ប្រសិនបើកូនបំណុលជ្រើសរើសការកាត់បំណុល ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនធ្វើដូច្នោះទេ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៤៤៩ ដែលចែងថា ម្ចាស់បំណុលអាចជ្រើសរើសបាន មិនអោយកមកអនុវត្តបាន ចំពោះករណីដែលមានម្ចាស់បំណុលមានច្រើននាក់ ។

កថាភាគទី ៣ សំណើផ្តល់ការសង និង ការតម្កល់

មាត្រា ៤៥៣.- អត្ថន័យ និង អានុភាពជាមូលដ្ឋាននៃសំណើផ្តល់ការសង

១-សំណើផ្តល់ការសង សំដៅទៅលើការដែលកូនបំណុលបានរៀបចំចប់សព្វគ្រប់នូវការកាលិកសម្រាប់សង និង ទាមទារឱ្យ ម្ចាស់បំណុលទទួលការសងនោះ ។

២-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលធ្វើសំណើផ្តល់ការសង តែម្ចាស់បំណុលមិនធ្វើអំពើចាំបាច់ដើម្បីទទួលការសងទេ កូនបំណុលមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះឡើយ ។

៣-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ និង ត្រូវបង់ទាំងការប្រាក់ ហើយបានស្នើផ្តល់ការសង តែម្ចាស់បំណុលមិនទទួលការសង

នោះទេ កូនបំណុលមិនចាំបាច់បង់ការប្រាក់សម្រាប់ពេលក្រោយពីពេលនោះទៀតឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពី "សំណើផ្តល់ការសង" ដែលជាសកម្មភាពរៀបចំការសង ។

កថាខណ្ឌទី ១ កំណត់និយមន័យនៃសំណើផ្តល់ការសង ។ "សំណើផ្តល់ការសង" មានន័យថា កូនបំណុលបានរៀបចំ ចប់សព្វគ្រប់នូវសកម្មភាពចាំបាច់សម្រាប់ការសង និង រង់ចាំឱ្យម្ចាស់បំណុលធ្វើសកម្មភាពចាំបាច់សម្រាប់ការទទួល ការសងនោះ ។ សកម្មភាពនៃការធ្វើ "សំណើផ្តល់ការសង" ខុសប្លែកគ្នាពីមួយទៅមួយ ដោយផ្អែកលើខ្លឹមសារ និង ប្រភេទនៃកាតព្វកិច្ច អត្ថិភាព ឬ នត្តិភាពនៃការសន្យាពិសេសរវាងភាគី ជាដើម ។ ឧទាហរណ៍ ការសងចំពោះកាតព្វកិច្ច តាមកិច្ចសន្យាខ្លីបរិភោគ ជាគោលការណ៍ ត្រូវធ្វើឡើងដោយកូនបំណុលយកប្រាក់ស្មើនឹងចំនួនទឹកប្រាក់នៃកាតព្វកិច្ច ទៅលំនៅឋានរបស់ម្ចាស់បំណុល ។ ក្នុងករណីនេះ "សំណើផ្តល់" មានន័យថា កូនបំណុលយកប្រាក់ទៅលំនៅឋានរបស់ ម្ចាស់បំណុល ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញ (ម្ចាស់បំណុល) ត្រូវមកដល់លំនៅឋានរបស់អ្នកលក់ដើម្បីយក ឡានតាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញឡានជំនំ ("ការលក់ទិញវត្ថុដែលបានកំណត់ជាក់លាក់") "សំណើ" មានន័យថា កូនបំណុល (អ្នកលក់) រៀបចំឡាន ដើម្បីប្រគល់ឱ្យអ្នកទិញតាមថ្ងៃកំណត់ ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ញត្តិអំពីអានុភាពនៃសំណើផ្តល់ការសង ។ ក្នុងករណីដែលបានធ្វើសំណើផ្តល់ដូចបានរៀបរាប់ ខាងលើនេះ ទោះបីជាអ្នកលក់មិនអាចប្រគល់ឡានឱ្យទៅអ្នកទិញតាមថ្ងៃកំណត់បាន ដោយសារអ្នកទិញមិនមកតាម កាលបរិច្ឆេទកំណត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកលក់មិនទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចនេះ (ការយឺតយ៉ាវក្នុងការ អនុវត្ត) ឡើយ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ បញ្ញត្តិអំពីអានុភាពពិសេសនៃសំណើផ្តល់ការសង ក្នុងករណីកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជា ប្រាក់ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកូនបំណុលខ្ចីប្រាក់ដើមចំនួន ១,០០០ ដុល្លារ ដោយមានការប្រាក់ចំនួន ៣ ភាគរយ ក្នុង ១ ឆ្នាំ សម្រាប់រយៈពេល ១ ឆ្នាំ ហើយម្ចាស់បំណុលមិនទទួលសំណើផ្តល់ការសងរបស់កូនបំណុល (ប្រាក់ដើម ១០០០ ដុល្លារ បូកនឹងការប្រាក់ ៣០ ដុល្លារ) នៅពេលកំណត់ត្រូវសង តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង ? ដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ យើងអាចសន្និដ្ឋានថា ទោះបីជាមានការសន្យាអំពីប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក៏ដោយ (ឧទាហរណ៍ ការសន្យាពិសេសដែលកំណត់ថា "ប្រសិនបើហួសពេលកំណត់ត្រូវសង កូនបំណុលត្រូវបង់ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះ ការយឺតយ៉ាវ តាមអត្រា ៦ ភាគរយក្នុង ១ ឆ្នាំ") ក៏ដោយ ក៏ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវនោះ មិនត្រូវកើតឡើងឡើយ ។ ប៉ុន្តែ កថាខណ្ឌទី ២ គ្មានបញ្ញត្តិថា តើគួរ ឬ មិនគួរសងការប្រាក់ដែលត្រូវគិតទៅតាមអត្រា ដែលបានព្រមព្រៀងគ្នាសម្រាប់អំឡុងពេលនៃកិច្ចសន្យាទេ កុំថាឡើយដល់ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវ ។ ដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះ ចែងថា កូនបំណុលមិនចាំបាច់បង់ការប្រាក់ដែលបានព្រមព្រៀងគ្នានោះទៀតឡើយ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៅទីនេះ គឺនៅត្រង់ចំណុចថា បើគ្រាន់តែសំណើផ្តល់ការសងរបស់

កូនបំណុលប៉ុណ្ណោះ មិនអាចធ្វើឱ្យរលត់កាតព្វកិច្ចនោះឡើយ ។ ដើម្បីឱ្យរលត់កាតព្វកិច្ច កូនបំណុលត្រូវតែ "តម្កល់ ការសង" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១២៥៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង និង មាត្រា ៣០០ ដល់មាត្រា ៣០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

ប៉ុន្តែ បើពិនិត្យមើលឱ្យហ្មត់ចត់ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់បញ្ញត្តិអំពីប្រព័ន្ធនៃ "ការយឺតយ៉ាវ (ក្នុងការទទួល ការសង) របស់កូនបំណុល" ហើយក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំងបញ្ញត្តិអំពីប្រព័ន្ធនៃ "សំណើផ្តល់ការសង" ។

មាត្រា ៤៩៤.- វិធីស្នើផ្តល់ការសង

សំណើផ្តល់ការសងត្រូវធ្វើឡើង ដោយស្នើផ្តល់តារាងកាលិកជាក់ស្តែងតាមខ្លឹមសារ នៃកាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបដិសេធជាមុនក្នុងការទទួលយក សំណើផ្តល់ការសង ឬ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលចាំបាច់ត្រូវធ្វើអំពើសម្រាប់ការអនុវត្ត កាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុល នោះកូនបំណុលគ្រាន់តែជូនដំណឹងអំពីការបញ្ចប់នូវការរៀប ចំការសង និង ដាស់តឿនឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលការសងនោះតែប៉ុណ្ណោះ ជាការគ្រប់គ្រាន់ ហើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីស្នើផ្តល់ការសង ។

"សំណើផ្តល់ការសង" ជាគោលការណ៍ សំដៅលើ "សំណើផ្តល់ការសងជាក់ស្តែង" (offres réelles) ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីមួយចំនួន ពុំចាំបាច់ធ្វើដូច្នោះទេ ហើយអាចយកជាការបានដោយកូនបំណុល "ជូនដំណឹងអំពីការបញ្ចប់នូវការ រៀបចំការសង" ទៅម្ចាស់បំណុល ។ ជាទ្រឹស្តី សំណើផ្តល់ការសងតាមវិធីក្រោយនេះ ហៅថា "សំណើផ្តល់ការសង ដោយផ្ទាល់មាត់" ។

ដើម្បីស្វែងយល់បន្ថែមអំពី "សំណើផ្តល់ការសងជាក់ស្តែង" តាមបែបបទជាក់លាក់នោះ សូមមើលសេចក្តីកំណត់នៃ កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៤៩៣ ។

"សំណើផ្តល់ការសងដោយផ្ទាល់មាត់" មានន័យថា កូនបំណុល "ជូនដំណឹងអំពីការបញ្ចប់នូវការរៀបចំការសង" ទៅម្ចាស់បំណុល និង "ដាស់តឿនឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលការសងនោះ" (sommation) ។ ការជូនដំណឹងដោយគ្មាន ការរៀបចំជាក់ស្តែង មិនអាចចាត់ទុកថាជា "សំណើផ្តល់ការសងដោយផ្ទាល់មាត់" បានទេ ។ វាមិនចាំបាច់ត្រូវតែជា "សំណើផ្តល់ការសងជាក់ស្តែង" នោះទេ ប៉ុន្តែ កូនបំណុលត្រូវតែអាចសងភ្លាម ដោយមានការរៀបចំត្រឹមត្រូវជាក់លាក់

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលទាមទារឱ្យសងតាមការដាស់តឿន ។ ក្នុងកិច្ចសន្យាលក់ទិញវត្ថុជាក់លាក់ ប្រសិនបើ កូនបំណុលត្រូវប្រគល់វត្ថុជាក់លាក់នោះនៅលំនៅឋានរបស់អ្នកទិញ ទោះបីជាវត្ថុជាក់លាក់នោះកំពុងទុកនៅក្នុងឃ្នាំង ក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលគ្រាន់តែត្រូវត្រៀមខ្លួនឱ្យអាចយកវត្ថុជាក់លាក់នោះចេញពីឃ្នាំងនៅពេលណាមួយ តាមការទាមទារ របស់ម្ចាស់បំណុល ។ ក្នុងករណីដែលមានការសន្យាពិសេសថា វត្ថុត្រូវប្រគល់នៅលំនៅឋានរបស់អ្នកលក់ ក្នុងកិច្ចសន្យា លក់ទិញវត្ថុដែលបានកំណត់ប្រភេទនៃវត្ថុ កូនបំណុលមិនចាំបាច់ "កំណត់ជាក់លាក់" វត្ថុដែលត្រូវប្រគល់ជូនអ្នកទិញនោះ ដោយបែងចែកពីវត្ថុប្រភេទដូចគ្នា ដទៃទៀតទេ ។ មានន័យថា កូនបំណុលមិនចាំបាច់ "កំណត់ជាក់លាក់" វត្ថុទេ ប្រសិន បើវត្ថុនោះមានចំនួនគ្រប់គ្រាន់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១២៦៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៩៥.- អានុភាពនៃសំណើផ្តល់ការសង

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនទទួលនូវសំណើផ្តល់ការសងទេ ក្រៅពីអានុភាព ដែលបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៤៩៣ (អត្ថន័យ និង អានុភាពជាមូលដ្ឋាននៃសំណើផ្តល់ ការសង) នៃក្រមនេះ ត្រូវមានអានុភាពផ្សេងទៀតដូចតទៅ :

- ក-ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលទទួលបន្ទុកហានិភ័យនៅក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ ហានិភ័យនេះត្រូវផ្ទេរទៅម្ចាស់បំណុល ។
- ខ-ក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញ សិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នាដែលម្ចាស់បំណុលមាន ត្រូវ បាត់បង់ ។
- គ-កូនបំណុលអាចរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបានដោយការតម្កល់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះរៀបរាប់អំពីអានុភាពនានានៃសំណើផ្តល់ការសង ។ អានុភាពជាមូលដ្ឋាននៃសំណើផ្តល់ការសង គឺជា ការដែលកូនបំណុលត្រូវរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤៩៣ បញ្ញត្តិអំពីចំណុចនេះ ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះចែងអំពីអានុភាពផ្សេងទៀតក្រៅពីអានុភាពនេះ ។

អានុភាពនានាដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រានេះ អាចកើតឡើង ទោះបីជាគ្មានកំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុលក្នុងការមិន ទទួលការសងក៏ដោយ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងកិច្ចសន្យាដែលម្ចាស់បំណុល (អ្នកទិញ) ត្រូវមកលំនៅឋានរបស់កូនបំណុល (អ្នកលក់) ដើម្បីយកវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យានោះ ទោះបីជាមូលហេតុដែលម្ចាស់បំណុលមិនអាចមកលំនៅឋាន របស់កូនបំណុលនៅថ្ងៃកំណត់ គឺមិនមែនជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់បំណុល ដូចជាការឈឺរបស់ម្ចាស់បំណុល ឬ

ការឈប់ដំណើរការនៃប្រព័ន្ធធើរដំណើរក៏ដោយ ក៏ជាការសមរម្យដែរដែលគិតថា បន្ទុកហានិភ័យដោយសារការបាត់បង់វត្ថុ ដែលជាកម្មវត្ថុ ជាដើម ត្រូវផ្ទេរទៅម្ចាស់បំណុល ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលរក្សាទុកនូវវត្ថុដែលជា កម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា ដោយសារម្ចាស់បំណុលមិនអាចមកកាន់លំនៅឋានរបស់កូនបំណុលដោយសារការឈឺ ហើយវត្ថុនោះ ត្រូវបាត់បង់ដោយសារភ្លើងឆេះដែលចាប់ផ្តើមពីផ្ទះដែលនៅជាប់នោះ ម្ចាស់បំណុលដែលមិនបានមកយកវត្ថុនោះតាមថ្ងៃ កំណត់ គួរទទួលបន្ទុកហានិភ័យដោយសារការបាត់បង់វត្ថុនោះ ។

អានុភាពនៃកថាខណ្ឌទី ២ និង ទី ៣ មិនចាំបាច់មានការពន្យល់ពិសេសនោះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៦.- ការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួល

១- ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលប្រកែកជាមុននូវការទទួលការសង ឬ ករណីដែល កូនបំណុលបានស្នើផ្តល់ការសង តែម្ចាស់បំណុលមិនទទួលការសងនោះដោយមានកំហុស កូនបំណុលអាចទាមទារពីម្ចាស់បំណុលនូវសំណងនៃការខូចខាត ដែលបណ្តាលមកពីការ មិនទទួលនោះបាន ។

២- ក្នុងករណីដែលការមិនទទួលសំណើផ្តល់ការសងរបស់ម្ចាស់បំណុល គឺជាការ បំពានករណីយកិច្ចដីធ្លន់ធ្ងរពីម្ចាស់បំណុល នោះកូនបំណុលអាចរំលាយកិច្ចសន្យាបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់បំណុលចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួល ។

ទោះជាកូនបំណុលព្យាយាមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក៏ដោយ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនអាចអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបានដោយសារ ពុំមានការសហការពីម្ចាស់បំណុល នោះកូនបំណុលអាចអះអាងនូវអានុភាពនៃ "សំណើផ្តល់ការសង" បាន ។ ជាពិសេស កូនបំណុលអាចអះអាងថា ការទទួលខុសត្រូវក្នុងការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចមិនត្រូវកើតឡើង ។ ប៉ុន្តែ មានករណីមួយចំនួន ដែលអានុភាពការនៃសំណើផ្តល់ការសងតែបុណ្ណោះ មិនអាចការពារកូនបំណុលដោយគ្រប់គ្រាន់បានទេ ។ កូនបំណុលអាច ទាមទារឱ្យម្ចាស់បំណុលសងសំណងការខូចខាត ចំពោះសោហ៊ុយសម្រាប់រក្សាទុកវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងក្នុងឃ្លាំង ដែលកូនបំណុលបានចំណាយដើម្បីរក្សាទុកវត្ថុនោះក្នុងរយៈពេលវែង ដោយសារម្ចាស់បំណុលមិនទទួលការសង ឬ ចំពោះ ពន្ធលើអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង ជាអាទិ៍ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនមកយកវត្ថុ កូនបំណុលអាចពិចារណារំលាយកិច្ចសន្យាចោលបាន ។ ប្រព័ន្ធនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួល ទទួលស្គាល់នូវការទទួល ខុសត្រូវចំពោះសំណងការខូចខាតរបស់ម្ចាស់បំណុល (កថាខណ្ឌទី ១) និង ការរំលាយកិច្ចសន្យាដោយកូនបំណុល

(កថាខណ្ឌទី ២) ។ នេះក៏អាចហៅបានថាជាការយឺតយ៉ាវរបស់ម្ចាស់បំណុល ដោយសារប្រព័ន្ធនេះទាមទារឱ្យម្ចាស់ បំណុលទទួលខុសត្រូវ ។

ក្នុងកិច្ចសន្យាអញ្ញមញ្ញភាគច្រើន បញ្ហាអាចដោះស្រាយបានដោយការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ទោះបីជាមិនទាមទារ ឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលខុសត្រូវចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួលបានការសងក៏ដោយ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញ B មិនយកវត្ថុដែលលក់តាមកិច្ចសន្យាលក់ទិញរវាងអ្នកលក់ A និង អ្នកទិញ B ជាធម្មតា អ្នកទិញក៏មិនទាន់បង់ថ្លៃលក់ នៅឡើយទេ ហេតុដូច្នេះ អ្នកលក់ A អាចរំលាយកិច្ចសន្យា ដោយមូលហេតុនៃការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបង់ថ្លៃលក់ របស់អ្នកទិញបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលអ្នកទិញបង់ថ្លៃលក់រួចហើយ តែមិនមកទទួលយកវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង អ្នកលក់មិនអាចទាមទារឱ្យអ្នកទិញទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចឡើយ ។ មានតែករណីដែលលើកឡើង អំពីការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួលបានការសងទេដែលអាចទាមទារឱ្យម្ចាស់បំណុលទទួលខុសត្រូវបាន ។

មាត្រា ៤៥៧.- ការតម្កល់

១- កូនបំណុលអាចតម្កល់នូវកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចនៅកន្លែងតម្កល់ដើម្បីឱ្យរួចពី កាតព្វកិច្ចបាន ក្នុងករណីណាមួយដូចខាងក្រោមនេះ :

ក- អ្នកសងបានស្នើផ្តល់ការសង តែម្ចាស់បំណុលបដិសេធមិនទទួល ឬ មិន អាចទទួលបានការសងនោះបាន ។

ខ- កូនបំណុលមិនអាចដឹងថា អ្នកណាជាម្ចាស់បំណុល ដោយមិនមែនជា កំហុសរបស់ខ្លួន ។

២- នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលម្ចាស់បំណុលមិនព្រមចំពោះការតម្កល់ ឬ ក្នុងអំឡុង ពេលដែលសាលក្រម ឬ សាលដីកាដែលប្រកាសថាការតម្កល់នោះ មានសុពលភាព មិនទាន់ ចូលជាស្ថាពរទេ អ្នកសងអាចយកវត្ថុតម្កល់មកវិញបាន ។^៩ ក្នុងករណីនេះ អ្នកសង ត្រូវបានចាត់ទុកថា មិនបានធ្វើការតម្កល់ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ឬ សិទ្ធិលើហ៊ីប៉ូតែក ត្រូវបានរលត់ដោយការតម្កល់ នោះ ។

៣- សេចក្តីលម្អិតស្តីពីការតម្កល់ ត្រូវកំណត់ក្នុងច្បាប់ស្តីពីការតម្កល់ ។

^៩ វាក្យខណ្ឌទី ១ កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៤៥៧ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា កូនបំណុលអាចរំលត់កាតព្វកិច្ច ដោយការតម្កល់បាន ។

ប្រព័ន្ធនៃការតម្កល់មានលក្ខណៈចាំបាច់ ដោយសារមូលហេតុដូចខាងក្រោម ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមានបំណងសង តែមិនអាចធ្វើបាន ដោយសារមូលហេតុខាងម្ចាស់បំណុល នោះកូនបំណុលអាចរួចពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបាន ដោយធ្វើសំណើផ្តល់ការសង ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីមួយចំនួន ការយឺតយ៉ាវក្នុងការទទួលរបស់ម្ចាស់បំណុលអនុញ្ញាតឱ្យមានការការពារផលប្រយោជន៍របស់កូនបំណុល ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលគ្រាន់តែចង់ឱ្យកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនរលត់ដោយការសង សំណើផ្តល់ការសងតែប៉ុណ្ណោះ មិនគ្រប់គ្រាន់នោះទេ ដោយសារសំណើផ្តល់ការសងមិនមែនជាប្រព័ន្ធដែលរំលត់កាតព្វកិច្ចទេ ។ ដូច្នេះ មានភាពចាំបាច់បង្កើតប្រព័ន្ធតម្កល់ដើម្បីរំលត់កាតព្វកិច្ច ។

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ញត្តិអំពីករណីដែលអាចធ្វើការតម្កល់បាន ។ កថាខណ្ឌនេះ កំណត់អំពីមូលហេតុនៃការតម្កល់ ។

មានបញ្ហាមួយចំនួនទាក់ទងនឹងចំណុច ក ក្នុងករណីដូចខាងក្រោម ។ ក្នុងករណីដែលភតិបតីទាមទារឱ្យរំលាយភតិសន្យា ដោយសារការមិនអនុវត្តរបស់ភតិកៈ ជាញឹកញយ ភតិបតីមិនទទួលយកថ្លៃឈ្នួលទេ ទោះបីជាភតិកៈស្នើផ្តល់ការសងថ្លៃឈ្នួលនោះក៏ដោយ ។ ភតិកៈដែលគិតថា មិនមានការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ចង់បង់ថ្លៃឈ្នួល ដោយសារខ្លាចថា កិច្ចសន្យាអាចត្រូវបានរំលាយ ដោយសារការមិនបង់ថ្លៃឈ្នួល ។

ចំនុច ខ បញ្ញត្តិអំពីករណីដែលកូនបំណុលមិនអាចដឹងថា អ្នកណាជាម្ចាស់បំណុល ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានជាន់គ្នា ហើយអនុប្បទានិកនីមួយៗទាមទារឱ្យកូនបំណុលសង ដោយអះអាងថា ខ្លួនជាម្ចាស់បំណុល កូនបំណុលគួរអាចរួចពីកាតព្វកិច្ចដោយធ្វើការតម្កល់ ដើម្បីជៀសវាងវិវាទរវាងអនុប្បទានិក ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ញត្តិអំពីពេលវេលាដែលអ្នកធ្វើការតម្កល់ (កូនបំណុល) អាចដកការតម្កល់ និង ទាមទារឱ្យប្រគល់វិញនូវវត្ថុតម្កល់បាន ។ កូនបំណុលធ្វើការតម្កល់ ដោយសារម្ចាស់បំណុលមិនព្រមទទួលការសង ឬ ដោយសារមិនដឹងថា អ្នកណាជាម្ចាស់បំណុល ហេតុដូច្នោះ ទោះបីជាកូនបំណុលយកវត្ថុតម្កល់មកវិញនៅពេលណាក៏ដោយ ក៏ហាក់ដូចជាមិនប៉ះពាល់ផលប្រយោជន៍អ្វីដល់ម្ចាស់បំណុលទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអាចមានករណីដែលម្ចាស់បំណុលពិតប្រាកដពឹងផ្អែកលើការដែលការតម្កល់ត្រូវបានធ្វើឡើង កថាខណ្ឌនេះបញ្ញត្តិថា កូនបំណុលមិនអាចយកវត្ថុតម្កល់មកវិញបាន ទេ បន្ទាប់ពីរយៈពេលកំណត់មួយ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលពីររូបមានវិវាទលើភាពជាម្ចាស់បំណុលចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានជាន់គ្នា ប្រសិនបើកូនបំណុលបានតម្កល់វត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ អនុប្បទានិកទាំងពីររូបនេះអាចដោះស្រាយវិវាទនេះ ដោយខ្លួនគេបាន ដោយមិនចាំបាច់មានវត្តមានរបស់កូនបំណុលទេ (ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនធ្វើការតម្កល់ទេ អនុប្បទានិកនីមួយៗនោះចាំបាច់ត្រូវទាមទារឱ្យកូនបំណុលសង) ។ ប្រព័ន្ធនេះនាំឱ្យមានការដោះស្រាយវិវាទដោយមានលក្ខណៈសាមញ្ញ ហើយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ជាច្រើន ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលអាចដកការតម្កល់ដោយសេរី បន្ទាប់ពីផលប្រយោជន៍កើតឡើង វាអាចនឹងនាំឱ្យដកហូតនូវផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលដែលបានកើតរួចហើយ ដូច្នោះ មិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើដូច្នោះទេ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ប្រគល់សិទ្ធិទៅច្បាប់ស្តីពីការតម្កល់ក្នុងការបញ្ញត្តិសេចក្តីលម្អិតស្តីពីការតម្កល់ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩៤ មាត្រា ៤៩៥ មាត្រា ៤៩៦ និង មាត្រា ៤៩៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, ច្បាប់ស្តីពីការតម្កល់នៃប្រទេសជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៨.- សិទ្ធិលក់ដោយខ្លួនឯង

ប្រសិនបើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងមិនសមស្របនឹងការតម្កល់ ឬ មានការបារម្ភខ្លាចមានការបាត់បង់ ឬ ខូចខាត តាមការអនុញ្ញាតពីតុលាការ អ្នកសងអាចលក់វត្ថុនោះដោយដេញថ្លៃ ហើយតម្កល់នូវប្រាក់លក់នោះបាន ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវយកមកអនុវត្តដែរ ចំពោះករណីដែលការរក្សាទុកវត្ថុនោះតម្រូវឱ្យចេញសោហ៊ុយច្រើនហួសហេតុ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ប្រសិនបើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងមិនសមស្របនឹងការតម្កល់ អ្នកសងអាចលក់វត្ថុនោះដើម្បីប្តូរជាប្រាក់ដែលអាចតម្កល់បាន ។

ប្រសិនបើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង គឺជាប្រាក់ ឬ ឧបករណ៍អាចជួញដូរបាន នឹងមានភាពងាយស្រួលក្នុងការតម្កល់វត្ថុបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងជាសត្វ ឬ រុក្ខជាតិ ឬ វត្ថុទំហំធំមហិមា ជាអាទិ៍ នឹងមានការពិបាកនឹងធ្វើការតម្កល់នៅការិយាល័យតម្កល់ ។ ក្នុងករណីបែបនេះ ប្រសិនបើកូនបំណុលអាចលក់វត្ថុនោះដើម្បីប្តូរជាប្រាក់ ការតម្កល់អាចធ្វើបាន ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះអនុញ្ញាតឱ្យកូនបំណុលមានសិទ្ធិដាក់ពាក្យសុំឱ្យលក់ដោយដេញថ្លៃនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសង ។

ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ ប្រសិនបើលក់វត្ថុណាមួយដោយដេញថ្លៃ វត្ថុនោះត្រូវបានលក់ក្នុងតម្លៃថោកជាងទីផ្សារច្រើន ហើយម្យ៉ាងទៀត ម្ចាស់បំណុលអាចបាត់បង់ផលប្រយោជន៍ ដោយសារខ្លួនមិនអាចទទួលបានការកំណត់ដែលបានព្រមព្រៀងគ្នាពីដើម ។ ដោយហេតុនេះហើយ តុលាការសក្តិសមនឹងវិនិច្ឆ័យថា តើវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសងនោះគួរ ឬ មិនគួរនឹងដាក់ដេញថ្លៃ ។ សូមមើលមាត្រា ៤៩៩ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

កថាភាគទី ៤ ឧបាទេសកម្មដោយការសង

មាត្រា ៤៥៩.- ឧបាទេសកម្មដោយការសង

១-អ្នកដែលបានរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ដោយបានសង ឬ បានចេញចំណាយ របស់ខ្លួនផ្សេងទៀត ហើយបានទទួលសិទ្ធិទាមទារសំណងចំពោះកូនបំណុល អាចស្នង ម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្មបាន ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុល និង សិទ្ធិផ្សេងទៀតដែល ម្ចាស់បំណុលនោះធ្លាប់មាន ។

២-បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៥០៣ (លក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែល មានកំណត់ឈ្មោះ) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះករណីដែលបាន កំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

៣-ការជូនដំណឹងដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៩១៣ (លក្ខខណ្ឌនៃការទាមទារ សំណង) និង មាត្រា ៩៣៣ (ការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីទាមទារសំណង) នៃ ក្រមនេះ អាចយកជាជំនួសនឹងការជូនដំណឹងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាង លើនេះបាន ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលចាំបាច់មានលិខិតបញ្ជាក់ដែលមានកាលបរិច្ឆេទ ស្ថាពរ តាមបញ្ញត្តិដែលត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នា ដោយយោងទៅតាមកថាខណ្ឌទី ២ ខាង លើនេះ ការជូនដំណឹងដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌនេះ ក៏ត្រូវធ្វើដោយលិខិតបញ្ជាក់ ដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរដែរ ។

(កំណត់)

(១) ក្នុងករណីដែលបុគ្គលម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនបំណុលរួម ឬ តតិយជន បានសង កូនបំណុលបានរួចផុតពីការបន្ថយ "ទ្រព្យសម្បត្តិទទួលខុសត្រូវ" ដោយចេញចំណាយរបស់បុគ្គលនោះ ហេតុដូច្នោះ បុគ្គលដែលបានចំណាយនោះ ត្រូវបាន ទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់ចំពោះកូនបំណុលនោះ ។ ហើយដើម្បីធានានូវសិទ្ធិទាមទារសំណងនោះ មាត្រា នេះទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្មដោយអ្នកសង ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលមាន ព្រមទាំងប្រតិភោគដែល ធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត មានការជជែកគ្នាជាច្រើន ស្តីពីរចនាសម្ព័ន្ធតាមផ្លូវច្បាប់នៃឧបាទេសកម្ម ដោយការសង ក៏ប៉ុន្តែ ដោយសារតែច្បាប់កម្ពុជាមានប្រភពពីច្បាប់បារាំង យើងខ្ញុំបានទទួលបន្តនូវគំនិតនេះ ហើយបាន ជ្រើសរើសយកការផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដែលបានសង នូវសិទ្ធិលើបំណុល ព្រមទាំងសិទ្ធិបន្ទាប់បន្សំ ដោយឧបាទេសកម្មមកធ្វើ ជាមូលដ្ឋានក្នុងនេះ ។

(២) ចំពោះការទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្មដោយការសង មានការជំរុញច្រើនអំពីបញ្ហាដែលថា តើចាំបាច់ត្រូវមាន ការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលដែរឬទេនោះ ជាពិសេស ចំពោះឧបាទេសកម្មដោយការសងដោយជនដែលត្រូវបានចាត់ទុកថា ពុំមានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវក្នុងការសង ។

តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ចំពោះអ្នកសងដែលពុំមានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវក្នុងការសងទេ ក្នុងករណីដែលមានការ យល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុល អ្នកសងត្រូវបានទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្មដោយការសង ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះម្ចាស់បំណុលដែល បានទទួលនូវការសងនោះ តែមិនយល់ព្រមនូវឧបាទេសកម្មនោះ ពុំត្រឹមត្រូវទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះទស្សនៈ "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" ក្នុងការសង គេច្រើនតែធ្វើការបកស្រាយទូលាយ ក៏ប៉ុន្តែ ន័យទូលាយត្រឹមណា មិនច្បាស់លាស់ ទេ ។

ដូច្នេះហើយ ដូចក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់ជប៉ុនដែរ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ ទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្ម ដោយការសង ដោយពុំគិតថា តើមាន ឬគ្មាន ការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលនោះទេ ។

(៣) លើសពីនេះ ចំពោះឧបាទេសកម្មដោយការសង ទោះបីជាចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលក៏ដោយ ក៏ចំពោះការផ្ទេរសិទ្ធិលើបំណុលដែលកើតឡើងដោយសារអានុភាពនៃឧបាទេសកម្ម ចាំបាច់ត្រូវមានលក្ខខណ្ឌតាំង ។ ដូច្នេះហើយ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ចាំបាច់មានលក្ខខណ្ឌតាំង ដូចនឹងលក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែរ ។ សូមបញ្ជាក់ថា នៅក្រោមក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ស្តីពីឧបាទេសកម្មដោយអ្នកសងដែលមាន "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" ក្នុងការសងនោះ ពុំចាំបាច់មានលក្ខខណ្ឌតាំងទេ ដោយសារតែមានការកម្រិតនូវវិសាលភាពនៃអ្នកសង (មាត្រា ៥០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះបញ្ហានេះ មានមតិផ្ទុយពីនេះដែរ ។ ដូចដែលបានលើកឡើងក្នុង (២) ដែរ ទស្សនៈ "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" មិនមែនជាទស្សនៈមួយដែលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបែងចែកការចាត់ចែងចំពោះការសង នីមួយៗទេ ហេតុនេះហើយ ទោះបីជាមាន ឬ គ្មាន "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" ក្នុងការសងក៏ដោយ តាមទស្សនៈនៃ សុវត្ថិភាពក្នុងកិច្ចការជួញដូរ ចំពោះឧបាទេសកម្មដោយការសង គប្បីទាមទារឱ្យមានលក្ខខណ្ឌតាំង ចំពោះតតិយជន ។

(៤) ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីមានការទាមទារឱ្យមានការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការទាមទារសំណងវិញ ការ ទាមទារឱ្យមានការជូនដំណឹង ឬ យល់ព្រមអំពីឧបាទេសកម្មថែមពីលើនេះទៀត នឹងធ្វើឱ្យមានការស្មុគស្មាញ ហេតុនេះ ហើយបានជា កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា អាចយកការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការទាមទារសំណង មកជំនួសនឹង លក្ខខណ្ឌតាំងនៃឧបាទេសកម្មបាន ។ ប៉ុន្តែ លក្ខខណ្ឌតាំងនឹងតតិយជន ចាំបាច់ត្រូវមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ដូច្នេះហើយ ក្នុងករណីបានយកការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការទាមទារសំណង មកជំនួសលក្ខខណ្ឌតាំងនៃឧបាទេសកម្ម ប្រសិនបើពុំមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរទេ ពុំអាចតាំងឧបាទេសកម្មនឹងតតិយជនបានឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៩៩ និង មាត្រា ៥០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៦០.- ទំហំនៃឧបាទេសកម្ម និង ទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមករវាងឧបាទេសិក

១-ឧបាទេសិកនៃម្ចាស់បំណុលតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៥៩ (ឧបាទេសកម្មដោយការសង) ខាងលើនេះ អាចប្រើសិទ្ធិទាំងឡាយដែលជាអានុភាព និង ប្រាតិភោគនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលធ្លាប់មាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុលដែលបានមកពីឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា ។

២-ឧបាទេសិកត្រូវធ្វើតាមបញ្ញត្តិនៃចំណុចដូចតទៅ :

ក-ប្រសិនបើអ្នកធានាដោយបុគ្គល ឬ អ្នកធានាដោយវត្ថុ មិនបានធ្វើការចុះបន្ថែមជាមុន នូវឧបាទេសកម្ម ក្នុងបញ្ជីចុះឯកសិទ្ធិ សិទ្ធិបញ្ជាំអចលនវត្ថុ ឬ ហ៊ីប៉ូតែកដែលយកទ្រព្យរបស់កូនបំណុលមកជាកម្មវត្ថុទេ អ្នកធានា ឬ អ្នកធានាដោយវត្ថុនោះ មិនត្រូវស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ចំពោះតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវអចលនវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃឯកសិទ្ធិ ឬ សិទ្ធិបញ្ជាំអចលនវត្ថុ ឬ ហ៊ីប៉ូតែកនោះទេ ។

ខ-តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពីកូនបំណុល មិនត្រូវស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ចំពោះអ្នកធានាទេ ។

គ-តតិយជនម្នាក់ក្នុងចំណោមតតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពីកូនបំណុល ត្រូវស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ចំពោះតតិយជនផ្សេងទៀតដែលបានធ្វើលទ្ធកម្មនូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគពីកូនបំណុល តាមសមាមាត្រនៃតម្លៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគនីមួយៗ ។

ឃ-បញ្ញត្តិនៃចំណុច គ ខាងលើនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកធានាដោយវត្ថុ ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៧៦៦ (និយមន័យនៃអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម) នៃក្រមនេះ ។

ង-រវាងអ្នកធានាដោយបុគ្គល និង អ្នកធានាដោយវត្ថុ ត្រូវស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម ដោយគិតទៅតាមចំនួនអ្នកទាំងនោះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកធានាដោយវត្ថុមានច្រើននាក់ ចំពោះប្រាក់សំណល់ ក្រៅពីភាគដែលជាបន្ទុកអ្នកធានា ត្រូវស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម តាមសមាមាត្រនៃតម្លៃវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រាតិភោគនីមួយៗ ។

(កំណត់)

(១) តាមឧបាទេសកម្មដោយការសង ឧបាទេសិកអាចអនុវត្តបាននូវសិទ្ធិទាំងអស់ដែលម្ចាស់បំណុលមាន ក៏ប៉ុន្តែ ដោយសារតែឧបាទេសកម្មដោយការសងនេះ មានគោលបំណងធានានូវសិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់អ្នកសង វាក្យខណ្ឌទី ១ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ទំហំដែលអាចធ្វើឧបាទេសកម្មបាន ដូចគ្នានឹងទំហំដែលអាចទាមទារសំណងបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារតែមានការចាំបាច់គោរពសិទ្ធិ និង ផលប្រយោជន៍របស់ភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យា វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃ កថាខណ្ឌទី ១ នេះបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ថា ឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា មិនអាចក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃឧបាទេសកម្មបានឡើយ ។

(២) ក្នុងករណីដែលអ្នកបង្កើតប្រតិភោគ អ្នកធានា និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម មានច្រើននាក់ ចំពោះកាតព្វកិច្ច ដែលត្រូវបានសង ប្រសិនបើជនណាម្នាក់ក្នុងចំណោមនោះបានសង តើជននោះអាចធ្វើឧបាទេសកម្មបានត្រឹមណា ចំពោះជន ផ្សេងទៀតនោះ ? កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីចំណុចនេះ ។ ប្រសិនបើពុំមានបញ្ញត្តិនេះទេ ជនដែលបានសងមុនគេ នឹងអាច ស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្មចំពោះជនដទៃទៀត ចំពោះចំនួនទឹកប្រាក់ទាំងអស់នៃសិទ្ធិទាមទារសំណងចំពោះ កូនបំណុល ។ ការអនុញ្ញាតឱ្យមានស្ថានភាពនេះ គឺជាការទទួលស្គាល់លទ្ធផលមួយផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់ភាគី ឬ ផ្ទុយនឹង ទស្សនៈនៃសមធម៌ទៅវិញ ។ ហេតុនេះហើយបានជាត្រូវចែងអំពីទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក រវាងអ្នកដែលអាចក្លាយ ទៅជាឧបាទេសិក ដោយផ្អែកទៅលើឆន្ទៈដ៏សមរម្យមួយរបស់ភាគី ឬ ទៅលើគោលការណ៍សមធម៌ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥០១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន , មាត្រា ១២៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង , មាត្រា ២៦៨ III , មាត្រា ៤២៦ II និង មាត្រា ៧៧៤ I នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់

មាត្រា ៤៦១.- ឧបាទេសកម្មមួយភាគ

១- ក្នុងករណីដែលមានការសងតែមួយភាគនៃសិទ្ធិលើបំណុលដោយឧបាទេសិក ឧបាទេសិកនោះអនុវត្តសិទ្ធិព្រមគ្នានឹងម្ចាស់បំណុល ទៅតាមចំនួនប្រាក់ដែលខ្លួនបានសង ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលឧបាទេសិកអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ខ្លួន អ្នកនោះត្រូវទទួលការយល់ព្រមពីម្ចាស់ បំណុល ឬ បើម្ចាស់បំណុលទាមទារ អ្នកនោះត្រូវធ្វើអនុប្បទាននូវសិទ្ធិ ឬ អាទិភាពរបស់ ខ្លួន ទៅឱ្យម្ចាស់បំណុល ត្រឹមកម្រិតនៃប្រាក់សំណល់នៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ដោយមិន យកថ្លៃ ។

២- ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មានតែម្ចាស់ បំណុលទេ ដែលអាចរំលាយកិច្ចសន្យាបាន ដោយយកមូលហេតុថាមិនបានអនុវត្ត កាតព្វកិច្ច ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលត្រូវសងនូវប្រាក់ដែលឧបាទេសិកបានសង

ព្រមទាំងការប្រាក់ ទៅឧបាទេសិកនោះវិញ ។

(កំណត់)

(១) ទោះបីជាមានការសងនូវសិទ្ធិលើបំណុលមួយភាគក៏ដោយ អ្នកសងនឹងទទួលបានលទ្ធកម្មនូវសិទ្ធិទាមទារសំណង ចំពោះកូនបំណុល ។ ដូច្នោះហើយ ដើម្បីធានានូវសិទ្ធិទាមទារសំណងនេះ ចាំបាច់ត្រូវមានការទទួលស្គាល់នូវឧបាទេសកម្ម ទៅតាមភាគដែលខ្លួនបានសង ។ នេះគឺជាឧបាទេសកម្មមួយភាគ ។ ក្នុងករណីដែលមានឧបាទេសកម្មទាំងស្រុង សិទ្ធិលើ បំណុលដែលម្ចាស់បំណុលមាន ព្រមទាំងសិទ្ធិប្រតិភោគដែលធានាសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ត្រូវផ្ទេរទាំងស្រុងទៅឱ្យអ្នកសង ហើយម្ចាស់បំណុលនឹងឈប់មានទំនាក់ទំនងនឹងសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ហេតុនេះហើយបានជាពុំមានបញ្ហាអ្វីកើតឡើងរវាង ឧបាទេសិក និង ម្ចាស់បំណុលឡើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីឧបាទេសកម្មមួយភាគ ម្ចាស់បំណុលដែលមិនទាន់បានទទួល នូវសំណងមួយភាគនោះ នៅតែមានសិទ្ធិលើបំណុលលើភាគដែលនៅសល់នោះ ហើយចាំបាច់ត្រូវតែពិនិត្យឱ្យបានហ្មត់ចត់ អំពីទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុលនេះ និង ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគនោះ ។

បញ្ញត្តិច្បាប់នៃប្រទេសនានាដែលមានសព្វថ្ងៃនេះ ស្តីពីទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់បំណុល និង ឧបាទេសិកដែលបានសង មួយភាគ អាចបែងចែកជាពីរប្រភេទធំៗបាន ។ ទី ១ គឺការតាក់តែងច្បាប់ដែលចាត់ចែងស្នើភាពគ្នា រវាងម្ចាស់បំណុល និង ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគ ហើយទទួលស្គាល់នូវការអនុវត្តសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុល និង ឧបាទេសិកនោះ ដោយគណនាទៅតាមសមាមាត្រនៃទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលនៅសល់ និង ទឹកប្រាក់ដែលបានសង ។ ទី ២ គឺ ការតាក់តែងច្បាប់ដោយឱ្យអាទិភាពទៅលើម្ចាស់បំណុល ហើយឱ្យឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគនូវលំដាប់ក្រោយម្ចាស់ បំណុល ។ ឧទាហរណ៍ទី ១ មានដូចជាមាត្រា ៥០២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។ រីឯឧទាហរណ៍ទី ២ វិញ មានដូចជា មាត្រា ១២៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង និង មាត្រា ២៦៨ III, មាត្រា ៤២៦ II, មាត្រា ៧៧៤ I នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី អាស្ត្រីម៉ង់ ដែលចែងថា ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគ មិនត្រូវធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុលទេ ។

នៅប្រទេសជប៉ុន ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិដែលចែងអំពីស្នើភាពរវាងម្ចាស់បំណុល និង ឧបាទេសិកដែលបានសង មួយភាគក៏ដោយ ក៏តាមទស្សនៈទូទៅ គេឱ្យឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគមានលំដាប់ទាបជាងម្ចាស់បំណុលដែរ ដោយសារមូលហេតុដូចតទៅ : (ក) ទោះជាម្ចាស់បំណុលនៅមានសិទ្ធិលើបំណុលដែលនៅសល់ក៏ដោយ ប្រសិនបើ ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគទៅ ម្ចាស់បំណុលនឹងបាត់បង់នូវអានុភាពនៃសិទ្ធិប្រតិភោគនា អនាគត ដោយខុសពីឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ហើយការណ៍នេះនាំឱ្យខូចខាតផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុល (ឧទាហរណ៍ ម្ចាស់បំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគ ដោយសារមានជំនឿទៅលើដំណើរការល្អនៃអាជីវកម្មរបស់កូនបំណុលនាអនាគត ក៏ប៉ុន្តែ ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគបែរទៅជាអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគនោះទៅវិញ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលនឹង បាត់បង់នូវផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដែលជឿជាក់ទៅលើអនាគតកាលរបស់កូនបំណុល) (ខ) ការទទួលស្គាល់នូវការ អនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគតាមសមាមាត្រ គឺជាអំពើមួយផ្ទុយនឹងអវិភាគភាពនៃសិទ្ធិប្រតិភោគ ។

ដោយគិតដល់ចំណុចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ បញ្ជាក់ច្បាស់លាស់នូវគោលគំនិត មិនអនុញ្ញាតនូវឧបាទេសកម្មដោយឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគ ដែលធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់បំណុល ឡើយ ។

(២) កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះត្រូវបានចែងឡើងក្នុងគោលបំណងបញ្ជាក់ជាថ្មីម្តងទៀតក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ១ នូវ គោលគំនិតនៃវាក្យខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៦០ ហើយការពារផលប្រយោជន៍របស់ឧបាទេសិកដែលបាន សងមួយភាគ តាមរយៈវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ ។ មានន័យថា ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលបានរំលាយកិច្ចសន្យា ដែលជាមូលហេតុនៃការបង្កើតសិទ្ធិលើបំណុល ដោយយកការមិនអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុលដែលនៅសល់ មកធ្វើជាមូលហេតុ នោះតាមរយៈការធ្វើបដិទាន សិទ្ធិលើបំណុលនោះនឹងត្រូវរលត់ ហើយសិទ្ធិប្រតិភោគនោះក៏ត្រូវរលត់តាមដែរ ដូច្នេះ ការធានានូវសិទ្ធិទាមទារសំណងរបស់ឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគ ក៏មិនអាចធ្វើបានដែរ ។ ដូច្នេះហើយ វាក្យខណ្ឌទី ២ នេះតម្រូវឱ្យម្ចាស់បំណុលដែលបានរំលាយកិច្ចសន្យា សងនូវប្រាក់ដែលខ្លួនបានទទួលពីឧបាទេសិកដែលបានសងមួយ ភាគ ព្រមទាំងការប្រាក់នោះ ចំពោះឧបាទេសិកដែលបានសងមួយភាគនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១២៥២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារាំង, មាត្រា ២៦៨ III, មាត្រា ៤២៦ II និង មាត្រា ៧៧៤ I នៃក្រម រដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់, មាត្រា ៥០២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១២៥៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអ៊ីតាលី

មាត្រា ៤៦២.- ការសងជំនួស និង លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ឬ វត្ថុប្រតិភោគ

១- ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការសងទាំងអស់ពីឧបាទេសិក ត្រូវប្រគល់នូវ លិខិតដែលទាក់ទងនឹងសិទ្ធិលើបំណុលនោះ និង វត្ថុប្រតិភោគដែលខ្លួនកាន់កាប់នោះ ទៅឱ្យឧបាទេសិក ។

២- ក្នុងករណីដែលមានការសងតែមួយភាគនៃសិទ្ធិលើបំណុលដោយឧបាទេសិក ម្ចាស់បំណុលត្រូវធ្វើកំណត់បន្ថែមអំពីឧបាទេសកម្មនេះ ក្នុងលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ហើយឱ្យឧបាទេសិកធ្វើការត្រួតពិនិត្យនូវការរក្សាវត្ថុប្រតិភោគដែលម្ចាស់បំណុលនោះ កាន់កាប់ផងដែរ ។

(កំណត់)

(១) មាត្រានេះតម្រូវឱ្យម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការសង មានករណីយកិច្ចមួយចំនួន ដើម្បីធានានូវសិទ្ធិ ឧបាទេសកម្មរបស់អ្នកដែលបានសង ។

(២) ចំពោះម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការសងទាំងអស់ហើយ ចាំបាច់តម្រូវឱ្យមានករណីយកិច្ចប្រគល់នូវលិខិត

បញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលដែលមានភាពចាំបាច់ ប៉ុន្តែ ដែលចាំបាច់សម្រាប់អ្នកសងដើម្បីធ្វើឧបាទេសកម្ម និង ប្រគល់វត្ថុប្រាតិភោគដែលខ្លួនកាន់កាប់ ទៅឱ្យឧបាទេសិក ។

(៣) ម្ចាស់បំណុលដែលបានទទួលការសងមួយភាគវិញ ត្រូវមានករណីយកិច្ចធ្វើកំណត់បន្ថែមអំពីឧបាទេសកម្មនេះ នៅលើលិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល ព្រមទាំងឱ្យត្រួតពិនិត្យនូវស្ថានភាពគ្រប់គ្រងវត្ថុប្រាតិភោគនោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥០៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៦៣._ ករណីយកិច្ចរក្សាប្រាតិភោគសម្រាប់ឧបាទេសិក

ក្នុងករណីមានបុគ្គលដែលអាចធ្វើឧបាទេសកម្មតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៤៥៩ (ឧបាទេសកម្មដោយការសង) នៃក្រមនេះ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុលបានធ្វើឱ្យបាត់បង់ ឬ បន្ថយនូវប្រាតិភោគ ដោយចេតនា ឬ ដោយមានកំហុស បុគ្គលដែលអាចស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្មនោះ អាចរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ឬ ទាមទារសំណងនៃការខូចខាតបាន ក្នុងកម្រិតដែលខ្លួនមិនអាចទទួលសំណង ដោយសារការបាត់បង់ ឬ ការបន្ថយនោះ ។

(កំណត់)

(១) ការរំពឹងរបស់អ្នកសងថា នឹងអាចស្នងម្ចាស់បំណុលដោយឧបាទេសកម្ម មានភាពសមរម្យ ហើយចាំបាច់ត្រូវមានការការពារតាមផ្លូវច្បាប់ផងដែរ ។ រីឯម្ចាស់បំណុលដែលទទួលបានការសងវិញ ក្នុងករណីដែលមានជនដែលអាចនឹងស្នងខ្លួនដោយឧបាទេសកម្ម ត្រូវមានករណីយកិច្ចរក្សាប្រាតិភោគនោះ ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើឧបាទេសកម្មរបស់អ្នកនោះ ។ មាត្រានេះចែងអំពីករណីយកិច្ចរក្សាប្រាតិភោគនេះ ។

(២) ចំពោះបញ្ហាដែលថា តើអ្នកដែលអាចធ្វើឧបាទេសកម្ម គឺជាបុគ្គលយ៉ាងណាដែរនោះ បើយោងតាមឧទាហរណ៍នៃការតាក់តែងច្បាប់ប្រទេសនានា គឺជា "អ្នកដែលមានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" ក្នុងការសង ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដូចដែលបានពន្យល់នៅក្នុងកំណត់នៃមាត្រា ៤៥៩ "ផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវ" ត្រូវបានបកស្រាយទូលាយ ហើយន័យទូលាយត្រឹមណាក៏មិនច្បាស់លាស់ដែរ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងមាត្រានេះ ពុំមានការយកគោលគំនិតដាក់ករណីយកិច្ចឱ្យម្ចាស់បំណុលរក្សាប្រាតិភោគ ដោយសារទំនាក់ទំនងនឹងឧបាទេសិកឱ្យបានទូលាយទៅវិញ ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះជនដែលបានទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ច ឬ ការទទួលខុសត្រូវដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានសង មានទំនាក់ទំនងនឹងផលប្រយោជន៍ច្រើនក្នុងការសងនេះ ហើយមានការរំពឹងយ៉ាងខ្លាំងទៅលើឧបាទេសកម្មនេះ ។ ហេតុនេះហើយ ចាំបាច់ត្រូវដាក់ករណីយកិច្ចធ្ងន់ក្នុងការរក្សាប្រាតិភោគរបស់ម្ចាស់បំណុល ក្នុងទំនាក់ទំនងនឹងអ្នកទាំងនោះ រីឯចំពោះបុគ្គលក្រៅពីនេះវិញ គេមិនសូវរំពឹង

ទៅលើឧបទេសកម្មនេះទេ បើប្រៀបធៀបនឹងអ្នកខាងលើនេះ ដូច្នោះហើយ ម្ចាស់បំណុលក៏ពុំមានករណីយកិច្ចធ្ងន់ធ្ងរ ចំពោះអ្នកទាំងនោះដែរ បើប្រៀបធៀបនឹងអ្នកខាងលើនេះ ។ ចំណុចនេះ នឹងត្រូវបានគិតពិចារណា ក្នុងការវិនិច្ឆ័យអំពី ចេតនា ឬ កំហុសរបស់ម្ចាស់បំណុល ទៅតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥០៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ២០៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ៧៧៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី អាស្ត្រីម៉ង់ និង មាត្រា ៥០៣ នៃច្បាប់ស្តីពីកាតព្វកិច្ចនៃប្រទេសស្វីស

ផ្នែកទី ២ ការទូទាត់

មាត្រា ៤៦៤._ លក្ខខណ្ឌនៃការទូទាត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ និង កិច្ចសន្យាទូទាត់

១- ក្នុងករណីដែលបុគ្គលពីរនាក់ទទួលបានបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណង ប្រភេទដូចគ្នាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចទាំងពីរត្រូវដល់ពេលកំណត់ សងហើយ ភាគីម្ខាងអាចរំលត់កាតព្វកិច្ចទៅវិញទៅមក ដោយយកចំនួនប្រាក់ស្មើគ្នា ដោយបង្ហាញឆន្ទៈឯកតោភាគី ។

២- គូភាគីអាចធ្វើកិច្ចសន្យាទូទាត់ដែលរំលត់កាតព្វកិច្ចទៅវិញទៅមកបាន ទោះបី ជាកាតព្វកិច្ចទាំងពីរនោះគ្មានគោលបំណងប្រភេទដូចគ្នាទៅវិញទៅមកក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ គូភាគីមិនអាចធ្វើឱ្យខូចផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ចូលអំពីអត្ថន័យ និង លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការទូទាត់ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីអត្ថន័យ និង លក្ខខណ្ឌតម្រូវនៃការទូទាត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ។ ការទូទាត់ដែលច្បាប់បាន កំណត់ គឺជាការទូទាត់ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយយោងតាមកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលពីរនាក់ ទទួលបានបន្ទុកនៃកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងប្រភេទដូចគ្នាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ទោះបីជាគ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាអំពី ការទូទាត់រវាងភាគីទាំងពីរក៏ដោយ ។ ការទូទាត់អាចធ្វើបាន ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈឯកតោភាគីអំពី "ការទូទាត់" របស់ ភាគីម្ខាង ។ ចាំបាច់ត្រូវបំពេញលក្ខខណ្ឌតម្រូវចំនួនពីរ ដើម្បីឱ្យការទូទាត់មានអានុភាព ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈអំពី ការទូទាត់ ។

លក្ខខណ្ឌទី ១ ក្នុងចំណោមលក្ខខណ្ឌទាំងពីរនេះ គឺជាការដែលភាគីទាំងពីរ ទទួលបានបន្ទុកនូវ "កាតព្វកិច្ចដែលមាន គោលបំណងប្រភេទដូចគ្នាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក" ។ ហេតុដូច្នោះ ការទូទាត់អាចធ្វើបាន ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចចំពោះ

គ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ឬ កាតព្វកិច្ចដែលមានកម្មវត្ថុជារត្នជំនួសប្រភេទដូចគ្នា (ឧទាហរណ៍ អង្ករ) ។
ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាកាតព្វកិច្ចជាប្រាក់ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចមួយមានចំនួនទឹកប្រាក់ជា
រូបិយប័ណ្ណជាតិ (រូបិយប័ណ្ណរបស់ប្រទេសកម្ពុជា) ហើយកាតព្វកិច្ចមួយទៀតមានចំនួនទឹកប្រាក់ជាប្រាក់ដុល្លារសហរដ្ឋ
អាមេរិក មានបញ្ហាថា តើកាតព្វកិច្ចចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកជាកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងប្រភេទដូចគ្នា ឬ មិនមែន ។
គ្មានបញ្ហាទាក់ទងនឹងការទូទាត់តាមការព្រមព្រៀងទេ ប្រសិនបើភាគីទាំងពីរព្រមព្រៀងគ្នា ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ
គ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាទេ តើអាចធ្វើការទូទាត់ដែលច្បាប់បានកំណត់បាន ឬ ទេ ? ចំពោះកាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស
កូនបំណុលអាចសងជារូបិយប័ណ្ណកម្ពុជាបាន (មាត្រា ៣១៧) ដូច្នោះ កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចជារូបិយវត្ថុបរទេស
អាចធ្វើការទូទាត់បាន ដោយជ្រើសរើសសងជារូបិយប័ណ្ណកម្ពុជា ។

លក្ខខណ្ឌទី ២ គឺជាការដល់ពេលកំណត់សងនូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលភាគីម្ខាងដែលបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទូទាត់ មាន
ចំពោះភាគីម្ខាងទៀត (សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីដែលធ្វើការទូទាត់ ត្រូវហៅថា "សិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់") ។
មូលហេតុនេះ គឺដូចរៀបរាប់ខាងក្រោមនេះ ។ ការទូទាត់រំលត់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមករបស់ភាគីទាំងពីរ
ហេតុដូច្នោះ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីដែលធ្វើការទូទាត់ មានអានុភាពដូចគ្នានឹងអានុភាពដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវ
បានសង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទូទាត់ ត្រូវដល់ពេលកំណត់សង
ហើយត្រូវបំពេញលក្ខខណ្ឌក្នុងការទទួលការសង (ពេលកំណត់សងមកដល់) ។ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលភាគីម្ខាងទៀត
មានចំពោះភាគីដែលធ្វើការទូទាត់ (សិទ្ធិលើបំណុលដែលទទួលការទូទាត់) ជាគោលការណ៍ ពេលកំណត់សងត្រូវមកដល់
ផងដែរ ប៉ុន្តែ ដោយសារសិទ្ធិលើបំណុលដែលទទួលការទូទាត់នេះ គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលភាគីដែលធ្វើការទូទាត់ មានចំពោះ
ភាគីម្ខាងទៀត ភាគីដែលធ្វើការទូទាត់អាចបោះបង់ចោលនូវប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេលចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែល
ទទួលការទូទាត់បាន ។ ប្រសិនបើភាគីដែលធ្វើការទូទាត់បោះបង់ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល សិទ្ធិលើបំណុលដែល
ទទួលការទូទាត់ នឹងដល់ពេលកំណត់សង ហេតុដូច្នោះ លក្ខខណ្ឌតម្រូវដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការទូទាត់ត្រូវបានបំពេញ ។
ស្ថានភាពដែលលក្ខខណ្ឌតម្រូវសម្រាប់ការទូទាត់ត្រូវបានបំពេញ ហៅថា "ស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់" ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ញត្តិអំពីកិច្ចសន្យាទូទាត់ ។ កិច្ចសន្យាទូទាត់ គឺជាកិច្ចសន្យាដែលរំលត់កាតព្វកិច្ចចំពោះគ្នា
ទៅវិញទៅមក តាមការព្រមព្រៀងរវាងគូភាគី ។ ជារឿងធម្មតាដែលសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកដែល
ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់ អាចរំលត់ដោយកិច្ចសន្យាទូទាត់ ។ ចំណុចនេះ មិនត្រូវលើកយកមកបញ្ជាក់
ក្នុងមាត្រានេះ ដោយចេតនាទេ ។ លើសពីនេះទៀត តាមកិច្ចសន្យាទូទាត់ ការទូទាត់អាចធ្វើបាន ទោះបីជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវ
នៃការទូទាត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ មិនត្រូវបានបំពេញក៏ដោយ ។ ទោះបីជារត្នដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចខុសគ្នា ដូចជា
សិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ និង សិទ្ធិលើបំណុលដែលទាមទារឱ្យការប្រគល់អង្ករ ជាអាទិ៍ ក៏ដោយ
ក៏ការទូទាត់អាចធ្វើបាន តាមកិច្ចសន្យាទូទាត់បានដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៥.- វិធីទូទាត់

១-ការទូទាត់ត្រូវធ្វើឡើងដោយការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ពីភាគីម្ខាង ទៅភាគីម្ខាង ទៀត ។

២-ការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ អាចដាក់លក្ខខ័ណ្ឌបង្កង់បាន តែមិនអាចដាក់លក្ខខ័ណ្ឌ វិលាយ ឬ កំណត់ពេលបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីវិធីទូទាត់ ។

ជាឧទាហរណ៍នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីពារាំង ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាព សមស្របនឹងការទូទាត់ ការទូទាត់ត្រូវមានអានុភាពដោយស្វ័យប្រវត្តិ ទោះបីជាគ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទូទាត់ដោយ ភាគីក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការទូទាត់មិនត្រូវមានអានុភាពនោះទេ ប្រសិនបើគ្មានការបង្ហាញឆន្ទៈ ដោយភាគី ដោយយោងតាមឧទាហរណ៍នីតិកម្មភាគច្រើនក្នុងចំណោមច្បាប់បណ្តាប្រទេសនានា ។ នេះដោយសារបញ្ញត្តិ នេះនឹងបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា តើអានុភាពនៃការទូទាត់កើតមាន ឬ មិនកើតមាន ។ ការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទូទាត់ដោយភាគី ចាំបាច់ត្រូវដល់ភាគីម្ខាងទៀត យោងតាមគោលការណ៍ទូទៅស្តីពីការបង្ហាញឆន្ទៈ (មាត្រា ៣១០) ។ ប៉ុន្តែ ដោយយោង តាមមាត្រា ៤៦៦ ខាងក្រោមនេះ ការទូទាត់មានអានុភាពប្រតិសកម្ម តាំងពីពេលដែលកាតព្វកិច្ចទាំងពីរនោះ សមស្របទៅនឹងការទូទាត់ ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់ថា ការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់មិនអាចដាក់លក្ខខ័ណ្ឌវិលាយបានទេ ។ ប្រសិនបើអនុញ្ញាតឱ្យមាន លក្ខខ័ណ្ឌវិលាយ ករណីដូចខាងក្រោមអាចកើតមានឡើង ដូច្នោះ មិនមានភាពសមរម្យទេ ។ ឧទាហរណ៍ (ករណីទី ១) សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមករវាង A និង B ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់ ។ ប៉ុន្តែ តាមការពិត A ចង់ធ្វើអនុប្បទាននូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ B ទៅតតិយជន C ហើយមិនចង់ទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B បើអាចសងកាតព្វកិច្ចចំពោះ B បាន ។ ក្នុងករណីនេះ ប្រសិនបើ A ដែលទទួលការទាមទារឱ្យសងចំពោះសិទ្ធិលើ បំណុលរបស់ B ដោយ B និយាយថា "ខ្ញុំនឹងធ្វើការទូទាត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលដែលខ្ញុំមានចំពោះ B ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំទទួលបានឥណទានពី C ក្នុងរយៈពេលមួយខែ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើការទូទាត់ទេ" នេះគឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ដោយដាក់លក្ខខ័ណ្ឌវិលាយ ។ ក្នុងករណីនេះ អានុភាពនៃការទូទាត់នឹងកើតឡើងដោយការបង្ហាញឆន្ទៈ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ លក្ខខ័ណ្ឌវិលាយដែលថា "A ទទួលបានឥណទានពី C" ត្រូវបានបំពេញ អានុភាពនៃការទូទាត់នឹងត្រូវបដិសេធ ។ លក្ខខ័ណ្ឌ វិលាយដូច្នោះដែលត្រូវបដិសេធនូវការទូទាត់ដែលបានបង្កើតអានុភាពម្តងរួចហើយ មិនគួរអនុញ្ញាតទេ ដោយសារការដាក់

លក្ខខណ្ឌដូច្នោះ នឹងធ្វើឱ្យ B ដែលជាភាគីម្ខាងទៀតនៃការទូទាត់ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពមិនស្ថិតស្ថេរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការទូទាត់ ដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ គឺស្រដៀងនឹងការសន្យាជាមុននូវការទូទាត់ ហើយមិនមែនជានិច្ចកាល សុទ្ធតែមិនសមហេតុ ផលនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ (ករណីទី ២) ក្នុងករណីដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមករវាង A និង B ភាគី A អាចបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ដោយមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់ថា "ខ្ញុំនឹងទូទាត់ជាមួយសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ប្រសិនបើ B ទទួលបានការឱ្យបញ្ចប់ប្រតិបត្តិការពីធនាគារ" ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្លឹមសារនៃលក្ខខណ្ឌបង្កង់មិនច្បាស់លាស់ នោះនឹង មានភាពមិនច្បាស់លាស់ថា តើអានុភាពនៃការទូទាត់កើតឡើង ឬ មិនកើតឡើង ។ ហេតុដូច្នោះ ដោយសារលក្ខខណ្ឌ បែបនេះធ្វើឱ្យភាគីម្ខាងទៀតស្ថិតក្នុងស្ថានភាពមិនស្ថិតស្ថេរដោយមិនត្រឹមត្រូវ ការបង្ហាញឆន្ទៈនេះគួរត្រូវបានចាត់ទុកជា មោឃៈ ដោយសារវាផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ មូលហេតុដែលកំណត់ពេល មិនអាច អនុញ្ញាតបាន គឺដោយសារថា ទោះបីជាមានកំណត់ពេលក៏ដោយ ក៏ការទូទាត់មានអានុភាពប្រតិសកម្ម តាំងពីពេលដែល កាតព្វកិច្ចទាំងពីរនោះសមស្របនឹងការទូទាត់ដែរ ដូច្នោះ គ្មានន័យអ្វីនឹងធ្វើដូច្នោះទេ ។

ការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ដោយមានលក្ខខណ្ឌបង្កង់ និង ការសន្យាជាមុននូវការទូទាត់មានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នា ប៉ុន្តែ ចាំបាច់ត្រូវស្វែងយល់ពីលក្ខណៈដែលខុសប្លែកគ្នា ។ ការសន្យាជាមុននូវការទូទាត់មានន័យថាជាការសន្យាជាមុននូវការ ទូទាត់សម្រាប់ពេលអនាគត តាមកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងភាគីទាំងពីរអំពីលក្ខខណ្ឌនៃការទូទាត់នោះ ហើយអាចចាត់ទុកបាន ថា មានសុពលភាព ដោយសារភាគីទាំងពីរបានព្រមព្រៀងគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ វិធីមួយសម្រាប់ការប្រមូលបំណុលមុនពេល ដែលស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ភាគីម្ខាងទៀត កាន់តែធ្លាក់ដុនដាប មានដូចជាកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងភាគីដែលមានខ្លឹមសារថា ការទូទាត់នឹងមានអានុភាព ក្នុងករណីដែលហេតុណាជាកំណត់ដែលបង្ហាញថា ភាគីម្ខាងទៀតទំនងនឹងមានស្ថានភាព ហិរញ្ញវត្ថុកាន់តែធ្លាក់ដុនដាប បានកើតឡើង ។ ចំណែកឯការបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ អាចធ្វើដោយ មិនចាំបាច់មានការព្រមព្រៀងពីភាគីម្ខាងទៀតទេ ។ ប៉ុន្តែ វាមានតួនាទីដូចគ្នានឹងការសន្យាជាមុននូវការទូទាត់ ដូច្នោះ មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា ការទូទាត់ដែលភ្ជាប់នឹងលក្ខខណ្ឌបង្កង់ មានសុពលភាព ។

មាត្រា ៤៦៦.- ពេលដែលបង្កើតអានុភាពនៃការទូទាត់

ក្នុងករណីដែលលក្ខខណ្ឌនៃការទូទាត់ត្រូវបានបំពេញ ហើយនៅពេលឆន្ទៈទូទាត់ ត្រូវបានបង្ហាញ អានុភាពដែលរំលត់កាតព្វកិច្ចដោយការទូទាត់ ត្រូវកើតឡើងដោយមាន ប្រតិសកម្ម តាំងពីពេលដែលកាតព្វកិច្ចទាំងពីរនោះសមស្របទៅនឹងការទូទាត់ ។

(កំណត់)

- មាត្រានេះចែងអំពីពេលដែលបង្កើតអានុភាពនៃការទូទាត់ ។
- ប្រសិនបើឆន្ទៈទូទាត់ត្រូវបានបង្ហាញ ការទូទាត់មានអានុភាព ហើយសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកត្រូវ

រលត់ ត្រឹមកម្រិតដែលចំនួននីមួយៗមានតម្លៃស្មើគ្នា ប៉ុន្តែ ការរលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះត្រូវមានអានុភាពប្រតិសកម្ម តាំងពីពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលទាំងពីរនោះសមស្របទៅនឹងការទូទាត់ ។ ឧទាហរណ៍ សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A ចំពោះ B ត្រូវដល់ពេលកំណត់សងនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មីនា ហើយសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ចំពោះ A ត្រូវដល់ពេលកំណត់សងនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ។ ប្រសិនបើ A បង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ ឧសភា អានុភាពនៃការទូទាត់កើតឡើងនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា (ពេលមានស្ថានភាពសមរម្យនឹងការទូទាត់) ។ ដោយមូលហេតុនេះ ក្នុងករណីដែល B ធ្វើអនុប្បទាននូវសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនឱ្យ C នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មេសា សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវរលត់នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មេសា នោះ ហើយក្លាយជាលែងមានអត្ថិភាព តាមរយៈអានុភាពប្រតិសកម្មនៃការទូទាត់ ។ ក្នុងករណីនេះ C ដែលទទួលអនុប្បទាននូវសិទ្ធិលើបំណុល ទទួលការខូចខាតផលប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ A ទទួលផលប្រយោជន៍នៃការទូទាត់ មានន័យថា A អាចប្រមូលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ខ្លួនចំពោះ B ដោយមានសុវត្ថិភាពបាន ។ សិទ្ធិលើការរំពឹងទុកនូវការទូទាត់ត្រូវបានការពារ ចំពោះភាគីដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងករណីដូចបានរៀបរាប់ខាងលើ សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ត្រូវរលត់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ដោយសារអានុភាពប្រតិសកម្មនៃការទូទាត់ ហេតុដូច្នេះ ការប្រាក់មិនត្រូវកើតឡើងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលបានរលត់ ចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែ មេសាទេ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអត្រាការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A ចំពោះ B គឺ ៧ ភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ ហើយអត្រាការប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ចំពោះ A គឺ ១០ ភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ ប្រសិនបើគ្មានការទូទាត់ទេ B នឹងទទួលផលចំណេញពីភាពខុសគ្នាចំនួន ៣ ភាគរយនៃអត្រាការប្រាក់ ចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការទូទាត់ ផលចំណេញពីការខុសគ្នានៃអត្រាការប្រាក់នេះ មិនអាចអនុញ្ញាតទេ ចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា តទៅ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៥០៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៦៧.- ការកម្រិតចំពោះការទូទាត់

១-ក្នុងករណីដែលលក្ខណៈនៃកាតព្វកិច្ចណាមួយ ឬ ទាំងពីរ មិនអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការទូទាត់ទេ គួរភាគីមិនអាចទូទាត់បានទេ ។

២-ក្នុងករណីដែលភាគីទាំងសងខាងធ្វើការសន្យាពិសេសមិនធ្វើការទូទាត់ កូនបំណុលនីមួយៗមិនអាចទូទាត់បានទេ ។ ប៉ុន្តែ ការសន្យាពិសេសមិនធ្វើការទូទាត់នេះ មិនអាចអះអាងចំពោះតតិយជនសុចរិត បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលមិនសមនឹងអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការទូទាត់ ដោយសារសិទ្ធិលើបំណុលណាមួយ ឬ ទាំងពីរ ក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាសិទ្ធិលើបំណុលពិសេសដែលភាគីចាំបាច់ត្រូវទទួលបានការបង់ប្រាក់ ។

ឧទាហរណ៍ សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់ឈ្នួល ជាអាទិ៍ គឺជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលកម្មករនិយោជិតត្រូវការសម្រាប់ ជីវភាពរស់នៅ ហើយនិយោជកចាំបាច់ត្រូវបង់ជូនកម្មករនិយោជិត ។ ដូច្នោះ ក្នុងករណីដែលនិយោជកមានសិទ្ធិលើ បំណុលចំពោះកម្មវិធីនិយោជិត មិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់ឈ្នួល ដោយអនុញ្ញាតឱ្យ និយោជកធ្វើការទូទាត់ ។ អាចជាគំនិតល្អក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យកម្មករនិយោជិតបង្កើតអានុភាពនៃការទូទាត់ ។

បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ដទៃទៀតនឹងកំណត់អំពីការការពារការបង់នូវសិទ្ធិលើបំណុលជាដើម ។ ឧទាហរណ៍ ដើម្បីហាមឃាត់ នូវការទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់ឈ្នួលការងារ ច្បាប់ស្តីពីការងារគួរចែងពីបញ្ញត្តិដោយឡែក ។ បើទោះ ជាគ្មានច្បាប់ពិសេសក៏ដោយ ប្រសិនបើចាំបាច់ត្រូវការការពារការបង់ថ្លៃ ពាក់ព័ន្ធនឹងការទូទាត់ អាស្រ័យតាមការបកស្រាយ ការទូទាត់បែបនេះមិនគួរត្រូវបានអនុញ្ញាតនោះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

វាក្យខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៥០៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ២០០ នៃក្រម ពាណិជ្ជកម្មជប៉ុន ជាអាទិ៍

មាត្រា ៤៦៨._ ការទូទាត់ដោយយកសិទ្ធិលើបំណុលដែលភ្ជាប់នឹងសិទ្ធិតវ៉ា

១-បើសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ភ្ជាប់នឹងសិទ្ធិតវ៉ារបស់ ភាគីម្ខាងទៀត ភាគីនោះមិនអាចទូទាត់បានទេ ។

២-ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលដែលផុតអាជ្ញាយុកាល ឬ ផុតអំឡុងពេលដើម្បីអនុវត្ត សិទ្ធិ ធ្លាប់នៅសមស្របទៅនឹងការទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីម្ខាងទៀត នៅមុនពេលផុតអាជ្ញាយុកាល ឬ អំឡុងពេលនោះ ម្ចាស់បំណុលនោះ អាចទូទាត់បាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីករណីដែលភាគីមួយទៀតមានសិទ្ធិតវ៉ានឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីដែលបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់ ។ ទោះបីជាមានសិទ្ធិលើបំណុលប្រភេទដូចគ្នាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមករវាង A និង B ហើយលក្ខខណ្ឌតម្រូវផ្សេងទៀត សម្រាប់ការទូទាត់ត្រូវបានបំពេញក៏ដោយ ប្រសិនបើភាគីម្ខាងទៀតមានសិទ្ធិតវ៉ា ក៏ភាគីម្ខាងទៀតនេះអាចបដិសេធមិន សងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនេះដែរ ដូច្នោះ ការទូទាត់មិនអាចអនុញ្ញាតបានទេ ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល B អាចអះអាងសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យអនុវត្តព្រមគ្នា ចំពោះការទាមទារឱ្យអនុវត្តពី A នោះ A មិន អាចទូទាត់បានទេ ។ ឧទាហរណ៍មួយ ក្នុងចំណោមឧទាហរណ៍ទាំងនេះ គឺករណីដែល A មិនអាចយកសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ

ថ្លៃលក់ដោយផ្អែកលើកិច្ចសន្យាលក់ទិញរវាង A និង B មកធ្វើជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ ដើម្បីទូទាត់ ជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ចដែល A មានចំពោះ B បានឡើយ ប្រសិនបើ A មិនទាន់ប្រគល់ឱ្យទៅ B នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃ ការលក់ទិញ ។ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A ផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ហើយ B អាចលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនោះបាន ក៏ A មិនអាចទូទាត់បានឡើយ ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិ លើបំណុលតប មុនពេលសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់នោះ ផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ នោះមានសមធម៌ដែរដែលទទួលស្គាល់ការទូទាត់ (មាត្រា ៥០៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន) ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពី ករណីដែលការទូទាត់អាចធ្វើបានជាករណីលើកលែង ដូចក្នុងករណីនេះ ។ ប៉ុន្តែ ការទូទាត់បែបនេះ តម្រូវឱ្យមានស្ថានភាព សមស្របនឹងការទូទាត់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលតប មុនពេល ដែលសិទ្ធិលើបំណុលនោះផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាល ហេតុដូច្នោះ យោងតាមគោលការណ៍វិញ ការទូទាត់មិនអាចធ្វើ បានទេ ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលតបកើតឡើង ក្រោយពេលសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ ផុតអំឡុងពេលនៃ អាជ្ញាយុកាល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៣៩០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ ។ ពុំមានមាត្រាស្តីពីចំណុចនេះទេក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ប៉ុន្តែ មាត្រា ៥០៨ គឺជាមាត្រាដែលពាក់ព័ន្ធ ។

មាត្រា ៤៦៩._ ការទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីម្ខាងទៀតដែលកើត ឡើងដោយអំពើអនីត្យានុកូល

កូនបំណុលដែលទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចដែលកើតឡើងដោយអំពើអនីត្យានុកូល ចំពោះភាគីម្ខាងទៀត កូនបំណុលនោះ មិនអាចអះអាងនូវការរំលត់កាតព្វកិច្ចនេះដោយ ការទូទាត់ឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ គឺជាបញ្ញត្តិដែលកម្រិតការទូទាត់ដោយចារិនៃអំពើអនីត្យានុកូល ។

ក្នុងករណីដែល A មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចីដែល B ជំពាក់ ហើយ B មានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសំណង ការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយអំពើអនីត្យានុកូលរបស់ A នោះ A មិនអាចអះអាងអំពីការរំលត់កាតព្វកិច្ចចំពោះ សំណងការខូចខាតដែលកើតឡើងដោយអំពើអនីត្យានុកូលនោះ តាមការអះអាងអំពីការទូទាត់បានឡើយ ។

មូលហេតុដែលមាត្រានេះមិនអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការទូទាត់បែបនេះ មានរៀបរាប់ដូចខាងក្រោម ។ ទីមួយ ប្រសិនបើ

អនុញ្ញាតឱ្យមានការទូទាត់ប្រភេទនេះ អាចនឹងមានការប្រថុយប្រថានថា A ដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចី ដែល B ជំពាក់ អាចព្យាយាមទាមទារឱ្យប្រមូលកាតព្វកិច្ចដោយកំរោលដែលអាចចាត់ទុកថាជាអំពើអនីត្យានុកូល ដោយ គិតថា អាចទូទាត់នៅពេលក្រោយ ។ ការមិនអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការទូទាត់បែបនេះ គឺដើម្បីទប់ស្កាត់មិនឱ្យមានការប្រព្រឹត្ត អំពើអនីត្យានុកូល ។ ទីពីរ ជនរងគ្រោះដោយសារអំពើអនីត្យានុកូល (B) ចាំបាច់ត្រូវទទួលបាននូវការបង់ជាក់ស្តែងនូវ ប្រាក់សំណងការខូចខាត ដើម្បីយកប្រាក់នោះធ្វើជាថ្លៃព្យាបាល ជាអាទិ៍ ហេតុដូច្នោះ មានភាពមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការ រំលត់សិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ចំពោះសំណងការខូចខាត ដោយការទូទាត់ពី A ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះបីជា A មានកាតព្វកិច្ចសងសំណងការខូចខាតចំពោះ B ក៏ដោយ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចដែល B មានចំពោះ A ក៏ជាកាតព្វកិច្ចសងសំណងការខូចខាតដោយផ្អែកលើអំពើអនីត្យានុកូល នោះក៏អាចគិតថា ភាគីទាំងពីរ អាចទូទាត់បានដែរ ។ ករណីនេះកើតឡើង នៅពេលដែលភាគីទាំងពីរមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះសំណងការខូចខាត ដោយសារឡានរបស់ពួកគេទាំងពីរប៉ះទង្គិចគ្នា ។ ប៉ុន្តែ នេះគួរទុកឱ្យតុលាការធ្វើការវិនិច្ឆ័យនាពេលអនាគតថា តើគួររំលត់ ទទួលស្គាល់ការទូទាត់ ឬ មិនគួរ ដោយសារអាចមានលទ្ធភាពផ្សេងគ្នាជាច្រើន អាស្រ័យទៅតាមស្ថានភាពករណី ដូចជា ករណីដែលការទទួលខុសត្រូវក្នុងការសងសំណងការខូចខាតរបស់ភាគីទាំងពីរមានធានារ៉ាប់រង ឬ គ្មាន ឬ ករណីដែលអំពើ អនីត្យានុកូលរបស់ភាគីទាំងពីរមានលក្ខណៈដូចគ្នា ឬ ខុសគ្នា ជាអាទិ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥០៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៧០.- សិទ្ធិលើបំណុលដែលហាមឃាត់មិនឱ្យរឹបអូស

ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យរឹបអូស កូនបំណុលមិន អាចអះអាងនូវការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះដោយការទូទាត់ឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះ គឺជាបញ្ញត្តិដើម្បីហាមឃាត់មិនឱ្យរំលត់ដោយការទូទាត់ នូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលហាមឃាត់មិនឱ្យរឹបអូស ។ សិទ្ធិលើបំណុលដែលហាមឃាត់មិនឱ្យរឹបអូស សំដៅលើសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានភាពចាំបាច់ និង សារៈសំខាន់យ៉ាង ចម្បងចំពោះម្ចាស់បំណុលសម្រាប់ជីវភាពរស់នៅ ហើយសិទ្ធិលើបំណុលបែបនេះ ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងក្រមនីតិវិធី រដ្ឋប្បវេណី ឬ ច្បាប់ផ្សេងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ សិទ្ធិលើបំណុលក្នុងការទទួលប្រាក់ឧបត្ថម្ភជីវភាព សិទ្ធិទាមទារ អាហារកាតព្វកិច្ច និង សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បៀវត្សក្នុងវិសាលភាពមួយជាក់លាក់ គឺជាសិទ្ធិលើបំណុលដ៏សំខាន់ដែល មិនអាចខ្វះបានសម្រាប់ជីវភាពរបស់ម្ចាស់បំណុល ។ សិទ្ធិលើបំណុលទាំងនេះ ត្រូវតែបង់ជាក់លាក់ដោយខានមិនបាន ហើយវាជារឿងមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនេះដោយការទូទាត់ ទោះបីជាកូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុល

នោះ មានសិទ្ធិលើបំណុលតប ហើយសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនេះ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពតបតម្រូវចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកក៏ដោយ ។
(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៧១.- សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានរឹបអូស

១- ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវតតិយជនរឹបអូស កូនបំណុលអាចទូទាត់ កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដោយយកសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះភាគីម្ខាងទៀតដែលខ្លួន បានទទួល មុនពេលតតិយជនរឹបអូស នៅពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលនោះដល់កំណត់សង ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើ បំណុលរបស់កូនបំណុលដែលអះអាងនូវការទូទាត់ចំពោះភាគីម្ខាងទៀត ត្រូវដល់ក្រោយ ពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ភាគីម្ខាងទៀតនោះ ។

២- បញ្ញត្តិនៃវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្ត ឡើយ ចំពោះករណីដែលគូភាគីធ្វើការសន្យាពិសេសថា អាចទូទាត់គ្នានូវកាតព្វកិច្ចរៀងៗ ខ្លួន បានដោយមិនគិតអំពីពេលកំណត់មុន ឬ ក្រោយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងការទូទាត់ និង ការរឹបអូស ។

ប្រសិនបើសិទ្ធិលើបំណុលដែល A មាន ចំពោះ B ត្រូវបានរឹបអូសដោយ C ម្ចាស់បំណុល A ទទួលការកម្រិត លើសិទ្ធិទាមទារឱ្យកូនបំណុល B សងកាតព្វកិច្ច ដោយសារអានុភាពនៃការរឹបអូសនោះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កូនបំណុល B ក៏មិនអាចសងកាតព្វកិច្ច ចំពោះម្ចាស់បំណុល A បានដែរ ។ បើធ្វើការវិនិច្ឆ័យពីអានុភាពនៃការរឹបអូស វាហាក់ដូចជា សេចក្តីសន្និដ្ឋានសមហេតុសមផលក្នុងការកំណត់ថា ទោះបីជា B មានសិទ្ធិលើបំណុលតបចំពោះ A ក៏ដោយ ក៏ B មិនអាចផ្តើមការទូទាត់បានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បើពិនិត្យមើលពីទស្សនៈរបស់កូនបំណុល B វិញនោះ B អាចរំពឹងថា ខ្លួនឯងមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ A ហើយអាចយកសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ A នោះមកធ្វើការទូទាត់កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន នាពេលអនាគត នៅពេលដែលពេលកំណត់សងមកដល់ ។ ការរំពឹងទុកឱ្យមានការទូទាត់បែបនេះគួរត្រូវបានការពារ ។ ជាពិសេស តាមកិច្ចការអនុវត្តជាក់ស្តែង មានករណីដែលធនាគារ (B) ផ្តល់ប្រាក់កម្ចីទៅឱ្យអតិថិជន (A) ប្រសិនបើ A មានប្រាក់បញ្ញើជាមួយ B ទោះបីជា A មិនមានប្រតិភោគត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ។ នេះដោយសារថា ការទូទាត់ សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចីជាមួយនិងប្រាក់បញ្ញើ អាចត្រូវចាត់ថាជាប្រតិភោគលើសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ចំពោះ ប្រាក់កម្ចី ។ ការនេះហៅថា "តួនាទីជាប្រតិភោគនៃការទូទាត់" ដែលទទួលបានការការពារនៅប្រទេសជាច្រើន ។

តាមវិធីនេះ ទោះបីជាតតិយជន C រឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលនៃប្រាក់បញ្ញើរបស់អតិថិជន A ក៏ដោយ ក៏វាជាការត្រឹមត្រូវ ក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យធនាគារ B យកសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើនោះ មកធ្វើការទូទាត់ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះប្រាក់កម្ចីដែរ ។ កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ញត្តិថា ការទូទាត់នេះទទួលការការពារ ដោយមានអាទិភាពជាការរឹបអូស ។ ប៉ុន្តែ B អាចអះអាងអំពីការទូទាត់ តែនៅក្រោយពេលដែលមានស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់ប៉ុណ្ណោះ ដូច្នោះ B អាចធ្វើការទូទាត់ នៅពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ B ចំពោះប្រាក់កម្ចី ដល់ពេលកំណត់ត្រូវសង ។ កថាខណ្ឌទី ១ មិនបញ្ជាក់អំពីពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើទេ ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលធនាគារ B អះអាងនូវ ការទូទាត់នូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចី ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើ ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ ប្រាក់បញ្ញើមិនទាន់ដល់ពេលកំណត់សងក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើ ពោលគឺ ធនាគារ B អាចត្រូវបានចាត់ទុកថា មានឆន្ទៈបោះបង់ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ពាក់ព័ន្ធនឹងពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះប្រាក់បញ្ញើ (ឆន្ទៈសងមុនពេលកំណត់) បានដែរ ហេតុដូច្នោះ មិនចាំបាច់ចោទសួរជាពិសេសអំពីពេលកំណត់សង នៃសិទ្ធិលើបំណុលតប (សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើ) ឡើយ ។

ដើម្បីឱ្យការទូទាត់មានអាទិភាពជាការរឹបអូស ចាំបាច់ពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ (សិទ្ធិ លើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចីរបស់ធនាគារក្នុងករណីខាងដើមនេះ) ត្រូវមកដល់ មុនពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលតប របស់ភាគីម្ខាងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ដូចជាករណីដែលពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចីត្រូវមកដល់នៅ ថ្ងៃទី ១ ខែ មីនា ហើយពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើត្រូវមកដល់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងករណីដែលពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់កម្ចីត្រូវមកដល់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ហើយ ពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើត្រូវមកដល់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មីនា នោះការទូទាត់ដោយធនាគារ មិនអាចអនុញ្ញាតបានទេ ។ នេះដោយសារធនាគារ B អាចនាំឱ្យមានស្ថានភាពសមស្របនឹងការទូទាត់ ដោយបដិសេធ មិនសងនូវសិទ្ធិលើបំណុល (សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើ) ដែលពេលកំណត់សងត្រូវមកដល់នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មីនា រហូតដល់ថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ប៉ុន្តែ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ ក្នុងការការពារក្តីរំពឹងនៃការទូទាត់ ក្នុងករណីដែលការទូទាត់ ទើបនឹងអាចធ្វើបានដោយការធ្វើដូច្នោះ ។

ខាងលើនេះគឺជាគោលការណ៍នៃការទូទាត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាគីនៃការទូទាត់បានព្រមព្រៀង គ្នាថា អាចធ្វើការទូទាត់បាន ដោយមិនគិតអំពីពេលកំណត់សងនូវសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកទេ សិទ្ធិក្នុងការ រំពឹងលើការទូទាត់ដែលត្រូវបានកំណត់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀង គួរត្រូវបានការពារ ។ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ក្នុងករណីដូច្នោះ ភាគីអាចអះអាងនូវការទូទាត់ចំពោះការរឹបអូសសិទ្ធិលើបំណុលដែលទទួលការទូទាត់ ទោះបីជាពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើ បំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ មកដល់ក្រោយពេលកំណត់សងនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលទទួលការទូទាត់ក៏ដោយ ។ អាច ចាត់ទុកថា ការសន្យាពិសេសដែលកូនបំណុលដែលជាភាគីម្ខាងទៀត បាត់បង់ប្រយោជន៍នៃការកំណត់ពេល ចំពោះសិទ្ធិលើ បំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់ ប្រសិនបើតតិយជនដាក់ពាក្យសុំឱ្យរឹបអូសនូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលទទួលការទូទាត់ គឺជាកិច្ច

ព្រមព្រៀងប្រភេទនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៧២.- ការកាត់បំណុលដោយការទូទាត់

ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាង ឬ ទាំងសងខាងមានកាតព្វកិច្ចច្រើនដែលអាចទូទាត់បាន អ្នកសុំទូទាត់អាចជ្រើសរើសកាតព្វកិច្ចណាមួយរបស់ខ្លួន និង កាតព្វកិច្ចណាមួយរបស់ភាគី ម្ខាងទៀតដើម្បីរំលត់ដោយការទូទាត់នោះបាន ។ បញ្ញត្តិស្តីពីការកាត់បំណុលដោយការ សង ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះការទូទាត់ដែលគ្មានការជ្រើសរើស ដូច កំណត់ក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីបទដ្ឋានសម្រាប់កម្មវត្ថុនៃការទូទាត់ ក្នុងករណីដែលមានសិទ្ធិលើបំណុលច្រើនចំពោះគ្នាទៅវិញ ទៅមក ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល A មានសិទ្ធិលើបំណុលមួយចំពោះប្រាក់កម្ចីដែល B ជំពាក់ ហើយ B មានសិទ្ធិលើ បំណុលតប ចំនួនពីរ ចំពោះ A ទោះបីជា A បង្ហាញឆន្ទៈអំពីការទូទាត់ក៏ដោយ ក៏ពុំមានភាពច្បាស់លាស់ថា តើត្រូវទូទាត់ សិទ្ធិលើបំណុលណាមួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលទាំងពីររបស់ B ជាមួយនឹងសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A នោះទេ ។ ក្នុងករណីដូច្នោះ A អាចជ្រើសរើសសិទ្ធិលើបំណុលតបដែលត្រូវរំលត់ដោយការទូទាត់ ។ នេះមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នានឹង ករណីដែលកូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចច្រើន បង់ប្រាក់ឱ្យម្ចាស់បំណុលដើម្បីសងនូវកាតព្វកិច្ច ប៉ុន្តែ កូនបំណុលមិនបាន បញ្ជាក់អំពីការសងចំពោះកាតព្វកិច្ចណាទេ ។ ក្នុងករណីនៃការទូទាត់ ការជ្រើសរើសសិទ្ធិលើបំណុលតបដែលត្រូវរំលត់ ដោយការទូទាត់ ត្រូវហៅថា " ការកាត់បំណុលដោយការទូទាត់ " ។ បទដ្ឋានជាក់លាក់ ត្រូវកំណត់ដោយការអនុវត្ត ដូចគ្នាផងដែរនូវបញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធនឹងការកាត់បំណុល (មាត្រា ៤៤៩ ដល់ មាត្រា ៤៥២) ។

ការកាត់បំណុលដោយការទូទាត់ ខុសពីការកាត់បំណុល (ដោយការសង) ត្រង់ចំណុចថា មានករណីដែលភាគីដែល ផ្ដើមការទូទាត់មានសិទ្ធិលើបំណុលច្រើន ។ ឧទាហរណ៍ ដូចជាករណីដែល A មានសិទ្ធិលើបំណុល (៣) និង (៤) ចំពោះ B ហើយនៅពេល B ទាមទារឱ្យ A សងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលនៃប្រាក់កម្ចីដែល B មានចំពោះ A នោះ A គ្រាន់តែបង្ហាញ ឆន្ទៈទូទាត់ (ដោយមិនបានកំណត់សិទ្ធិលើបំណុលណាមួយរបស់ខ្លួន) ។ ប្រសិនបើមិនបានកំណត់យកសិទ្ធិលើបំណុលណា មួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ A មកធ្វើការទូទាត់ទេ ការទូទាត់មិនអាចធ្វើបានឡើយ ។ ហេតុដូច្នោះ ចាំបាច់ត្រូវ កំណត់សិទ្ធិលើបំណុលជាក់លាក់ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការទូទាត់ ក្នុងចំណោមសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្ដើមការទូទាត់ច្រើននោះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

ផ្នែកទី ៣ ការលើកលែង

មាត្រា ៤៧៣._ ការលើកលែងកាតព្វកិច្ច

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបង្ហាញឆន្ទៈលើកលែងកាតព្វកិច្ចចំពោះកូនបំណុល
កាតព្វកិច្ចនោះត្រូវរលត់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការលើកលែងកាតព្វកិច្ច ។

ការលើកលែងកាតព្វកិច្ច ត្រូវធ្វើដោយការបង្ហាញឆន្ទៈឯកតោភាគីរបស់ម្ចាស់បំណុល ។

កិច្ចសន្យាលើកលែងអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីឱ្យកូនបំណុលរួចពីកាតព្វកិច្ចតាមកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងគូភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។
ដោយសារកិច្ចសន្យាលើកលែង ក៏ជាកិច្ចសន្យាដែរនោះ ការលុបចោលកិច្ចសន្យាអាចធ្វើទៅបាន ដូចកិច្ចសន្យាទូទៅ
ដទៃទៀតដែរ ប្រសិនបើភាគីណាមួយមានវិការៈក្នុងការបង្ហាញឆន្ទៈ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ, មាត្រា ៣៩៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់ និង មាត្រា ១២៨២ ដល់មាត្រា
១២៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៧៤._ ការលើកលែងតែមួយផ្នែក

ម្ចាស់បំណុលអាចលើកលែងកាតព្វកិច្ចតែមួយផ្នែកបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ញត្តិថា ម្ចាស់បំណុលអាចលើកលែងកាតព្វកិច្ចតែមួយផ្នែករបស់កូនបំណុលបាន ។

មាត្រា ៤៧៥._ ករណីដែលកម្រិតការលើកលែង

ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានរឹបអូសដោយតតិយជន ឬ សិទ្ធិចាត់ចែង
របស់ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានកម្រិត ដោយមូលហេតុផ្សេង ម្ចាស់បំណុលមិនអាចលើកលែង
កាតព្វកិច្ចបានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់ថា មានករណីដែលការលើកលែងត្រូវបានកម្រិត ។

ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលមានបំណងធ្វើការលើកលែង ត្រូវបានរឹបអូស ការលើកលែងមិនអាចធ្វើបានទេ ដោយសារម្ចាស់បំណុលនោះមិនអាចអនុវត្តសិទ្ធិអំណាចរបស់ម្ចាស់បំណុលបានទេ ។ ក្រៅពីនេះ ម្ចាស់បំណុលមិនអាចលើកលែងឱ្យកូនបំណុលរួចពីកាតព្វកិច្ចដែលជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ចាំ ឬ កម្មវត្ថុនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានគោលបំណងជាប្រតិភោគបានទេ ។

បន្ថែមលើការកម្រិតទាំងនេះ ក្នុងករណីដែលគ្មានការកម្រិតលើការចាត់ចែង ប៉ុន្តែ ការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដោយការលើកលែង អាចប៉ះពាល់ដល់ផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន នោះមានបញ្ហាថា តើគួរកម្រិតការលើកលែង ឬ មិនគួរ ។ មានឧទាហរណ៍ ដូចជាករណីដែលម្ចាស់បំណុលលើកលែងសិទ្ធិលើបំណុល នៅពេលដែលមានការសន្យាជាមុននូវអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ ក្នុងករណីនេះ ម្ចាស់បំណុលអាចលើកលែងបាន ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការលើកលែងនោះធ្វើឱ្យខូចខាតប្រយោជន៍របស់បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិតាមការសន្យាជាមុននូវអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ម្ចាស់បំណុលនឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសំណងការខូចខាត ដោយការបំពានកិច្ចសន្យា ឬ អំពើអនីត្យានុកូល ។

ផ្នែកទី ៤ នវកម្ម

មាត្រា ៤៧៦.- និយមន័យនៃនវកម្ម

១-នវកម្មសំដៅទៅលើកិច្ចសន្យារវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលដែលរំលត់កាតព្វកិច្ចដើម និង បង្កើតកាតព្វកិច្ចថ្មី ជំនួសកាតព្វកិច្ចដើមនោះ ។

២-នៅពេលកិច្ចសន្យានវកម្មដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ បង្កើតអានុភាព នោះកាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរំលត់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះកំណត់និយមន័យនៃនវកម្ម ។ ដូចដែលនិយមន័យបានបង្ហាញ នវកម្មគឺជាមូលហេតុមួយក្នុងចំណោមមូលហេតុផ្សេងៗដែលអាចនាំឱ្យមានការរំលត់កាតព្វកិច្ចបាន ។ កាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរំលត់ ដោយនវកម្ម ។

មាននវកម្មចំនួនបីប្រភេទ ប៉ុន្តែ ដូចរៀបរាប់ខាងក្រោមនេះ មាត្រានេះចែងតែអំពីនវកម្មដែលប្តូរគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ច ហើយមិនកំណត់អំពីនវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល ឬ នវកម្មដែលប្តូរកូនបំណុលទេ ។ ប្រភេទពីរទៀតនៃនវកម្ម អាចលែងកដោះស្រាយបាន តាមរយៈប្រព័ន្ធនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការទទួលកាតព្វកិច្ច ហើយតាមកិច្ចការជាក់ស្តែង ប្រភេទទាំងពីរនេះកម្រនឹងយកមកអនុវត្តណាស់ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ប្រភេទទាំងបីនៃនវកម្ម

ត្រូវបានពិពណ៌នាដូចខាងក្រោម ។

នវកម្មប្រភេទទីមួយ សំដៅលើករណីនៃការផ្លាស់ប្តូរគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ច ។ ឧទាហរណ៍ កាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងផ្តល់ការកាត់បន្ថយ ឬ ប្តូរទៅជាកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ឬ កាតព្វកិច្ចចំពោះថ្លៃលក់ ឬ ប្តូរទៅជាកាតព្វកិច្ចជាការខ្ចីបរិភោគ ។ ជាពិសេស ឧទាហរណ៍ទីពីរនេះ ត្រូវហៅថា ឧបសម្ព័ន្ធនៃការខ្ចីបរិភោគ ។ តាមកិច្ចការជាក់ស្តែង នវកម្មដែលប្តូរគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ចដូច្នោះ ត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ច ហើយជាប្រព័ន្ធដ៏មានប្រយោជន៍ ។

នវកម្មប្រភេទទីពីរ គឺជានវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុលដែលជាភាគីមួយក្នុងចំណោមភាគីនៃកិច្ចសន្យា ។ នវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល គឺស្រដៀងនឹងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ត្រង់ចំណុចថា ម្ចាស់បំណុលត្រូវបានប្តូរ ប៉ុន្តែ នវកម្មនេះខុសពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ដោយសារកាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរលត់ ហើយកាតព្វកិច្ចថ្មីកើតឡើង ។ ហេតុដូច្នោះ តាមកិច្ចសន្យានវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល ជាគោលការណ៍ ប្រតិភោគដែលធានាកាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរលត់ ហើយការតវ៉ាដែលកូនបំណុលធ្លាប់មានចំពោះម្ចាស់បំណុលដើម ក៏មិនអាចយកមកអះអាងតាំងនឹងម្ចាស់បំណុលថ្មីបានដែរ ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ នវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល ពុំមានខ្លឹមសារសមហេតុផលនោះទេ ហើយប្រសិនបើមានប្រព័ន្ធនៃអនុប្បទានសិទ្ធិបំណុល ប្រព័ន្ធនេះគួរត្រូវយកមកប្រើប្រាស់ ។

នវកម្មប្រភេទទីបី គឺជានវកម្មដែលប្តូរកូនបំណុល ។ ម្ចាស់បំណុល A និង កូនបំណុល B រលត់កាតព្វកិច្ចរវាង A និង B ហើយបង្កើតកាតព្វកិច្ចថ្មីដែលកូនបំណុល C ទទួលខុសត្រូវជំនួសវិញ ។ ចាំបាច់ត្រូវមានការយល់ព្រមពី C ដើម្បីឱ្យនវកម្មនេះមានអានុភាព ។ នវកម្មនេះមានអានុភាពស្ទើរតែដូចគ្នានឹងការទទួលកាតព្វកិច្ចដែលឱ្យកូនបំណុលរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវ ហេតុដូច្នោះ ខ្លឹមសារនៃនវកម្មនេះមិនមែនមិនសមហេតុផលដូចខ្លឹមសារនៃនវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុលទេ ប៉ុន្តែ អាចត្រូវបានលែងកដោះស្រាយបាន តាមរយៈប្រព័ន្ធនៃការទទួលកាតព្វកិច្ច ។ ដូច្នោះ មាត្រានេះមិនកំណត់អំពីនវកម្មដែលប្តូរកូនបំណុលទេ ។

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងអំពីនវកម្មដែលមិនផ្លាស់ប្តូរម្ចាស់បំណុល ឬ កូនបំណុល ។ ពាក្យថា "រវាងម្ចាស់បំណុល និងកូនបំណុល" គឺសរសេរឡើងដើម្បីគោលបំណងនេះឯង ។ មានន័យថា មាត្រានេះមិនរួមបញ្ចូលនូវនវកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល ដែលតម្រូវឱ្យមានការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលថ្មី ជាអាទិ៍ ទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ បញ្ជាក់អំពីអានុភាពនៃនវកម្ម និង បញ្ញត្តិថា កាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរលត់ នៅខណៈដែលកាតព្វកិច្ចថ្មីត្រូវបានបង្កើត ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១២៧១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

មាត្រា ៤៧៧.- ការមិនរលត់កាតព្វកិច្ចដើម

ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចថ្មីដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយនវកម្ម មិនបានបង្កើតអានុភាព ដោយសារមូលហេតុដែលកូនបំណុលនៃកាតព្វកិច្ចចាស់មិនអាចព្យាករបាន ឬ ប្រសិនបើ កាតព្វកិច្ចថ្មីនោះជាអលទ្ធភាពក្នុងការអនុវត្តតាំងពីដើម នោះកាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវរលត់ ឡើយ ។

(កំណត់)

នវកម្មរលត់កាតព្វកិច្ចដើម ហើយបង្កើតកាតព្វកិច្ចថ្មីជំនួសកាតព្វកិច្ចដើមនោះវិញ ដូច្នោះ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចថ្មីមិន បានបង្កើតអានុភាព ដោយសារមូលហេតុណាមួយ គោលបំណងនៃនវកម្មមិនត្រូវបានសម្រេចទេ ហើយកាតព្វកិច្ចដើម ក៏មិនត្រូវរលត់ដែរ ។

ទីមួយ ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចថ្មីមិនបានបង្កើតអានុភាព ដោយសារមូលហេតុមិនស្របច្បាប់ កាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវ រលត់ឡើយ ។ មូលហេតុមិនស្របច្បាប់ដែលលើកមកនេះ មិនត្រឹមតែភាពផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ រួមមាន ករណីដែលកាតព្វកិច្ចមិនបានបង្កើតអានុភាពដោយសារមានភាពផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍ កិច្ចសន្យានវកម្មដែលរលត់កាតព្វកិច្ចរបស់ B ដែលត្រូវសងប្រាក់កម្ចីទៅ A ហើយបង្កើតកាតព្វកិច្ច ដែល B ត្រូវផ្តល់សេវាផ្លូវភេទសម្រាប់ A ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ដោយសារកិច្ចសន្យានវកម្មនេះផ្ទុយនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់ សាធារណៈ និង ទំនៀមទម្លាប់ល្អ ។ ក្នុងករណីនេះ កាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវរលត់ឡើយ ។

ទីពីរ ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចថ្មីមិនបានបង្កើតអានុភាព ដោយសារមូលហេតុដែលភាគីពាក់ព័ន្ធមិនអាចព្យាករបាន ក៏កាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវរលត់ទេ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យានវកម្មចែងថា កាតព្វកិច្ចប្រគល់អង្ករ មួយតោនត្រូវរលត់ ហើយកាតព្វកិច្ចថ្មីក្នុងការប្រគល់ស្នាដៃសិល្បៈជាក់លាក់ណាមួយ ត្រូវបានបង្កើតឡើងជំនួសវិញនោះ ស្នាដៃសិល្បៈជាក់លាក់នោះបានបាត់បង់ និង ត្រូវធ្លាក់ក្នុងន្តិភាពទៅហើយ ។ តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ អលទ្ធភាព តាំងពីដំបូង មិនធ្វើឱ្យកិច្ចសន្យាមោឃៈដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ (មាត្រា ៣៥៥) ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល មានការភាន់ច្រឡំ កិច្ចសន្យានវកម្មនេះអាចត្រូវបានលុបចោលបាន ហេតុដូច្នោះ ក្នុងករណីនេះ កាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវ រលត់ឡើយ ។

ដូចបានរៀបរាប់ក្នុងករណីខាងលើ ក្នុងករណីជាច្រើន ទោះបីជាគ្មានមាត្រានេះក៏ដោយ យើងនៅតែអាចធ្វើសេចក្តី សន្និដ្ឋានបានថា កាតព្វកិច្ចដើមមិនត្រូវរលត់ ដោយចង្អុលបង្ហាញនូវវិការៈក្នុងកិច្ចសន្យានវកម្មផ្ទាល់ ប៉ុន្តែ មាត្រានេះ មានអត្ថន័យក្នុងការបញ្ជាក់ថា កិច្ចសន្យានវកម្ម មិនមែនជា "កិច្ចសន្យាដែលមិនតម្រូវឱ្យមានមូលហេតុ (កិច្ចសន្យាដែល មានអានុភាពទោះបីជាមូលហេតុនៃកិច្ចសន្យាបាត់បង់អន្តិភាព)" ទេ ដូច្នោះ ប្រសិនបើគោលបំណងនៃនវកម្ម (ការបង្កើត កាតព្វកិច្ចថ្មី) មិនអាចត្រូវបានសម្រេចទេ ស្ថានភាពដើម (អន្តិភាពនៃកាតព្វកិច្ចដើម) អាចស្តារឡើងវិញ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៧៨.- ការផ្ទេរប្រតិភោគ

១-សិទ្ធិលើការបញ្ជា ហ៊ីប៉ូតែក ឬ ប្រតិភោគផ្សេងទៀតដែលបានបង្កើតឡើង ដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដើម អាចផ្ទេរដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចថ្មី ក្នុងទំហំនៃកាតព្វកិច្ចដើម ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យានរកម្មបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រតិភោគដែលត្រូវ បានដាក់ដោយតតិយជន មិនត្រូវផ្ទេរឡើយ លើកលែងតែមានការយល់ព្រមពីតតិយជន នោះ ។

២-ក្នុងឧបសន្យាខ្លីបរិភោគវត្ថុ ត្រូវសន្មតថា មានការព្រមព្រៀងដែលបានកំណត់ នៅវាក្យខណ្ឌទី ១ នៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបញ្ជាក់អំពីប្រតិភោគដែលបង្កើតឡើងដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដើម ក្នុងករណីដែលមាននរកម្ម ។ នេះគឺជា បញ្ហាសារធាតុដែលមានសារៈសំខាន់បំផុតក្នុងចំណោមបញ្ហានានាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងនរកម្ម ។ ដូចបានបង្ហាញក្នុងសេចក្តី កំណត់នៃមាត្រា ៤៧៦ រួចមកហើយ នរកម្មដែលប្តូរម្ចាស់បំណុល ឬ កូនបំណុល មិនមានចែងនៅទីនេះទេ ដូច្នេះ មានតែករណីនៃនរកម្មដែលផ្លាស់ប្តូរគោលបំណងនៃកាតព្វកិច្ចទៅដែលនឹងលើកយកមកពន្យល់នៅទីនេះ ។

កថាខណ្ឌទី ១ បញ្ជាក់ថា ប្រតិភោគមិនត្រូវបន្តដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដោយស្វ័យប្រវត្តិឡើយ ។ ដោយសារ កាតព្វកិច្ចដើមត្រូវរលត់ដោយនរកម្ម ជាគោលការណ៍ ប្រតិភោគដើម្បីធានាកាតព្វកិច្ចដើមនោះក៏ត្រូវរលត់ដូចគ្នាផង ដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការព្រមព្រៀងរបស់ភាគីនៃកិច្ចសន្យានរកម្ម ប្រតិភោគអាចបន្តជាប្រតិភោគចំពោះ កាតព្វកិច្ចថ្មីនេះ ។ ក្នុងករណីដែលប្រតិភោគត្រូវបានដាក់ដោយតតិយជន ឬ ករណីដែលតតិយជនជាអ្នកធានា វាជា រឿងមិនត្រឹមត្រូវទេ ក្នុងការផ្ទេរប្រតិភោគ ឬ ការធានានោះទៅកាតព្វកិច្ចថ្មី ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារបស់ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលតែប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវមានការយល់ព្រមរបស់តតិយជននោះ ។

កថាខណ្ឌទី ២ កំណត់អំពីបញ្ញត្តិពិសេសសម្រាប់ឧបសន្យានៃការខ្លីបរិភោគ ។ ឧបសន្យានៃការខ្លីបរិភោគ គឺធ្វើ ឱ្យកាតព្វកិច្ចចំពោះថ្លៃលក់ ជាអាទិ៍ ទៅជាកាតព្វកិច្ចតាមការខ្លីបរិភោគ ។ ក្នុងករណីនេះ ត្រូវសន្មតថា មានការ ព្រមព្រៀងរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល លើការផ្ទេរប្រតិភោគ ។ ការសន្មតនេះ ត្រូវបានចែងដោយសារកាតព្វកិច្ច ដើម និង កាតព្វកិច្ចថ្មីសុទ្ធតែជាកាតព្វកិច្ចដែលមានគោលបំណងសងជាប្រាក់ ហើយវាជារឿងសមហេតុផល ក្នុងការផ្ទេរ ប្រតិភោគទៅកាតព្វកិច្ចថ្មី ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះប្រតិភោគដែលដាក់ដោយតតិយជន ចាំបាច់ត្រូវមានការយល់ព្រមរបស់ អ្នកដាក់ប្រតិភោគ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥១៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

ផ្នែកទី ៥ ព្យាកុលភាព

មាត្រា ៤៧៩._ ព្យាកុលភាពរវាងសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច

១- ក្នុងករណីដែលសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ចធ្លាក់ទៅលើបុគ្គលតែម្នាក់ សិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ចនោះត្រូវរលត់ដោយព្យាកុលភាព ។

២- សិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិរបស់តតិយជន សិទ្ធិនោះមិនត្រូវរលត់ដោយព្យាកុលភាពឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីព្យាកុលភាពរវាងសិទ្ធិលើបំណុល និង កាតព្វកិច្ច ។ ព្យាកុលភាពគឺជាមូលហេតុមួយក្នុងចំណោមមូលហេតុផ្សេងៗដែលនាំឱ្យកាតព្វកិច្ចរលត់ ។

ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុល A និង កូនបំណុល B គឺជាបុគ្គលផ្សេងគ្នា នៅពេលដែលកាតព្វកិច្ចនោះត្រូវបានបង្កើត ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ B ធ្វើសន្តិកម្មនូវមតិរបស់ A ដោយសារមរណភាពរបស់ A ឬ A ធ្វើសន្តិកម្មនូវមតិរបស់ B ដោយសារមរណភាពរបស់ A ម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលក្លាយជាបុគ្គលតែម្នាក់ ។ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុល ជាបុគ្គលតែម្នាក់ គ្មានន័យអ្វីក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យសិទ្ធិលើបំណុល ឬ កាតព្វកិច្ចរបស់បុគ្គលតែម្នាក់ បន្តឱ្យមានអត្ថិភាពឡើយ ដូច្នេះ ជារឿងសមហេតុផលក្នុងការពិចារណាថា កាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ ដូចក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចនេះត្រូវបានសង ។ នេះគឺជាហេតុផលដែលយកព្យាកុលភាពមកធ្វើជាមូលហេតុនៃការរលត់កាតព្វកិច្ច ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវរលត់ជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិលើការបញ្ជារបស់តតិយជន ឬ កម្មវត្ថុនៃការរឹបអូសរបស់តតិយជន ឬ កម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិផ្សេងទៀតរបស់តតិយជន ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចត្រូវរលត់ដោយព្យាកុលភាព វានឹងប៉ះពាល់ដល់ផលប្រយោជន៍របស់តតិយជន ហេតុដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ថា សិទ្ធិលើបំណុល ឬ កាតព្វកិច្ចមិនត្រូវរលត់ក្នុងករណីបែបនេះនោះឡើយ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៥២០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន និង មាត្រា ១៥០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង

ជំពូកទី ៨ អាជ្ញាយុកាលនៃការរលត់សិទ្ធិលើបំណុល

(កំណត់)

(ស្តីពីកន្លែងនៃបញ្ញត្តិចែងអំពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល និង វិធីបញ្ចេញ នៅក្នុងក្រមនេះ)

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ គឺជារបបមួយដែលមិនត្រឹមតែមានទំនាក់ទំនងនឹងសិទ្ធិលើបំណុលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានទំនាក់ទំនងនឹងសិទ្ធិប្រត្យក្ស និង សិទ្ធិផ្សេងទៀត (សិទ្ធិបង្កើត ឬ រំលត់ទំនាក់ទំនងគតិយុត្ត ជាអាទិ៍) ផងដែរ ។ អាជ្ញាយុកាលនេះគឺជារបបដែលមានពាក់ព័ន្ធទាំងសិទ្ធិលើបំណុល ទាំងសិទ្ធិប្រត្យក្ស ហេតុដូច្នោះ អាចយកបញ្ញត្តិចែងអំពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះ ទៅដាក់ក្នុងគន្ថិស្តីពីបទប្បញ្ញត្តិទូទៅនៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងក្រមនេះ គន្ថិស្តីពីបទប្បញ្ញត្តិទូទៅ ចែងតែបញ្ញត្តិមួយចំនួនអំពីគោលការណ៍មូលដ្ឋានដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅនៃនីតិវិធីឯកជនប៉ុណ្ណោះ ហេតុនេះហើយបានជាមិនអាចជ្រើសរើសវិធីបញ្ចេញបែបនេះ ។ ដូច្នោះ ក្នុងក្រមនេះ យើងខ្ញុំបានបង្កើតជំពូកឯករាជ្យមួយ (ជំពូកទី ៨) ដែលបញ្ញត្តិស្តីពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះ ហើយដាក់នៅក្រោយជំពូកស្តីពីការរំលត់កាតព្វកិច្ច ។ យើងគិតពិចារណាអំពីលទ្ធភាពក្នុងការបង្កើតជាផ្នែកទី ៦ នៅភាគចុងក្រោយនៃជំពូកស្តីពីការរំលត់កាតព្វកិច្ចដែរ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយសារតែមានរួមទាំងការរំលត់នៃសិទ្ធិប្រត្យក្ស ជាអាទិ៍ ផងដែរ ហើយបើប្រៀបធៀបទៅនឹងបញ្ញត្តិស្តីពីមូលហេតុដទៃទៀតនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល បញ្ញត្តិស្តីពីការរំលត់សិទ្ធិនេះមានចំនួនច្រើនជាង ហេតុនេះហើយបានជាបានបង្កើតជំពូកមួយដាច់ពីគេ ដើម្បីចែងអំពីបញ្ហានេះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយពិចារណាឃើញថា នេះជាការជំពូកមួយក្នុងគន្ថិស្តីពីកាតព្វកិច្ច ចំពោះវិធីបញ្ញត្តិវិញ ត្រូវចែងស្តីពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលជាមុន ហើយបន្ទាប់មកថែមបញ្ញត្តិបញ្ជាក់ឱ្យយកបញ្ញត្តិទាំងអស់នោះមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល (លើកលែងតែបញ្ញត្តិស្តីពីអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ) ។

មាត្រា ៤៨០.- និយមន័យនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល សំដៅទៅលើការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយផ្អែកលើការណ៍ដែលម្ចាស់បំណុលមិនអនុវត្តសិទ្ធិ ក្នុងអំឡុងពេលដែលត្រូវបានកំណត់ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះគឺជាបញ្ញត្តិចែងអំពីនិយមន័យមូលដ្ឋាននៃរបបអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ។ ការឱ្យនិយមន័យដូចនេះគឺដើម្បីឱ្យស្រួលយល់នូវអត្ថន័យនៃរបបនេះ ។ បញ្ញត្តិប្រភេទនេះ មាននៅក្នុងមាត្រា ៩២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជាដែរ ដូច្នោះ ក្រមនេះក៏បានបញ្ញត្តិទៅតាមទម្លាប់ដែលមានពីមុនមក ។

ស្តីពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ មានមតិបី : ការរំលត់នៃសិទ្ធិសារធាតុ ការរំលត់នៃសិទ្ធិប្តឹង និង ការរំលត់នៃសិទ្ធិទាមទារ ។ ក្នុងក្រមនេះ យើងខ្ញុំបានជ្រើសរើសមតិ "ការរំលត់នៃសិទ្ធិសារធាតុ" ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៩២៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា

មាត្រា ៤៨១.- ពេលចាប់ផ្តើមគិតអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវគិតចាប់ពីពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុលនោះបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា “ពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុល” គឺជាពេលចាប់ផ្តើមគិតអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះ ។

“ពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិលើបំណុល” មានន័យថា ពេលដែលលែងមានឧបសគ្គតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិនោះ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលម្នាក់បានធ្វើកិច្ចសន្យាឱ្យអ្នកផ្សេងខ្លីប្រាក់ ដោយកំណត់ឱ្យសងវិញកន្លះឆ្នាំក្រោយប្រសិនបើអំឡុងពេលកន្លះឆ្នាំនោះមិនទាន់កន្លងផុតទេ បុគ្គលនោះមិនអាចទាមទារឱ្យសងវិញបានទេ (មានន័យថា មានឧបសគ្គតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិនេះ) ដូច្នោះ ប្រសិនបើអំឡុងពេលកន្លះឆ្នាំនោះមិនទាន់កន្លងផុតទេ មិនអាចចាប់ផ្តើមគិតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ៥ ឆ្នាំ (មាត្រា ៤៨២) បានទេ ។ ក្រោយពីពេល ៦ ខែបានកន្លងផុតទៅ ពេលនោះ នឹងលែងមានឧបសគ្គតាមផ្លូវច្បាប់ ហើយត្រូវចាប់ផ្តើមគិតអំឡុងពេល ៥ ឆ្នាំ នៃអាជ្ញាយុកាល ។ ក្នុងករណីដែលពុំបានកំណត់ពេលសង នៅក្នុងកិច្ចសន្យាឱ្យបរិភោគប្រាក់ អ្នកឱ្យខ្លីអាចទាមទារឱ្យសងពេលណាក៏បានដែរ ហេតុនេះហើយ អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិត្រូវចាប់ផ្តើមគិតពីពេលឱ្យខ្លី ។

ទោះបីជាមានឧបសគ្គជាក់ស្តែងក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិ ដូចជាករណីដែលម្ចាស់បំណុលមិនបានដឹងថា ខ្លួនមានសិទ្ធិនោះក៏ដោយ ក៏អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះមានដំណើរការទៅមុខដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលឪពុក ឬ ម្តាយ នាពេលគាត់នៅរស់ បានឱ្យអ្នកផ្សេងខ្លីប្រាក់ ដោយមានការសន្យាថា នឹងសង ៦ ខែក្រោយ ទោះបីជាកូនដែលបានធ្វើសន្តិកម្មនូវសិទ្ធិលើបំណុលនោះ មិនបានដឹងថា មានសិទ្ធិលើបំណុលនោះក៏ដោយ ក៏ឱ្យតែពេលវេលា ៦ ខែបានកន្លងផុតទៅពីពេលដែលបានឱ្យខ្លីប្រាក់នោះទៅ នោះគឺជា “ពេលដែលអាចអនុវត្តសិទ្ធិ” មានន័យថា ឧបសគ្គតាមផ្លូវច្បាប់ក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិបានរលត់ទៅហើយ ហេតុដូច្នោះ ពីពេលនោះ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនឹងចាប់ផ្តើមមានដំណើរការ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១៦៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំប៉ុន

មាត្រា ៤៨២.- អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលទូទៅ

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មានអំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ លើកលែងតែក្នុងករណីដែលមានបញ្ញត្តិផ្សេងក្នុងក្រមនេះ ឬ ច្បាប់ឬបទដ្ឋានគតិយុត្តផ្សេង ។

(កំណត់)

ស្តីពីអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល គឺជាបញ្ហាមួយដែលមានការពិបាកកំណត់ថា ប៉ុន្មានឆ្នាំជាការត្រឹមត្រូវសមរម្យ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយយោងតាមមាត្រា ២៥ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ និង មាត្រា ៩២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា ក្នុងក្រមនេះ អំឡុងពេលនេះត្រូវបានកំណត់ ៥ ឆ្នាំ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៥ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ និង មាត្រា ៩២៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា

មាត្រា ៤៨៣.- អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដែលមានអំឡុងពេលខ្លី

ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលអំពីថ្លៃទំនិញដែលផលិតករ ឬ ពាណិជ្ជករលក់ទៅឱ្យអ្នកដែលមិនមែនជាពាណិជ្ជករ និង ថ្លៃសេវាដែលផលិតករ ឬ ពាណិជ្ជករផ្តល់ឱ្យអ្នកដែលមិនមែនជាពាណិជ្ជករ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះ មានអំឡុងពេល ២ (ពីរ) ឆ្នាំ ។

(កំណត់)

ក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ពីមាត្រា ១៧០ ទៅ មានបញ្ញត្តិជាច្រើនដែលចែងអំពីអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិពិសេសនិមួយៗ ក៏ប៉ុន្តែ វិធីតាក់តែងច្បាប់របៀបនេះ មានគេទិញខ្លាំង ។ ក្នុងក្រមនេះ យើងខ្ញុំមិនបានចែងអំពីអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិសម្រាប់សិទ្ធិច្រើនប្រភេទផ្សេងៗគ្នាទេ គឺចែងតែចំពោះករណីដែលមានការចាំបាច់ពិតប្រាកដ និង សមរម្យប៉ុណ្ណោះ ។ ករណីទាំងនេះមានដូចជាសិទ្ធិលើបំណុលក្នុងកិច្ចប្រតិបត្តិការរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ ។ មានន័យថា ស្តីពីសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះអ្នកប្រើប្រាស់ ក្នុងកិច្ចប្រតិបត្តិការរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ មានការពិបាកនឹងរក ព្រមទាំងរក្សាទុកនូវភស្តុតាងនៃការសង ហេតុនេះហើយ គួរតែកំណត់អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិឱ្យខ្លី ។ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះបានកំណត់ ២ ឆ្នាំ សម្រាប់អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដែលមានអំឡុងពេលខ្លី ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលស្តីពីថ្លៃទំនិញដែលផលិតករ ឬ ពាណិជ្ជករលក់ទៅឱ្យអ្នកដែលមិនមែនជាពាណិជ្ជករ ព្រមទាំងថ្លៃសេវាដែលផលិតករ ឬ ពាណិជ្ជករផ្តល់ទៅឱ្យអ្នកដែលមិនមែនជាពាណិជ្ជករ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

កថាខណ្ឌទី ៤ មាត្រា ២២៧២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង និង ចំណុចទី ១ មាត្រា ១៧៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៤.- អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលចូលជាស្ថាពរ

១- ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលចូលជាស្ថាពរ ដោយសាលក្រម ឬ សាលដីកាស្ថាពរ ឬ ដោយការផ្សះផ្សាតាមផ្លូវតុលាការ ឬ ដោយវិធីផ្សេងដែលមានអានុភាពដូចគ្នានឹងសាលក្រមស្ថាពរ ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិដែលកំណត់អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលតិចជាង ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំក៏ដោយ ក៏អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះ ត្រូវមានអំឡុងពេល ៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីពេលដែលសិទ្ធិលើបំណុលនោះចូលស្ថាពរដែរ ។

២- បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលពេលកំណត់ត្រូវអនុវត្តមិនទាន់ដល់ នៅពេលនៃការចូលជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

ទោះបីជាអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលត្រូវបានផ្អាកក៏ដោយ ពេលដែលហេតុនៃការផ្អាកនោះបានចប់ក៏អាជ្ញាយុកាលនោះនឹងត្រូវចាប់ផ្តើមគិតជាថ្មីទៀតដែរ (កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៩៤) ។ អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលចាប់ផ្តើមគិតជាថ្មីនេះ ត្រូវមានស្មើគ្នានឹងអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលដែលបានកំណត់ពីដើមសម្រាប់សិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដែលមានអំឡុងពេលខ្លីវិញ ក្នុងករណីដែលសាលក្រម ឬ សាលដីកា ស្តីពីអត្ថិភាពនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះបានចូលជាស្ថាពរ ឬ នីតិវិធីតាមផ្លូវច្បាប់ដែលមានអានុភាពដូចគ្នា បានចូលជាស្ថាពរ មិនគួរយកអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដែលមានអំឡុងពេលខ្លីមកអនុវត្តឡើយ ។ នេះគឺដោយសារតែម្ចាស់សិទ្ធិលើបំណុល ជាអាទិ៍ ត្រូវធ្វើនីតិវិធីនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលដូចជាបណ្តឹង ជាដើម ជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងរយៈពេលយ៉ាងខ្លី ប្រសិនបើអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលចាប់ផ្តើមគិតជាថ្មីនេះ មានអំឡុងពេលខ្លី ។

ដូច្នោះហើយ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះបានចែងថា ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលចូលជាស្ថាពរដោយសាលក្រម ឬ សាលដីកា ឬ ដោយនីតិវិធីតាមផ្លូវច្បាប់ដែលមានអានុភាពដូចគ្នា អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះមាន ៥ ឆ្នាំ ទោះបីជាមានបញ្ញត្តិកំណត់អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនោះខ្លីជាង ៥ ឆ្នាំក៏ដោយ ។

ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលមិនទាន់ដល់ពេលកំណត់ឱ្យសង នាពេលដែលសាលក្រម ឬ សាលដីកានោះបានចូលជាស្ថាពរ មិនត្រូវអនុវត្តកថាខណ្ឌទី ១ នេះទេ (កថាខណ្ឌទី ២) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៧៤-២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៨៥.- អានុភាពប្រតិសកម្មនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលមានអានុភាពប្រតិសកម្ម ចាប់តាំងពីថ្ងៃ ចាប់ផ្តើមគិតអាជ្ញាយុកាលនោះ ។

(កំណត់)

ពេលដែលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលបានសម្រេច ត្រូវចាត់ទុកថា សិទ្ធិលើបំណុលនោះត្រូវបានរំលត់ ដោយប្រតិសកម្ម ចាប់ពីថ្ងៃដែលចាប់ផ្តើមគិតអាជ្ញាយុកាល ។ ហេតុនេះហើយ កូនបំណុលមិនចាំបាច់បង់ការប្រាក់ ឬ បង់ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវ សម្រាប់អំឡុងពេលចាប់ពីថ្ងៃដែលបានចាប់ផ្តើមគិតអាជ្ញាយុកាលទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះ

មាត្រា ៤៨៦.- ការលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

១- តុលាការមិនអាចសម្រេចសេចក្តីដោយយកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើ បំណុលបានឡើយ លើកលែងតែភាគី បានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើ បំណុលនោះ ។

២- ក្រៅពីកូនបំណុល មានតែកូនបំណុលដោយសាមគ្គីភាព អ្នកធានា អ្នកធានា ដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម ដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៧៦៦ (និយមន័យនៃអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង តតិយជនដែលបានធ្វើលទ្ធកម្ម) នៃក្រមនេះ និង បុគ្គលផ្សេងទៀតដែលមានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងការលើកឡើងនូវ អាជ្ញាយុកាលទេ ដែលអាចលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលបាន ។

៣- ប្រសិនបើកូនបំណុលលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល តតិយជនក៏នឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនេះដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកដែលមិន មែនជាកូនបំណុល តែមានសិទ្ធិលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល បានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនេះ អានុភាពនៃការលើកឡើងនេះ កើតឡើងតែរវាងម្ចាស់ បំណុល និង អ្នកដែលលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិតែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានជ្រើសរើសរបបលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ។ កថាខណ្ឌទី ១ បានចែងអំពី ចំណុចនេះដោយផ្ទាល់តែម្តង ។

ក្នុងករណីដែលបានជ្រើសរើសរបបលើកឡើង វិសាលភាពនៃអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងគឺជាបញ្ហា ដូច្នោះ ក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ មានចែងកម្រិតនូវវិសាលភាពនៃអ្នកដែលមានសិទ្ធិលើកឡើង ដែលមានខ្លឹមសារថា "មានតែបុគ្គលដែលមានផល ប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងការលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល" នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលទេ ដែលអាចលើក ឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះបាន ។ "បុគ្គលដែលមានផលប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងការលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល" នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល គឺជាបទដ្ឋានមួយអរូបី ប៉ុន្តែ ក៏មានការពិបាកក្នុង ការកំណត់ឱ្យច្បាស់លាស់អំពីវិសាលភាពអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងដែរ ដូច្នោះហើយមានការពិបាកនឹងជៀសនូវការប្រើឃ្នា ទូទៅណាស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ចែងជាក់ស្តែងអំពីបុគ្គលដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាបុគ្គលដែលមាន សិទ្ធិលើកឡើង ដូច្នោះ អាចមានគំនិតខ្លះដើម្បីបកស្រាយច្បាប់ ។

កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងអំពីវិសាលភាពនៃអានុភាពនៃការលើកឡើង ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលដែលអាចរួចផុតពី ករណីយកិច្ចដោយផ្ទាល់ដោយអាជ្ញាយុកាល លើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល នោះការរំលត់សិទ្ធិដោយអាជ្ញាយុកាលនឹងបាន សម្រេចជាស្ថាពរចំពោះបុគ្គលទាំងអស់ ហើយអានុភាពនៃការលើកឡើងនឹងមានភាពដាច់ខាត ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណី ដែលមានអ្នកធានាដោយវត្ថុ អានុភាពនៃការរំលត់សិទ្ធិដោយអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិក៏មានឥទ្ធិពលលើអ្នកធានា ដោយវត្ថុនោះដែរ ហើយសិទ្ធិប្រាតិភោគក៏ត្រូវបានរលត់ដែរ ។

រីឯចំពោះករណីដែលអ្នកដែលមានសិទ្ធិលើកឡើងក្រៅពីកូនបំណុល បានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ លើបំណុលវិញ មាត្រានេះបានចែងថា អានុភាពនៃការលើកឡើងមានលក្ខណៈមិនដាច់ខាត ក្នុងគោលគំនិតគោរពឆន្ទៈ របស់កូនបំណុល ស្តីពីបញ្ហាថា តើកូនបំណុលមានបំណងទទួលផលប្រយោជន៍ពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ្នកធានាដោយវត្ថុបានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបាន ធានា ក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកធានាដោយវត្ថុ និង ម្ចាស់សិទ្ធិប្រាតិភោគ សិទ្ធិលើបំណុលនោះនឹងរលត់ ហើយអ្នកធានា ដោយវត្ថុ នឹងរួចពីបន្ទុកលើវត្ថុដែលត្រូវបានដាក់ធានានោះ តែចំពោះបញ្ហាថា តើកូនបំណុលទទួលនូវអានុភាពនៃ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះដែរ ឬទេនោះ គឺជាបញ្ហាដែលកូនបំណុលសាមីខ្លួនត្រូវសម្រេចដោយខ្លួនឯង មានន័យថា កូនបំណុលអាចយកជម្រើសមិនលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល ហើយមិនទទួលនូវផលប្រយោជន៍ពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់ សិទ្ធិនោះបាន ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

ចំពោះកថាខណ្ឌទី ១ សូមមើលមាត្រា ៩៣៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា និង មាត្រា ១៤៥ នៃ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (រីឯមាត្រា ២៧ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ វិញ បានចែងផ្ទុយទៅវិញ) ។

មាត្រា ៤៨៧._ ការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មិនអាចបោះបង់ចោលជាមុនបានទេ ។ មានតែផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលបានសម្រេចហើយទេ ទើបអាចបោះបង់ចោលបាន ។

(កំណត់)

ទោះបីជាបានឱ្យកូនបំណុលធ្វើការសន្យាថា ត្រូវតែសងបំណុលនោះ ទោះជាបានសម្រេចនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះ ដោយមិនឱ្យលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះក៏ដោយ ក៏ការព្រមព្រៀងបែបនេះ ត្រូវទុកជាមោឃៈដោយវាក្យខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះដែរ ។ នេះគឺដោយសារតែប្រសិនបើទទួលបាននូវការសន្យាពិសេសនេះទៅ ម្ចាស់បំណុលនឹងចាប់ចំណុចខ្សោយរបស់កូនបំណុល ដោយបង្ខំថា បើមិនព្រមចំពោះការសន្យាពិសេសនេះទេ មិនអាចបង្កើតកិច្ចសន្យានេះទេ ហើយការធ្វើបែបនេះនឹងធ្វើឱ្យរបបអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះលែងមានន័យទៅវិញ ។

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នេះ មិនមែនត្រូវបានធ្វើ "ជាមុន" ទេ ការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះ នឹងមានអានុភាព ។ មានន័យថា ក្រោយពេលដែលអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលបានកន្លងផុតទៅ អាចបោះបង់នូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនោះបាន (វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ) ។

បន្ទាប់មក ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលមិនបានដឹងថា អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលបានកន្លងផុតទៅហើយ ហើយបានសន្យាចំពោះម្ចាស់បំណុលថា "ដាច់ខាតនឹងសងកាតព្វកិច្ច" នោះ តែក្រោយពីនោះ កូនបំណុលបានដឹងថា អំឡុងពេលនោះបានកន្លងផុតទៅហើយ ក្នុងករណីនេះ តើគួរអនុញ្ញាតឱ្យកូនបំណុលបដិសេធមិនសងដោយលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនោះដែរ ឬទេ ? ការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលបានកំណត់នៅក្នុងវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ គឺជាការបង្ហាញឆន្ទៈមិនទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលក្រោយពេលដែលបានដឹងថា អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិបានកន្លងផុត ហេតុដូច្នោះ ករណីឧទាហរណ៍នេះមិនមែនជាករណីដែលបានបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលទេ ហេតុនេះហើយបញ្ញត្តិនៃវាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះ មិនត្រូវយកមកអនុវត្តទេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការដោះស្រាយករណីនេះ ត្រូវប្រគល់ទៅឱ្យអ្នកបកស្រាយក្រមរដ្ឋប្បវេណីកម្ពុជាវិញ ។ ពេលដែលបានបង្ហាញឆន្ទៈ "នឹងសងដាច់ខាតនូវកាតព្វកិច្ច" នោះម្តងហើយ អាចគិតឃើញថា ការដកពាក្យសុំដីវិញ ដោយបដិសេធនូវការសងនោះ ដោយលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនេះ ជាអំពើមួយផ្ទុយនឹងគោលការណ៍នៃភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់ដែរ (តាមការបកស្រាយក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ចំពោះ

ករណីឧទាហរណ៍នេះ កូនបំណុលនឹងបាត់បង់នូវសិទ្ធិលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនេះ តាមគោលការណ៍នៃ ភាពសុចរិត និង ភាពស្មោះត្រង់) ។

មាត្រានេះគឺជាបញ្ញត្តិដែលចែងអំពីអានុភាពនៃការសន្យាពិសេសដែលបោះបង់ចោលជាមុន នូវផលប្រយោជន៍នៃ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល តែមិនមែនជាបញ្ញត្តិចែងផ្ទាល់អំពីអានុភាពនៃការសន្យាពិសេសដែលធ្វើឱ្យមាន ការពិបាកក្នុងការសម្រេចនូវអាជ្ញាយុកាល ដោយការពន្យារអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនោះទេ (ឧទាហរណ៍ ដូចជាការ សន្យាពិសេស ដោយកំណត់អំឡុងពេល ១០ ឆ្នាំ សម្រាប់អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល) ។ ដូច្នេះហើយ ចំពោះ អានុភាពនៃការសន្យាពិសេសនេះ ត្រូវធ្វើការវិនិច្ឆ័យទៅតាមគោលការណ៍ច្បាប់ទូទៅ ។ ប៉ុន្តែ ពេលអនុវត្តគោលការណ៍ ច្បាប់ទូទៅនេះ ត្រូវពិចារណាឱ្យបានហ្មត់ចត់នូវគោលគំនិតនៃមាត្រានេះ ហើយជាទូទៅ ភាគច្រើនត្រូវតែបដិសេធនូវ អានុភាពនៃការសន្យាពិសេសប្រភេទនេះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ មានករណីខ្លះ ដូចជាករណីដែលមានការកំណត់អំឡុងពេល ១០ ឆ្នាំ សម្រាប់អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះប្រាក់បញ្ញើនៅធនាគារ ដោយការសន្យាពិសេសរវាងធនាគារ និង អ្នកធ្វើប្រាក់នៅធនាគារ ជាអាទិ៍ ដែលមិនគួរបដិសេធនូវអានុភាពនៃការសន្យាប្រភេទនេះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៨៨._ វិសាលភាពនៃជនដែលទទួលបានអានុភាពនៃការបោះបង់ចោលនូវផល ប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាល នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មានអានុភាពតែរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងដែលបានបោះបង់ចោល នូវផលប្រយោជន៍នោះតែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា អានុភាពនៃការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាល ជាអានុភាពមិនដាច់ខាត ។ មានន័យថា ខុសពីការលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាល មិនត្រឹមតែការបោះបង់ចោលនូវផលប្រយោជន៍នៃអាជ្ញាយុកាលដោយ "តតិយជន" សូម្បីការបោះបង់ចោលដោយ "សាមីខ្លួនផ្ទាល់" ក៏ដោយ ក៏ការបោះបង់ចោលនោះមានអានុភាពមិនដាច់ ខាតដែរ ។

មាត្រា ៤៨៩._ ហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវផ្អាកក្នុងករណីដូចតទៅ :

ក-ការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ ការចូលរួមក្នុងនីតិវិធីធនក្ស័យ ឬ ការអនុវត្តសិទ្ធិដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែល ។

ខ-សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារ ។

គ-ការទទួលស្គាល់កាតព្វកិច្ច ដោយការសងមួយផ្នែក ការបង់ការប្រាក់ ការដាក់ប្រាក់ភោគ ឬ វិធីផ្សេង ។

(កំណត់)

ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល គឺជាការបញ្ឈប់ដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាល ក្នុងករណីដែលមានហេតុកំណត់មួយចំនួន (ហេតុនៃការផ្អាក) ដែលត្រូវបានយល់ឃើញថា មិនគួរឱ្យអាជ្ញាយុកាលនោះមានដំណើរការបន្តទៀត ។ ក្នុងករណីនេះ ការផ្អាកនូវអាជ្ញាយុកាល គឺមិនត្រឹមតែផ្អាកដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនោះមួយរយៈពេលទេ គឺចាត់ទុកថា អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលដែលមានដំណើរការកន្លងមកនេះ ពុំមានអត្ថន័យតាមផ្លូវច្បាប់ ។ ដូច្នេះហើយ ពេលដែលហេតុនៃការផ្អាកនោះ រលត់ទៅ អំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនឹងចាប់ផ្តើមមានដំណើរការជាថ្មីម្តងទៀត ។

មាត្រានេះចែងថា ហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលមានបីប្រភេទ ។

ក្នុងចំណោមនោះ ចំណុច ក គឺជាប្រភេទមួយប្រហាក់ប្រហែលនឹង "ការទាមទារ" ដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ១៤៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើគ្រាន់តែបញ្ញត្តិថា "ការទាមទារ" ប៉ុណ្ណោះទៅ មិនមែនជាវិធីបញ្ញត្តិមួយដែលស្រួលយល់ទេ ហេតុនេះហើយ ក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ មិនប្រើពាក្យ "ការទាមទារ" ទេ តែបានលើកឡើងនូវហេតុនៃការផ្អាកនីមួយៗ ។ មានន័យថា ក្នុងចំណុច ក នេះ ចង្អុលបង្ហាញករណីជាក់ស្តែងនៃ "ការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ" និង "ការចូលរួមក្នុងនីតិវិធីធនក្ស័យ" ហើយបន្ថែម "ការអនុវត្តសិទ្ធិដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែល" ដើម្បីគ្របដណ្តប់ករណីផ្សេងៗ ។ ម្យ៉ាងទៀត "ការដាស់តឿន" ដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៩៥ នៃក្រមនេះ ពុំមែនជាហេតុនៃការផ្អាកទេ គឺជាហេតុនៃការបង្កការសម្រេចនូវអាជ្ញាយុកាល ហេតុនេះហើយ មិនបញ្ចូលក្នុងចំណុច ក ទេ ។

ចំណុច ខ បានលើកឡើងនូវសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ និង សកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារ ។ សកម្មភាពទាំងពីរនេះ សុទ្ធតែជាការអះអាងសិទ្ធិយ៉ាងខ្លាំង ហេតុនេះហើយ សកម្មភាពទាំងនេះត្រូវជាហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ។ សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ គឺជាការរឹបអូស ឬ ការអនុវត្តដោយបង្ខំនូវសិទ្ធិទាមទារដែលមិនមានគោលបំណងឱ្យសងជាប្រាក់ (ឧទាហរណ៍ សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំនូវសិទ្ធិទាមទារឱ្យប្រគល់អចលនវត្ថុ) រីឯសកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារ សំដៅទៅលើការរឹបអូសជាបណ្តោះអាសន្ន និង ការចាត់ចែងជាបណ្តោះអាសន្ន ។ ការលក់ដោយបង្ខំដែលជាការអនុវត្តសិទ្ធិប្រតិភោគ ក៏ជាហេតុមួយនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលដែរ ដោយសារនីតិវិធីនោះត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការរឹបអូស ។

ពេលដែលអានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលកើតឡើងនោះ ចំពោះការរឹបអូស គឺពេលដែលបានដាក់ពាក្យសុំឱ្យ

អនុវត្តដោយបង្ខំ រីឯចំពោះការចាត់ចែងរក្សាការពារវិញ គឺពេលដែលបានដាក់ពាក្យសុំឱ្យចេញដីកាសម្រេច ។

ចំណុច គ ចែងអំពីការទទួលស្គាល់ ។ ការទទួលស្គាល់ គឺជាការទទួលស្គាល់នូវអត្ថិភាពនៃកាតព្វកិច្ច ដោយកូនបំណុល ។ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលបានទទួលស្គាល់នូវកាតព្វកិច្ច ដោយសកម្មភាពរបស់ខ្លួន ចាំបាច់ត្រូវការពារផលប្រយោជន៍របស់ម្ចាស់បំណុលដែលអាចរង់ចាំ ហើយមិនអនុវត្តសិទ្ធិដោយមានជំនឿទៅលើសកម្មភាពនោះ ផ្ទុយទៅវិញ មិនសូវមានការចាំបាច់ការពារផលប្រយោជន៍កូនបំណុលទេ ដូច្នេះហើយ នេះគឺជាហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ។ ក្នុងចំណុច គ នេះ ប្រសិនបើចែងតែ "ការទទួលស្គាល់" ប៉ុណ្ណោះ គឺមិនច្បាស់លាស់ទេ ហេតុនេះហើយបានជាក្នុងនេះ មានបន្ថែមឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងនៃការទទួលស្គាល់ ដូចជា "ការសងមួយផ្នែក ការបង់ការប្រាក់ ការដាក់ប្រាក់ភោគ" ហើយបានបន្ថែម "ការទទួលស្គាល់ដោយវិធីផ្សេង" ផងដែរ ដើម្បីគ្របដណ្តប់ករណីផ្សេងៗ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ុង, មាត្រា ៩៣១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា, វាក្យខណ្ឌទី ២ មាត្រា ២៦ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨ (ស្តីពីចំណុច ក)

មាត្រា ៤៩០.- វិសាលភាពនៃជនដែលទទួលបានអាស្រ័យការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ប្រសិនបើហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល កើតឡើងចំពោះកូនបំណុល អ្នកដទៃទៀតមិនអាចបដិសេធនូវអាស្រ័យការផ្អាកនេះបានទេ ។ ប្រសិនបើហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល កើតឡើងចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើង ក្រៅពីកូនបំណុល អាស្រ័យការផ្អាកនេះត្រូវកើតឡើង តែរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងតែប៉ុណ្ណោះ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានចែងអំពីអាស្រ័យការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដូចតទៅ ។ ប្រសិនបើការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលកើតឡើងចំពោះកូនបំណុល ការផ្អាកនេះនឹងមានអាស្រ័យដាច់ខាត ហើយក៏មានអាស្រ័យចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងដទៃទៀតដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើការផ្អាកនោះកើតឡើងចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងក្រៅពីកូនបំណុល អាស្រ័យការផ្អាកនោះមិនមែនជាអាស្រ័យដាច់ខាតទេ ។ ឧទាហរណ៍ ទោះបីជាម្ចាស់បំណុលបានបង្កើតនូវអចលនវត្ថុដែលអ្នកធានាដោយវត្ថុបានដាក់ជាកម្មវត្ថុនៃហិរញ្ញវត្ថុក៏ដោយ ក៏អាស្រ័យការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដោយសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំនេះ កើតឡើងតែរវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកធានាដោយវត្ថុប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវចាត់ទុកថា ពុំមានការផ្អាកនូវអាជ្ញាយុកាលចំពោះកូនបំណុលទេ (ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីនេះ ត្រូវប្រយ័ត្នដល់ករណី

លើកលែងនៃមាត្រា ៤៩៣) ។

ការដែលបានចែងថា ប្រសិនបើការផ្អាកបានកើតឡើងចំពោះកូនបំណុល អានុភាពនៃការផ្អាកនេះក៏ត្រូវមានចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងដទៃទៀតនេះ គឺដោយសារតែ បើទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិលើកឡើងនៃអាជ្ញាយុកាល ចំពោះអ្នកដទៃក្រៅពីកូនបំណុល ហើយមិនទទួលស្គាល់នូវអានុភាពនៃការផ្អាកនៃអាជ្ញាយុកាលដែលកើតឡើងរវាងម្ចាស់បំណុល និងកូនបំណុលនោះ ឱ្យមានអានុភាពចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិលើកឡើងដែរនោះទេ នឹងពុំមានតុល្យភាពឡើយ ។

មាត្រា ៤៩១.- ការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ

ការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការមិនត្រូវបង្កើតអានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលឡើយ ក្នុងករណីដែលបណ្តឹងត្រូវបានលើកចោល ឬ ត្រូវបានដកវិញ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលបណ្តឹងត្រូវបានលើកចោល ឬ ត្រូវបានដកវិញ ការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការពុំបង្កើតនូវអានុភាពផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលឡើយ ។ ការលើកចោលនូវបណ្តឹងក្នុងនេះ គឺមិនត្រឹមតែការលើកចោលដោយមូលហេតុខាងនីតិវិធី ដូចជាខុសសមត្ថកិច្ចសាលាជម្រះក្តី ជាដើមទេ គឺមានរួមទាំងការច្រានចោលនូវបណ្តឹងដោយមូលហេតុសារធាតុផងដែរ ។

យោងតាមមាត្រានេះ ទោះបីជាក្នុងករណីដែលការទាមទារតាមផ្លូវបណ្តឹងមិនបង្កើតអានុភាពនៃការផ្អាកក៏ដោយពេលដែលពាក្យបណ្តឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅដល់ភាគីម្ខាងទៀត នោះយោងតាមមាត្រា ៤៩៥ អាចមានការបង្កការសម្រេចនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយចាត់ទុកថាជាការដាស់តឿនតាមផ្លូវតុលាការ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៤៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩២.- ការលុបចោលនូវការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ការចាត់ចែងរក្សាការពារ

ក្នុងករណីដែលការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ការរក្សាការពារ ត្រូវបានលុបចោលតាមពាក្យសុំរបស់ភាគី ឬ ដោយការខ្វះលក្ខខ័ណ្ឌតាមផ្លូវច្បាប់ ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ដោយសកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារនេះ ត្រូវចាត់ទុកថា មិនបានកើតឡើងឡើយ ។

(កំណត់)

ក្នុងករណីដែលសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងរក្សាការពារមិនបានសម្រេច ដោយសារការលុបចោលនូវការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ការចាត់ចែងរក្សាការពារ ការទទួលស្គាល់នូវអានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ គឺជាការមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ មាត្រានេះបានចែងច្បាស់លាស់អំពីចំណុចនេះ ។

ក្នុងករណីដែលមានការលុបចោលនូវការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ការចាត់ចែងអនុវត្តការចាត់ចែងរក្សាការពារដោយការដកពាក្យសុំឱ្យអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ពាក្យសុំឱ្យចេញដីកាសម្រេចចាត់ចែងរក្សាការពារដោយអ្នកមានសិទ្ធិការផ្អាកនឹងត្រូវលែងមានអានុភាព ។

ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងករណីដែលមានការលុបចោលនូវនីតិវិធីអនុវត្តដោយបង្ខំ ការលុបចោលនូវការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំដែលបានធ្វើរួចហើយ ឬ ការលុបចោលនូវដីកាសម្រេចចាត់ចែងរក្សាការពារដោយពាក្យសុំតវ៉ា ជាដើម ត្រូវពិចារណាមើលថា តើអាចថាការអនុវត្តសិទ្ធិនោះត្រឹមត្រូវ ឬទេ ហើយធ្វើការវិនិច្ឆ័យថា តើអានុភាពនៃការផ្អាកបានបាត់បង់ឬទេ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីនៃការលុបចោលនូវការចាត់ចែងអនុវត្តដោយបង្ខំដោយការដាក់ប្រាតិភោគ ការលុបចោលការអនុវត្តវិបអូសជាបណ្តោះអាសន្នដោយធ្វើប្រាក់រំដោះពីការវិបអូសជាបណ្តោះអាសន្ន ឬ ការលុបចោលនូវដីកាសម្រេចចាត់ចែងជាបណ្តោះអាសន្នដោយការដាក់ប្រាតិភោគ ជាអាទិ៍ ត្រូវបកស្រាយថា អានុភាពនៃការផ្អាក មិនបាត់បង់ទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ២១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ុង

មាត្រា ៤៩៣._ សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារ ដែលធ្វើឡើង ចំពោះបុគ្គល ក្រៅពីកូនបំណុល

សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងការរក្សាការពារដែលធ្វើឡើង ចំពោះបុគ្គលក្រៅពីកូនបំណុល ត្រូវបង្កើតអានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល លុះត្រាតែសកម្មភាពនោះ ត្រូវបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ជាករណីលើកលែងនៃគោលការណ៍នៃមាត្រា ៤៩០ ទោះបីជាសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងរក្សាការពារត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះអ្នកក្រៅពីកូនបំណុលក៏ដោយ ប្រសិនបើសកម្មភាពនោះត្រូវបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុល ក៏អានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនឹងកើតឡើងចំពោះកូនបំណុលដែរ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានវិបអូសអចលនវត្ថុដែលជាប់ហ៊ុំប្តូរតែកដែលបានផ្តល់ដោយអ្នកធានាដោយវត្ថុ ឬ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានវិបអូសទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូនបំណុលដែលស្ថិតនៅក្រោមការកាន់កាប់របស់

តតិយជន ប្រសិនបើបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុល អានុភាពនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនឹងកើតឡើង ចំពោះកូនបំណុល ។ ម្យ៉ាងទៀត ការជូនដំណឹងនៃករណីនេះ គឺមិនមែនមានតែការជូនដំណឹងពីម្ចាស់បំណុលដែលបានធ្វើ សកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ ធ្វើសកម្មភាពចាត់ចែងរក្សាការពារប៉ុណ្ណោះទេ មានរួមទាំងការជូនដំណឹងពីតុលាការ ផងដែរ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៤.- ដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ក្រោយការផ្អាក

១-អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានផ្អាក នឹងចាប់ផ្តើមគិត ជាថ្មីម្តងទៀត ក្រោយពីហេតុនៃការផ្អាកបានចប់ ។

២-អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានផ្អាកដោយការទាមទារ តាមផ្លូវតុលាការ នឹងចាប់ផ្តើមគិតជាថ្មីម្តងទៀត បន្ទាប់ពីសេចក្តីសម្រេចចូលជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

ទោះបីជាអាជ្ញាយុកាលត្រូវបានផ្អាក ដោយសារហេតុនៃការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល (មាត្រា ៤៨៩) បានកើតឡើងក៏ដោយ ប្រសិនបើស្ថានភាពអង្គហេតុដែលជាមូលដ្ឋាននៃអាជ្ញាយុកាលមានអត្ថិភាព អាជ្ញាយុកាល នឹងមានដំណើរការជាថ្មី ចាប់ពីពេលដែលហេតុនៃការផ្អាកនោះចប់ (កថាខណ្ឌទី ១) ។

ពេលដែលហេតុនៃការផ្អាកបានចប់ គឺពេលដែលសេចក្តីសម្រេចបានចូលជាស្ថាពរ ចំពោះករណីដែលជាការទាមទារ តាមផ្លូវតុលាការ (កថាខណ្ឌទី ២) ។ ចំពោះករណីនៃសកម្មភាពអនុវត្តដោយបង្ខំ ឬ សកម្មភាពចាត់ចែងរក្សាការពារ គឺពេលដែលបានបញ្ចប់នីតិវិធីនោះ ។ ចំពោះករណីទទួលស្គាល់វិញ ហេតុនៃការផ្អាកបានចប់ ព្រមគ្នានឹងពេលដែល អានុភាពនៃការផ្អាកកើតឡើង ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៥.- ការបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលដោយការដាស់តឿន និង ដោយការ ដាស់តឿនតាមផ្លូវតុលាការ

១-ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិ បានដាស់តឿន នៅពេលណាមួយក្នុងអំឡុង ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលរំលត់សិទ្ធិ

លើបំណុលនោះមិនត្រូវបានសម្រេចចំពោះអ្នកនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ បន្ទាប់ពីការដាស់តឿនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាអ្នកមានសិទ្ធិដាស់តឿនម្តងទៀតក៏ដោយ ក៏មិនអាចពន្លឺតការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយការដាស់តឿនម្តង ទៀតនោះដែរ ។

២-ទោះបីជាការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ មិនបង្កើតអានុភាពនៃការផ្អាកអាជ្ញា- យុកាល ដោយសារការលើកចោលបណ្តឹង ឬ ការដកពាក្យបណ្តឹងក៏ដោយ ក៏ត្រូវចាត់ទុក ថា អ្នកប្តឹងបានដាស់តឿនជាបន្ត ចាប់ពីពេលដែលពាក្យបណ្តឹងត្រូវបានបញ្ជូន ទៅភាគី ម្ខាងទៀត រហូតដល់ពេលដែលបណ្តឹងនោះត្រូវបានលើកចោល ឬ ពេលដែលពាក្យ បណ្តឹងនោះត្រូវបានដកដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល នោះមិនត្រូវបានសម្រេចចំពោះអ្នកនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ បន្ទាប់ពីការ លើកចោលបណ្តឹង ឬ ការដកពាក្យបណ្តឹងឡើយ ។

៣-ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិបានអះអាងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ក្នុងនាមជាចុងចម្លើយក្នុង បណ្តឹងនោះ ត្រូវចាត់ទុកថា អ្នកនោះដាស់តឿនជាបន្ត ក្នុងពេលដែលបណ្តឹងនោះកំពុង ចាត់ការ ចាប់ពីពេលដែលអ្នកនោះ អះអាងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ អាជ្ញាយុកាល នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះមិនត្រូវសម្រេចចំពោះអ្នកនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំ មួយ) ខែ បន្ទាប់ពីសាលក្រម ឬ សាលដីកានៃបណ្តឹងនោះចូលជាស្ថាពរ ។

(កំណត់)

បញ្ញត្តិចាប់ពីមាត្រានេះ ដល់មាត្រា ៤៩៨ ចែងស្តីពីការបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល ។ ការបង្កង់ គឺជា ការបញ្ឈប់នៃដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាលតែក្នុងអំឡុងពេលដែលត្រូវបង្កង់នោះប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ ខុសពីការផ្អាក អំឡុងពេល ដែលបានកន្លងផុតទៅ មិនមែនគ្មានន័យទេ ។ ការបង្កង់នូវអាជ្ញាយុកាលគឺគ្រាន់តែជាការធ្វើកុំឱ្យអាជ្ញាយុកាលបានសម្រេច ប៉ុណ្ណោះ មានន័យថា គ្រាន់តែជាការបញ្ឈប់នូវដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាល នៅដំណាក់កាលចុងក្រោយដែលជាពេល បញ្ចប់នៃអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ។

ក្រមនេះបានជ្រើសរើសយករបបបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល តែមិនបានយកជ្រើសរើសរបបបង្កង់ដំណើរការនៃ អាជ្ញាយុកាលទេ ។

កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ បានចែងថា នៅពេលដែលអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ជិតកន្លងផុតទៅ ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិបាននឹកឃើញបញ្ហានេះ តែពុំមានពេលវេលាដើម្បីចាត់ចែងឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាល

ដូចជាការធ្វើបណ្តឹង ជាអាទិ៍ ពេលនោះ អ្នកមានសិទ្ធិអាចទទួលបាននូវការព្យួរពេលពេលវេលា ៦ ខែ ស្តីពីការសម្រេច អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិ ដោយការដាស់តឿនកូនបំណុល (មានន័យថា ការទាមទារក្រៅតុលាការ) ។ អ្នកមានសិទ្ធិ អាចចាត់វិធានការផ្អាកដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៨៤ ដើម្បីពិគ្រោះនឹងអ្នកច្បាប់ ដូចជាមេធាវី ជាអាទិ៍ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែនោះ ។ មាត្រា ១៥៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជំនុំជម្រះស្តីពីការផ្អាកអាជ្ញាយុកាលមិនពេញលេញមួយ តាមរយៈការដាស់តឿន ប៉ុន្តែ មាត្រានេះបានយល់ឃើញថា តួនាទីនៃការដាស់តឿន គឺការចាត់វិធានការដើម្បីរក ពេលវេលា ដើម្បីធ្វើវិធានការផ្អាកជាផ្លូវការ ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះបានចែងថា ការដាស់តឿន គឺជាហេតុមួយនៃ ការបង្កការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល ។

ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើចែងឱ្យអាចពន្យារនូវការសម្រេចនៃអាជ្ញាយុកាលម្តង ៦ ខែ តាមរយៈការដាស់តឿនជាបន្ត បន្ទាប់រាល់ពេលទៅ គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ពេលត្រូវសងនៅចុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០០១ ក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលបានដាស់តឿននៅចុងខែ មេសា ឆ្នាំ ២០០៦ ប្រសិនបើម្ចាស់បំណុល អាចដាស់តឿនម្តងទៀតនៅចុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំដដែល ដើម្បីពន្យារពេលសម្រេចអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដល់ចុងខែ មីនា ឆ្នាំ ២០០៧ បាន ហើយប្រសិនបើឱ្យអាចធ្វើការដាស់តឿនជាបន្តបន្ទាប់ដូចនេះ គឺអាចរារាំងមិនឱ្យ អាជ្ញាយុកាលនោះសម្រេចទាល់តែសោះបាន ដូច្នោះ មិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ក្នុងន័យនេះ វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃកថាខណ្ឌទី ១ បានចែងថា “ ទោះបីជាអ្នកមានសិទ្ធិដាស់តឿនម្តងទៀតក៏ដោយ ក៏មិនអាចពន្យារពេលសម្រេចអាជ្ញាយុកាលរំលត់សិទ្ធិ លើបំណុល ដោយការដាស់តឿនម្តងទៀតនោះដែរ ” ។ ប៉ុន្តែ វាក្យខណ្ឌទី ២ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះ មិនមែនចែង ចំពោះករណីដែលម្ចាស់បំណុលដាស់តឿនម្តងទៀត នៅក្នុងអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដើមទេ ហេតុដូច្នោះ ឱ្យតែក្នុងអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលដើមនេះ អាចធ្វើការដាស់តឿន (ការទាមទារក្រៅតុលាការ) ប៉ុន្មានដង ក៏បានដែរ ហើយអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលមិនត្រូវបានសម្រេច ក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ បន្ទាប់ពីការ ដាស់តឿនចុងក្រោយទេ ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីខាងលើនេះ ម្ចាស់បំណុលដែលបានដាស់តឿននៅចុងខែ មេសា ឆ្នាំ ២០០៦ បានធ្វើការដាស់តឿនទៀត នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ ឧសភា ហើយបន្ទាប់មក នៅចុងខែ ឧសភា ឆ្នាំដដែល ជាបន្តបន្ទាប់ ក្នុងករណីនេះ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មិនត្រូវបានសម្រេចបានមុនចុងខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំដដែលទេ ។

កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះបានចែងទទួលស្គាល់នូវអានុភាពនៃការបង្កការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល ក្រោមលក្ខខណ្ឌ មួយចំនួន ទោះបីជាការទាមទារតាមផ្លូវតុលាការ មិនបានបង្កើតអានុភាពផ្អាកអាជ្ញាយុកាល ដោយការលើកចោលបណ្តឹង ឬ ដោយការដកពាក្យបណ្តឹងក៏ដោយ ។ ក្រោយពេលមានការលើកបណ្តឹងចោល ជាអាទិ៍ ប្រសិនបើចង់ដាក់ពាក្យបណ្តឹងទី ២ តែអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដើម បានកន្លងផុតទៅ ហើយថែមទាំងអំឡុងពេល ៦ ខែ បន្ទាប់ពី ការដាស់តឿន ក៏បានកន្លងផុតទៅ ការចែងថា មិនមានវិធីសម្រាប់ឱ្យអ្នកមានសិទ្ធិអាចចាត់ចែងបានទេ មិនត្រឹមត្រូវទេ ហេតុដូច្នោះ កថាខណ្ឌទី ២ នេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ។

ចំពោះករណីដែលអ្នកមានសិទ្ធិ អះអាងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ក្នុងនាមជាចុងចម្លើយ នៅក្នុងបណ្តឹង ក៏អានុភាពនៃការបង្ក

ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល គួរតែត្រូវបានទទួលស្គាល់ដូចគ្នាដែរ ។ ហេតុដូច្នោះ កថាខណ្ឌទី ៣ នៃមាត្រានេះបានចែងអំពី ចំណុចនេះ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៦.- ការបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលចំពោះ អនីតិជន ឬ ជននៅក្រោមអាណាព្យាបាលទូទៅ

ប្រសិនបើអនីតិជន ឬ ជននៅក្រោមអាណាព្យាបាលទូទៅ គ្មានអ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ នៅពេលណាមួយ ក្នុងអំឡុង ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេល នៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល នោះ មិនត្រូវបានសម្រេច ចំពោះអ្នកនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ បន្ទាប់ពីពេល ដែលអ្នកនោះក្លាយទៅជាសមត្ថជន ឬ ពេលដែលអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ត្រូវ បានជ្រើសតាំងឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានចែងថា ប្រសិនបើអនីតិជន ឬ ជននៅក្រោមអាណាព្យាបាលទូទៅ គ្មានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បាន កំណត់ នៅពេលណាមួយក្នុងអំឡុង ៦ ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះ មិនត្រូវបានសម្រេចចំពោះអ្នកនោះ ក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ បន្ទាប់ពី ពេលដែលអ្នកនោះ ក្លាយទៅជាសមត្ថជន ឬ ពេលដែលអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ត្រូវបានជ្រើសតាំងឡើយ ។ ប្រសិនបើអនីតិជន ឬ ជននៅក្រោមអាណាព្យាបាលទូទៅ ពុំមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ទេ ពុំអាចចាត់វិធានការ ឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ហើយធ្វើឱ្យអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះបានសម្រេច ទៅ នឹងធ្វើឱ្យបាត់បង់ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកទាំងនោះយ៉ាងខ្លាំង ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះត្រូវបានរៀបចំឡើង ។

បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ ត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះករណីដែលចូលដល់ ៦ ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃ ការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលហើយ ហើយលែងមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ព្រមទាំងករណីដែលពុំមានអ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ មុនពេល ៦ ខែ នោះ ហើយនៅតែពុំមានអ្នកតំណាងនោះពេលចូលដល់ ៦ ខែផងដែរ ។

ក្នុងករណីដែលមានការអនុញ្ញាតឱ្យអនីតិជនប្រកបអាជីវកម្ម (មាត្រា ២០) ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលដែលពាក់ព័ន្ធនឹង អាជីវកម្មនោះ មិនត្រូវអនុវត្តមាត្រានេះទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត ជននៅក្រោមហិតុបត្តិអាចធ្វើសកម្មភាពឱ្យផ្អាកដោយខ្លួនឯងបាន ដូច្នោះហើយ មិនអាចទទួលនូវការ

ការពារតាមមាត្រានេះបានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៧.- ការបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលរវាងប្តីប្រពន្ធ

ចំពោះសិទ្ធិដែលសហព័ទ្ធម្ខាងមានលើសហព័ទ្ធម្ខាងទៀត អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មិនត្រូវបានសម្រេចក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ ក្រោយពីការរលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ឡើយ ។

(កំណត់)

តាមការជាក់ស្តែង រវាងប្តីប្រពន្ធ ការចាត់វិធានការឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលមិនមែនជាការងារស្រួលទេ ហេតុដូច្នោះមាត្រានេះបានចែងថា ចំពោះសិទ្ធិដែលសហព័ទ្ធម្ខាងមានលើសហព័ទ្ធម្ខាងទៀត អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល មិនត្រូវបានសម្រេច ក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ ក្រោយពីការរលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ឡើយ ។

ការរលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺក្រៅពីការរលាយដោយការលែងលះ មានរួមទាំងការរលាយដោយមរណភាពរបស់សហព័ទ្ធម្ខាង ដោយការប្រកាសអំពីការបាត់ខ្លួន និង ដោយការលុបចោលអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៥៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៨.- ការបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដោយសារមហន្តរាយធម្មជាតិ

ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិមិនអាចផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដោយសារការជួបប្រទះនូវគ្រោះមហន្តរាយធម្មជាតិ ឬ ប្រធានសក្តិផ្សេង នៅពេលណាមួយក្នុង ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនេះមិនត្រូវបានសម្រេច ក្នុងអំឡុងពេល ៦ (ប្រាំមួយ) ខែ បន្ទាប់ពីប្រធានសក្តិនោះ បានកន្លងផុតឡើយ ។

(កំណត់)

ប្រសិនបើអ្នកមានសិទ្ធិមិនអាចធ្វើវិធានការឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ដោយសារការជួបប្រទះ នូវគ្រោះមហន្តរាយធម្មជាតិ ដូចជាខ្យល់ព្យុះ រញ្ជួយផែនដី ទឹកជំនន់ ជាដើម ឬ "ប្រធានសក្តិផ្សេង" ដូចជា កុប្បកម្ម សង្គ្រាម ជាដើម នៅពេលណាមួយក្នុង ៦ ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនេះមិនត្រូវបានសម្រេច ក្នុងអំឡុងពេល ៦ ខែ បន្ទាប់ពីហេតុនោះបានកន្លងផុត ឡើយ ។

នៅក្នុងមាត្រា ១៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន បានចែងដោយប្រើឃ្លា "ពេលដែលអំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាល (នៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល) កន្លងផុតទៅ" ដូច្នេះហើយ ឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលប្រធានសក្តិបានកន្លងផុត ២ ថ្ងៃ មុនថ្ងៃផុតអាជ្ញាយុកាលនោះ មានការសង្ស័យថា មាត្រា ១៦១ មិនអាចអនុវត្តចំពោះករណីនេះបានទេ ។ រីឯក្នុងមាត្រា នេះវិញ មានឃ្លា "នៅពេលណាមួយក្នុង ៦ ខែ មុនពេលផុតអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល" ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់លាស់ថា ទោះបីជាហេតុដែលរារាំងមិនឱ្យធ្វើវិធានការឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលបានរលត់ មុនពេល ផុតអំឡុង ពេលអាជ្ញាយុកាលក៏ដោយ ប្រសិនបើពុំមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចាត់វិធានការឱ្យផ្អាក តាមទស្សនៈទូ ទៅនៃប្រតិបត្តិការជំនួញទេ ក៏អាចអនុវត្តរបបបង្កង់នូវការសម្រេចអាជ្ញាយុកាលបានដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត មាត្រា ១៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន បានចែងថា អាជ្ញាយុកាលមិនត្រូវបានសម្រេចក្នុងអំឡុងពេល "២ សប្តាហ៍" ឡើយ បន្ទាប់ពី ប្រធានសក្តិបានកន្លងផុតទៅ ។ ប៉ុន្តែ អំឡុងពេល "២ សប្តាហ៍" នេះ មិនមែនជាអំឡុងពេលដែលមានភាពសកលទេ ដូច្នេះហើយ ក្នុងនេះបានកំណត់ "៦ ខែ" ដើម្បីតម្រូវទៅនឹងមាត្រាផ្សេងទៀតស្តីពីការបង្កង់នូវការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល ផងដែរ ។

ម្យ៉ាងទៀត មិនត្រឹមតែមាត្រានេះទេ ចាប់ពីមាត្រា ៤៩៥ នៃក្រមនេះ ក៏បានជ្រើសរើសរបបបង្កង់នូវការសម្រេច អាជ្ញាយុកាលដែរ តែមិនបានជ្រើសរើសរបបបង្កង់ដំណើរការនៃអាជ្ញាយុកាល ដូចដែលប្រទេសអាស្ត្រីម៉ង់ ឬ ប្រទេស វៀតណាម បានជ្រើសរើសទេ (មាត្រា ២០៦ និង មាត្រា ២០៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់, ចំណុច b កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១៧០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីវៀតណាម) ។ មូលហេតុចម្បងក្នុងការជ្រើសរើសរបបបង្កង់ការសម្រេចអាជ្ញាយុកាល (ប្រសិនបើពន្យល់អំពីករណីនៃមាត្រា ៤៩៨) គឺដោយសារតែបានពិចារណាទៅឃើញថា មានការពិបាកនឹងគណនា អំឡុងពេលដែលមិនអាចធ្វើឱ្យផ្អាកអាជ្ញាយុកាលដោយសារប្រធានសក្តិ នាពេលក្រោយ ដើម្បីដកអំឡុងពេលនោះចេញពី អំឡុងពេលគណនាអាជ្ញាយុកាល ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ១៦១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៤៩៩.- តារកាលិកដើម្បីបំពេញនូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលផុតអាជ្ញាយុកាលនៃ
ការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល

ចំពោះតារកាលិកដែលត្រូវបានផ្តល់ ដើម្បីបំពេញនូវសិទ្ធិលើបំណុលដែលផុត
អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ទោះបីជាអ្នកនោះផ្តល់តារកាលិក ដោយមិន
បានដឹងថា ផុតអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលក៏ដោយ ក៏អ្នកនោះមិនអាចទាម
ទារឱ្យសងតារកាលិកនោះវិញឡើយ ។

(កំណត់)

ចំពោះអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ក្រុមនេះបានយករបបរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលជាសិទ្ធិសារធាតុ
មកធ្វើជាមូលដ្ឋាន (មាត្រា ៤៨០) ។ ដូច្នោះ ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្រោយពីអំឡុងពេល
អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិបានកន្លងផុតទៅ ដោយមិនបានលើកឡើងនូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិនោះ ករណីនេះ
នឹងបង្កើតនូវចម្ងល់មួយថា តើកូនបំណុលអាចទាមទារឱ្យប្រគល់វិញនូវតារកាលិកដែលខ្លួនបានផ្តល់ដោយផ្អែកលើមាត្រា
៧៣៨ (ការសងដោយគ្មានកាតព្វកិច្ច) ដែរ ឬទេ ? ហេតុដូច្នោះ មាត្រានេះបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ថា ទោះបីជា
អ្នកដែលផ្តល់តារកាលិក បានផ្តល់តារកាលិកនោះ ដោយមិនបានដឹងថា អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលនោះ
បានសម្រេចក៏ដោយ ក៏មិនអាចទាមទារឱ្យប្រគល់មកវិញបានទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ២៨ នៃក្រឹត្យ-ច្បាប់ លេខ ៣៨, មាត្រា ៩៣៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីចាស់របស់កម្ពុជា, កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា
២១៤ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស៊ីម៉ង់

មាត្រា ៥០០.- អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល
ឬ កម្មសិទ្ធិ

អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល ឬ កម្មសិទ្ធិ
មានអំឡុងពេល ១០ (ដប់) ឆ្នាំ លើកលែងតែក្នុងករណីដែលមានបញ្ញត្តិផ្សេងក្នុងក្រុមនេះ
ឬ ច្បាប់ ឬ បទដ្ឋានគតិយុត្តផ្សេង ។ បញ្ញត្តិស្តីពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល
ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ចំពោះអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ
ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល ឬ កម្មសិទ្ធិ ។

(កំណត់)

តើគួរកំណត់អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលប៉ុន្មានឆ្នាំជាការត្រឹមត្រូវនោះ គឺជាបញ្ហាមួយដែលមិនអាចរកចម្លើយសមហេតុសមផលបានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយពិចារណាអំពីតុល្យភាព និង អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលដែលមាន ៥ ឆ្នាំនោះ ហើយ ម្យ៉ាងទៀត ច្បាប់កម្ពុជាភាគច្រើន បានកំណត់ពេលវេលាខ្លីសម្រាប់អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិដូច្នោះហើយ ក្នុងមាត្រានេះ អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិ ក្រៅពីសិទ្ធិលើបំណុល ឬ កម្មសិទ្ធិត្រូវបានកំណត់ ១០ ឆ្នាំ ។

ម្យ៉ាងទៀត ជាគោលការណ៍ អំឡុងពេលអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល គឺ ៥ ឆ្នាំ (មាត្រា ៤៨២) រីឯកម្មសិទ្ធិវិញ មិនត្រូវរំលត់ដោយអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិទេ ។

ជំពូកទី ៩ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ការទទួលកាតព្វកិច្ច

ផ្នែកទី ១ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល

(កំណត់)

អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល (cession de créance) គឺជាការផ្ទេរសិទ្ធិលើបំណុលពីអនុប្បទាយី ទៅអនុប្បទានិកដោយរក្សានូវអត្តសញ្ញាណដើមនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។ ក្នុងន័យនេះ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ខុសគ្នាពីនវកម្ម (novation) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ក៏ខុសគ្នាផងដែរពីអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា ។ ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើដាក់បញ្ចូលនូវបញ្ញត្តិសម្រាប់កំណត់និយមន័យនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនៅក្នុងនេះ អាចមានការប្តូរម្តងទៀតនឹងមានការយល់ច្រឡំ ពីព្រោះនិយមន័យនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលមានការពិបាកយល់ និង ភាពអរូបី ។ ម្យ៉ាងទៀតដោយសារបញ្ញត្តិស្តីពីភាពដែលអាចធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងមាត្រាខាងក្រោមរួចហើយមិនចាំបាច់ឱ្យមានបញ្ញត្តិសម្រាប់កំណត់និយមន័យនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលទៀតទេ ។ ដូច្នោះហើយ ក្នុងក្រមនេះ មិនមានបញ្ញត្តិសម្រាប់កំណត់និយមន័យនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលទេ ក៏ប៉ុន្តែ ចាប់ផ្តើមដោយបញ្ញត្តិស្តីពីភាពដែលអាចធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការសន្យាពិសេសហាមមិនឱ្យធ្វើអនុប្បទាន ។

នៅក្នុងក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន មិនមែនមានតែបញ្ញត្តិស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលប៉ុណ្ណោះទេ ក៏ប៉ុន្តែ មានបញ្ញត្តិស្តីពីនវកម្មដោយផ្លាស់ប្តូរម្ចាស់បំណុលផងដែរ ទៅក្នុងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅនៃគន្ថិស្តីពីសិទ្ធិលើបំណុល ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំងមានបញ្ញត្តិស្តីពី " អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិអរូបិយផ្សេងទៀត (Du transport des créances et des autres droits incorporels) " នៅក្នុងជំពូកស្តីពីការលក់ទិញ ។ ក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្រ៊ីម៉ង់ ក៏មានបញ្ញត្តិផងដែរនូវបញ្ញត្តិស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ទៅក្នុងបទប្បញ្ញត្តិទូទៅនៃគន្ថិស្តីពីសិទ្ធិលើបំណុលដែរ ប៉ុន្តែ មិនមានបញ្ញត្តិស្តីពីនវកម្មទេ ។ ដោយហេតុនេះ ទោះបីជាក្រមនេះមានបញ្ញត្តិស្តីពីនវកម្ម (មាត្រា ៤៧៦ ដល់ មាត្រា ៤៧៨) ក៏ដោយក៏មាត្រាទាំងនេះគ្រាន់តែចែងអំពីករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានបង្កើតជំនួសកាតព្វកិច្ចចាស់ រវាងគូភាគីដែលប៉ុណ្ណោះ

ហើយគ្មានបញ្ញត្តិស្តីពីនូវកម្មដែលម្ចាស់បំណុល ឬ កូនបំណុល ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ ។

មាត្រា ៥០១.- ភាពដែលអាចធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការសន្យាពិសេស ហាមមិនឱ្យធ្វើអនុប្បទាន

១-សិទ្ធិលើបំណុល អាចធ្វើអនុប្បទានទៅឱ្យអ្នកផ្សេងបាន លើកលែងតែក្នុងករណី ដែលសិទ្ធិនោះមានលក្ខណៈមិនអាចធ្វើអនុប្បទានបាន ។ ក្នុងករណីនេះ អនុប្បទាននឹង ក្លាយជាម្ចាស់បំណុលថ្មី ។

២-ទោះបីជាសិទ្ធិលើបំណុលមានលក្ខណៈអាចធ្វើអនុប្បទានបានក៏ដោយ ក៏ភាគី អាចហាមមិនឱ្យធ្វើអនុប្បទាន ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈបានដែរ ។

៣-ការបង្ហាញឆន្ទៈដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ មិនអាច តតាំងចំពោះតតិយជនដែលមិនបានដឹងអំពីការបង្ហាញឆន្ទៈនោះបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិ នេះមិនត្រូវយកមកអនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលតតិយជននោះមានកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។

(កំណត់)

(១) សិទ្ធិលើបំណុល គឺខុសពីសិទ្ធិប្រត្យក្សត្រង់ថា សិទ្ធិប្រត្យក្សមានលក្ខណៈដាច់ខាត (សិទ្ធិដែលអាចតតាំងចំពោះ បុគ្គលគ្រប់រូប) និង អាចធ្វើអនុប្បទានបាន ដោយឡែកសិទ្ធិលើបំណុលវិញ មានតែភាពមិនដាច់ខាត (សិទ្ធិដែល អាចតតាំងបានតែចំពោះកូនបំណុល) ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិលើបំណុលអាចត្រូវគេគិតថា មិនអាចធ្វើអនុប្បទានបាន ។ កថាខណ្ឌ ទី ១ នៃមាត្រានេះ បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដោយចែងថា ជាគោលការណ៍ សិទ្ធិលើបំណុលអាចធ្វើអនុប្បទានបានដោយ សេរី ។ ក៏ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះក៏ចែងដើម្បីឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នដែរថា មានសិទ្ធិលើបំណុលខ្លះដែលមិនអាចធ្វើអនុប្បទានបានទេ ដោយសារតែសិទ្ធិលើបំណុលទាំងនោះ មានអត្ថន័យតែរវាងម្ចាស់បំណុល និង កូនបំណុលប៉ុណ្ណោះ ដោយផ្អែកទៅតាម លក្ខណៈនៃសិទ្ធិលើបំណុលនោះ ។

(២) កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ភាគីអាចធ្វើការសន្យាពិសេសហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលបាន ។ កថាខណ្ឌទី ៣ ចែងថា ការបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការសន្យាហាមមិនឱ្យធ្វើអនុប្បទាន មិនអាចតតាំងចំពោះតតិយជនដែល មិនបានដឹងអំពីការណ៍នោះឡើយ (លើកលែងតែតតិយជននោះមិនបានដឹងដោយសារមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ) ។ ការលើក លែងចំពោះករណីដែលតតិយជននោះមានកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ត្រូវបានចែងឡើងដោយយោងទៅលើទ្រឹស្តីជាយុត្តិសាស្ត្ររបស់ ជប៉ុន ។

(៣) បញ្ញត្តិពិសេសស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលនឹងកើតមាននាពេលអនាគត ឬ សិទ្ធិលើបំណុលដែលប្រមូល ផ្តុំ មិនត្រូវបានរៀបចំដោយឡែកទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន, មាត្រា ១៦៨៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីបារាំង, មាត្រា ៣៩៩ និង មាត្រា ៤០០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីអាស្ត្រីម៉ង់ និង មាត្រា ១៦៤ នៃច្បាប់ស្តីពីកាតព្វកិច្ចរបស់ប្រទេសស្វីស

មាត្រា ៥០២._ ការបង្កើតអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល

អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវមានអានុភាព តែដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាង ម្ចាស់បំណុលដែលមានបំណងធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង អនុប្បទានិកប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីយកអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលនេះទៅតាំង ចំពោះកូនបំណុល និង តតិយជន ត្រូវមានលក្ខខណ្ឌតាំងដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៥០៣ (លក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ) ខាងក្រោមនេះ ។

(កំណត់)

(១) ស្របគ្នាទៅនឹងគោលការណ៍នៃការបង្ហាញឆន្ទៈ (មាត្រា ១៣៣) ដែលត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះការផ្លាស់ប្តូរសិទ្ធិប្រត្យក្ស (ដូចជា ការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ) វាក្យខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រានេះចែងថា អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ត្រូវបង្កើតអានុភាពដោយគ្រាន់តែមានការព្រមព្រៀងរវាងភាគីប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនតម្រូវឱ្យរៀបចំលិខិតកិច្ចព្រមព្រៀងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ តាមទម្រង់លិខិតយថាភូត (acte authentique) ឬ លិខិតឯកជន (acte sous seing privé) ទេ ។

(២) ទោះបីជាអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលមានអានុភាពដោយសារតែការព្រមព្រៀងគ្នារវាងភាគីប៉ុណ្ណោះក៏ដោយ ក៏វាក្យខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រានេះចែងថា អនុប្បទានិកត្រូវបំពេញលក្ខខណ្ឌតាំង ដើម្បីតាំងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុល ឬ តតិយជន ។ ចំពោះអត្ថន័យ និង ខ្លឹមសារនៃលក្ខខណ្ឌតាំង សូមមើលមាត្រាខាងក្រោម ។

មាត្រា ៥០៣._ លក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ

១-អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ មិនអាចតាំងចំពោះកូនបំណុល ឬ តតិយជនផ្សេងទៀតបានឡើយ បើអនុប្បទាយីមិនបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុល ឬ កូនបំណុលមិនបានយល់ព្រម ចំពោះអនុប្បទាយី ឬ អនុប្បទានិក ។

២-ការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រមដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ មិនអាចតាំងនឹងតតិយជន ក្រៅពីកូនបំណុលបានឡើយ បើមិនបានធ្វើឡើងដោយលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ។

(កំណត់)

(១) សិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ (nominative claim, créance nominative) គឺជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលម្ចាស់បំណុលត្រូវបានកំណត់ជាក់លាក់ ។ មានសិទ្ធិលើបំណុលច្រើនប្រភេទផ្សេងទៀតដូចជា សិទ្ធិលើបំណុលដែលកំណត់ការបញ្ជា (claim payable to order) ឬ សិទ្ធិលើបំណុលដែលមិនកំណត់ឈ្មោះ (claim payable to bearer) ។ សិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ គឺជាសិទ្ធិលើបំណុលដែលសាមញ្ញបំផុត ។ មាត្រានេះចែងអំពីលក្ខខណ្ឌដែលអនុប្បទានិកអាចតតាំងចំពោះតតិយជនបាន អំពីអានុភាពនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ទោះបីជាកូនបំណុលក៏ជាតតិយជន ក្រៅពីភាគីនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល (អនុប្បទាយីដែលជាម្ចាស់បំណុល និង អនុប្បទានិក) ផងដែរក៏ដោយ ក៏កូនបំណុលមានឋានៈខុសគ្នាពីតតិយជនដទៃដែរ ។ ដូច្នេះហើយ កថាខណ្ឌទី ១ និង កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីការចាត់ចែងផ្សេងគ្នាចំពោះជនទាំងពីរប្រភេទនេះ ។

(២) កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ មិនអាចតតាំងចំពោះកូនបំណុល ឬ តតិយជនផ្សេងទៀតបានទេ បើអនុប្បទាយីមិនបានជូនដំណឹងទៅកូនបំណុលអំពីអនុប្បទាននេះ ឬ បើកូនបំណុលមិនបានផ្តល់នូវការយល់ព្រមអំពីអនុប្បទាននេះ ចំពោះអនុប្បទាយី ឬ អនុប្បទានិក ។ ក្នុងករណីនេះ មិនមានការបញ្ជាក់អំពីទម្រង់នៃការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រមទេ ។ ដោយហេតុនេះ ការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រម អាចធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ឬ ដោយផ្ទាល់មាត់បាន ។ ដរាបណាលក្ខខណ្ឌនេះត្រូវបានបំពេញ អនុប្បទានិកអាចតតាំងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុលបាន ហើយអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុងនាមជាម្ចាស់បំណុលបាន ។

(៣) ផ្ទុយទៅវិញ កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា ដើម្បីតតាំងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះតតិយជនដែលមិនមែនជាកូនបំណុល (ឧទាហរណ៍ តតិយជនដែលអះអាងថា ខ្លួនបានទទួលអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល) ការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រមដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ត្រូវធ្វើឡើងដោយលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ។ ក្នុងន័យនេះ លិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ សំដៅទៅលើឯកសារដែលមានភាពច្បាស់លាស់ និង ភាពត្រឹមត្រូវនៃកាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានសរសេរលើឯកសារនោះ ត្រូវបានធានា ដូចជាឯកសារដែលរៀបចំដោយស្ថាប័នរដ្ឋ ឬ លិខិតយថាភូតដែលរៀបចំដោយសារការី ជាដើម ។ ចំពោះបញ្ហាថា ឯកសារណាខ្លះដែលត្រូវទទួលស្គាល់ថាជាលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៦ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៥០៤.- អាទិភាពនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ជាច្រើនដង

១-ក្នុងករណីដែលធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលតែមួយ ត្រូវបានធ្វើឡើងជាច្រើនដង អាទិភាពនៃអនុប្បទាននោះ ត្រូវកំណត់ទៅតាមលំដាប់នៃពេលវេលាដែលការជូនដំណឹង

ដែលធ្វើឡើងដោយលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ បានដល់កូនបំណុល ឬ ពេល ដែលកូនបំណុលបានយល់ព្រមដោយលិខិតដែលមានកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរ ។ ក្នុងករណី នេះ កូនបំណុលត្រូវសងបំណុលទៅអនុប្បទានិកដែលមានអាទិភាព ។

២-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ១ ខាងលើនេះ ប្រសិនបើមិន អាចកំណត់លំដាប់នៃពេលដែលការជូនដំណឹងបានដល់ ឬ ពេលដែលកូនបំណុលបាន យល់ព្រមទេ ត្រូវចាត់ទុកថា ការជូនដំណឹងនីមួយៗបានដល់កូនបំណុល នៅពេលជាមួយ គ្នា ឬ កូនបំណុលបានយល់ព្រមនៅពេលជាមួយគ្នា ។ ក្នុងករណីនេះ អនុប្បទានិកនីមួយៗ អាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលទាំងអស់ដែលខ្លួន បានទទួលដោយ អនុប្បទាន ។ ពេលដែលកូនបំណុលបានសងចំពោះម្ចាស់បំណុលណាម្នាក់ កាតព្វកិច្ចត្រូវ រលត់ ។

៣-ក្នុងករណីដែលបានកំណត់នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ ខាងលើនេះ កូនបំណុលអាច រួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ដោយតម្កល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃកាតព្វកិច្ចនោះ ។

(កំណត់)

(១) យោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៥០៣ ខាងលើនេះ ប្រសិនបើអនុប្បទានិកនៃសិទ្ធិលើបំណុលបានបំពេញស័ក្ខខ័ណ្ឌ ដើម្បីតតាំងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុលហើយ អនុប្បទានិកអាចអះអាងសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះកូនបំណុល (អាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលអនុវត្តកាតព្វកិច្ច) បាន ។ ប្រសិនបើអនុប្បទានិកនៃសិទ្ធិលើបំណុលបានបំពេញស័ក្ខខ័ណ្ឌ ដើម្បីតតាំងអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះតតិយជនហើយ អនុប្បទានិកអាចអះអាងចំពោះតតិយជនថា ខ្លួនបានទទួល អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល (បានក្លាយជាម្ចាស់បំណុល) បាន ។

(២) ប្រសិនបើស័ក្ខខ័ណ្ឌតតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលជាការជូនដំណឹង ការតតាំងនេះនឹងត្រូវមានអានុភាព នៅពេលដែលការជូនដំណឹងបានទៅដល់កូនបំណុល ។ ប្រសិនបើវាជាការយល់ព្រម ការតតាំងនេះនឹងមានអានុភាព នៅពេលការយល់ព្រមត្រូវបានផ្តល់ ។

(៣) ប្រសិនបើបំណុលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានដល់បុគ្គលពីរនាក់ អនុប្បទានិកណាដែលបានបំពេញស័ក្ខខ័ណ្ឌតតាំងនៃ អនុប្បទានមុនគេ មានអាទិភាព ។ លំដាប់នៃពេលបំពេញស័ក្ខខ័ណ្ឌតតាំង មិនកំណត់យកតាមកាលបរិច្ឆេទស្ថាពរទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវកំណត់ទៅតាមពេលវេលានៃការមកដល់នូវការជូនដំណឹង ឬ ការយល់ព្រម (ពេលបង្កើតអានុភាព) ។

(៤) ប្រសិនបើមានតតិយជនពីរនាក់ ឬ ច្រើននាក់បានបំពេញស័ក្ខខ័ណ្ឌតតាំង កូនបំណុលត្រូវអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចំពោះ អនុប្បទានិកណាដែលមានអាទិភាព ។

(៥) ប្រសិនបើលំដាប់នៃពេលសម្រាប់បំពេញកិច្ចការណ៍តាំងមិនអាចកំណត់បានទេ នោះអនុប្បទានិកម្នាក់ៗអាច ទាមទារឱ្យកូនបំណុលសងកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវបានធ្វើអនុប្បទានទាំងស្រុងបាន ។ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ កូនបំណុល អាចធ្វើការតម្កល់នូវវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុនៃការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ហើយប្រសិនបើកូនបំណុលបានអនុវត្តនូវកាតព្វកិច្ច ចំពោះ អនុប្បទានិកណាមួយហើយ កាតព្វកិច្ចនោះនឹងត្រូវរលត់ (ដោយមិនគិតថា កូនបំណុលដឹង ឬ មិនដឹងថា មានអនុប្បទានិក ផ្សេងទៀត) ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលធ្វើការតម្កល់ អនុប្បទានិកនីមួយៗនឹងធ្វើការទាមទារទៅការិយាល័យតម្កល់ឱ្យ ធ្វើការប្រគល់ឱ្យ ។ ប្រសិនបើអនុប្បទានិកពីរ ឬ ច្រើននាក់ទាមទារឱ្យធ្វើការប្រគល់ឱ្យ ហើយមានភាពមិនច្បាស់ថា តើអនុប្បទានិកមួយណាមានអាទិភាព នោះអនុប្បទានិកនីមួយៗមានសិទ្ធិស្នើសុំគ្នា ហើយអាចទាមទារឱ្យប្រគល់ឱ្យ នូវចំនួនទឹកប្រាក់ដែលគណនាដោយការយកចំនួននៃសិទ្ធិលើបំណុល មកចែកតាមចំនួននៃអនុប្បទានិក (ប្រសិនបើគ្រប់ អនុប្បទានិកទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើអនុប្បទាននូវចំនួនសរុបនៃសិទ្ធិលើបំណុល) ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៥០៥.- អានុភាពនៃការជូនដំណឹង និង ការយល់ព្រម

១-ប្រសិនបើកូនបំណុលធ្វើការយល់ព្រមដែលបានកំណត់នៅក្នុងមាត្រា ៥០៣ (លក្ខខណ្ឌតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ) នៃក្រមនេះ ដោយ គ្មានការតវ៉ា ទោះបីជាខ្លួនមានហេតុដែលអាចតតាំងចំពោះអនុប្បទាយីក៏ដោយ ក៏កូន បំណុលមិនអាចយកហេតុនោះតតាំងចំពោះអនុប្បទានិកបានឡើយ ។^{១០} ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះ មិនត្រូវរារាំងក្នុងការយកវត្ថុវិញ បើកូនបំណុលប្រគល់វត្ថុណាឱ្យអនុប្បទាយីដើម្បីរំលត់ កាតព្វកិច្ច របស់ខ្លួន ឬ ក្នុងការចាត់ទុកថា កាតព្វកិច្ចមិនកើតឡើង បើកូនបំណុល ទទួលបន្ទុកនូវ កាតព្វកិច្ចចំពោះអនុប្បទាយី ដើម្បីរំលត់កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

២-ប្រសិនបើអនុប្បទាយីបានជូនដំណឹងអំពីអនុប្បទានតែប៉ុណ្ណោះ កូនបំណុល អាចយកហេតុដែលកើតឡើងចំពោះអនុប្បទាយី រហូតដល់ពេលខ្លួនទទួលដំណឹងនោះទៅ តតាំងចំពោះអនុប្បទានិកបាន ។

(កំណត់)

^{១០} វាក្យខណ្ឌទី ១ កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៥០៥ នេះ ត្រូវបានធ្វើវិសោធនកម្មដោយច្បាប់ស្តីពីការអនុវត្តក្រមរដ្ឋប្បវេណី ។

(១) ក្នុងករណីដែលមានតែការជូនដំណឹងដែលជាលក្ខខណ្ឌតាំងទេ (មានន័យថា មិនមានការយល់ព្រម) នោះកូនបំណុលអាចយកហេតុដែលអាចតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុល (អនុប្បទាយី) មកតាំងចំពោះអនុប្បទានិកបាន ។

(២) ប្រសិនបើកូនបំណុលផ្តល់ការយល់ព្រមដោយគ្មានការតវ៉ា កូនបំណុលមិនអាចយកហេតុណាមួយដែលខ្លួនអាចតាំងចំពោះអនុប្បទាយីមុនពេលផ្តល់ការយល់ព្រមនោះ មកតាំងចំពោះអនុប្បទានិកបានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនបំណុលបានបង់ប្រាក់ដល់អនុប្បទាយីដើម្បីរំលត់កាតព្វកិច្ច កូនបំណុលនោះអាចទាមទារឱ្យអនុប្បទាយីសងប្រាក់នោះមកវិញបាន ។ ប្រសិនបើកូនបំណុលទទួលបានបន្ទុកកាតព្វកិច្ចមួយទៀត ដើម្បីរំលត់កាតព្វកិច្ចដើម (ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកាតព្វកិច្ចដើម ត្រូវបានធ្វើនូវកម្មទៅកាតព្វកិច្ចថ្មី) នោះកាតព្វកិច្ចថ្មីនោះអាចត្រូវបានចាត់ទុកថា មិនបានកើតឡើងទេ ។ ករណីទាំងពីរនេះ អាចទទួលយកបានពីទស្សនៈនៃសមធម៌វាងគ្នាភាគី ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន

មាត្រា ៥០៦.- អនុប្បទាន សិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយមូលប័ត្រ

បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ពិសេសត្រូវយកមកអនុវត្ត ចំពោះអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលកំណត់ការបញ្ជា ឬ សិទ្ធិលើបំណុលផ្សេងដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយមូលប័ត្រ ។

(កំណត់)

ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះមិនមានបញ្ញត្តិស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយមូលប័ត្រទេ ហើយទុកឱ្យបញ្ហានេះគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ទាក់ទងនឹងឧបករណ៍ដែលអាចជួញដូរបាន ។ ដោយសារតែសិទ្ធិលើបំណុលដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយមូលប័ត្រ ត្រូវបានផ្ទេរតាមរយៈបិដ្ឋលេខលើមូលប័ត្រ (ឬ ការប្រគល់មូលប័ត្រ) យើងមិនចាំបាច់ពិចារណាអំពីលក្ខខណ្ឌតាំងទេនៃអនុប្បទាន ដូចក្នុងករណីនៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះទេ ។

(មាត្រាពាក់ព័ន្ធ)

មាត្រា ៤៦៩ ដល់មាត្រា ៤៧២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជប៉ុន (សិទ្ធិលើបំណុលដែលកំណត់ការបញ្ជា (claim payable to order) និង សិទ្ធិលើបំណុលកំណត់ឈ្មោះដែលអាចសងទៅអ្នកដែលកាន់លិខិតបញ្ជាក់សិទ្ធិលើបំណុល (claim payable to creditor or bearer) ។

ផ្នែកទី ២ ការទទួលបានកាតព្វកិច្ច

(កំណត់)

(១) ក្រមរដ្ឋប្បវេណីនេះ មិនមានបញ្ញត្តិអំពីនិយមន័យនៃការទទួលបានកាតព្វកិច្ចឡើយ ។

(២) ការទទួលកាតព្វកិច្ចមានច្រើនប្រភេទ ។ ក្នុងចំណោមនេះ ក្រុមនេះជ្រើសរើសយកគោលការណ៍នៃការទទួលកាតព្វកិច្ចដំណាលគ្នា ហើយក្នុងករណីដែលមានភាពច្បាស់លាស់ថា មានឆន្ទៈឱ្យរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច នោះទទួលស្គាល់នូវការទទួលកាតព្វកិច្ចដែលឱ្យកូនបំណុលដើមរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ។

(៣) ក្នុងករណីនៃការទទួលកាតព្វកិច្ចដំណាលគ្នា កូនបំណុលមិនត្រូវបានលើកលែងឱ្យរួចកាតព្វកិច្ចទេ ហើយក៏អាចសងដោយខ្លួនឯងបានដែរ ហេតុដូច្នោះ ការទទួលយកកាតព្វកិច្ចអាចធ្វើទៅបាន ទោះបីជាវាផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលក៏ដោយ ។ ការចែងបែបនេះស្របនឹងបញ្ញត្តិដែលចែងថា ការសងដោយតតិយជន អាចធ្វើទៅបាន ទោះបីជាការសងនេះផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលក៏ដោយ ។

មាត្រា ៥០៧._ ភាពដែលអាចទទួលកាតព្វកិច្ចបាន

១- ចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលអាចអនុវត្តបានដោយតតិយជនក្រៅពីកូនបំណុល តតិយជនអាចទទួលកាតព្វកិច្ចនោះបាន ។

២- គូភាគីអាចហាមមិនឱ្យតតិយជនទទួលកាតព្វកិច្ច ដោយការបង្ហាញឆន្ទៈបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ជាគោលការណ៍ ការទទួលកាតព្វកិច្ចអាចធ្វើទៅបាន និង ចែងទៀតថា ការទទួលកាតព្វកិច្ចអាចត្រូវហាមឃាត់ ដោយគូភាគី (គូភាគីនៅទីនេះមិនមែនមានន័យថាជាភាគីនៃការទទួលកាតព្វកិច្ចទេ ប៉ុន្តែ សំដៅទៅលើភាគីនៃកាតព្វកិច្ចនោះផ្ទាល់តែម្តង ដូចជាភាគីនៃកិច្ចសន្យាដែលបង្កើតកាតព្វកិច្ច) ។ ដូចដែលបានចែងក្នុងមាត្រា ៥០៩ ខាងក្រោមនេះ ជាគោលការណ៍ អ្នកទទួលកាតព្វកិច្ច និង កូនបំណុលដើមត្រូវទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនបានហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើការព្រមព្រៀងពិសេសអំពីការតវ៉ា ឬ ការទាមទារសំណងជាដើមនោះទេ (បញ្ញត្តិទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះ ត្រូវបានរៀបចំដោយឡែក) ។

មាត្រា ៥០៨._ ការបង្កើតនូវការទទួលកាតព្វកិច្ច

ការទទួលកាតព្វកិច្ច ត្រូវមានអានុភាព ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាងកូនបំណុល និង អ្នកទទួល ឬ ដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាងម្ចាស់បំណុល និង អ្នកទទួល ។

(កំណត់)

មាត្រានេះមិនបានចែងអំពីករណីដែលមានការព្រមព្រៀងគ្នារវាងម្ចាស់បំណុល កូនបំណុល និង អ្នកទទួលឡើយ ។ មូលហេតុគឺដោយសារតែការយល់ព្រមរបស់ម្ចាស់បំណុល មិនមានភាពចាំបាច់ទេ ក្នុងករណីនៃការទទួលកាតព្វកិច្ចដំណាលគ្នា ។ ឆន្ទៈរបស់ម្ចាស់បំណុល ត្រូវបានគិតពិចារណា ដោយមាត្រា ៥០៧ និង មាត្រា ៥០៩ ។

មាត្រា ៥០៩.- សិទ្ធិរបស់ម្ចាស់បំណុល

១- ទោះបីជាមានការទទួលកាតព្វកិច្ចក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលមិនបាត់បង់នូវសិទ្ធិចំពោះកូនបំណុលដែរ ។ ក្នុងករណីនេះ កូនបំណុល និង អ្នកទទួលកាតព្វកិច្ច ត្រូវទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ចំពោះម្ចាស់បំណុល ។

២- អ្នកទទួលកាតព្វកិច្ច អាចឱ្យកូនបំណុលរួចផុតពីកាតព្វកិច្ច ដោយទទួលការយល់ព្រមពីម្ចាស់បំណុលបាន ។

(កំណត់)

(១) កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ការទទួលកាតព្វកិច្ច ជាគោលការណ៍ គឺជាការទទួលកាតព្វកិច្ចដំណាលគ្នា ។ ក្នុងន័យនេះ ទោះបីជាការទទួលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានធ្វើឡើងក៏ដោយ ក៏ម្ចាស់បំណុលនៅតែអាចទាមទារឱ្យកូនបំណុលដើមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបានដែរ ។ ដូច្នេះ កូនបំណុល និង អ្នកទទួលត្រូវទទួលកាតព្វកិច្ចចំពោះម្ចាស់បំណុល ។ ប្រសិនបើបុគ្គលណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរបានសងកាតព្វកិច្ច បុគ្គលដែលមិនបានអនុវត្តនោះក៏ត្រូវរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចដែរ ហេតុដូច្នេះ កថាខណ្ឌទី ១ នេះបញ្ជាក់ថា បុគ្គលទាំងពីរនេះទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ។ ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារទៅកូនបំណុលក៏បាន ឬ ទាមទារទៅអ្នកទទួលក៏បាន ដើម្បីឱ្យអនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុង ។

(២) កថាខណ្ឌទី ២ ចែងថា អ្នកទទួលអាចឱ្យកូនបំណុលរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ប៉ុន្តែ គ្មានបញ្ញត្តិណាតម្រូវឱ្យគោរពនូវឆន្ទៈរបស់កូនបំណុល ក្នុងករណីដែលកូនបំណុលនេះមានឆន្ទៈមិនទទួលការរួចផុតនេះទេ ។ ដូច្នេះ អ្នកទទួលអាចឱ្យកូនបំណុលរួចផុតពីកាតព្វកិច្ចបាន ទោះបីជាការរួចផុតនោះផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលក៏ដោយ ។ ការណ៍នេះស្របទៅនឹងបញ្ញត្តិដែលចែងថា តតិយជនដែលមិនមែនជាកូនបំណុល ក៏អាចសងកាតព្វកិច្ចដោយផ្ទុយពីឆន្ទៈរបស់កូនបំណុលបានដែរ (កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៤៣៤) ។

មាត្រា ៥១០.- ការតវ៉ា ក្នុងការទទួលកាតព្វកិច្ច

ក្នុងករណីដែលការទទួលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានធ្វើឡើង អ្នកទទួលនេះអាចយកហេតុដែលកូនបំណុលធ្លាប់មានរហូតដល់ពេលដែលការទទួលកាតព្វកិច្ចនោះត្រូវបានធ្វើឡើងទៅតតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលបាន ។

(កំណត់)

មាត្រានេះបានចែងថា នៅពេលដែលការទទួលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានធ្វើឡើង អ្នកទទួលអាចយកហេតុដែលកូនបំណុល

អាចតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុល យកទៅតាំងចំពោះម្ចាស់បំណុលបាន ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើកូនបំណុលមានសិទ្ធិតវ៉ាឱ្យ
អនុវត្តព្រមគ្នាចំពោះម្ចាស់បំណុល អ្នកទទួលក៏អាចអះអាងអំពីសិទ្ធិតវ៉ាចំពោះម្ចាស់បំណុលបានដែរ ។

មាត្រា ៥១១.- ការទទួលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច

ប្រសិនបើអ្នកទទួលមិនទទួលកាតព្វកិច្ច តែ បានទទួលគ្រាន់តែការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច
តែប៉ុណ្ណោះ តាមការព្រមព្រៀងគ្នារវាងកូនបំណុល និង អ្នកទទួល នោះម្ចាស់បំណុលមិន
អាចទាមទារឱ្យអ្នកទទួលនោះ អនុវត្តកាតព្វកិច្ច បានឡើយ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងអំពីការទទួលនូវការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ។ មានន័យថា ក្នុងករណីដែលកាតព្វកិច្ចត្រូវបានទទួល ម្ចាស់
បំណុលអាចទាមទារឱ្យអ្នកទទួលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបាន ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលអ្នកទទួលបានទទួលគ្រាន់តែការអនុវត្ត
កាតព្វកិច្ចប៉ុណ្ណោះ ម្ចាស់បំណុលមិនអាចទាមទារឱ្យអ្នកទទួលអនុវត្តកាតព្វកិច្ចបានទេ ។ ក្នុងករណីនេះ ដោយសារតែ
អ្នកទទួលគ្រាន់តែបានទទួលការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងកូនបំណុល ហើយកូនបំណុលនៅតែមាន
កាតព្វកិច្ចចំពោះម្ចាស់បំណុលដដែល ហេតុដូច្នេះ មាត្រានេះបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់អំពីភាពខុសគ្នា រវាងការទទួល
ការអនុវត្ត និង ការទទួលកាតព្វកិច្ច ។

ផ្នែកទី ៣ អនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា

មាត្រា ៥១២.- អនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា

១- បុគ្គលដែលបានធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងបុគ្គលផ្សេង អាចធ្វើអនុប្បទានឋានៈ
របស់ខ្លួនដែលមាននៅក្នុងកិច្ចសន្យានោះ ទៅឱ្យតតិយជនបាន ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិនេះមិនត្រូវ
អនុវត្តឡើយ ចំពោះករណីដែលអនុប្បទានឋានៈនោះ មិនអាចធ្វើបាន តាមលក្ខណៈនៃ
កិច្ចសន្យា ។ ម្យ៉ាងទៀត គួរភាគីនៃកិច្ចសន្យា អាចហាមមិនឱ្យធ្វើអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ច
សន្យានោះ ដោយការព្រមព្រៀងគ្នាបាន ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ នៃ
មាត្រា ៥០១ (ភាពដែលអាចធ្វើអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការសន្យាពិសេសហាម
មិនឱ្យធ្វើអនុប្បទាន) នៃក្រមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

២- ក្នុងករណីដែលអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា នឹងធ្វើឱ្យភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ច

សន្យានោះខូចប្រយោជន៍ធ្ងន់ធ្ងរ បុគ្គលដែលមានបំណងធ្វើអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា នោះ ត្រូវទទួលការយល់ព្រមអំពីអនុប្បទាននោះ ពីភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យានោះ ។

(កំណត់)

កថាខណ្ឌទី ១ ចែងថា ភាគីណាមួយនៃកិច្ចសន្យាអាចធ្វើអនុប្បទាន (ផ្ទេរ) ឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យារបស់ខ្លួនទៅ តតិយជនបាន ដោយមិនចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីភាគីម្ខាងទៀតឡើយ ។ ឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យារួមមានឋានៈជាម្ចាស់ បំណុល និង ឋានៈជាកូនបំណុល ។ ហេតុដូច្នោះ យើងអាចអនុវត្តបញ្ញត្តិស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង បញ្ញត្តិស្តីពី ការទទួលកាតព្វកិច្ច ដោយបកស្រាយថា អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង ការទទួលកាតព្វកិច្ចនោះបានធ្វើឡើង នៅពេលជាមួយគ្នា ។ ក៏ប៉ុន្តែ ច្បាប់នេះចែងនូវបញ្ញត្តិពិសេសស្តីពីអនុប្បទានឋានៈតែមួយក្នុងកិច្ចសន្យា ។

កថាខណ្ឌទី ២ ចែងអំពីករណីលើកលែង ដោយបញ្ញត្តិថា ប្រសិនបើអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា នឹងធ្វើឱ្យ ភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យានោះខូចប្រយោជន៍ធ្ងន់ធ្ងរ បុគ្គលដែលមានបំណងធ្វើអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យានោះ ត្រូវ ទទួលការយល់ព្រមពីភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យា ចំពោះការធ្វើអនុប្បទាននោះ ។

មាត្រា ៥១៣.- ការបង្កើតអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា

អនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា ត្រូវមានអានុភាព តែដោយការព្រមព្រៀងគ្នារវាង ភាគីម្ខាងនៃកិច្ចសន្យាដែលមានបំណងធ្វើអនុប្បទានឋានៈនោះ និង អនុប្បទានិកប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីតតាំងចំពោះភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យា និង តតិយជន អនុប្បទាននេះត្រូវមាន លក្ខខណ្ឌតតាំងដែលបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៥០៣ (លក្ខខណ្ឌតតាំងនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើ បំណុលដែលមានកំណត់ឈ្មោះ) នៃក្រមនេះ ។

(កំណត់)

(១) ដោយស្របទៅនឹងគោលការណ៍នៃឆន្ទៈ ដែលត្រូវអនុវត្តចំពោះការផ្លាស់ប្តូរសិទ្ធិប្រត្យក្ស (ឧទាហរណ៍ ការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ) ឬ អនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល អនុប្បទាន (ការផ្ទេរ) ឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា ក៏នឹងកើតមានអានុភាព ដោយការព្រមព្រៀងរវាងភាគីនៃអនុប្បទាន (ការផ្ទេរ) តែប៉ុណ្ណោះ ។

(២) អនុប្បទានិកចាំបាច់បំពេញលក្ខខណ្ឌតតាំងនៃអនុប្បទាន ដើម្បីតតាំងអនុប្បទាន (ការផ្ទេរ) ឋានៈក្នុង កិច្ចសន្យាចំពោះភាគីម្ខាងទៀតនៃកិច្ចសន្យា ឬ ចំពោះតតិយជន ។ ចំពោះអត្ថន័យ និង ខ្លឹមសារនៃលក្ខខណ្ឌតតាំង នៃអនុប្បទាន សូមមើលមាត្រាដែលបានចែងអំពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ។

មាត្រា ៥១៤.- អានុភាពនៃអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យា

ក្នុងករណីដែលអនុប្បទានឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យាត្រូវបានធ្វើឡើង សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ច ទាំងអស់ដែលអនុប្បទាយធានាមាន ត្រូវផ្ទេរទៅអនុប្បទានិក លើកលែងតែមានការបង្ហាញ ឆន្ទៈពិសេស ។ ក្នុងករណីនេះ បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៥០៥ (អានុភាពនៃការជូនដំណឹង និង ការយល់ព្រម) ស្តីពីអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល និង មាត្រា ៥១០ (ការតវ៉ា ក្នុងការទទួល កាតព្វកិច្ច) ស្តីពីការទទួលកាតព្វកិច្ច នៃក្រុមនេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តដូចគ្នាផងដែរ ។

(កំណត់)

មាត្រានេះចែងថា ជាគោលការណ៍ ប្រសិនបើអនុប្បទាន (ការផ្ទេរ) ឋានៈក្នុងកិច្ចសន្យាត្រូវបានធ្វើឡើង សិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចនៃកិច្ចសន្យាទាំងអស់ (សិទ្ធិលុបចោល សិទ្ធិវិលាយ ជាដើម) នឹងត្រូវផ្ទេរ ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះហេតុតវ៉ា ត្រូវចាត់ចែងដូចគ្នានឹងករណីនៃអនុប្បទានសិទ្ធិលើបំណុល ឬ ការទទួលកាតព្វកិច្ច ។